Magicul New York Times Bestseller

Copiii lămpii fermecate

BABILONUL DJINNULUI ALBASTRU

P. B. KERR

CORINT JUNIOR

Copiii lămpii fermecate

CARTEA A DOUA

BABILONUL DJINNULUI ALBASTRU

P.B. KERR

P.B. KERR

Copiii lămpii fermecate

CARTEA A DOUA

BABILONUL DJINNULUI ALBASTRU

Traducere şi note de Adrian Deliu

CORINT JUNIOR

Această carte le este dedicată lui
Natalie, Clemmie şi Freddie Clough

CAPITOLUL 1

DJINNII REBEGIȚI DE FRIG

— Eu vreau să fiu o vrăjitoare, anunţă Philippa, să am o mulţime de negi!

— Iar eu vreau să fiu un vampir, spuse John, să am sânge adevărat pe dinţi!

— Amândoi ştiţi că nici nu începe discuţie, replică sec mama celor doi.

— Ne certăm pe asta în fiecare an, oftă John. Nu înţeleg ce ai împotrivă, mamă. Halloweenul este doar o distracţie inofensivă.

John şi Philippa Gaunt, care locuiau pe strada 77 Est, la numărul 7, în New York, erau nişte gemeni cărora le plăceau aceleaşi lucruri ca tuturor copiilor din lume. Lucruri precum mersul cu colindul în ziua de Halloween*. Dar întâmplarea făcea ca ei să fie şi djinni**, cu puteri extraordinare, ca, de pildă, îndeplinirea a trei dorinţe. Sau, cel puţin, asta puteau să facă atunci când era mai cald afară. Djinnii, fiind plămădiţi din foc, nu suportă deloc frigul, iar djinnii tineri şi neexperimentaţi, ca John şi Philippa, sunt aproape lipsiţi de puteri în

---

* În original, *trick or treat*, referire la obiceiul copiilor care colindă pe la casele oamenilor de Halloween şi care, atunci când nu sunt răsplătiţi, conform tradiţiei, cu dulciuri sau cu alte bunătăţi, le joacă gazdelor tot felul de farse.

** Spirite din mitologia musulmanilor, care pot fi binefăcătoare sau, dimpotrivă, malefice.

climate mai reci. De aceea, djinnii trăiesc cel mai adesea în ţinuturi deşertice caniculare. Ei bine, dacă în New York vara este foarte cald, iernile sunt foarte geroase şi, chiar înainte de sfârşitul lunii octombrie, vremea începe să se răcească zdravăn. Dar în acel an, în ziua de Halloween era neobişnuit de cald şi, încercând să-i împace într-o oarecare măsură pe copii pentru faptul că le interzicea să meargă la colindat împreună cu prietenii lor, doamna Gaunt, care era de asemenea djinn, le făcu o propunere.

— Auziţi, începu ea, de ce n-am profita de vremea asta, ca să mergem în Central Park, unde puteţi amândoi să intraţi în câte un animal — aşa, ca să nu vă pierdeţi exerciţiul. La urma urmei, ar putea fi ultima voastră ocazie să vă folosiţi puterile mai înainte de venirea iernii.

— Dar eu nu vreau să fiu un animal! se împotrivi Philippa. Eu vreau să fiu o vrăjitoare cu o mulţime de negi.

— Iar eu vreau să fiu Dracula, stărui John, cu dinţii mânjiţi de sânge.

— Iar eu spun nu, repetă doamna Gaunt.

Cu ani în urmă, la puţină vreme după ce-l cunoscuse pe domnul Gaunt, ea însăşi se jurase să nu-şi mai folosească puterile de djinn, din motive încă neclare gemenilor. John credea că hotărârea fusese legată de faptul că tatăl lor, Edward, era un om obişnuit şi destul de nervos că avea doi copii cărora le stătea în putere — cel puţin, în lunile de vară — să-l prefacă într-un animal. Probabil că tocmai din acest motiv doamna Gaunt făcuse mai demult un târg cu John şi cu Philippa, să-şi folosească puterile de djinn doar după ce îi cereau ei voie. Asta, pentru evitarea unor acţiuni pripite, pe care ei să le regrete mai târziu, căci puterea unui djinn, chiar şi a unuia tânăr, este foarte mare. Dar, de asemenea, ea ştia că djinnii tineri aveau nevoie, din când în când, să-şi mai exerseze puterile, fie şi numai de dragul menţinerii în bună formă.

Însă gemenii nu păreau deloc convinşi că transformarea într-un animal ar fi fost mult mai interesantă decât colindatul.

— Nu înţeleg, insistă John. De ce să nu sărbătorim şi noi Halloweenul? Nu ne-ai spus niciodată ce ai împotrivă.

— Nu v-am spus?

— Nu, răspunseră în cor gemenii.

Doamna Gaunt clătină din cap.

— Mda, poate că aici aveţi dreptate, admise ea.

— Atunci, hai să auzim, spuse John, pe un ton sceptic, pentru că se gândea că mama lui lua Halloweenul prea în serios.

— Ei bine, e foarte simplu, dragii mei, începu ea. Halloweenul face referinţă la un subiect despre care oamenii nu ştiu prea multe, şi este un moment foarte dificil al anului pentru triburile paşnice de djinni, ca al nostru. Vedeţi voi, cu multe secole în urmă, triburile rele de djinni, Ghul, Shaitan şi Ifrit, i-au convins pe oamenii naivi ca în această perioadă a anului să li se închine, făgăduindu-le în schimb că nu vor mai avea de suferit din partea lor. Oamenii s-au îmbrăcat în costume despre care presupuneau c-ar fi fost o reprezentare a djinnilor răi, cărora li se închinau, şi le-au adus ofrande, ca djinnii să nu-i păcălească şi să-şi ţină făgăduiala. Iată de ce tribul nostru, Marid, a refuzat dintotdeauna să aibă vreun amestec în această sărbătoare. Acum înţelegeţi? Sinceră să fiu, sunt destul de surprinsă că puteţi să luaţi aşa ceva atât de uşor, după tot ce-aţi păţit astă-vară cu Nimrod.

Gemenii rămaseră tăcuţi pentru o clipă, reflectând la explicaţia doamnei Gaunt. Nu le trecuse niciodată prin cap că neamul djinnilor stătea, de fapt, la originea a tot ceea ce era rău în sărbătoarea Halloweenului. Şi, spre deosebire de cei mai mulţi dintre copii, ştiau prea bine că un djinn malefic putea pune stăpânire pe un om sau chiar pe un alt djinn,

făcându-l sclavul voinţei sale. În prima lor vară ca djinni, văzuseră răul de aproape, sub înfăţişarea fantomei lui Akhnaton şi în persoana lui Iblis, conducătorul Ifriţilor, cel mai cumplit trib de djinni. Fuseseră martori ai mârşăviilor de care erau capabile adevăratele forţe ale răului. Ifritul mersese până acolo încât îl ucisese pe un bărbat din Cairo, pe nume Hussein Hussaout. Doamna Gaunt chiar avea dreptate. Prin lumea largă bântuiau într-adevăr toate relele.

Philippa ridică din umeri.

— Acum, că ne-ai explicat, mi se pare totul mult mai logic.

— Mă bucur că gândeşti astfel, draga mea, răspunse doamna Gaunt.

— Cu siguranţă, spuse John, ne-o interzici numai pentru că ne porţi de grijă, este?

Doamna Gaunt aprobă din cap.

— Sunt mamă, zise ea. E de datoria mea.

Începură cu grădina zoologică din Central Park. Dar, ajungând la concluzia că nu era chiar deloc amuzant să fii un animal în cuşcă — ursul polar părea cel mai nefericit —, părăsiră grăbiţi grădina şi porniră prin parc, în căutarea unor animale libere, ale căror corpuri să le poată împrumuta pentru o oră sau două.

După o vreme, Philippa se hotărî să ia înfăţişarea unei veveriţe şi se distră teribil, alergând în sus şi-n jos prin copaci, sâcâindu-i pe turiştii care nu se arătau suficient de prompţi în a-şi întinde mâna cu alunele spre ea. Nu luase însă în consideraţie puricii şi nici veveriţa tărcată, în al cărei copac făcuse greşeala să se caţere. Iar atunci când o pisică începu s-o fugărească, se bucură sincer să redevină o fetiţă.

Lui John îi fu mult mai greu să se hotărască în ce animal să se întrupeze. În ochii lui, veveriţele erau prea drăguţe şi prea

feminine; tocmai se resemnase cu gândul de a se întoarce la grădina zoologică şi de a intra, până la urmă, în pielea vreunui urs polar sau poate a vreunui leu-de-mare, când văzu ceva care i se păru mult mai ispititor. Lângă patinoar, un bărbat le arăta unor copii şoimii săi. De îndată ce-i picară ochii pe superbul şoim călător, cu pene pământii şi albastre, de pe mâna înmănuşată a bărbatului, John îi şi ceru voie mamei sale să-l folosească. Apoi rosti cuvântul său de concentrare (care era ABECEDARIAN) şi luă în stăpânire şoimul, care se numea Malty. (Cuvintele de concentrare sunt parolele secrete folosite de djinni, care-i ajută să-şi focalizeze puterile, în acelaşi fel în care o lupă focalizează razele de soare într-un punct foarte mic din centrul unei hârtii, astfel încât aceasta începe să ardă.)

Şoimii călători sunt cele mai iuţi păsări din lume, iar John se simţi minunat să zboare pe deasupra copacilor din parc şi să cadă în picaj asupra unor porumbei şi a unui individ practicant de tai-chi, înainte de a se năpusti spre prada oferită de stăpânul lui Malty — totul la viteze de peste 200 de mile la oră.

Experienţa lui John ca şoim n-a fost însă lipsită şi de părţi neplăcute. Timp de mai multe ore după aceea, încă-i mai era rău când îşi amintea de gustul scârbos al şobolanului mort, primit ca răsplată de la şoimar.

În ciuda acestui fapt, John hotărî că darul pe care şi-l dorea cel mai mult de Crăciun era un şoim călător. Şi după ce căută cu sârguinţă ofertele pe Internet, îndrăzni să deschidă discuţia cu tatăl său.

Edward Gaunt era un om şi, prin urmare, după cum îi spunea unchiul gemenilor, Nimrod (el însuşi un mare şi foarte puternic djinn), era „pământean", ceea ce era un fel de a spune că, la fel ca toţi oamenii, nu era plămădit din foc, ci din pământ, aşadar destul de comun. Asta însă nu însemna că domnul Gaunt nu exercita o puternică autoritate asupra

copiilor săi cei cu însuşiri miraculoase. Şi mai ales iarna, când ştia că sunt, într-o oarecare măsură, lipsiţi de puteri. Atunci se arăta mult mai predispus să se poarte cu ei de parcă ar fi fost nişte copii obişnuiţi şi să le interzică să facă ori să aibă lucruri cu care el nu era de acord — ca, de pildă, un şoim călător.

— Aş înţelege dacă ţi-ai dori un canar, spuse domnul Gaunt, din spatele ziarului, în dimineaţa în care John pomeni despre dorinţa sa, la micul dejun. Chiar şi un papagal. Dar un şoim? Un şoim este cu totul altă mâncare de peşte, John. Şoimii sunt păsări de pradă. Dacă atacă pudelul cuiva în parc? Dacă-i scoate ochii vreunui bătrân? M-aş trezi dat în judecată, silit să plătesc milioane de dolari despăgubire. Şi pe unde am mai scoate atunci cămaşa?

— Tată, spuse John, vorbim despre un şoim, nu despre un pterodactil.

Dar domnul Gaunt nu se lăsă convins.

— Dacă vrei un animal de casă, atunci de ce nu-ţi iei un purceluş de Guineea sau un hamster, aşa ca...

Era cât pe ce să spună: „ca orice băiat normal", când îşi dădu seama de greşeală şi se opri brusc, amintindu-şi că fiul său nu era nici pe departe un băiat normal, la fel cum nici fiica lui nu era o fată normală. Uneori lui Edward Gaunt i se mai întâmpla să-şi privească gemenii şi să uite ce erau de fapt. La urma urmelor, arătau ca nişte copii normali. Nici măcar nu erau gemeni identici. John era mai înalt şi brunet, în timp ce Philippa era mai scundă, avea părul roşu şi purta ochelari. Dar ştia prea bine că, la sosirea verii, când temperaturile din New York se ridicau la peste 30 de grade, era din nou obligat să fie foarte atent când vorbea cu ei. Asta ca să evite situaţia în care unul dintre ei s-ar fi hotărât să-l prefacă într-un câine. N-ar fi fost prima oară când s-ar fi întâmplat ceva de felul ăsta. Şi soţia sa îi transformase pe cei doi fraţi ai lui, Alan şi

Neil, în rottweileri (în prezent, animalele de casă ale familiei Gaunt), după ce aceştia încercaseră să-l ucidă pentru averea sa deloc neglijabilă.

Desigur, nici John, nici Philippa nu erau genul de djinni care s-ar fi gândit vreodată să-şi transforme tatăl într-un câine. Indiferent de cât de enervant li s-ar fi părut. În fond, erau din tribul Marid, ceea ce însemna că aparţineau unuia din cele trei triburi de djinni buni, care încercau să aducă mai mult noroc în lume şi care se opuneau celor trei triburi de djinni răi, care încercau să aducă mai mult ghinion omenirii în general. Chiar şi aşa, John se supără destul de tare când tatăl său refuză să se gândească măcar la posibilitatea de a-i cumpăra un şoim călător de Crăciun. Asta îi puse capac la celelalte necazuri pe care le mai avea.

Era o dimineaţă friguroasă de decembrie, în New York. Şcolile erau închise pentru vacanţa de Sărbători, iar prima zăpadă a iernii tocmai începuse să cadă. De la fereastra dormitorului său, la al şaptelea etaj al casei în care locuiau, John privea ninsoarea împreună cu Philippa, tremurând. Fiecare fulg le amintea cât de mult mai aveau de aşteptat până când să-şi poată folosi din nou puterile. Simţind frigul mult mai acut decât oamenii obişnuiţi, John îşi mai puse un pulover şi-şi petrecu braţele în jurul corpului, puţin cam îngrozit de ceea ce vedea. El şi sora sa erau în vârstă de doar doisprezece ani, dar erau suficient de mari încât să-şi amintească de iernile din New York care se întinseseră până în aprilie.

— Ce noroc avem şi noi, gemu el. Halal noroc, să fim djinni într-un oraş în care iernile pot dura şi patru luni!

— Mi se pare că a trecut o veşnicie de când mi-a fost cu adevărat cald, spuse şi Philippa, îndepărtându-se de fereastră şi aşezându-se pe podeaua de lemn lustruit, cu spatele lipit

de caloriferul imens. N-am mai simţit cu adevărat că mi-e cald din după-amiaza aceea din parc, când eu am fost veveriţă şi tu, şoim.

— Nu-mi mai pomeni despre şoimi, bombăni John, aşezându-se lângă ea.

Era şi aşa abătut, dar începutul ninsorii din acea dimineaţă geroasă de decembrie îl întorcea pe dos şi mai tare.

Însă, chiar înainte de prânz, ninsoarea se opri, iar mama lor veni să-i întrebe dacă voiau s-o însoţească la cumpărăturile de Crăciun. John şi Philippa săriră imediat în picioare de lângă calorifer şi dădură fuga la dulapurile cu haine, căci, spre deosebire de copiii oamenilor, copiii djinni se dau în vânt după cumpărături.

Se încălţară cu cele mai mari şi mai bine căptuşite cizme pe care le aveau şi se îmbrăcară cu mai multe haine călduroase, apoi porniră pe Madison Avenue, împreună cu mama lor, care purta o haină groasă din blană de zibelină, o căciulă elegantă de blană, o pereche de cizme Tommy Trinder, căptuşite cu blană de iepure, şi ochelari de schi Blue Max. Chiar şi aşa, îmbrăcată pentru o plimbare prin zăpadă, arăta mai strălucitor decât orice actriţă de la ceremonia de decernare a premiilor Academiei*.

Pentru o vreme, lucrurile merseră bine. Gemenii cumpărară o carte pentru tatăl lor, iar pentru unchiul lor Nimrod, o cravată roşie, foarte elegantă, de la firma Campbell & Bummer, despre care erau siguri că-i va plăcea, fiindcă el purta întotdeauna numai cravate roşii. Dar în Rockefeller Plaza, privindu-i pe patinatori şi ascultând un grup de colindători cântând „Vă dorim un Crăciun fericit", gemenii începură să se simtă ciudat. La început, senzaţia nu se deosebi prea mult

* Numele oficial sub care sunt cunoscute premiile Oscar, fiind decernate de Academia Americană de Film.

de o stare generală de agitaţie, dar după câteva minute, gemenii începură să gâfâie, să transpire şi chiar să le fie greaţă, de parcă erau gata să vomite sau, poate, să leşine. Imediat doamna Gaunt ghici ce li se întâmpla.

— Sunt prea multe dorinţe în jur, asta se întâmplă, le explică ea şi chemă repede un taxi, care să-i ducă înapoi acasă. Oamenii îşi doresc una, îşi doresc alta, îşi doresc un Crăciun fericit împreună, asta ca să nu mai vorbim despre toate urările de bine. Crăciunul este, de fapt, o singură mare dorinţă. Asta nu-i o problemă, dacă eşti pământean. Dar dacă eşti un tânăr djinn, într-un climat rece, atunci nu poţi face nimic pentru niciuna dintre aceste dorinţe, nici să vrei. Iar asta vă afectează rău, pe amândoi.

— Chiar mă simt un pic ciudat, recunoscu John, în timp ce stăteau în taxi. Cam ameţit şi buimac.

— Şi ce-i nou în asta? zise cu o voce pierită Philippa, dar John se simţea prea rău ca să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

— Trebuia să-mi dau seama că asta se va întâmpla, spuse doamna Gaunt, dojenindu-se singură. Sindromul PMD este foarte des întâlnit, în această perioadă a anului. Şi eu sufeream, când eram copil, la Londra.

— PMD? şopti Philippa. Ce înseamnă asta?

— Prea Multe Dorinţe, îi răspunse mama ei.

Philippa aprobă din cap. Auzise despre Îndeplinirea Subliminală a Dorinţelor, care se întâmpla atunci când un djinn îndeplinea o dorinţă a unui pământean fără să-şi dea seama. Ca atunci când îi îndeplinise ea, fără să ştie, dorinţa menajerei lor, doamna Trump*, de a câştiga la loteria din New York. Dar acest PMD era destul de nou pentru ea.

---

* Joc de cuvinte, *trump* însemnând, în limba engleză, atât atu (la jocul de cărţi), cât şi noroc neaşteptat; în acelaşi timp, în limbajul familiar, desemnează o persoană devotată şi generoasă.

— O să vă reveniţi în câteva clipe, îi linişti doamna Gaunt, de îndată ce o să vă mai încălziţi. Dar, uite, asta mă face să mă gândesc că poate ar fi bine să vă duc la un doctor de djinni, ca să vă ajute să treceţi peste astenia de iarnă.

— Peste ce... de iarnă? gemu John.

— Amorţirea capacităţilor voastre normale de djinni, spuse mama lui.

Câteva minute mai târziu, taxiul opri în faţa casei lor, iar doamna Gaunt îşi grăbi copiii să intre pe uşa arcuită de abanos, ducându-i direct în sufragerie, unde un foc ardea liniştit în cămin.

— Aşezaţi-vă lângă foc, copii, spuse ea. Vă veţi încălzi cât ai pocni din degete.

Găsind coşul de lemne gol şi doar câţiva cărbuni rămaşi în găleata de cărbuni, doamna Gaunt o chemă în ajutor pe doamna Trump. Deşi câştigase la loterie, aceasta lucra în continuare pentru familia Gaunt, fiindcă era foarte ataşată de membrii ei, mai ales de copii, deşi habar n-avea de faptul că gemenii erau djinni, nici că datorită Philippei, care-i îndeplinise dorinţa, câştigase la loterie averea ei de 33 de milioane de dolari.

Doamna Trump apăru în pragul uşii, zâmbind plăcut, astfel încât să-şi arate noua dantură, foarte scumpă. Pe sub halat, purta o rochie Christian Ribbentrop şi, la gât, un şirag cu cinci rânduri de perle. Cu părul coafat şi vopsit la salonul lui Pierre Petomane, de pe Fifth Avenue, arăta mai bine ca niciodată.

— Doamnă Trump, gemenii au cam îngheţat, o anunţă doamna Gaunt. Trebuie să înteţim focul, ca să-i încălzim din nou. Mai adu dumneata cărbuni, iar eu o să aduc nişte lemne.

— Da, doamnă Gaunt.

În timp ce femeile plecară după lemne şi cărbuni, gemenii se ghemuiră pe lângă cămin. Câteva clipe mai târziu, doi câini

uriaşi intrară în cameră. Văzând care era problema, dispărură imediat, după care se întoarseră, ducând fiecare câte un buştean de dimensiuni respectabile între fălcile lor imense şi puternice. Câinii lăsară lemnele să cadă peste tăciuni şi-apoi îşi ocupară poziţiile, de-o parte şi de cealaltă a şemineului, ca şi cum ar fi stat să-i păzească pe cei doi copii.

John zâmbi, dezvelindu-şi dinţii care clănţăneau de frig ca o pereche de castaniete. I se părea mai uşor de crezut că Alan şi Neil fuseseră odinioară oameni, decât faptul că încercaseră, la un moment dat, să-i omoare tatăl. Căci, de când se născuseră gemenii, câinii vegheaseră asupra lor şi niciun lucru nu era mai sigur decât acela că loialitatea lor n-avea limite. John şi Philippa îşi întrebaseră mama dacă, după o perioadă atât de lungă în care le fuseseră credincioşi, nu s-ar fi cuvenit să-i prefacă la loc, pe Alan şi pe Neil, în oameni. Doamna Gaunt spusese însă că-i părea foarte rău, dar nu putea face asta, căci transformarea lor în animale era pe viaţă. În plus, ea jurase să nu se mai folosească niciodată de puterile sale de djinn.

Prin urmare, John o întrebase dacă *el* ar putea să le redea lui Alan şi lui Neil înfăţişarea umană, măcar vara, când temperaturile urcau şi puterile sale de djinn îi reveneau. Doamna Gaunt îi răspunsese că, din nefericire, nici acest lucru nu era posibil, pentru că o transformare în animal putea primi dezlegare doar de la djinnul care o făcuse. Toate acestea o făcuseră pe Philippa să-şi întrebe mama dacă exista vreo situaţie în care ea mai putea vreodată să-şi folosească puterile de djinn.

— Numai una, le spusese ea. Dacă vieţile voastre sau cea a tatălui vostru ar fi cumva în pericol.

Doamna Trump se întoarse în sufragerie şi puse nişte cărbuni pe foc. Imediat în urma ei, intră doamna Gaunt, cu

mai multe lemne, şi, curând, căminul duduia. Gemenii căscau mulţumiţi ca două pisici, în timp ce căldura flăcărilor le pătrundea în oase şi le aţâţa focul acela nevăzut, care arde în toţi djinnii, tineri sau mai bătrâni.

Doamna Gaunt ridică receptorul telefonului şi începu să formeze un număr.

— Pe cine suni? o întrebă Philippa.

— Pe un doctor de djinni.

— Dar nu-i nevoie, pe cuvânt, spuse John, care-i ura pe doctori aproape la fel cât îi ura pe dentişti.

Însă doamna Gaunt vorbea deja cu persoana de la celălalt capăt al firului.

— Avem noroc, anunţă ea, când termină de vorbit. Întâmplarea face ca Jenny Sachertorte* să fie aici, în New York, împreună cu fiul ei, Dybbuk.

— Cine e Jenny Sachertorte? întrebă John.

— Doctoriţa Sachertorte este un doctor de djinni. Are o staţiune de terapie holistică** în Palm Springs, frecventată de cei de la Hollywood, deşi cele mai multe dintre tratamentele pe care le oferă ea au fost concepute pentru djinni. Se pare că-şi deschide o nouă clinică în New York. De aceea se află acum aici, împreună cu fiul ei. Dar şi pentru că doamna Sachertorte s-a despărţit de tatăl lui Dybbuk, iar Dybbuk trebuie să-şi petreacă o parte din vacanţă împreună cu el. Aşa că purtaţi-vă frumos, când îl întâlniţi. Cred că este cam supărat, după tot ce s-a întâmplat. În orice caz, trebuie să sosească din clipă în clipă.

---

* Numele unei faimoase prăjituri vieneze, în care alternează straturi de blat cu ciocolată neagră şi gem de caise, acoperite cu glazură dulce-amăruie.

** Terapie bazată pe concepţia metafizică idealistă, care susţine primordialitatea întregului asupra părţilor şi ireductibilitatea lui în componentele sale, tratând organismul ca un ansamblu.

Nici nu termină bine de spus, că se şi auzi soneria de la intrare.

— Repede au mai venit, observă John.

— Doctoriţa Sachertorte nu crede în folosirea mijloacelor lumeşti de transport, explică doamna Gaunt. Ea încă mai călătoreşte în modul tradiţional al djinnilor.

— Şi care este acela, mai exact? întrebă Philippa, dar doamna Gaunt, care deja ieşise din cameră şi se îndrepta spre vestibul, ca să răspundă la uşă, n-o mai auzi.

— Un covor zburător, presupun, zise John, care, simţindu-se deja mai încălzit, îşi scoase şi ultima haină groasă de pe el.

În sufragerie intrară două persoane străine, urmate de doamna Gaunt, care tocmai le explica musafirilor că, pe lângă astenia de iarnă, gemenii erau nevoiţi să îndure şi urmările interdicţiei de a-şi folosi puterile de djinni fără permisiunea ei. Doctoriţa Sachertorte dădu din cap cu gravitate, în timp ce fiul ei, Dybbuk, încercă, dar nu izbuti, să-şi înăbuşe un chicotit.

— Copii, dumneaei este doamna Sachertorte, doctoriţa de djinni despre care v-am vorbit. Jenny, ei sunt John şi Philippa.

Doamna Sachertorte îşi scoase perechea uriaşă de ochelari de soare negri şi le zâmbi călduros gemenilor. Părul ei lung şi buclat era negru şi strălucitor, de parcă ar fi fost făcut din acelaşi plastic ca şi ochelarii. Purta un costum albastru, cu pantaloni, împodobit cu strasuri albastre, şi o pereche de pantofi albaştri, cu tocuri înalte. Farmecul ei era mai evident decât cel pe care-l poseda Layla Gaunt: Jenny Sachertorte, doctor de djinni, arăta de parcă tocmai coborâse de pe o scenă din Las Vegas.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, spuse doamna Sachertorte. El e fiul meu, Dybbuk. E de-o vârstă cu voi, aşa că nu-l lăsaţi să vă convingă că-i mai mare. Dybbuk, salută-i pe John şi pe Philippa!

Dybbuk scoase un sunet ca de contrabas şi-şi dădu ochii peste cap. Avea părul lung şi purta o bluză de rocker, jeanşi, o scurtă de piele şi cizme de motociclist, care dădeau impresia că ar fi alergat singure pe circuitul internaţional de viteză de la Daytona. Philippa îşi zise că părea să aibă mai mult de doisprezece ani — nu că ar fi avut prea mult timp să se gândească la asta, căci doctoriţa Sachertorte deja o apucase de încheietura mâinii şi-i lua pulsul, cu ajutorul unui mic pendul. Apoi ea repetă operaţiunea şi cu John, fiind foarte atentă la direcţia în care se învârtea pendulul, şi, la sfârşit, clătină din cap.

— Djinnii seamănă un pic cu şopârlele, spuse ea încet. Le trebuie să stea la soare. O să vă prepar un supliment nutritiv care o să rezolve problema. Este un remediu pe termen lung. Deocamdată, trebuie să atragem cât mai multă căldură în corpurile voastre. Am adus câteva lucruri care vor face asta. Dybbuk, vrei te rog să-mi aduci geanta?

Dybbuk îşi dădu din nou ochii peste cap şi-i aduse o geantă Gladstone, bleumarin, care fusese lăsată pe podea. Din interiorul încăpător al acesteia, doamna Sachertorte scoase trei sticle pământeşti obişnuite.

— Eu numesc licoarea asta djinn tonic*, spuse ea. Este un *levitator*. Apă vulcanică din izvorul fierbinte de la Nimeni Nu E Perfect, staţiunea mea de sănătate din Palm Springs. Le întinse câte o sticlă lui John şi Philippei, iar pe cea de-a treia i-o înmână doamnei Gaunt însăşi. Ia şi tu una, Layla! spuse ea, cu hotărâre. Cred că ţi-ar trebui şi ţie un *levitator*. Apoi le făcu cu ochiul gemenilor. Ăsta e, de fapt, doar un cuvânt pompos, folosit de doctorii de djinni pentru „întremător".

---

* Joc de cuvinte bazat pe omofonia cu cocteilul numit gin tonic, preparat cu gin şi apă tonică, la care se adaugă lămâie şi cuburi de gheaţă.

— Pare fierbinte, constată Philippa. Şi oarecum însufleţită. Ca şi când ar fi ceva care se mişcă înăuntru. Îşi apăsă apoi mâinile cu putere pe sticlă. Sau ceva care fierbe. Ca apa dintr-un ceainic.

— Mai bine o beţi acum, pe toată, înainte să se răcească, spuse doctoriţa Sachertorte.

Văzând că mama lor îşi bea *levitatorul* fără ezitare, gemenii făcură la fel şi descoperiră că le plăcea gustul; dar cel mai mult se bucurară de faptul că începură să-i simtă efectul binefăcător. Doctoriţa Sachertorte nu terminase însă cu ei. Scotoci din nou în geanta ei Gladstone şi scoase două pietre fine, netede, de mărimea şi forma unor farfurioare, pe care le împărţi copiilor.

— Oau! exclamă John. Şi asta-i fierbinte.

— Este o piatră de salamandră, spuse doctoriţa Sachertorte. Vine din centrul Pământului şi nu-şi va pierde căldura niciodată. Mă rog, cel puţin în următorii şaizeci sau şaptezeci de ani. Puteţi s-o ţineţi în buzunar, când ieşiţi în oraş, sau în pat, noaptea, când dormiţi. Ca şi cum ar fi o sticlă cu apă fierbinte. Vă va ajuta să vă menţineţi plini de energie şi să nu vă mai simţiţi amorţiţi.

— Îţi mulţumesc, Jenny, spuse doamna Gaunt, îmbrăţişând-o strâns pe cealaltă femeie.

— Nu e nevoie, Layla. Mă bucur că te-am putut ajuta.

Doamna Gaunt privi spre gemeni.

— Copii, spuse ea, doctoriţa Sachertorte şi cu mine avem multe să ne povestim. Ce-ar fi să-l duceţi pe Dybbuk în bucătărie şi s-o rugaţi pe doamna Trump să vă facă vreo câteva sendvişuri?

Privind însă înspre Philippa, doamna Sachertorte adăugă:

— Spune-i doamnei Trump să nu cumva să pună sare în porţia lui Dybbuk. Sarea nu-i face bine. Nu-i aşa, Dybbuk?

Dybbuk îşi dădu încă o dată ochii peste cap, după care îi urmă pe gemeni în bucătărie.

Acolo, o găsiră pe doamna Trump prost dispusă. În ultima vreme, fusese adesea morocănoasă, iar gemenii ştiau motivul. După ce câştigase la loterie, doamna Trump cheltuise o parte din bani pentru a-şi cumpăra un apartament în faimoasa clădire Dakota, de pe Strada 72. Îşi angajase o menajeră, pe domnişoara Pickings*, care muncea foarte puţin, pentru o sumă destul de mare de bani. Doamna Trump era plecată în cea mai mare parte a zilei, lucrând pentru familia Gaunt, iar domnişoara Pickings stătea cât era ziulica de lungă, uitându-se la televizor şi făcându-şi cafele. Doamna Trump ar fi concediat-o imediat, dacă n-ar fi ştiut că domnişoara Pickings îşi dăduse cu succes în judecată foştii angajatori pentru concediere nejustificată. Sărmana doamnă Trump era îngrozită la gândul că, dacă ar fi concediat-o, ar fi fost târâtă prin tribunale.

Domnişoara Pickings era doar una dintre cele două probleme pe care John îşi propusese să le rezolve imediat ce-şi va recăpăta puterile, odată cu încălzirea vremii. Cealaltă problemă a lui era că avea necazuri, la şcoală, cu un bătăuş pe nume Gordon Warthoff. John chibzuise îndelung la ce avea să-i facă. Iniţial, se gândise să-l transforme într-un porc sălbatic**, dar John nu credea că mama lui avea să fie de acord cu asta. Erau momente când se simţea incomodat de faptul că se născuse într-un trib de djinni buni. Dacă ar fi făcut parte din tribul Ifrit, care era de departe cel mai rău dintre triburile de djinni, Warthoff deja ar fi mâncat termite şi ar fi trăit într-o băltoacă de noroi în savana africană, ca un porc ce era.

---

* Joc de cuvinte, *pickings* însemnând ciupeli, furtişaguri.

** Joc de cuvinte, între numele de Warthoff şi termenul *warthog*, care desemnează o specie de porci sălbatici din Africa, numiţi şi porci-alergători.

CAPITOLUL 2
IMAGINE

După masa de prânz, John şi Philippa îl duseră pe Dybbuk la etaj şi-i arătară camerele lor. Era primul djinn de vârsta lor pe care-l cunoşteau şi gemenii îl găseau mai interesant decât părea să-i considere el pe ei. Într-adevăr, foarte curând le deveni clar faptul că Dybbuk îi privea cu dispreţ.

— Mama voastră vorbea serios? îi întrebă el. Aveţi puteri de djinni, dar nu le folosiţi din cauza unei promisiuni tâmpite pe care i-aţi făcut-o?

John se zburli.

— Eu n-aş descrie-o chiar aşa.

— O promisiune i-am făcut, ce-i drept, adăugă Philippa.

Dybbuk începu să râdă zgomotos.

— Sunteţi de necrezut!

— Dar chiar dac-am vrea să ne folosim puterile, n-am avea cum s-o facem, spuse John. Uită-te afară. E prea frig.

— Fraiere, asta vor ei să crezi. Ca întotdeauna în viaţă, există o modalitate să eviţi neplăcerile de genul ăsta, dacă ştii cum, spuse Dybbuk, şi se aruncă în fotoliul lui John.

— Vrei să spui că-ţi poţi folosi puterile de djinn, se miră Philippa, deşi e atât de frig?

— Nu chiar, zise Dybbuk. Mama a pus o vrajă asupra mea, care mă împiedică să-mi folosesc puterea, până când va

hotărî ea că mă aflu în ceea ce numeşte „o stare de spirit responsabilă".

— De ce a făcut una ca asta, Dybbuk? întrebă John.

Dybbuk tresări.

— Buck, zise el. Spuneţi-mi doar Buck, bine? Îmi urăsc numele. Unul dintre colegii mei de şcoală m-a tot chinuit. Spunea că sunt malefic şi alte lucruri de genul ăsta. Aşa că l-am transformat într-un gândac de bucătărie. Doar pentru scurtă vreme. Dar mama a fost foarte furioasă din cauza asta. De asta şi pentru ceea ce i-am făcut profului meu de mate.

— Oau, exclamă John, a cărui admiraţie faţă de Dybbuk era, de acum, deplină. Visase adeseori să-i facă şi el ceva oribil profesorului său de matematică. Ce i-ai făcut?

Dybbuk rânji, evident încântat de veneraţia pe care i-o arăta celălalt băiat.

— Profu' ăsta, domnul Strickneen*, se lua mereu de mine pentru că nu pricepeam ecuaţiile de gradul doi şi alte chestii d-astea. Aşa că m-am gândit să-i arăt exact cum este să nu ştii, să fii bâtă la matematică. Timp de două zile, idiotul n-a putut nici măcar să adune doi şi cu doi, darămite să rezolve vreo ecuaţie de gradul doi! Credea că a înnebunit de tot.

— Grozav! aprecie John.

— Dar după aia, mama m-a întrebat de ce nu mai primeam teme la mate, iar eu i-am spus. O prostie din partea mea! A făcut în aşa fel încât să nu-mi pot folosi puterile o vreme. Cu o vrajă opritoare.

— Ce face, exact, vraja asta? îl întrebă Philippa.

— M-a făcut să-mi uit cuvântul de concentrare.

---

* Joc de cuvinte, numele pronunţându-se aproape identic cu cuvântul *strychnine* (*stricnină*, o otravă puternică); pe de altă parte, cuvântul *striken* desemnează o persoană lovită de o nenorocire.

— Nu te poţi folosi de altul? îi sugeră John.

Dybbuk clătină din cap şi-şi dădu părul la o parte din ochi.

— Nu e chiar atât de simplu, mucosule, spuse el. Un cuvânt de concentrare este ca o parolă pe un computer. Trebuie să ţi-l aminteşti pe cel vechi ca să-l poţi schimba cu cel nou.

— Până când o să te ţină mama ta fără niciun fel de putere? întrebă Philippa.

— Până când ne vom întoarce acasă. Vedeţi voi, eu ar trebui să-mi petrec timpul cu tatăl meu, cât stăm aici, iar mama nu vrea să-i fac ceva rău noii lui soţii. Nadia, mama mea vitregă, nu e djinn. E designer de decoraţiuni interioare.

— Şi i-ai face ceva rău? se interesă Philippa. Dac-ai putea?

Dybbuk râmji.

— Desigur. Voi n-aţi face la fel, dacă tatăl vostru s-ar muta din casa voastră şi şi-ar lua o nouă soţie?

Philippa se gândi preţ de câteva clipe şi apoi spuse:

— Probabil că aş transforma-o într-un liliac. Nu mă pot gândi la ceva mai rău de-atât. Urăsc liliecii.

Dybbuk ridică din umeri.

— Da. Posibil. Dar, ştii, dacă ar fi vorba despre indivizi cu adevărat nesuferiţi, probabil că aş dezlănţui un *elemental* asupra lor. Asta este ceva mult mai oribil decât un amărât de liliac.

Philippa privi spre John, care clătină din cap.

— Nu-mi spuneţi că nu ştiţi despre *elementali*! pufni Dybbuk. Ce naiba v-au învăţat pe voi, mucoşilor? În afară de nimic? *Elementalii* sunt micii demoni care trăiesc în interiorul celor opt elemente. Ştiţi care-s alea, pământ, aer, foc şi apă;

şi elementele nobile: spiritul, spaţiul, timpul şi norocul? Ei, având în vedere că Nadia este ocupată cu decorarea noului lor apartament, eu aş dezlănţui un *elemental* de apă. O inundaţie în casă. Doar aşa, ca bobârnac. Dybbuk îşi puse mâinile pe umerii lor: poate mă puteţi ajuta voi doi, în privinţa asta, adică să dezlănţuiţi un *elemental* pentru mine.

— Nu prea văd cum, spuse John. După cum am mai zis, este prea frig ca să ne putem folosi puterile de djinni.

— Şi după cum am mai zis, asta este exact ceea ce vor ei să credeţi. Ca să nu intraţi în belele. Ştiţi, s-ar putea să vă arăt eu cum să vă recăpătaţi puterile. Asta doar dacă-mi promiteţi că, după aceea, o să dezlănţuiţi un *elemental* asupra mamei mele vitrege.

Philippa clătină hotărâtă din cap.

— Mă tem că n-am putea face aşa ceva, spuse ea. Şi, pe de altă parte, nici n-am şti cum, chiar dac-am vrea. Nu-i aşa, John?

— Nu, n-am putea — spuse John, cu mai puţină convingere decât sora sa. Nu se gândea la mama vitregă a lui Dybbuk, Nadia, pe cât se gândea la asupritorul său, Gordon Warthoff, şi la ceea ce i-ar putea face, dacă şi-ar recăpăta puterile de djinn. Ca să nu mai pomenim de ceea ce i-ar fi putut face menajerei leneşe a doamnei Trump, domnişoara Pickings! Ar fi putut să se ocupe de ambele probleme. — Nu, repetă el, n-am putea face aşa ceva.

— Hei, nu e mare chestie. Dybbuk se ridică de pe fotoliu şi privi afară, în stradă. Începuse din nou ninsoarea şi, de data asta, se depunea şi pe trotuar. Ştiţi, cred că înţeleg care vă e problema. Am uitat cât de frig poate fi în New York. În California, unde locuim noi, este deşert. Şi asta face ca lucrurile să fie mult mai uşoare. Pentru un djinn, vreau să

spun. Bănuiesc că de asta sunt eu mai avansat decât voi, ca putere şi *djinntuiţie*.

— Bănuiesc că da, spuse John, gândindu-se cât de îmbietor suna Palm Springs faţă de New York City.

— Uite ce e, continuă Dybbuk. Îmi place de voi doi. Aşa că o să vă spun, oricum, în ce fel puteţi să aranjaţi să vă recăpătaţi puterile de djinn, cât timp sunteţi consemnaţi în congelatorul ăsta pe care îl numiţi climat. Este vreunul dintre voi membru al unui club de sport? Şi dacă da, clubul ăsta are o saună uscată sau cu aburi?

— Avem o saună aici, la subsol, zise John.

Dybbuk râmji.

— Atunci, problemele voastre sunt rezolvate. Tot ceea ce trebuie să faceţi este să staţi acolo şi să vă încălziţi la maximum. O vreme, după aceea, o să vă puteţi comporta ca oricare alt djinn.

Începu să râdă, zeflemitor.

— Nu-mi vine să cred că nu v-aţi dat seama şi singuri de soluţia asta.

— Fiindcă nu intrăm niciodată acolo, spuse Philippa, d'aia! Ne apucă claustrofobia.

— Atunci, înghiţiţi o pastilă de cărbune, înainte să intraţi în saună, şi aţi rezolvat-o. Puah! Simplu ca bună ziua.

Djinnii iau pastile de cărbune ca să combată efectele claustrofobiei pe care le resimt atunci când se află în spaţii închise, mai ales într-o lampă de djinni sau într-o sticlă.

— Este la mintea cocoşului, acum, că ne-ai spus, Buck, zise John. Iarna, sauna chiar se aprinde singură, după-amiaza, ca tata să poată intra acolo de cum ajunge acasă.

— Vreţi să spuneţi că este aprinsă şi în clipa asta? întrebă Dybbuk.

John îşi privi ceasul de la mână.

— Bănuiesc că da, răspunse.

— Şi-atunci, ce mai aşteptăm? strigă Dybbuk. Împrumutaţi-mi un costum de baie şi haideţi să mergem acolo, să încercăm figura!

Astfel, îşi puseră toţi trei costumele de baie, luară nişte pastile de cărbune şi coborâră până la subsol.

Sauna domnului Gaunt era ca o cabană mică de lemn. Înăuntru se aflau mai multe băncuţe aşezate în jurul unui cuptor, a cărui suprafaţă era căptuşită cu pietre fierbinţi. Conform termometrului de pe perete, temperatura era de aproape o sută de grade Celsius, de două ori mai mare decât temperatura oricărui deşert în care fuseseră vreodată gemenii. Iar la câteva minute după ce intraseră în saună şi începuseră să transpire, gemenii deja simţiră cum puterile le reveneau. John observă prima dată cum pe dinăuntru avea o senzaţie de căldură, iar apoi cum i se limpezeşte capul, ca şi cum s-ar fi refăcut după o îndelungată răceală. Philippa simţea cum corpul i se trezea, revigorat, ca după un somn îndelungat şi foarte adânc.

În Egipt, unde începuse să-i antreneze pe gemeni ca djinni, unchiul lor Nimrod le vorbise despre controlul minţii asupra materiei. Gemenii îşi cam ieşiseră acum din formă, dar nu trecu mult timp până când John reuşi să-şi folosească puterile ieşite din amorţire pentru a crea câteva CD-uri pe care le tot căutase, iar Philippa îşi făcu un halat gros, flauşat, în care intenţiona să se îmbrace după ce aveau să iasă din saună. Niciunul dintre ei nu consideră că exercitarea puterilor în acest fel ar fi suficient de importantă încât să-i spună mamei lor.

— Ar trebui să-l răsplătim pe Buck, pentru că ne-a arătat cum ne putem recăpăta puterile, îi spuse John surorii sale.

— Există un joc nou pe computer pe care mi-ar plăcea să-l am, recunoscu Dybbuk. Dacă sunteţi siguri că se poate.

Când le spuse numele jocului, doar John îşi dădu seama că mai auzise despre el, dar singur n-avea suficientă putere ca să-l creeze.

— Să vă spun mai bine cum facem, zise Dybbuk. Ne ţinem de mâini şi mă voi folosi de puterea voastră ca să creez jocul pe care-l doresc.

— Bună idee, încuviinţă Philippa. Am mai făcut asta şi înainte, John, îţi mai aminteşti? Cu domnul Rakshasas. Când am creat Ferrari-ul acela roz, în Cairo.

— Cum aş putea să uit?

John o luă pe sora sa de mână şi apoi şi pe Dybbuk.

Prima dată când încercară să creeze jocul pentru Dybbuk, nu se întâmplă nimic sau, cel puţin, li se păru că nu se întâmplase nimic, ceea ce Philippa consideră un pic ciudat, dată fiind senzaţia ei clară că o anumită cantitate de putere îi părăsise corpul. Dar a doua oară când încercară, jocul se materializă imediat, iar Dybbuk păru atât de încântat, încât fata chiar uită că existase o primă încercare.

Curând după aceea, doamna Sachertorte îl luă pe Dybbuk acasă. Rămas singur în camera sa, John continuă să-şi încerce puterile. Descoperi că putea să facă o *transsubstantizare* — cum numesc djinnii fenomenul prin care apar dintr-o sticlă sau lampă, sau dispar în interiorul uneia — chiar şi la trei ore de la ieşirea din sauna tatălui său. Asta-i dădu o idee despre cum s-o ajute pe doamna Trump, împreună cu Philippa. Dar, după ce ascultă planul fratelui ei, Philippa nu păru convinsă.

— Nu ştiu, spuse ea. Nu sunt sigură că ar trebui să facem asta, John.

— E doar o *transsubstantizare*, insistă John. Nu e ca şi cum am transforma-o pe domnişoara Pickings într-un gândac de bucătărie.

— Nu sunt sigură că mama va fi de acord.

— Doamna Trump are nevoie de ajutorul nostru, nu?

— Da, aşa este, spuse ea, încă un pic nesigură.

— Uite ce e, eu voi fi cel care va face propriu-zis *transsubstantizarea*. Aşa că va fi responsabilitatea mea, nu a ta. John aşteptă ca Philippa să spună ceva şi, când văzu că ea rămâne tăcută, adăugă: Ai tu vreun plan mai bun?

Philippa fu nevoită să recunoască faptul că n-avea.

În ziua următoare, în timp ce John se încălzea în saună, Philippa aşteptă până când limuzina doamnei Trump o aduse pe aceasta la lucru, pentru ca apoi să „împrumute" din geanta ei cheile de la apartamentul din clădirea Dakota. Când se duse pentru a-l lua pe John din saună, acesta se *transsubstantiză* într-o sticluţă plată de argint, pentru buzunarul de la spate, goală, pe care o împrumutaseră din sertarul biroului tatălui lor. Apoi, fata vârî cheile şi sticluţa plată de buzunar în rucsacul ei, îşi îmbrăcă repede cea mai groasă haină de iarnă şi ieşi pe uşa din faţă a casei.

Cum stratul de zăpadă atingea câţiva centimetri, nu se vedeau prea multe taxiuri în zonă, astfel că Philippa fu nevoită să meargă pe jos prin Central Park, ca să ajungă pe Strada 72 Vest şi, de acolo, la clădirea cu apartamente de lux în care locuia acum doamna Trump. Văzând grilajul de fier, şanţul din jurul clădirii şi cabina paznicului, Philippa se gândi că Dakota semăna mai degrabă cu un castel german înfricoşător, ceea ce n-o ajută prea mult să scape de încordare, când portarul îi deschise şi-i făcu semn din cap să intre, iar ea urcă până la etajul şapte.

Gemenii mai fuseseră acasă la doamna Trump de vreo câteva ori. Apartamentul ei se afla lângă cel care-i aparţinuse beatle-ului John Lennon, care fusese împuşcat la intrarea în imobil, în anul 1980. Ştiind asta, precum şi faptul că doamna Trump îşi cumpărase un pian alb uriaş, fratele Philippei născocise întregul plan. Avea să pretindă că este John Lennon. Mai exact, stafia lui John Lennon.

Intrând în apartament, Philippa se duse direct la pian, puse sticluţa de buzunar pe radiatorul de lângă el şi-i deşurubă dopul. Nu mai era timp de pierdut. Domnişoara Pickings trebuia să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Eşti pe cont propriu, frăţioare, spuse ea, vorbind la gura sticluţei. Ne vedem mai târziu, sper. Să ai grijă!

— Doar să nu uiţi să te întorci să mă iei, strigă John, ca răspuns.

Philippa luă liftul ca să ajungă înapoi în holul principal. Se gândea la una dintre cele mai bune prietene ale ei, Isabel Getty, care uneori locuia în Dakota şi alteori în Hong Kong, când uşa liftului se deschise şi în faţa ei apăru o femeie slabă şi înaltă, cu părul scurt, blond-murdar, şi un şirag de dinţi galbeni. Era domnişoara Pickings, care se îndrepta spre apartamentul doamnei Trump. Philippa o văzuse pe domnişoara Pickings doar o dată, la o zi sau două după ce o angajase doamna Trump, pe când domnişoara Pickings încă se mai arăta drăguţă şi chiar se deranja să cureţe apartamentul. Dar, văzând-o acum, Philippa descoperi că domnişoara Pickings era oricum, numai drăguţă nu; femeia îşi miji ochii şi o apucă pe Philippa de gulerul hainei.

— Ce cauţi aici? mârâi ea.

— Îmi vizitez o prietenă, răspunse Philippa.

— Cum o cheamă pe prietena asta a ta? ceru domnişoara Pickings să afle.

— Isabel Getty, şi dă-mi drumul! Vreau să plec.

Domnişoara Pickings se dădu înapoi. Cu ochii ei albaştri, pometii înalţi şi gâtul lung, părea o pisică birmaneză, şi încă una destul de rea.

— Eşti o fetiţă nepoliticoasă şi nesuferită. Nu mi-a plăcut niciodată de tine. Ştii asta?

Philippa o împinse şi trecu pe lângă domnişoara Pickings, îndreptându-se repede spre uşă. Dacă mai avusese îndoieli cu privire la ceea ce urma John să-i facă femeii, acum i se risipiseră complet.

În sticluţa plată de buzunar de pe radiatorul din apartamentul doamnei Trump, John se simţea la fel de încălzit de parcă ar mai fi fost încă în saună. Mai aşteptă cam vreun sfert de oră peste momentul în care domnişoara Pickings ar fi trebuit să se prezinte la lucru, înainte să se *transsubstantizeze* afară din sticlă, în sufrageria doamnei Trump. Era suficient de departe de bucătăria în care domnişoara Pickings deja se aşezase într-un fotoliu, bea cafea, se uita la televizor, citea ziarul şi folosea telefonul pentru o convorbire interurbană.

John se ghemui lângă pian pentru o clipă, apoi se furişă spre bucătărie, ca să arunce o privire asupra victimei sale. Domnişoara Pickings părea că se instalase confortabil pentru tot restul zilei şi, după câteva clipe, puse pe masă ceaşca de cafea, îşi închise ochii şi începu să sforăie zgomotos. Astea erau veşti foarte proaste pentru doamna Trump, dar foarte bune pentru John. Se întoarse în sufragerie şi se aşeză la pian.

Imagine era cea mai cunoscută şi longevivă piesă solo a lui John Lennon şi, de asemenea, una dintre puţinele pe care John Gaunt le putea interpreta la pian. Tânărul John avea o voce plăcută şi reuşi să cânte în întregime primul vers, până

să audă paşi venind dinspre bucătărie. Imediat, rosti cuvântul de concentrare a puterilor sale de djinn: „ABECEDARIAN!". O fracţiune de secundă mai târziu, luase forma unui bibelou aşezat pe pian, un kitsch de porţelan, întruchipând un băiat îmbrăcat într-un costum din secolul al optsprezecelea, care cânta la o harfă.

Era o senzaţie ciudată să fie din porţelan şi să nu aibă niciun muşchi pe care să-l poată mişca, dar poziţia-i oferea o privire de ansamblu asupra domnişoarei Pickings, care, speriată, se apropia de pian.

— E cineva aici? întrebă ea, atingând temătoare câteva clape ale pianului.

Dacă bibelourile ar fi putut râde, John ar fi căzut de pe scăunelul său de porţelan; aşa că mai bine că, măcar pentru moment, era împietrit.

După o vreme, domnişoara Pickings se întoarse în bucătărie, oferindu-i lui John şansa de a reveni la înfăţişarea pământeană şi de a cânta alte câteva versuri din piesa lui Lennon, înainte să efectueze o *contra-transsubstantizare* şi să se întoarcă în căldura de cuptor care era acum în interiorul sticluţei de pe radiator. Hotărându-se să nu rişte să mai cânte şi ceea ce-i mai rămăsese din *Imagine* în aceeaşi dimineaţă, ca să nu fie descoperit de domnişoara Pickings, John se puse pe aşteptat întoarcerea Philippei. Aveau să mai treacă pe puţin zece ore înainte ca sora lui să poată reveni în apartamentul din Dakota, împreună cu doamna Trump.

Din fericire pentru John, el n-a trebuit să aştepte mult, în sensul că, de fapt, cele zece ore nu i se părură chiar zece ore. Deoarece intrase în sticlă în sens invers acelor ceasornicului, invers rotaţiei normale a Pământului, şi aflându-se în emisfera nordică, timpul din interiorul sticlei, care exista

în afara spaţiului tridimensional, trecea mult mai repede. Iar lui John i se păru că nu trecuse mai mult de o oră până când se pomeni din nou în camera lui, povestindu-i Philippei tot ceea ce se întâmplase.

— Doamna Trump are dreptate, să ştii, îi zise el. Pickings este o femeie groaznică. Adormise în fotoliu, când am început eu să cânt la pian. E atât de leneşă!

— Nu numai leneşă, adăugă Philippa. Doamna Trump crede că s-ar putea să fie şi hoaţă. Unele dintre bijuteriile ei lipsesc.

În ziua următoare, Philippa luă sticluţa care conţinea forma *de-transsubstantizată* a fratelui ei şi o duse înapoi la Dakota, lăsându-l din nou pe John acolo. De această dată, băiatul era mult mai sigur pe puterile sale de djinn. După ce se *re-transsubstantiză*, se ascunse în dulap unde, pentru o scurtă perioadă de timp, îşi abandonă cu totul corpul, şi, invizibil pentru orice ochi omenesc, se aşeză la pian şi cântă întreaga piesă *Imagine*, închipuindu-şi că imită bine accentul de Liverpool, caracteristic lui John Lennon. Nu era aşa. Dar el nu ştia asta şi, ceea ce era mai important, nu ştia nici domnişoara Pickings, care ieşi în goană, ţipând, din bucătărie, încuindu-se în baie. De acolo, îi telefonă doamnei Trump. După câteva minute, fugi din apartament, aruncând cheile de la uşă, precum şi cerceii cu diamante pe care-i furase din noptiera doamnei Trump, pe podeaua din spatele ei.

John chiui de bucurie, ceea ce o convinse pe domnişoara Pickings să coboare pe scări, în loc să mai aştepte liftul.

Luându-şi din nou corpul din dulap, John o sună pe Philippa pe telefonul ei mobil şi află că domnişoara Pickings îi spusese doamnei Trump că apartamentul din Dakota era

bântuit şi că n-avea să se mai întoarcă vreodată la lucru. Philippa adăugă că doamna Trump părea acum fericită cum nu mai fusese de multă vreme — doar că fusese îngrijorată că ar putea avea o stafie în casă, drept pentru care Philippa se simţise obligată s-o convingă că nu existau stafii.

— Vrei să vin să te iau? îşi întrebă ea fratele.

— Nu mai e nevoie să mă ascund acum. Individa a plecat, aşa că pot să vin şi singur acasă. John aruncă o privire pe fereastră. Şi, în afară de asta, adăugă el, a început să ningă din nou.

Închise telefonul şi se pregăti să iasă din apartament. Încă se mai felicita pentru misiunea reuşită, când aproape că-şi ieşi din piele de spaimă, căci îşi dădu seama de faptul că nu mai era singur. Într-un colţ al camerei, stătea un bărbat cu o barbă lungă şi roşie şi un nas coroiat. Purta un costum albastru, cu dungi, iar pe degetul lui se afla un inel cu o piatră preţioasă uriaşă, de mărimea ochiului unui aligator, care, ţinută de bărbat în dreptul feţei sale, părea să-l facă pe John să rămână nemişcat în pofida voinţei sale. Cu furia întipărită pe chip, bărbatul cu păr roşu se îndreptă către John.

— Ce ai vrut să faci, speriind-o în asemenea hal pe o sărmană femeie pământeană fără apărare? se răsti bărbatul. Explică-te!

John încercă să explice, dar, de fiecare dată când deschidea gura, ceva oribil îi ieşea de acolo: mai întâi, supă de mazăre, apoi un mănunchi de broccoli, câteva frunze de salată, mai multe bucăţi de anghinare, o felie de nap şi, la final, aproape o jumătate de kilogram de mâncare de spanac. John nu putea suferi majoritatea legumelor, astfel că să simtă deodată gustul atâtora era prea mult pentru el. Pentru prima oară, în scurta sa viaţă de djinn, leşină.

CAPITOLUL 3
TRAS LA RĂSPUNDERE

Când John îşi recăpătă cunoştinţa, se găsea într-un alt apartament. Îşi dădea seama că se află tot în Dakota, pentru că, întins pe un şezlong lângă fereastră, observă că priveliştea era la fel. Apartamentul în sine era, însă, diferit. Spre deosebire de mobila doamnei Trump, care era nouă, proaspăt cumpărată de la un magazin universal, totul în acest apartament era vechi. Se aflau acolo chiar şi o masă egipteană mare şi câteva sculpturi, care-i aminteau lui John de casa din Londra a unchiului său, Nimrod. Niciun sunet nu răzbătea prin pereţii groşi ai acestui apartament şi, atunci când amenințătorul său proprietar începu să vorbească, până şi vechiul ceas cu pendulă păru că tace.

— Îmi pare rău că te-am speriat aşa, spuse bărbatul, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se lângă John. Permite-mi să mă prezint. Mă numesc Frank Vodyannoy şi sunt un djinn, ca şi tine. Locuiesc în clădirea asta de cincizeci de ani şi, pe lângă faptul că sunt djinn, sunt de asemenea şi un consilier de afaceri pentru mulţi dintre locuitorii pământeni care locuiesc aici. De fapt, i-am ajutat, aproape pe toţi cei care locuiesc aici, în carierele lor, într-un fel sau altul. Dacă n-aş fi fost eu, nu ştiu cum ar fi reuşit unii dintre ei să prospere. Timp de cincizeci de ani am fost singurul djinn din clădire.

Aşa că, ieri, când am detectat puterea unui alt djinn în Dakota, m-am îngrijorat un pic şi am vrut să văd cine o folosea. Dar, când am venit să te caut, nu te-am găsit. Apoi, astăzi, când din nou ţi-am simţit prezenţa, m-am înfuriat un pic. Nu mi-am dat seama că eşti un djinn atât de tânăr. Şi am fost cam dur cu tine, îmi pare rău. Dar, după cum am spus, oamenii aceştia se bazează pe mine. Nu ne permitem să avem un djinn malefic în Dakota.

— Nu sunt un djinn malefic, protestă John. Sunt un djinn bun.

— Nu este treaba mea ce alegi tu să faci cu viaţa ta, dar nu voi tolera năzbâtii fără sens. Nu în Dakota.

— Sincer, insistă John, nu era o năzbâtie fără sens.

Frank Vodyannoy îi zâmbi răbdător lui John.

— Aşa părea, spuse el. Mi s-a părut că încercai să sperii pe cineva. Urăsc când djinnii fac asta oamenilor.

— Aţi înţeles greşit, domnule. Încercam să ajut pe cineva. Pe o femeie pământeană, pe nume doamna Trump.

— Atunci, nu cred că te va deranja să-mi spui cum anume voiai să faci asta, replică domnul Vodyannoy.

Simţindu-se un pic mai bine, John se ridică şi începu să-i spună ce anume se întâmplase. Iar atunci când termină de povestit, domnul Vodyannoy începu să râdă zgomotos.

— Îmi place stilul tău, puştiule, spuse el. L-am cunoscut pe John Lennon. Mi-a plăcut mult de tot de el. Cred că ar fi fost de acord cu ceea ce-ai făcut tu. Avea un simţ al umorului foarte dezvoltat.

John îşi frecă tâmplele şi-şi lăsă picioarele jos de pe şezlong.

— Dar ce mi s-a întâmplat?

— Te-ai aflat sub influenţa unei restricţii de djinn, îi explică domnul Vodyannoy. Un *quaesitor*. Este conceput în

aşa fel încât să afle cele mai neplăcute lucruri pentru tine şi apoi să le facă să-ţi iasă pe gură. Spre norocul tău, ce nu suporţi tu sunt legumele, dar eu am văzut lucruri mult mai oribile ieşind din gura oamenilor: şerpi, tarantule, chiar şi un şobolan. Cred că urăşti legumele cu adevărat.

— Nu le pot suferi, domnule.

— Oricum, nu-ţi face griji, îl linişti domnul Vodyannoy. Am curăţat mizeria — legumele, vreau să spun — de pe covoarele prietenei tale, doamna Trump. Clătină din cap. Ştii, John, credeam că deja cunosc toţi djinnii din New York. Pe tine de ce nu te ştiu? Din ce trib faci parte? Care este familia ta? Şi nu-mi mai spune „domnule". Spune-mi Frank. Sau, măcar, domnule Vodyannoy.

— Mă numesc John Gaunt, domnule. Vreau să spun, domnule Vodyannoy. Tatăl meu este om... adică pământean. Mama mea este Layla Gaunt.

— Asta explică totul. Layla nu şi-a prezentat niciodată copiii în societatea djinnilor. Iar zvonurile care circulă în afara lămpii susţin că a renunţat la puterile ei de djinn.

— Aşa e.

— Atunci, voi trebuie să fiţi nepoţii lui Nimrod. Da, am auzit totul despre tine şi sora ta. Şi despre cum aţi învins-o pe creatura aceea îngrozitoare, pe Iblis. Un nenorocit, ca de altfel toţi djinnii Ifrit. Da, tinere, aceea a fost o ispravă pe cinste! Dacă a existat vreodată un djinn care să merite să fie închis într-o sticlă, acela este Iblis.

— Vă mulţumesc, spuse John.

— Desigur, va trebui să fiţi cu ochii în patru din cauza fiilor lui. Au firi la fel de rele. De pildă, dintre uraganele pe care le-am avut în Florida, cel puţin două au fost stârnite de Rudyard Teer, fiul cel mai mic al lui Iblis.

John se încruntă. După cunoştinţele lui, Nimrod nu le spusese nimic, lui şi Philippei, ca să-i prevină în legătură cu rudele lui Iblis. Era posibil să-i fi spus ceva mamei lor, dar la ce bun, dacă ea renunţase la puteri?

— Eu fac parte din tribul Jann, spuse domnul Vodyannoy. Unii dintre noi sunt drepţi, alţii nu, dar tribul Jann, ca şi tribul Marid, este de partea norocului. Nu suntem la fel de puternici sau de influenţi ca voi, cei din Marid, dar ne descurcăm.

— Sunt convins de asta.

John se gândea că Frank Vodyannoy era doar modest. Oprirea cu acel *quaesitor* i se păruse destul de puternică.

— Mă simt prost din cauza faptului că am pus un *quaesitor* asupra ta aşa cum am făcut-o. Domnul Vodyannoy îşi mângâie inelul de pe deget. Piatra asta de lună face ca vraja să fie şi mai puternică. Şi mai greu de controlat. Ăsta e necazul cu pietrele astea. Sunt cam greu de stăpânit. Şi foarte gotice, desigur.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, domnule Vodyannoy. Sunt bine. N-am vrut să vă deranjez.

— Frumos din partea ta. Frumos şi foarte politicos. Îmi place când djinnii de vârsta ta sunt manieraţi. Atât de mulţi *djuniori* din zilele noastre n-au nici pic de respect pentru *djinneraţia* mai în vârstă. Nici măcar cei din triburi bune.

John se gândi la Dybbuk Sachertorte şi înţelese de ce domnul Vodyannoy ajunsese să spună asta. Era greu să-şi imagineze că Dybbuk i-ar fi vorbit domnului Vodyannoy cu respect, câtuşi de puţin.

— Să-ţi spun ce o să fac, continuă domnul Vodyannoy. În primul rând, aş vrea să-ţi fac un cadou. Ştii ce este acela un *discrimen*, John?

— Nu, domnule.

Domnul Vodyannoy râse.

— Este doar un alt cuvânt ciudat pentru o dorinţă urgentă, atâta tot. Tatăl meu mi-a dat unul, pe când eram cam de vârsta ta. Foarte folositor, în cazul în care te simţi strâmtorat, la un moment dat. Asta se întâmplă, de obicei, atunci când puterile tale încă mai cresc. Ca să foloseşti un *discrimen*, tot ceea ce trebuie să faci este să rosteşti un cuvânt de cod. Este la fel ca un cuvânt de concentrare, dar este un cuvânt ataşat de un djinn altui djinn, ca un fel de cadou. Sau ca despăgubire, cum este şi în cazul tău, pentru neplăcerea provocată.

— Nu este nevoie, refuză John. Să mă despăgubiţi, vreau să spun.

— Dar insist, reveni domnul Vodyannoy. Acum, cuvântul pe care ţi-l voi da este un cuvânt german. Cuvintele germane sunt foarte bune pentru *discrimeni*. Mai ales cele lungi, pentru că sunt imposibil de rostit din greşeală. Doar dacă nu eşti german, desigur. Nicio limbă nu se compară cu germana, în materie de cuvinte lungi. Nu mergi des în Germania, nu?

John clătină din cap.

— Atunci e bine, spuse el. Iată cuvântul pe care ţi-l voi da: „DONAUDAMPFSCHIFAHRTSGESELLSCHAFTKAPITÄN".

— N-o să mi-l amintesc niciodată, obiectă John.

— Ţi-l vei aminti cu siguranţă, zise domnul Vodyannoy. Pentru că nici măcar nu este, de fapt, nevoie să-l reţii. Un *discrimen* se ţine minte singur, pentru tine. Oricând te-ai afla într-o situaţie în care un *discrimen* te-ar putea ajuta, într-o urgenţă reală, adică, acest cuvânt îţi va sta pe buze.

John nu izbutea să înţeleagă cum ar fi fost posibil.

— Poate dac-aş şti ce înseamnă, spuse el.

— Nu e nevoie, obiectă domnul Vodyannoy. Dar, fiindcă întrebi, este un cuvânt care se referă la căpitanul flotei Dunării. Şi, crede-mă, nici că-ţi puteam da ceva mai simplu decât căpitanul flotei Dunării. Ştiu eu. L-am cunoscut pe unul.

— În regulă, spuse John. Sunt gata.

— Pentru ce?

— Să-mi ataşaţi *discrimenul.*

— Deja am făcut asta.

— Ah. Ei bine, vă mulţumesc, domnule. Domnule Vodyannoy. Adică, Frank.

— N-ai pentru ce. Domnul Vodyannoy privi pe fereastră. Celălalt lucru pe care-l voi face pentru tine va fi să te duc până acasă. Unde locuieşti?

— Chiar dincolo de parc, spuse John. Pe Strada 77 Est, la numărul 7. Dar, serios, nu este nevoie. O să merg pe jos sau o să iau un taxi.

— Nu, că n-ai să poţi. Frank Vodyannoy începu să râdă. Mai uită-te o dată pe fereastră. S-au depus cam zece centimetri de zăpadă, cât ai stat tu întins.

John privi spre parc. Era adevărat. Abia mai putea să vadă copacii, de aşa o ninsoare deasă. Cum de nu observase până atunci? Traficul fusese oprit, iar parcul părea acoperit de un strat gros de vată.

— Asta e chestia cu *quaesitorii,* spuse domnul Vodyannoy, văzând cât de surprins era John. Durează un timp, până îţi revii după efectul unuia. De aceea, te voi trimite acasă în singurul fel în care te poţi apăra de vremea de afară. Într-un vârtej.

— Nu, aşteptaţi!

— Nu-ţi face griji. Într-o zi ca asta, nimeni nu va observa nimic. Crede-mă.

John îşi ridicase vocea cu gândul să protesteze, întrucât ar fi vrut să ajungă acasă în liniştе, astfel încât mama lui să nu-l observe, ceea ce ar fi fost aproape imposibil dacă se întorcea cu un vârtej. Asta ar fi impus, în mod cert, nişte explicaţii şi era aproape convins că mama lui n-avea să-l creadă, când avea să-i spună că, de fapt, vârtejul nu fusese decât un capriciu al vremii din New York. Dar, mai înainte să apuce să-l oprească pe domnul Vodyannoy, aerul de sub el începuse să se învârtă cu o viteză ameţitoare, până când un vârtej mic, dar perfect, îl ridică uşor de pe covor. Încercând să-şi menţină echilibrul, John bătea energic aerul cu braţele, ca un clovn care merge pe sârmă.

— Nu încerca să stai pe el, băiete! îi strigă domnul Vodyannoy, deschizând fereastra sa de la etajul şapte. Aşază-te, înainte să cazi! Vai de mine, s-ar crede că n-ai mai călărit niciodată un vârtej!

— Chiar n-am mai călărit, strigă John, aşezându-se brusc.

Dar era prea târziu. Vârtejul, care nu era mai mare decât un fotoliu, şi poate la fel de confortabil, îl purta deja afară din complexul de apartamente Dakota, şi dincolo de parc. John închise ochii şi, străduindu-se să-şi scoată din minte, pentru moment, posibilele consecinţe ale acestui mijloc de transport, încercă să se bucure de călătoria sa.

La vreo două minute după ce părăsise fereastra apartamentului domnului Vodyannoy, vârtejul coborî în faţa uşii casei sale, exact în clipa în care doamna Trump o deschidea să arunce nişte sare pe trepte, ca să împiedice zăpada să se troienească acolo. Ţipă în gura mare, dar nu-l văzu pe John, căci vârtejul, care deja acumulase o cantitate considerabilă de zăpadă, pătrunse în hol ca o minitornadă, o răsuci în loc pe doamna Trump şi apoi urcă cele şapte rânduri de scări până

în dormitorul lui John, unde-l lăsă pe băiat, cu grijă, pe fotoliul lui de piele.

În orice alt moment, aşa ceva ar fi fost foarte pe placul lui John, dar întâmplarea făcea ca, atunci, în camera lui să-l aştepte doamna Gaunt. Tocmai primise un telefon furios de la doctoriţa Sachertorte, care-i acuza pe gemeni că dezlănţuiseră un elemental de apă asupra noii soţii a domnului Sachertorte, Nadia, la cererea lui Dybbuk. Iar acum doamna Gaunt era, cu siguranţă, cu atât mai supărată, cu cât îşi vedea fiul sosind acasă într-un mod care părea să confirme faptul că-şi folosise puterea de djinn fără s-o consulte pe ea mai întâi.

— Sper că doamna Trump nu te-a văzut călărind pe un vârtej, John, spuse doamna Gaunt, cu răceală.

— Ăăă, nu, zise John. Cel puţin, nu cred. Vârtejul a dat peste ea şi a cam orbit-o cu zăpadă, chiar în clipa în care am intrat în casă.

— Mda, bănuiesc că e şi asta ceva.

Philippa apăru, spăsită, în prag.

— Ei, dacă tot sunteţi amândoi aici, zise mama lor, poate că n-o să aveţi nimic împotrivă să-mi spuneţi şi mie ce se petrece? Am crezut că am stabilit o înţelegere — o înţelegere cu care aţi fost de acord — ca niciunul dintre voi să nu-şi folosească puterile fără să vorbească mai întâi cu mine. Acum îl găsesc pe John călărind pe un vârtej, la câteva minute după ce am vorbit la telefon cu doctoriţa Sachertorte, care era foarte supărată. Se pare că a dezlănţuit cineva un *elemental* de apă asupra Nadiei, noua soţie a fostului ei soţ. În ultimele douăsprezece ore a tot plouat în apartamentul lor. Da, a plouat. Torenţial. Doctoriţa Sachertorte crede că Dybbuk v-a pus să faceţi asta.

— Nu-i adevărat, negă John. N-am avut nimic de-a face cu asta.

— N-a fost Dybbuk, de asta este sigură. Până când nu ridică vraja opritoare pe care a pus-o asupra lui, el nu-şi poate folosi puterile de djinn nici măcar să-şi lege şireturile. Presupunând că se leagă vreodată la şireturi. Oricum, nu mă interesează băiatul ăla. Dar încep să cred că ar fi cazul să-l rog pe Nimrod să pună o vrajă opritoare asupra voastră.

— N-am avut niciun amestec. Pe cuvânt, stărui John.

— Îmi ceri să cred asta, John, când tocmai ce te-am văzut venind acasă călare pe un vârtej.

Atunci, John îi povesti mamei sale despre apartamentul doamnei Trump din Dakota, şi despre cum fusese ea intimidată de domnişoara Pickings, şi despre cum o „convinsese" el pe femeia aceea să plece, şi apoi cum îl cunoscuse pe domnul Vodyannoy, care fusese foarte drăguţ şi-l trimisese acasă pe un vârtej, mai înainte de a putea el să refuze.

— Aşa că, vezi tu, nu foloseam puterea de djinn pentru mine, spuse John, încercând să se justifice, ci doar ca să ajut pe altcineva.

— Asta nu explică musonul din apartamentul cel nou al Nadiei Tarantino, spuse, rigidă, doamna Gaunt.

Cât timp John îi explicase mamei sale ce se întâmplase cu domnişoara Pickings, Philippa îşi amintise de Dybbuk Sachertorte şi de incidentul din saună.

— Cred că am *eu* o idee despre ceea ce s-a întâmplat.

Îşi scoase ochelarii, aşa cum făcea mereu când dorea ca mama ei s-o privească drept în ochi şi s-o creadă că spunea adevărul, chiar şi atunci când, de fapt, o minţea.

— Dybbuk ne-a arătat cum să scăpăm de slăbirea puterilor pe timp de iarnă, stând în saună. Am hotărât să-i oferim

ceva drept răsplată. Un lucru pe care l-am făcut cu puterile noastre de djinni. Un joc pe computer. Numai că nu prea puteam vizualiza tocmai jocul pe care-l voia el. Aşa că ne-am luat toţi trei de mâini, iar el a folosit puterea noastră ca să se concentreze asupra jocului pe care-l voia.

— Aşa e, confirmă şi John. Numai că prima dată n-a mers. Da. Uitasem de asta.

— Totuşi eu am simţit că o cantitate de putere ne-a părăsit corpurile, zise Philippa, clătinând din cap. E adevărat că el ne ceruse să dezlănţuim un *elemental* de apă asupra mamei sale vitrege, dar noi îl refuzaserăm. Aşa că eu cred că ne-a păcălit şi că l-a dezlănţuit totuşi, fără ca noi să ne dăm seama.

— Nu v-a învăţat Nimrod nimic vara trecută? oftă doamna Gaunt. Niciodată să nu vă ţineţi de mână cu un alt djinn, căci poate încerca să vă înhame puterile la voinţa lui. Asta se numeşte *djinncantaţie;* de aici au împrumutat oamenii ideea aceea stupidă de a se ţine de mâini, în timpul şedinţelor de spiritism. Pentru că-şi imaginează că asta le oferă puterea grupului. Dacă trebuie să daţi mâna cu cineva, atunci asiguraţi-vă că vă îndoiţi degetul mijlociu în palmă, astfel încât să împiedicaţi un contact direct între linia vieţii voastre şi cea a altcuiva. Doamna Gaunt le arătă cum trebuie să dea mâna un djinn. Dar, de vreme ce n-aţi ştiut asta, mi se pare că nu vă prea pot învinui. Numai că, vă rog, fiţi mai atenţi pe viitor, copii!

— Şi nu eşti supărată pentru ceea ce i-am făcut domnişoarei Pickings? întrebă John.

— Am înţeles de ce aţi vrut s-o ajutaţi pe doamna Trump, răspunse mama. Dar fiţi atenţi la ceea ce vă spun. Această întâmplare poate avea urmări pe care nu le-aţi prevăzut. Orice folosire a puterii de djinn în lumea pământeană are un

efect aleator şi imposibil de prezis. Ăsta era un alt lucru pe care credeam că vi l-a explicat Nimrod.

Apoi, zâmbi:

— Dar nu, nu sunt supărată. Ceea ce probabil că este foarte bine pentru voi, căci nu mi-ar fi plăcut să vă interzic să participaţi la lansarea de carte a domnului Rakshasas.

— Ce este o lansare de carte? întrebă John.

— O petrecere la care se sărbătoreşte publicarea unei cărţi, fraiere, îi explică Philippa.

— Bătrânul Rakshasas a scris o carte? întrebă John, ignorându-şi sora.

— Da, încuviinţă doamna Gaunt, *Legile prescurtate ale Bagdadului* după Rakshasas.

— Nu prea pare a fi o carte pe care ar recomanda-o Oprah*, spuse John.

— Când e petrecerea? întrebă Philippa. Şi unde?

— Diseară. Aici, în New York, la librăria Cartea Sigilată, pe Strada 57 Vest.

— Diseară? spuse John. Dar de ce nu ne-ai spus mai devreme? Vine şi unchiul Nimrod?

— Bineînţeles că vine. Şi de-aia nici nu v-am spus mai devreme. Voia să vă facă o surpriză plăcută.

Cartea Sigilată era o denumire potrivită, pentru că această librărie newyorkeză n-avea uşă. Dacă n-ar fi avut o fereastră de mărimea unui hublou de vapor şi, pe o porţiune de cărămidă de lângă aceasta, o placă de bronz, pe care erau gravate frumos numele şi adresa magazinului, nimeni n-ar fi ghicit că acolo se află un magazin.

---

* Aluzie la celebra realizatoare de emisiuni de televiziune Oprah Winfrey, care recomandă în special cărţi ce vorbesc despre voinţa personală — calea sigură spre reuşită.

— Eşti sigur că ăsta este locul? îl întrebă Philippa pe John.

— Asta scrie pe invitaţie, spuse el, arătându-i cartonaşul pe care era scris titlul cărţii şi pe care era desenată o mică hartă a Străzii 57, partea dintre Broadway şi Bulevardul Americilor.

— Probabil că există o intrare secretă, spuse Philippa, apoi începu să citească ce scria pe bucata de carton luminată, care era singurul lucru afişat în fereastra rotundă a magazinului.

— Aş spune că suntem aşteptaţi, observă John. Şi încă de un djinn foarte puternic.

— De ce crezi asta? îl întrebă Philippa.

— Simplu. Asta este singura stradă din New York care n-are zăpadă.

— Ai dreptate, zise ea. E zăpadă la ambele capete ale străzii, dar nu şi aici.

— Normal că am dreptate, spuse John. Şi simţi aerul? E chiar cald. De fapt, e aproape cu douăzeci sau treizeci de grade mai cald decât pe strada următoare. Ca un microclimat, ştii? Pentru asta e nevoie de o putere mare. Cineva — Nimrod, poate, sau domnul Rakshasas — a încercat să facă strada mai plăcută pentru mulţimea de djinni iubitori de căldură.

Dar Philippa abia dacă-l mai asculta.

— E o ghicitoare, spuse ea, la sfârşit, arătând către cartonaşul luminat din ciudata fereastră rotundă. Cred că, dacă găsim răspunsul, o să putem intra. Ascultă! „Începutul eternităţii. Sfârşitul fiecărei planete. Începutul fiecărei elipse. Sfârşitul fiecărei stele."

John ridică neputincios din umeri.

— Nu mă prind.

— Tu nu, dar eu da, rosti, triumfătoare, Philippa. Răspunsul este litera *e*. *E* este începutul eternităţii, sfârşitul fiecărei planete, începutul fiecărei elipse, sfârşitul fiecărei stele.

— Şi unde ajungem cu asta?

— Înăuntru, spuse Philippa, şi apăsă pe litera „e" din cuvântul „VEST", gravat pe plăcuţa de bronz cu adresa librăriei, de lângă fereastră.

Imediat, o parte a peretelui din cărămidă, inclusiv fereastra, se dovedi că era o uşă prinsă în nişte balamale ascunse, care se deschise şi dezvălui nu un loc înfricoşător şi întunecat, ci o galerie mare şi luminoasă, iar în galerie se afla o scară în spirală care ducea la un alt etaj, de unde se auzeau clar zgomotele unei petreceri în desfăşurare.

— Bună treabă, surioară. John intră grăbit în galerie. Vino, odată! Până nu se închide la loc.

Philippa îşi urmă fratele în galerie şi apoi pe scara în spirală, uşa secretă închizându-se cu zgomot în urma lor. La capătul scării, se pomeniră într-un salon foarte mare, cu o privelişte spectaculoasă, nu a Străzii 57, priveliştea pe care s-ar fi aşteptat s-o vadă de la fereastra unei clădiri de pe Strada 57, ci a unei mări care părea că se află într-o ţară foarte călduroasă. Apoi, dintr-un grup, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum roşu-aprins, se îndreptă către ei, cu braţele larg deschise, la fel ca şi zâmbetul său. Era unchiul lor, Nimrod.

— Iată-i, spuse el, îmbrăţişându-i pe gemeni cu dragoste. Începuserăm să ne întrebăm pe unde-oţi fi.

— Am avut o mică problemă cu ghicitoarea de la uşă, explică Philippa.

— Serios? Mă surprindeţi. Nu e nimic complicat. Doar o bagatelă, creată de marele scriitor englez Jonathan Swift. Ca să nu intre nepoftiţii.

Nimrod era urmat îndeaproape de un bătrân cu barba albă, cu un turban alb şi un costum alb. Acesta îi îmbrăţişă fericit pe copii.

— Ca să fim sinceri, o petrecere este cu adevărat reuşită dacă vin şi unii care nu sunt invitaţi, spuse domnul Rakshasas.

Arăta ca un maharajah indian, dar vârstnicul djinn vorbea engleza ca un adevărat irlandez, ceea ce era rezultatul faptului că, timp de mulţi ani, fusese închis într-o sticlă din Irlanda şi învăţase toată engleza pe care o ştia de la televizor.

— Felicitări pentru carte, îi spuseră gemenii domnului Rakshasas.

— Chiar felicitări, întâi şi Nimrod. Aceasta este, probabil, cea mai importantă carte de la Grimoarul* regelui Solomon încoace.

Domnul Rakshasas zâmbi uşor.

— Eşti foarte amabil, spuse el. Dar, de fapt, cartea mea este doar o copertă nouă pentru idei vechi.

— Ce este un grimoar? întrebă John.

— Un manual de vrăjitor, care să-i lege pe djinni, îi explică Nimrod. Cea mai veche astfel de carte şi cea mai importantă este *Testamentul lui Solomon*. De aceea am făcut comparaţia cu noua carte a domnului Rakshasas, *Legile prescurtate ale Bagdadului*.

— N-ai dreptate, se împotrivi, cu modestie, domnul Rakshasas. Trebuie fapte, nu vorbe.

— Dar vorbele sunt rezultatul unor fapte, declară Nimrod. Domnul Rakshasas şi-a petrecut întreaga viaţă scriind această carte, le spuse el gemenilor. Vedeţi voi, de-a lungul timpului, cartea despre *Legile Bagdadului* a devenit foarte mare, greu de consultat, plină de contradicţii şi absurdităţi. Pe lângă faptul că aceasta este o ediţie importantă, într-un singur volum, a legilor — legi pe care, datorită domnului

* Culegere de formule magice şi incantaţii.

Rakshasas şi a cărţii sale, le poţi descoperi cu uşurinţă şi te poţi bizui pe ele — este şi una completă: toate lucrurile de interes despre djinni sunt puse acum pe tapet, ca să zic aşa. Pe scurt, domnul Rakshasas, precum un marinar care traversează un ocean, a dus la bun sfârşit o lucrare despre un subiect care ne cam dădea bătăi de cap înainte.

— Abia aştept s-o citesc, spuse John.

— Şi o vei citi, John, încuviinţă Nimrod. Dar mai întâi trebuie să vă prezint pe amândoi unor membri ai societăţii djinnilor din New York.

CAPITOLUL 4
CAMPIONUL *DJUNIOR*

Nimrod îi descrisese pe djinnii de la petrecerea domnului Rakshasas ca fiind crema societăţii djinnilor din New York, dar, de fapt, djinnii cu care făcură cunoştinţă gemenii erau din întreaga lume. De pildă, îi întâlniră pe Morgan Mbulu din Africa de Sud, pe Maud Merrow din Irlanda, pe Oonagh Ponaturi din Noua Zeelandă, pe Toshiro Tengu din Japonia şi pe Stan Bunyip din Australia. Câţiva dintre ei erau destul de vestiţi în lumea pământenilor: Peri Bannu era o bine-cunoscută actriţă de film, Janet Jann era preşedinta unui studio de film de la Hollywood, Virdjinnia Nisse era o sculptoriţă renumită din Norvegia, iar David Kabikaj era un entomolog din Canada, laureat al premiului Nobel.

— Cred că l-ai cunoscut deja pe Frank Vodyannoy, îi spuse Nimrod lui John, împingându-i pe gemeni spre un grup de patru djinni aşezaţi la o masă mare, pe care se găseau câteva exemplare ale cărţii domnului Rakshasas. Şi, desigur, amândoi o cunoaşteţi pe strălucitoarea doctoriţă Jenny Sachertorte, ca şi pe fiul ei, Dybbuk.

Gemenii îl salutară cu destulă răceală pe Dybbuk, care primi sosirea lor cu obişnuitul său amestec de amuzament şi dispreţ — cel puţin, până când mama lui îi dădu un cot.

— Dybbuk are ceva să vă spună, amândurora, zise ea, zâmbindu-le drăguţ gemenilor. Nu-i aşa, dragul meu?

Dybbuk îşi dădu ochii peste cap şi mormăi către John şi Philippa:

— Scuze.

— Mama voastră mi-a explicat ce s-a întâmplat, continuă doctoriţa Sachertorte. Cum v-a păcălit Dybbuk ca să-l ajutaţi să-i facă rău soţiei fostului meu soţ. Totuşi, este un djinn de treabă. Şi mi-a promis că n-o să vă mai tragă niciodată pe sfoară, nu-i aşa, dragule?

— Mda, mormăi Dybbuk. Sigur, cum spui tu.

— Altfel, va simţi pe pielea lui puterea mea deplină. Nu-i aşa, scumpete?

— Ceea ce spun eu mereu, doamnă Sachertorte, interveni domnul Rakshasas, este că puterea tot va ieşi biruitoare. Uneori trebuie să se întâmple asta. E spre binele lui, dacă apele rămân liniştite. Am dreptate, Nimrod?

— Totul este în regulă acum şi asta contează cel mai mult, încuviinţă Nimrod. Apartamentul noii doamne Sachertorte a revenit la normal, iar Dybbuk se va schimba, de acum încolo. Aşa e, Dybbuk?

— Buck, zise băiatul, dându-şi din nou ochii peste cap — un obicei pe care Philippa îl considera îngrozitor. Spuneţi-mi doar Buck, bine?

— John, spuse Nimrod. Ce-ar fi să-l iei tu pe, ăăă, Buck şi să mergeţi să mâncaţi ceva, cât voi sta eu un pic de vorbă cu Philippa?

— În regulă, acceptă John, iar cei doi băieţi-djinni se îndreptară către o masă unde se afla un bărbat în spatele unui ceaun aburind, plin de chili iute foc. Odată ajunşi acolo, se luară la întrecere să vadă care dintre ei putea să mănânce mai mulţi ardei iuţi.

— Aşa, acum spune-mi, zise Nimrod, luând-o pe Philippa deoparte, cum se mai învârt *astaragalii* zilele astea?

— Ei, spuse ea, ridicând din umeri, dac-o iei aşa, se învârt şi-atât.

Astaragali şi *tesserae* sunt denumirile folosite de djinni pentru zaruri. Djinnii joacă un soi de *astaragali*, specific lor, care se numeşte *Djinnverso*, sau, mai exact, *Djinnversoctoannular*. *Djinnverso* este jucat cu o cutie circulară din cristal, cu capac, şi un set de şapte *astaragali* octogonali, ceea ce înseamnă că fiecare zar are opt feţe, nu şase, precum cele obişnuite. Cele opt feţe ale unui *astaragali* reprezintă Spiritul, Spaţiul, Timpul, Focul, Pământul, Aerul, Apa şi Norocul. Folosirea puterilor de djinn este interzisă în timpul unui joc de *Djinnverso* (orice ilegalitate este imediat detectată de cutia de cristal), iar efectele norocului fiecăruia sunt depăşite prin abilitatea jucătorului de a-şi păcăli adversarii.

Pentru cineva care juca *Djinnverso* doar de câteva luni, Philippa era deja o jucătoare destul de bună. Cel mai des juca împreună cu tatăl ei şi cu un prieten al lui pământean, pe nume Bull Huxter, unul dintre puţinii oameni care ştiau că gemenii lui Edward Gaunt erau djinni. Philippa bănuia că Nimrod avea s-o întrebe dacă voia să participe la Campionatul Mondial de *Djinnverso*, care urma să înceapă în curând şi care avea loc în fiecare an, între Crăciun şi Anul Nou, dar fata încă nu se decisese. Era o fată-djinn retrasă şi mai tăcută decât ceilalţi djinni-copii şi, spre deosebire de fratele ei, nu prea-i plăcea să se remarce, sau să încerce să-şi dovedească sieşi câte ceva; nici altcuiva, de altfel.

Nimrod, îi ghici frământarea şi, aprinzându-şi un trabuc uriaş, îi spuse:

— Hai, în numele lămpii! Fă-mă fericit! Cu siguranţă că ai să participi. Cineva cu abilităţile tale nu se poate gândi să nu intre în competiţie. E de neconceput, Philippa! Complet *djinnadmisibil.* Expiră o cantitate mare de fum, care luă forma unui semn de exclamare. Sper să nu te superi că-ţi zic asta.

Philippa ridică din umeri şi încercă să schimbe subiectul.

— Văd că nu ţi-ai pierdut pasiunea pentru trabucurile astea uriaşe, spuse ea.

— Nu mai încerca s-o scalzi! Te-ai înscris la competiţia de *Djinnverso* sau nu?

— Nu. Şi, sinceră să fiu, nu sunt sigură că vreau să particip, unchiule.

— Depinde de tine, cred. Nimrod se gândi preţ de câteva clipe. Uite ce-i, vino să-ţi fac cunoştinţă cu o altă fetiţă djinn de vârsta ta: Lilith de Ghulle. Cei din familia de Ghulle sunt un pic mai ciudaţi. Sunt o familie de djinni malefici, care încearcă să-i convingă pe toţi că ei, de fapt, sunt buni. Sau, cel puţin, că nu sunt atât de răi pe cât se crede. De aceea se află aici Lilith şi mama ei, Mimi. Nimrod zâmbi indulgent: Cine ştie, poate că totuşi lupul poate să-şi schimbe şi năravul.

Mimi de Ghulle purta o haină de blană, o pereche de cercei mari şi o geantă de piele foarte scumpă, agăţată de braţ, în forma unui lacăt uriaş. Vorbea cu Frank Vodyannoy şi căsca zgomotos, de parcă se plictisea de moarte.

Philippa o privi pe Mimi de Ghulle şi se cutremură. Avea ceva care nu-i plăcea deloc; doar că era ceva mai mult decât îi spusese Nimrod. Atunci când Mimi o privi, Philippa se simţi lovită de un val de ură atât de puternică, încât o făcu să se dea un pas înapoi.

— Mimi, i se adresă Nimrod, pe un ton glumeţ, te distrezi?

— Ah, da, desigur, răspunse doamna de Ghulle. Vorbea din colţul gurii. N-aş fi lipsit de aici pentru nimic în lume!

Philippa vedea clar că doamna de Ghulle nu era deloc sinceră. Mai observă, de asemenea, că buzele ei păreau să fi fost umflate cu o pompă de bicicletă, asta ca să nu mai pomenim despre nas, care, deşi era perfect ca formă şi era o adevărată laudă la adresa chirurgului plastician care-l ajustase, era prea mic pentru faţa ei şi-i făcea capul să pară mai degrabă un craniu descărnat.

— Iar aceasta cred că este scumpa ta fiică, Lilith, observă Nimrod.

Lilith de Ghulle îi semăna aproape întru totul mamei sale, chiar şi la haina din blană purtată şi alegerea genţii. Similaritatea nu era, însă, deloc plăcută, iar Philippa gândi că Lilith semăna cu mama ei în acelaşi fel în care un câine semăna cu stăpânul lui (şi invers, după cum se întâmplă foarte des).

— Lilith, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu nepoata mea, Philippa Gaunt.

— Bună, spuse Philippa.

Lilith zâmbi într-un fel neplăcut şi sarcastic în direcţia Philippei şi continuă să-şi mestece guma.

— Lilith este, în prezent, campioana *djunioară* la *Djinnverso*.

— Adevărat, spuse doamna de Ghulle. Şi în acest an va câştiga din nou campionatul. Veţi vedea.

— Lilith, continuă Nimrod, poate izbuteşti s-o convingi pe Philippa să se înscrie şi ea. Pare un pic cam nehotărâtă. Sunt sigur că ar fi suficiente câteva cuvinte de încurajare din partea ta ca s-o convingă să participe.

Lilith, care nu era cu mult mai mare decât Philippa, îl privi amuzată pe Nimrod.

— Vrei să râzi de mine, nu? Mototoala asta mică n-are nicio şansă. Cel puţin cât sunt eu prin preajmă.

Nimrod chicoti nervos, dar Philippa simţi că i se aprind obrajii de furie, în timp ce Lilith îi întorcea, fără jenă, aceeaşi privire.

— Ascultă-mi sfatul, bebeluşo, mârâi Lilith. Rămâi la păpuşelele tale şi în ţarcul tău de joacă. *Djinnverso* este un joc pentru oameni mari.

Doamna de Ghulle zâmbi într-un fel în care se împleteau mândria şi ruşinea.

— O, doar glumeşte. Nu-i aşa, draga mea? Ştii, e la vârsta aceea mai dificilă, Nimrod.

— Da, văd asta, spuse Nimrod. Foarte dificilă, într-adevăr.

Nimrod o luă de acolo pe Philippa, ducând-o spre masa pe care se aflau exemplarele cărţii domnului Rakshasas.

— Până aici! spuse, cu fermitate, Philippa. Mă înscriu în competiţie. Merită, măcar pentru şansa de a o învinge pe fata asta groaznică.

— De asta am vrut s-o cunoşti, chicoti Nimrod. Ca să înţelegi importanţa faptului de a deveni următoarea campioană *djunioară*.

— Chiar crezi că pot să câştig?

— Dacă n-aş fi crezut-o, cu siguranţă că nu te-aş mai fi expus atacurilor lui Lilith de Ghulle.

— Atunci, tot nu crezi că lupul îşi schimbă doar părul?

Nimrod zâmbi.

— Ba da! De fapt, mi-e foarte clar ce încearcă Mimi de Ghulle să facă. Speră că poate convinge pe cineva că ea este mai presus de toate lucrurile legate de Bine şi Rău care se petrec între tabăra noastră şi a lor. Să convingă pe cineva, în mod special.

— Pe tine?

— Pentru numele lămpii, nu. Mimi nu dă o ceapă degerată pe ceea ce cred eu despre ea. Nu, ea tot încearcă să-l impresioneze pe Djinnul Albastru din Babilon şi, din câte se pare, reuşeşte, ceea ce este foarte trist. Toată lumea bănuieşte că Mimi va fi următorul Djinn Albastru, şi mai aşteaptă doar un cuvânt de la Ayesha, atunci când va participa la campionatul de *Djinnverso*, Ayesha fiind arbitrul oficial. Ayesha — aşa se numeşte actualul Djinn Albastru din Babilon — caută un succesor. Şi, de fapt, îl tot caută de o bună bucată de vreme. Toată lumea ştie că întrecerea de *Djinnverso* este locul unde a fost şi ea remarcată de precedentul Djinn Albastru, în 1928.

— În 1928? exclamă Philippa. Atunci, înseamnă că este foarte bătrână.

— Are aproape două sute de ani, spuse Nimrod. Dar nu uita, Philippa, că noi, djinnii, îmbătrânim mult mai încet decât oamenii. Când te uiţi la ea, ai zice că are optzeci sau cel mult nouăzeci de ani.

— Dar ce este Djinnul Albastru din Babilon, adică ce face el, mai exact?

— Este conducătorul simbolic al tuturor djinnilor, buni sau răi. Este o funcţie pe care o poate îndeplini, deoarece el însuşi nu este nici bun, nici rău. Ayesha, pacea fie cu ea, se află mai presus de Bine şi de Rău şi, numai din pricina asta, poate să arbitreze corect cele două părţi. Pe lângă faptul că se ocupă de bunăstarea tuturor djinnilor, ea este, de asemenea, supremul arbitru între djinni, pedepsindu-i pe cei care încalcă *Legile Bagdadului*.

— Ce fel de pedepse? Şi asupra cui?

— Ayesha a fost cea care a decis că, deoarece Iblis l-a ucis pe sărmanul Hussein Hussaout în Cairo, sticla în care tu,

John şi cu mine l-am închis trebuie exilată într-un loc de unde el să nu se poată întoarce mai devreme de zece ani.

Iblis fusese şeful tribului Ifrit, un trib foarte malefic de djinni. Cu ajutorul nepoatei şi al nepotului său, Nimrod îl închisese pe Iblis într-o sticlă antică de parfum, despre care Philippa crezuse că se află pusă la loc sigur, în frigiderul din casa de la Cairo a lui Nimrod.

— Prin urmare, unde-l trimite? întrebă ea.

Nimrod păru un pic încurcat.

— Îl trimite pe Venus, la bordul unei sonde spaţiale europene.

— Pe Venus, repetă Philippa. Ce oribil!

— Cred că va fi destul de neplăcut pe Venus, admise Nimrod. Dar sunt sigur că Iblis nu va păţi nimic. Peste vreo zece ani, o a doua sondă spaţială va aduce înapoi pe Pământ majoritatea echipamentelor trimise acolo cu prima sondă, inclusiv capsula cu sticla în care se află Iblis.

Philippa se încruntă.

— Ştiu că l-a ucis pe Hussein Hussaout. Şi că Hussein Hussaout avea un fiu, care acum a rămas fără tată. Dar, chiar şi-aşa, pare o pedeapsă destul de grea, să trimiţi pe cineva într-un exil de zece ani pe Venus. Nu putem să intervenim cumva în apărarea lui?

— Să-ţi spun sincer, deja am încercat, spuse, trist, Nimrod. Dar Djinnul Albastru, binecuvântat să fie, dăduse deja verdictul.

— Atunci, cred că are o inimă de piatră.

— De fapt, ai pus punctul pe *i*, Philippa. Chiar are. Nici nu-ţi închipui cât adevăr ai rostit. Djinnul Albastru are cea mai rece inimă din lume. Cum altfel ar putea să fie mai presus de Bine şi de Rău? Toate astea înseamnă că, întocmai ca

justiţia omenească, justiţia djinnilor poate părea dură uneori. Nimrod luă o copie a *Legilor prescurtate ale Bagdadului* de pe masă şi o răsfoi. O să găseşti o mulţime de lucruri despre ea aici, dacă te interesează.

Philippa era foarte interesată, într-un mod pe care nici ea nu şi-l putea explica. De aceea totul păru mai mult decât o simplă coincidenţă când, a doua zi după petrecere, îl cunoscu pe Djinnul Albastru. În persoană.

Philippa mergea pe Fifth Avenue, după ce jucase *Djinnverso* cu tatăl ei şi cu prietenul lui, Bull Huxter, în apartamentul acestuia, când, la Hotelul Pierre, îi găsi pe cei doi câini ai familiei Gaunt, Alan şi Neil, aşteptând răbdători la intrare. Doamna Gaunt lua adesea ceaiul cu prietenele sale la Pierre, iar Philippa intră, sperând să poată gusta vreo câteva prăjituri. Totuşi, de această dată, mama ei nu se afla acolo cu prietenele ei, ci cu o femeie foarte în vârstă, iar Philippa ghici imediat că, dacă aparenţele n-o înşelau, aceea trebuia să fie Djinnul Albastru.

Bătrâna purta un costum taior azuriu, o bluză bleumarin, cu o fundă mare, cochetă, şi o pălărie albastră pe părul, de asemenea, nuanţat în albastru. Purta câteva inele cu safire care se asortau cu cerceii, care sclipeau în lumină de fiecare dată când femeia dădea din cap, ceea ce se petrecea destul de des, fiindcă se părea că ea şi cu doamna Gaunt se certau. Şi, în loc să se apropie de mama ei şi să salute, Philippa se ascunse în spatele unei coloane de marmură, trăgând cu urechea.

— Nu, nu, nu, nu, nu! spunea bătrâna, cu un puternic accent britanic. Vocea, foarte fermă şi lipsită de orice fel de emoţii, o făcu pe Philippa să se cutremure. Cu ochii aceia,

înguşti şi tăioşi, şi cu gura mică şi pungită, femeia semăna mai curând cu o împărătească văduvă din China, decât cu o venerabilă lady din Anglia. Ar fi ascultat şi mai departe, dar Ayesha îşi coborî vocea, aproape de şoaptă, încât fata nu mai putu să audă ce-şi spuneau. După o vreme, Philippa se hotărî să iasă pe furiş din hotel, fără să mai treacă să le salute. Djinnul Albastru, dacă într-adevăr el era, părea mult prea pornit ca să mai poată fi întrerupt uşor.

În acea seară, după cină, Philippa o descusu pe mama ei în legătură cu incidentul.

— Am mers să joc *Djinnverso*, la apartamentul lui Bull Huxter, în după-amiaza asta, spuse ea.

— Chiar aşa, draga mea? Foarte frumos.

— După ce am terminat, am luat-o pe Fifth Avenue şi, pentru că i-am văzut pe Neil şi Alan în faţă la Pierre, am intrat şi eu acolo, gândindu-mă că probabil îţi iei ceaiul de după-amiază cu vreuna dintre prietenele tale. Şi, în loc de asta, te-am văzut vorbind cu o doamnă în vârstă, îmbrăcată în albastru. Şi mă întrebam dacă ea era Djinnul Albastru din Babilon.

— Da, draga mea. A venit aici pentru Campionatul de *Djinnverso*, şi stă la Hotelul Algonquin. Ar fi trebuit să vii să saluţi. Ştiu sigur că i-ar fi plăcut să te cunoască.

— Aş fi venit, admise Philippa. Doar că părea destul de fioroasă. În afară de asta, mi s-a părut că vă certaţi.

Doamna Gaunt clătină din cap.

— Nu, draga mea. Aici te-ai înşelat. Nu ne-am certat. Doar că Ayesha este foarte bătrână şi desigur că ea are mereu dreptate. Datorită poziţiei sale în lumea djinnilor, este obişnuită să le spună altor djinni ce să facă. De aceea, o discuţie cu ea poate fi dificilă uneori. Mai mult, e o funcţie

care te izolează, asta, de Djinn Albastru. Atunci când ceilalţi nu sunt de acord cu ea, îşi cam pierde răbdarea, atâta tot.

— Şi n-aţi fost de acord în legătură cu ceva?

— Am avut o mică divergenţă de opinii. Dar nu o ceartă. Nu, n-a fost ceartă.

— Dar nu trebuie să faci ceea ce spune ea? Ea fiind Djinnul Albastru, şi toate astea?

— Asta s-ar fi întâmplat dac-am fi mers la Curtea de Justiţie a Djinnilor. Dar nu în afara ei, în lumea pământeană.

— Curtea asta e în Babilon?

— Acolo era înainte. Cu multe secole în urmă. Dar nu mai e acolo. Acum îi primeşte pe djinni la Curtea din Berlin, un loc mult mai convenabil pentru toată lumea. Doar o dată pe an rangul său o obligă, într-adevăr, să viziteze Babilonul. Se spune că trebuie să facă asta ca să-şi mai răcească inima, pentru încă un an.

— Cum vine asta? N-am auzit până acum ca oamenii să-şi poată răci inimile.

Doamna Gaunt oftă.

— Pentru moment, hai să zicem că se poate. Ţine cont că djinnii nu sunt ca oamenii. Poate că arătăm ca ei. Sau, mai degrabă, ei arată ca noi, ca să nu mai pomenim despre îngeri. Dar sunt diferenţe mari, la nivel atomic. Şi subatomic.

— Şi ea are o inimă atât de rece?

— Da, foarte.

Doamna Gaunt zâmbi, dar Philippa se gândi că era un zâmbet foarte trist şi, în clipa în care doamna Gaunt ieşi din cameră, avu impresia că mama ei îşi şterge o lacrimă din colţul ochiului. Asta n-o ajută pe Philippa să înlăture senzaţia că se petrecuse ceva între mama ei şi Djinnul Albastru, ceva care n-o făcea foarte fericită. Şi se hotărî, prin urmare, să discute imediat problema cu John.

CAPITOLUL 5

DJINNVERSO ŞI CERCUL VICIOS

Rezistând primei sale tentaţii, aceea de a-l transforma pe Gordon Warthoff, băiatul care-l chinuia la şcoală, într-un porc sălbatic, John încercase să se gândească la un mod în care ar fi putut să se ocupe de el, astfel încât mama lui să fie de acord, dacă ar fi aflat vreodată despre asta. Transformările în animal şi *elementalii* erau clar interzişi, astfel că, până la urmă, John ajunse la concluzia că lucrul cel mai bun pe care-l putea face era să încerce să-şi sporească puterea fizică, astfel încât să aibă o şansă de a-l învinge pe celălalt băiat în luptă dreaptă. Singura problemă era că antrenamentul mai lung de cinci minute, fie şi cu cele mai uşoare greutăţi din sala de forţă a tatălui său, îl lăsa pe John fără pic de vlagă. De aceea fu încântat să descopere că putea trage de fiare mult mai mult timp în saună, unde trupul său tânăr de djinn era în largul lui. Nu după multă vreme, începu să-şi dezvolte vizibil muşchii, sporindu-şi încrederea că va fi în stare să se ocupe de Warthoff în stilul brutal al acestuia. Însă, când Philippa descoperi cum îşi petrecea el timpul în saună şi ascultă planul lui John, se arătă sceptică.

— Nu este el băiatul al cărui tată lucrează la CNN? Un băiat masiv? Cu coşuri?

John aprobă din cap şi mai aruncă puţină apă pe pietrele încinse, ca să mai crească temperatura din saună. Philippa

îşi înfăşură un prosop în jurul capului, hotărând că faptul de a se simţi din nou ca un djinn adevărat nu justifica întreaga tevatură a spălării şi uscării părului, de fiecare dată când intra acolo.

— Cu siguranţă, trebuie să existe o cale mai uşoară şi mai subtilă să ne ocupăm de el.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi psihologia, de pildă. Te-ai întrebat de ce se ia de tine?

— Pentru că e un prost cu o faţă plină de coşuri, de-aia.

— Ceea ce vreau să te întreb este, de fapt, ce nu-i place la tine?

John ridică din umeri.

— Nu cred că are nevoie de prea multe motive. Pur şi simplu, e o brută. Asta-i treaba lui, persecutarea altora.

— Când a început să-ţi facă necazuri?

— La începutul semestrului.

Philippa se gândi câteva clipe.

— Poate că te chinuie pentru că tu nu eşti unul dintre cei cu multe coşuri pe faţă, nu? Fata aprobă din cap, vizibil încântată de idee. De fapt, ştii, ăsta e răspunsul. Sunt sigură.

— Nu cred că înţeleg, recunoscu John.

— Îţi aminteşti că aveai şi tu multe coşuri? Şi apoi, când ţi-ai scos măselele de minte şi ţi-au apărut puterile de djinn, coşurile pur şi simplu au dispărut?

— Cum aş putea să uit? A fost una dintre cele mai fericite zile din viaţa mea. Puteam să mă uit în oglindă fără să-mi mai vină să mă arunc sub roţile unui tren.

— Atunci, nu ţi se pare că te chinuieşte pentru că este invidios pe tine? Pentru că el încă mai are coşuri, şi tu nu?

— E o posibilitate, aprobă John. Dar ce-i cu asta? N-o să mai fac coşuri niciodată. Nici măcar ca să scap de Gordon Warthoff.

— Nici nu-i nevoie. Dar nimic nu ne poate opri să facem ca acneea *lui* să dispară.

— Vrei să spui, cu puterile de djinn?

— Doar nu crezi că mă gândeam să-i trimitem o cremă de faţă.

— Chiar dacă mama ar fi de acord să-i repar faţa lui Warthoff, nu sunt sigur că m-aş putea face pe mine să-i doresc altceva în afară de un picior rupt.

— Nici nu-i nevoie, zise Philippa. O fac eu pentru tine.

John văzu că sora lui vorbea serios şi, cum se aflau în saună în momentul acela, ştia că era în stare să facă exact ceea ce spunea.

— Nu vrei s-o întrebăm pe mama mai întâi? propuse el.

— Cred că acum are alte lucruri mai importante la care să se gândească, decât la coşurile lui Gordon Warthoff, spuse Philippa.

În ultima vreme, doamna Gaunt fusese mai tăcută şi mai preocupată, iar starea ei părea să fie cauzată de întâlnirea cu Djinnul Albastru.

Philippa îşi adună gândurile, pregătindu-se să-şi folosească puterea.

— În afară de asta, nu prea văd cum s-ar putea împotrivi ca tu să-ţi foloseşti puterile în ajutorul lui, mai ales dacă luăm în consideraţie şi beneficiile care ar putea rezulta pentru tine. Iar soluţia asta este, cu siguranţă, mai bună decât să te baţi cu el la şcoală.

Astfel, fata începu să se gândească la Gordon Warthoff, şi se gândi la coşurile de pe faţa lui, şi apoi îşi imagină cum

aveau să dispară în următoarea dimineaţă, când el avea să se trezească, şi, ca urmare a acestui fapt, el avea să devină o persoană mai bună. Apoi rosti cuvântul ei de concentrare:

— FABULONGOSHOOMARVELISHLYWONDERPIPICAL!

John aşteptă politicos câteva clipe, apoi o întrebă:

— Ai reuşit?

Philippa aprobă din cap.

— Ai să vezi. Totul va fi bine.

John o bătu uşor pe umăr.

— Mersi, Phil.

Apoi îi zâmbi drăgăstos surorii sale. Nu erau deloc asemănători, ca înfăţişare; John, ca şi mama lui, era înalt, slab şi brunet, pe când Philippa era scundă, ca tatăl ei, şi purta ochelari. Dar lăuntric se asemănau şi se completau, precum cele două feţe ale aceleiaşi monede. John ar fi făcut orice pentru Philippa, iar acum simţea că voia să-i spună asta. Doar că, desigur, imediat cum gândi acest lucru, ea deja îl ştia.

— Ştiu, îi spuse fratelui ei. Ştiu.

Philippa îşi petrecu apoi restul zilelor până la Crăciun jucând *Djinnverso*, fie cu Nimrod şi domnul Rakshasas, fie cu tatăl ei şi cu Bull Huxter.

Bull Huxter fusese avocat, agent de publicitate, jurnalist şi jucător profesionist de poker, înainte de a se alătura Programului Spaţial European, în calitate de Director de Marketing şi Comunicare. Era canadian, originar din Toronto, şi pretindea că făcuse totul şi-i cunoscuse pe toţi cei care erau cineva. Fata credea că era un bărbat destul de ciudat, dacă era implicat în ceva atât de serios cum era un program spaţial, fie şi unul de sorginte europeană, în cea mai

mare măsură. De fiecare dată când îi pomenea, însă, despre slujba lui (sperând că astfel putea afla ceva despre Iblis şi soarta lui crudă, întrucât racheta care avea să-l ducă pe Venus urma să fie lansată cât de curând), Huxter schimba subiectul, iar Philippa ajunse repede la concluzia că, dacă ea s-ar fi ocupat de banca tatălui ei, nu i-ar fi împrumutat acestui bărbat nici măcar cinci dolari. Dar Bull era un jucător excelent de *Djinnverso*. Niciun om, spunea Nimrod, nu putea să blufeze cu zarurile de *astaragali* mai bine decât Bull Huxter* şi, deşi era un pic surd (din cauză că stătuse prea mult în preajma rachetelor lansate, spunea el), Philippa învăţă o mulţime de lucruri de la el despre ceea ce însemna să blufezi.

Spre deosebire de sora lui, John nu era deloc interesat de *Djinnverso*. Nu putea înţelege de ce se făcea atâta caz de jocul ăsta şi prefera să-şi petreacă timpul citind cartea scrisă de domnul Rakshasas, *Legile prescurtate ale Bagdadului*. De fapt, nu atât regulile îl interesau, cât ardea de nerăbdare să afle lucruri noi despre djinni. Doamna Gaunt numea aceste lucruri banalităţi, şi poate că erau, dar lui John nu-i păsa; în timpul acelui Crăciun, nimic nu era mai important pentru el decât cartea atât de captivantă a domnului Rakshasas.

De exemplu, descoperi de ce-i displăcea gustul sării şi mirosul de catran. În trecut, pământenii le folosiseră ca să-i alunge pe djinni. Conform acestei cărţi, djinnii urau, se pare, şi zgomotele foarte puternice (ceea ce era, cu siguranţă, adevărat în cazul Philippei); de asemenea, nu suportau contactul cu fierul sau oţelul; de aceea, doamna Gaunt şi Nimrod evitau atingerea oricărui fel de metal, cu excepţia aurului.

---

* Joc de cuvinte, numele personajului, transcris *bull huckster* (se pronunţă la fel) desemnează, în argou, un speculant la Bursă.

Philippa răsfoi şi ea cartea şi rămase încântată mai ales când descoperi informaţiile despre tribul lui Lilith, Ghulii. Femelele tribului se numeau *Si'late*, şi se spunea că erau pe cât de hidoase, pe atât de rele. Philippa găsi, de asemenea, foarte satisfăcătoare partea din carte în care se vorbea despre cum mâncau Ghulii carne de om, deşi credea că acest fapt era destul de puţin probabil în prezent. Oricum, nu câtă vreme exista McDonalds. Cartea explica, de asemenea, cum putea fi ucis un Ghul cu o singură lovitură în faţă, deşi, în mod ciudat, aceeaşi parte a cărţii preciza că o a doua lovitură l-ar fi adus înapoi la viaţă.

— Dacă o pocnesc vreodată pe Lilith, îi spusese atunci Philippa lui John, te rog, asigură-te că n-o mai fac şi-a doua oară.

Coperta de piele a *LPB* (aşa cum numea toată lumea cartea) era făcută din piele de cămilă pictată manual şi împodobită cu un mic ornament oval de argint care, atunci când era un pic frecat cu degetul, genera o imagine tridimensională a domnului Rakshasas. Completă aproape până la cel mai mic detaliu, holograma era ca un djinn artificial care, odată chemat, oferea o mulţime de informaţii despre cum să fie folosită cartea, sau despre „faptele vestite ale djinnilor". Iar John îl găsea pe domnul Rakshasas cel artificial teribil de interesant, mai ales când vorbea despre Djinnul Albastru din Babilon:

— Primul Djinn Albastru, explica domnul Rakshasas cel artificial, al cărui accent irlandez părea la fel de pregnant ca în realitate, a fost Ishtar, fie sufletul ei binecuvântat, care era venerată ca regina Raiului şi care îi urmase lui Bellili. Simbolurile lui Ishtar erau leul şi culoarea albastră, care, ca să fim mai precişi, este de asemenea culoarea asociată Lunii şi

Nopţii. Ei bine, Djinnul Albastru n-a făcut niciodată Marea Alegere între Bine şi Rău. Nu se ştie exact de ce, dar, pe măsură ce secolele au trecut, încarnările următoare ale Djinnului Albastru au devenit ceva şi cineva pentru care toţi djinnii au învăţat să păstreze un adânc respect, şi astfel s-a ajuns la o situaţie convenabilă pentru ambele părţi — a Binelui şi a Răului — să aibă un djinn atotputernic, care să rămână deasupra eternei lupte de a controla Norocul lumii pământeşti. În cele din urmă, Djinnul Albastru a reuşit să impună legea djinnilor asupra tuturor celor şase triburi de djinni.

Cam în acelaşi timp, regele Nabucodonosor al II-lea a construit marea Poartă a lui Ishtar, în noua sa cetate a Babilonului, în cinstea lui Ishtar. De asemenea, a construit şi pentru el un palat magnific, cu acele faimoase grădini suspendate care constituiau una dintre cele şapte minuni ale Lumii Antice. Dar Ishtar s-a înfuriat că Nabucodonosor îşi construise palatul şi grădinile înaintea palatului ei. Adică, o poartă specială este foarte frumoasă şi aşa mai departe, dar, dacă poarta nu duce nicăieri anume, atunci nu-i e de folos nimănui. Situaţia a rămas la fel de încurcată, până când bătrânul Nabucodonosor a pornit să-l înfrunte pe cel mai mare magician al Lumii Antice, pe regele Solomon însuşi. Nabucodonosor l-a învins, a jefuit Ierusalimul, a furat faimosul Grimoar al lui Solomon şi s-a întors cu toată prada în Babilon. Între timp, este drept s-o spunem, Nabucodonosor îşi dăduse seama de nevoia de a o împăca pe Ishtar şi a folosit tot aurul luat din Ierusalim pentru a-i construi un palat faimos, aşa-numitul Palat Suspendat al Babilonului, a cărui locaţie rămâne, chiar şi în ziua de azi, un secret bine păzit. Ishtar l-a iertat pe Nabucodonosor pentru afrontul pe

care i-l adusese, dar numai până când, rămânând fără bani cu care să pornească un alt război, regele a luat înapoi aurul din palatul ei. De data asta, Ishtar nu l-a mai iertat şi l-a transformat într-o oaie. N-a mai fost văzut niciodată.

John ascultă atent. N-avea nici cea mai mică idee despre cât de importante aveau să devină aceste informaţii despre Djinnul Albastru, în viitorul apropiat.

— Babilonul a decăzut apoi şi n-a mai reprezentat un oraş de seamă al lumii, astfel că următoarele încarnări ale Djinnului Albastru au început să locuiască în Elveţia, care este o ţară mai rece şi, din punct de vedere politic, neutră de când se ştie. Neutralitatea aceasta a avut o valoare simbolică, întrucât însemna că Djinnul Albastru nu intenţiona să folosească puterea pentru el însuşi, ci doar în calitate de judecător sau de consilier. Aproape toate *Legile Bagdadului* sunt rezultatul gândirii celor şaptezeci şi cinci de încarnări ale Djinnului Albastru care au existat până în prezent. Dar, după reconstituirea faimoasei Porţi a lui Ishtar, în Muzeul Pergamon din Berlin, cea de-a şaptezeci şi cincea încarnare a Djinnului Albastru a decis ca întreaga sa Curte judecătorească să se mute din Geneva, Elveţia, în Berlin, Germania. Şi, în afara perioadei 1940-1944, când Djinnul Albastru s-a întors la Geneva, el a locuit permanent acolo, unde se mai află şi azi.

Explicaţia oferită de domnul Rakshasas cel artificial îl lăsă pe John cu multe întrebări încă fără răspuns. Dar, atunci când îşi întrebă mama despre Djinnul Albastru, doamna Gaunt refuză să discute ceva pe această temă. Având în vedere ceea ce-i spusese deja Philippa despre întâlnirea de la Hotelul Pierre dintre mama lor şi Djinnul Albastru, băiatul consideră refuzul ei ca fiind cel puţin foarte curios. Şi a

trebuit să aştepte până în prima zi a Campionatului de *Djinnverso*, ţinut în faimosul Hotel Algonquin din New York, ca să-l întrebe pe adevăratul domn Rakshasas despre Djinnul Albastru.

— Djinnul Albastru este mereu o femeie?

— Da, mereu, spuse domnul Rakshasas. Se spune că femeile djinni sunt întotdeauna mai inteligente decât bărbaţii.

— Cum este ales un nou Djinn Albastru?

— Este numit de însuşi vechiul Djinn Albastru, în conformitate cu anumite semne care-i sunt cunoscute doar Ayeshei, fie ea binecuvântată.

— Şi cine va fi următoarea? Ştim deja?

— Circulă un zvon destul de credibil cum că va fi Mimi de Ghulle. Domnul Rakshasas începu să râdă. Poate că va fi chiar un anunţ oficial în acest sens, la campionatul acesta. Dar, de fapt, nimeni nu ştie exact, în afară de Ayesha. De zece ani îşi caută o înlocuitoare. Este dificil să alegi dintre două rele pe cel mai mic. Am auzit că se spune că niciuna dintre cele care vor postul nu este potrivită pentru el, iar cele care sunt potrivite nu-l vor.

— Dar de ce n-ar vrea cineva să fie următorul Djinn Albastru? întrebă John.

Domnul Rakshasas deveni grav şi-şi mângâie gânditor barba albă.

— Dificilă întrebare, spuse el. Poate că numai cei cu o inimă bună pot ghici cu adevărat cât de greu poate fi atunci când eşti obligat să ai o inimă rece. Apoi se opri şi adăugă: Ceea ce n-ar fi o problemă pentru Mimi, cu siguranţă.

John ridică din umeri, nesigur pe faptul că înţelesese ceea ce-i spusese domnul Rakshasas, iar asta nu era neapărat ceva neobişnuit.

— Cred că, în timp, va găsi pe cineva potrivit, spuse el.

— Dacă ar avea timp, ar dormi mai liniştită, îndrăznesc să spun. Ca să fie sigură că n-are motive de îngrijorare, în cazul în care se întâmplă ceva. Dar dacă nu găseşte... Domnul Rakshasas clătină din cap. Şi, desigur, cu cât îmbătrâneşte mai tare, cu atât mai puţin timp are, şi cu atât mai rece-i devine inima. Trecerea vremii îi face judecata şi mai nemiloasă, iar acesta este un risc pentru noi toţi, buni sau răi. Iblis, sărmanul de el, a simţit-o pe pielea lui.

— Înţeleg, spuse John.

— Nu, nu înţelegi, îl contrazise domnul Rakshasas. Ca şi fiinţele umane, şi noi, djinnii, ştim că vom muri. De asta suntem diferiţi de animale. De asta şi din cauza vorbirii. Şi a purtării hainelor. Şi-ar mai fi una sau poate două deosebiri. Dar ştim că vom muri. Numai că nu ştim exact când. Ceea ce este o binefacere şi o uşurare pentru toţi. Însă Djinnul Albastru ştie exact când i se va sfârşi viaţa. Este unul dintre lucrurile care-i face inima să fie atât de împietrită. Cel puţin aşa se presupune, de obicei. O mulţime dintre lucrurile care se petrec în palatul ei din Babilon sunt un mister pentru noi toţi. Inclusiv pentru mine.

— Ce cumplit! spuse John. Vreau să spun, e groaznic să ştii exact când vei muri.

— Sigur că da, şi când cerul va cădea, cu toţii vom fi afectaţi.

— Foarte adevărat, spuse John, deşi nu prea avea idee ce însemna asta mai precis.

O încercare temerară de a ţine Campionatul de *Djinnversoctoannular* în Chicago eşuase, când se recunoscuse faptul că temperaturile scăzute de iarnă ale oraşului, deşi

recomandabile — frigul stăvilea folosirea puterilor de djinn, iar organizarea Campionatului undeva la rece împiedica trişatul —, erau totuşi prea scăzute pentru a asigura unui djinn confortul elementar. Şi, ca de obicei, Campionatul avea să se ţină în faimoasa Sală a Stejarului, din Hotelul Algonquin. Competiţia, care era programată să dureze trei zile, era deschisă tuturor celor şase triburi, bune sau rele, interzicând clar folosirea puterilor de djinn, care se pedepsea cu descalificarea. Dar, păstrând tradiţia hotelului, care era locul de adunare al unora dintre cei mai inteligenţi şi isteţi scriitori din New York, djinnilor li se permitea — şi erau chiar încurajaţi — să se şicaneze unii pe alţii şi să se insulte uşor, dar cu stil.

Prin urmare, când Palis Lingetălpi — unul dintre cei mai cunoscuţi membri ai tribului malefic Ifrit — îl întâlni pe Nimrod în uşa Sălii Stejarului, primul lucru pe care-l făcu fu să mârâie spre el o observaţie maliţioasă:

— Ah, iată-te, Nimrod, spuse el. Cel mai bun prieten al omului. Ham, ham, ham.

Şi, cât ai clipi, aceşti doi djinni bătrâni deja se duelau în vorbe care mai de care mai ascuţite, iar John îi asculta uimit.

— Ca întotdeauna, Palis, răspunse Nimrod, arăţi ca un fior gata să-l furnice pe-un şobolan pe şira spinării.

Palis era un individ înalt, mereu îmbrăcat în negru, şi se strecura prin viaţă fără zgomot ca o pisică. Pielea lui era albă, cadaveric de albă, iar ochii lui păreau ca apa dintr-o fântână foarte adâncă. Din când în când, limba sa foarte lungă îi ieşea din gură, ca un ţipar uriaş, gustând aerul din faţa lui. John ştia că Palis era un fel de djinn vampir şi că limba lui căuta sânge de om. Deşi ştia asta, limba lui Palis continua să fie un izvor de fascinaţie morbidă pentru John.

Conştient că tânărul djinn se uita la el cu o curiozitate intensă, Palis îl privi cu ochii înghețați și întrebă:

— La ce te holbezi, căţel mic şi urât ce eşti?

Făcându-şi curaj, John îi răspunse pe acelaşi ton:

— Cred că prefer să fiu un căţel mic şi urât, decât un câine bătrân şi turbat, spuse el. Ba, mai mult, un câine care nici măcar nu ştie să se poarte.

Nimrod râse.

— Bravo, John, îl felicită el. Bravo!

— John te cheamă, da? mârâi Palis. Chiar miroşi aşa.

— Sunt surprins că poţi mirosi cu şarpele ăla care-ţi intră în nas, spuse John. Începea să se simtă chiar bine. Ca orice şcolar de doisprezece ani, să-i insulte pe alţii — cu precădere pe ceilalţi copii din curtea şcolii — era un sport pe care-l practicase îndelung. Cu o limbă ca aia, ar trebui să te angajezi la un oficiu poştal, să lipeşti timbre.

— *Touché**, murmură Nimrod.

— Alege-ţi cu grijă următoarea remarcă de acest gen, băiete, şuieră Palis. S-ar putea să fie şi ultima.

Nimrod clătină din cap.

— Ca întotdeauna, Palis, te ridici la înălţimea ocaziei ca umezeala pe un perete. Mă tem că ultima ta remarcă este o ameninţare, ceea ce contravine convenţiilor de şicanare şi insultare din acest campionat: cel mult insulte, nu şi ameninţări. Mă tem că va trebui să-ţi retragi cuvintele şi să-i ceri scuze băiatului, sau să părăseşti Algonquinul.

Palis păstră tăcerea pentru câteva momente.

— Desigur, pot oricând să-l rog pe Djinnul Albastru însuşi să ne judece, continuă Nimrod.

---

*Atins, în limba franceză; termen din scrimă, care anunţă că unul dintre cei doi combatanţi a fost atins de spada sau floreta celuilalt.

Palis îşi linse zgomotos buzele şi zâmbi strâmb.

— Nu este nevoie de asta, spuse el, făcând un gest politicos de acceptare a înfrângerii. Scuzele mele, tinere djinn. Felul în care ai reuşit să dai impresia că ai ceva isteţime este remarcabil, având în vedere că vii dintr-un trib de djinni care nu posedă niciun strop de aşa ceva.

Mai înainte ca John să-i poată da o replică pe măsură, Palis făcu o plecăciune şi se retrase.

— Pe lampa mea, a fost foarte bine, spuse Nimrod. L-ai încurcat de tot. Felicitări!

În *Djinnversoctoannular*, cei şapte *astaragali*, sau zaruri, sunt aruncate şi apoi date următorului jucător într-o cutie de cristal închisă cu capac, licitând o miză care trebuie să fie superioară celei de dinainte. Se anunţă intenţia de verificare a unei mize cu cuvântul-cheie *mendax* şi atunci capacul cutiei se ridică şi *astaragalii* sunt examinaţi; în acest moment, jucătorul care a licitat, sau jucătorul care-şi arată intenţia de a verifica miza, pierde una dintre cele trei dorinţe (depinde dacă miza este mai mare sau mai mică decât arată zarurile din cutie).

Primul meci al Philippei o aruncă pe aceasta împotriva a trei jucători, inclusiv Marek Qutrub, un personaj foarte dubios, a cărui respiraţie mirosea a carne crudă, şi Rudyard Teer, cel mai tânăr fiu al lui Iblis, din tribul Ifrit.

După ce Teer verifică, cu succes, miza lui Qutrub, ceea ce-l costă, pe acesta din urmă, una dintre cele trei dorinţe, îi veni rândul şi Philippei să arunce şi, după ce făcu asta, văzu că are un *Ark*: patru *astaragali* de un fel, plus trei de alt fel. Închise cutia şi, înmânându-i-o următorului jucător, care era Rudyard Teer, îşi anunţă miza. Un *Ark* era un început excelent şi era clar că Teer nu-i credea miza. Dar Teer o credea pe Philippa

parţial responsabilă pentru ceea ce i se întâmplase tatălui lui şi acum refuza să-i vorbească. Prin urmare, îl informă pe domnul Bunyip, supraveghetorul meciului, că va verifica miza. Şi, fiind un Ifrit adevărat, înjură zgomotos atunci când deschise cutia şi văzu că miza Philippei fusese reală. Asta a fost suficient ca să-l facă să primească un avertisment oficial pentru limbaj inadecvat.

— Ah, se strâmbă cel de-al patrulea jucător, Zadie Eloko, care era celălalt djinn bun din meci, un Jann din Jamaica. Simt fiori pe şira spinării atunci când te aud înjurând aşa.

Rudyard Teer îi aruncă jamaicanului cutia de cristal, într-un mod evident lipsit de maniere.

— Şi ce ştii tu, mă rog, despre şira spinării? spuse el. Dacă tribul tău ar fi avut aşa ceva, nu v-aţi fi transformat cu toţii în sclavii pământenilor.

Remarca îl costă pe Teer încă o dorinţă, întrucât nu erau permise insultele adresate celorlalţi concurenţi, ci numai spectatorilor. Philippa trecu astfel de prima rundă fără să piardă nici măcar o dorinţă, ceea ce-i surprinse pe mulţi care presupuseseră că Marek Qutrub avea să-i pună cele mai mari probleme lui Lilith de Ghulle.

— Haide, spuse Nimrod după meci. *Ea* vrea să te cunoască.

— Care *ea*?

— Ayesha, desigur. Cea-care-trebuie-ascultată. Doamna de fier.

CAPITOLUL 6

REGULA BADROULBADOUR

Ayesha stătea într-un colţ al Sălii Stejarului, în spatele unei mese mari şi rotunde. Lângă ea se afla o femeie mică şi destul de ştearsă. Văzând-o pe Philippa apropiindu-se cu unchiul ei, Ayesha o goni pe femeie şi zâmbi rece.

— Ia loc, copilă, îi spuse ea Philippei. Nu te speria. Nu te muşc.

Fata era un pic speriată de Ayesha, dar se aşeză totuşi şi îşi încrucişă mâinile, de parcă ar fi vrut să se ţină în braţe, ca să-i fie mai bine.

Ayesha îi aruncă o privire aspră lui Nimrod.

— N-ai nimic de făcut, Nimrod?

— Ba da, desigur, aprobă Nimrod. Aş putea merge să vorbesc cu Edwiges, Djinnul Rătăcitor. Mă bucur să văd că s-a întors în societatea djinnilor.

Ayesha râse batjocoritor.

— Societatea djinnilor este o amăgire, spuse ea. Uită-te în jur, Philippa. Ceea ce vezi nu e decât o adunătură de djinni, unii buni şi alţii răi, iar cantitatea de noroc din lume depinde de cât de mult este pregătit fiecare dintre noi să-şi asume responsabilitatea.

Nimrod zâmbi politicos, sugerând că nu era întru totul de acord cu Ayesha, apoi plecă s-o caute pe Edwiges.

— De ce se numeşte „Djinnul Rătăcitor"? o întrebă Philippa pe Ayesha.

— Edwiges? Pentru că merge peste tot în lume, într-o încercare fără speranţă de a-i ajuta pe pământeni să câştige în cazinourile pe care tribul Ifrit le-a inventat numai ca să sporească ghinionul omenirii.

— De ce este fără speranţă?

— În ceea ce priveşte jocurile de noroc, pământenii nu vor să fie ajutaţi. Logic, norocul pare noroc doar dacă există posibilitatea alternativă de ghinion. Asta e plăcerea jocului. Dar nu te-am chemat aici ca să discutăm filosofia jocurilor de noroc. Uită-te la mine, copilă.

Philippa rămase tăcută pentru câteva momente, cât timp Ayesha o privi cu interesul şi atenţia pe care le are cineva care-şi cumpără o maşină nouă.

— Eşti leit mama ta, se vede.

— O cunoaşteţi bine pe mama?

Ayesha râse.

— Destul de bine cât să mă plâng că a întors spatele propriului destin şi a ales să fie ceea ce nu este. Şi ce n-ar putea fi niciodată.

— Şi ce anume?

— O pământeană. Ayesha clătină din cap. Atunci când cei mai buni dintre noi ajung să pretindă că sunt pământeni, e o adevărată pierdere. Nu crezi?

Philippa nu răspunse pe moment.

— De asta v-aţi certat voi două la Hotelul Pierre? Şi apoi, înainte ca Ayesha să nege, aşa cum făcuse doamna Gaunt, Philippa adăugă repede: V-am văzut.

— Ah! Mai bine o întrebi pe mama ta despre asta.

— Am întrebat-o.

— Şi ce ţi-a spus?

— Nu prea multe.

— Este treaba ei, presupun. Ayesha îşi trase nasul cu zgomot, şi-l şterse cu o batistă şi apoi schimbă subiectul. Îţi place la primul tău Campionat de *Djinnverso*?

— Foarte mult, spuse Philippa. Doar că... pe măsură ce mă descurc mai bine, simt că se aşteaptă mai multe de la mine. Cel puţin, ăsta e sentimentul meu. Ciudat, nu? Adică, nimeni n-a spus nimic, dar mă apasă, ştiţi?

Ayesha aprobă din cap.

— Da, cunosc sentimentul, Philippa. La început, nu m-am bucurat că-l simt. Desigur, acum lucrurile sunt altfel. Cred că am puterea să fac orice simt că trebuie făcut. Chiar dacă, uneori, ceea ce trebuie făcut este foarte dificil, şi nu e ceea ce am alege, de fapt, să facem. Ceva pentru binele general. Înţelegi?

— Cred că da, spuse Philippa, abia urmărindu-i şirul ideilor.

— Ceea ce vreau să spun este că nu e nimic personal. Ţine minte asta.

Philippa aprobă din cap, deşi era destul de sigură că habar n-avea despre ce vorbea Ayesha. Se gândea că Ayesha părea cam de optzeci de ani, ceea ce, având în vedere îmbătrânirea înceată a djinnilor, însemna că avea în realitate cam două sute cincizeci de ani. Prin urmare, îşi zise că, fiind atât de bătrână, Ayesha s-ar putea să aibă dificultăţi în a-şi aduna gândurile aşa cum trebuia. Aceasta este o greşeală comună a tuturor tinerilor, nu numai a djinnilor tineri, faţă de cei bătrâni. Philippei nici nu-i trecea prin cap că Ayesha era coerentă; abia mai târziu avea să-şi dea seama de acest lucru.

— Mai ai şi alte întrebări, copilă?

— Da. De ce Djinnul Albastru este mereu o femeie?

— Pentru că pe Pământ există o lege universală care se aplică atât oamenilor, cât şi djinnilor. Când ceva trebuie spus, cauţi un bărbat s-o spună. Dar când ceva chiar trebuie făcut, cauţi o femeie. Te satisface răspunsul ăsta?

— Da, zâmbi Philippa.

— Noi, femeile, trebuie să fim unite, Philippa.

— Da, Ayesha.

— Mi-a plăcut mica noastră discuţie, chiar foarte mult. Acum, du-te şi joacă-ţi următorul meci. Şi aminteşte-ţi ce ţi-am spus.

— Da, Ayesha.

John o urmări pe sora lui vorbind cu Djinnul Albastru, cu un amestec de admiraţie şi teamă. Ideea că această bătrânică plăpândă, cu o geantă de mână, ordonase fără milă ca Iblis să fie exilat pe Venus timp de zece ani i se părea greu de crezut. O voce din spate se auzi ca un ecou al gândurilor lui John.

— Îşi pierde minţile, omule.

John se întoarse şi zări un băiat destul de solid, cam de şaisprezece sau şaptesprezece ani. Nu era un băiat frumos, cât mai degrabă unul dintre cei ale căror calităţi fizice îi fac să pară foarte hotărâţi. Vorbea cu o voce uşor dogită, cu un accent puţin cam apăsat şi avea o respiraţie care mirosea puternic a tutun.

— Îmbătrâneşte şi devine uitucă, şi asta e periculos, spuse băiatul. Nu doar pentru ea însăşi, ci pentru toţi djinnii. De aceea trebuie să vorbesc cu Nimrod, cât mai repede posibil.

— Dar tu cine eşti?

— Izaak Balayaga, se prezentă băiatul, întinzându-i mâna.

John îşi întinse şi el mâna să i-o strângă, amintindu-şi abia în ultima clipă să-şi îndoaie degetul din mijloc în palmă.

— Lucrez pentru Ayesha, explică Izaak. Sunt djinnul paznic al Palatului Topkapî din Istanbul.

— Asta este capitala Turciei, nu?

— Greşit. Izaak zâmbi cu superioritate. Capitala Turciei este Ankara. Deşi nu ştiu de ce m-aş aştepta ca un american să ştie asta. Geografia este pentru tine doar un cuvânt oarecare din dicţionar, nu?

John se gândi că era insultat doar pentru că acesta era obiceiul turneului.

— Presupunând că-ţi poţi aminti, replică el, ce face, mai exact, un djinn paznic?

— Simplu.

— Îmi dau eu seama că trebuie să fie simplu, spuse John. Altfel, ţi-ai căuta de lucru în altă parte.

Izaak primi insulta cu o politicoasă aplecare a capului.

— Pietrele preţioase foarte mari îi pot spori puterea unui djinn. În acelaşi fel în care ai nevoie de un rubin, dacă vrei să creezi un laser mai puternic. Una dintre cauzele pentru care funcţionează puterile unui djinn este că atomii bombardaţi cu energie eliberează fotoni, da?

John aprobă vag şi se întrebă dacă piatra aceea preţioasă de pe inelul domnului Vodyannoy fusese folosită în acest scop.

— Ei bine, o piatră preţioasă îi agită pe aceşti atomi, ca să-i energizeze mai tare. Cam de două sau trei ori mai mult decât ar putea s-o facă un djinn, de unul singur. Nu e prea complicat. Oricum, există un pumnal faimos, incrustat cu pietre preţioase, la Palatul Topkapî, care trebuie să fie păzit împotriva oricărui djinn care ar încerca să-l fure. Mai există şi

alţi djinni paznici, cu îndatoriri asemănătoare, în alte locuri care adăpostesc asemenea pietre din întreaga lume. Presupun că ai auzit poveşti despre cum pot fi blestemate diamantele şi rubinele foarte mari, nu-i aşa?

— Da, desigur, răspunse John, care deja începuse să se plictisească de băiatul mai mare.

— Ei bine, astea-s doar nişte prostii. Diamantele n-au blesteme. Doar că unii djinni, nu dau nume, înţelegi tu de ce, se arătau foarte răzbunători faţă de oamenii care aveau pietre preţioase foarte mari. Asta, ca să-i împiedice pe pământeni să le mai ţină şi, astfel, să pună ei mâna pe ele. Pietrele preţioase sunt singurele lucruri din lume pe care djinnii nu le pot crea, în ciuda părerii generale a oamenilor. De aceea, cele mai mari pietre din lume se află, în prezent, în muzee. Păzite de alţi djinni. Înţelegi tu?

— Da, zise John, dar în acelaşi timp se gândea ce păcat că domnul Rakshasas nu menţionase deloc aceste lucruri destul de importante în *LPB*.

— Înainte, pumnalul de la Topkapî era luat din locul său de expoziţie, o dată pe an, continuă Izaak. Şi, prin convenţie, patruzeci dintre oamenii sultanului, inclusiv un djinn numit special de Djinnul Albastru însuşi, trebuia să fie prezent. Acel djinn era unul dintre strămoşii mei. Şi de asta fac eu, astăzi, ceea ce fac.

— Dar Turcia este republică astăzi, nu? întrebă John. Ceea ce înseamnă că, în prezent, nu mai există niciun sultan.

— Isteţ băiat, zâmbi Izaak. Nu eşti atât de fraier pe cât pari.

— Eu pot oricând să mai citesc o carte, spuse John. Dar tu vei fi mereu urât.

Izaak rânji.

— Eşti destul de bun la insultele astea, constată el.

— Am o soră, răspunse John. Le practic intens.

— Poate că sultanul nu mai este. Dar un djinn tot trebuie să fie prezent, atunci când este scos pumnalul de acolo. Trebuie să stau prin preajmă, cu nişte scoarţă de aloe şi câteva vrăji de legare din Grimoarul lui Solomon, ca să mă asigur că niciun djinn nu va pune mâna pe pumnal. Despre asta vreau să vorbesc cu Nimrod.

— Despre pumnalul din Topkapî?

— Nu, fraiere. Despre grimoar. Despre marea *Carte a lui Solomon*.

John îşi aminti că Nimrod adusese vorba despre grimoar.

— Asta e o carte importantă, nu?

— Există doar trei grimoare care sunt importante pentru un djinn, spuse Izaak. Mai era şi un al patrulea: *Pergamentele Bellili*. Dar acela a fost distrus atunci când Iulius Cezar a ars Biblioteca din Alexandria. Aşa că, astăzi, mai sunt doar trei: *Summa Arcanus*, *Meta Magus* şi *Cartea lui Solomon*. Dintre cele trei, Grimoarul lui Solomon este, de departe, cel mai important. Folosind invocaţiile care sunt detaliate în cartea aia, un djinn sau un mag poate să obţină putere absolută asupra multor alţi djinni. Datorită importanţei sale deosebite, de mai bine de două mii de ani Grimoarul lui Solomon este păstrat de Djinnul Albastru. Djinnul din zilele noastre îl ţine într-un seif special, marca Heisenberg Electron, la Curtea sa din Berlin.

— Un seif... cum?

— Heisenberg Electron, repetă Izaak. Este cel mai securizat tip de seif din Univers. Orice încercare de a descoperi combinaţia o face să se schimbe imediat. Combinaţia este imposiblă, până când nu este descoperită, iar singura

persoană care poate face acest lucru este Ayesha, deoarece seiful foloseşte, de fapt, mai mulţi electroni din atomii ei. Băiatul clătină nerăbdător din cap: Oricum, asta nici n-a mai contat în ultima vreme, pentru că a început să uite să mai pună Grimoarul lui Solomon înapoi în seif după ce l-a folosit, aşa că, acum, cartea a dispărut. Liliacul ăla de babă nici măcar nu ştie asta. Din cauza faptului că e dusă aproape de tot. Sunt singurul care ştie ce s-a întâmplat.

— Măiculiţă! exclamă John. Acum pricep de ce vrei să vorbeşti cu Nimrod. E o chestiune de viaţă şi de moarte să găsim cartea asta şi să i-o dăm înapoi Djinnului Albastru, ca să-l pună bine, nu?

Izaak clătină din cap.

— De fapt, este ceva mult mai important decât asta, spuse el. Iartă-mă că-ţi vorbesc aşa, dar nu-l cunosc pe Nimrod şi este o convenţie a campionatului ca, în cazul în care eşti un djinn junior, ca mine, să nu li te adresezi djinnilor seniori decât dacă le-ai fost prezentat mai înainte sau ai fost insultat de ei. Te-am văzut vorbind cu el mai devreme şi am sperat să mă poţi prezenta.

— Nimic mai simplu, acceptă John. Nimrod este unchiul meu.

— Atunci, tu trebuie să fii vestitul John Gaunt. Unul dintre gemenii care l-a înfrânt pe maleficul Iblis. Am auzit multe despre tine şi despre sora ta.

— Serios?

John privi în jur, îngrijorat. Era destul de surprins de cât de mulţi djinni malefici erau prezenţi la campionat. Cel puţin trei membri ai familiei lui Iblis erau acolo, dintre care unul, Jonathan Teer, se afla la doar câţiva paşi de ei.

— Mersi, spuse John. Dar vorbeşte mai încet, bine? Unii dintre djinnii din camera asta nu sunt prea încântaţi de ceea ce s-a întâmplat.

— Da, desigur. Ce neglijenţă din partea mea!

— Lasă asta. Acum, vino să-l saluţi pe unchiul meu, Nimrod.

Traversară podeaua acoperită cu un covor gros a Sălii Stejarului, către locul unde Nimrod, uşor de depistat în obişnuitul său costum roşu, urmărea cu atenţie, împreună cu un alt grup de djinni, un joc de *Djinnverso*.

— Hei, unchiule Nimrod, spuse John. Am aici un tânăr djinn care ar vrea să te cunoască.

Nimrod nu spuse nimic, ci doar pufăi deasupra capului lui John un inel de fum în care scria „Şşşt!".

— E cam urgent, şopti John. O chestiune de viaţă şi de moarte.

— Chiar mai important de atât, insistă Izaak.

Nimrod se aplecă mai aproape de cei doi tineri djinni.

— Îmi pare rău, John, dar va trebui să mai aştepte. Tu nu vezi? Sora ta e în finala *djuniorilor*.

În afară de Philippa, mai erau trei djinni în jocul finalei: Patricia Nixie, din Germania, Yuki Onna din Japonia şi Lilith de Ghulle. Lilith tocmai strigase „Mendax", contrând licitaţia Patriciei, care avea Argintul lui Aaron (ceea ce însemna cinci zaruri de acelaşi fel) şi, spre evidenta ei supărare, pierduse o dorinţă. Asta făcea ca Philippa să rămână singura din joc cu toate cele trei dorinţe intacte.

Yuki Onna aruncă *astaragalii* şi, cu o mizăde doar un Magi (trei de un fel), îi întinse Philippei cutia.

Philippa privi calmă conţinutul cutiei, găsi trei piese cu Foc şi le luă pe celelalte patru în mână. „Arunc patru",

anunţă ea, respectând Regula Paribanon, care spunea că un jucător trebuie să fie sincer în legătură cu numărul de *astaragali* pe care-i aruncă. Privind apoi zarurile, Philippei abia-i veni să creadă ce noroc avusese. Adăugase încă patru zaruri cu Foc celor trei primite de la Patricia, făcând astfel un Bastion (şapte piese de acelaşi fel, cea mai valoroasă aruncare din *Djinnverso* şi, de altfel, o aruncare aproape imposibil de bătut).

Philippa se gândi un moment. Dacă-i oferea miza de Bastion Patriciei, aceasta n-ar fi avut de ales decât să încerce s-o ridice şi să piardă o dorinţă; în loc de asta, se hotărî s-o atace pe Lilith, către care avea să-şi îndrepte Patricia miza. Şi, privind drept în ochii Patriciei, cu înţeles, Philippa spuse: „Rubin şi Safir", licitând astfel sub ceea ce se afla, de fapt, în cutie, în speranţa că Patricia avea să accepte miza şi să-i dea cutia lui Lilith fără să mai arunce niciun *astaragali*.

Exact asta se şi întâmplă. Iar Lilith n-avu de ales decât să verifice miza Patriciei, cu un „Mendax" puternic, care se transformă într-un urlet şi mai puternic de furie, atunci când văzu cum îi întinsese Philippa capcana. În jurul mesei se auzi un murmur de apreciere faţă de subtilitatea jocului Philippei. Sentimentul nu era însă împărtăşit şi de Lilith de Ghulle.

— Aşadar, vrei să joci tare, ei, mucoaso? şuieră Lilith prin aparatul dentar de pe dinţii săi galbeni.

— Aplic întocmai cuvintele tale, Lilith, răspunse Philippa. *Djinnverso* este un joc pentru adulţi. Asta ai spus, nu?

— Amuzantă fată, spuse Lilith.

Acum mai avea doar o dorinţă şi era, prin urmare, rândul ei să arunce prima, iar, după ce făcu asta, Lilith se uită la cei şapte *astaragali* aproape furioasă, rearanjându-i obsesiv, înainte să închidă cutia şi să i-o dea lui Yuki Onna. „Pentad",

spuse ea, dezamăgită. (Un Pentad înseamnă trei zaruri de un fel şi două de alt fel.)

Yuki luă cutia, o deschise, inspectă *astaragalii* şi anunţă apoi că o să arunce doar unul. Aruncă, închise cutia, şi-şi anunţă miza de Pătrat (patru de un fel) înainte de a-i da cutia Philippei.

Philippa găsi în cutie un Pătrat şi o pereche şi aruncă doar un *astaragali*, în speranţa că putea face un Ark, dar văzu că nu putuse să îmbunătăţească în niciun fel ceea ce i se dăduse. De vreme ce miza lui Yuki nu inclusese şi perechea, Philippa doar o adăugă la mizã.

— Pătrat şi o pereche, anunţă ea, dându-i cutia Patriciei.

Patricia se gândi o clipă, acceptă miza Philippei şi deschise cutia cu *astaragali*. Ridicând o sprânceană, închise capacul, fără să mai arunce, şi-i întinse cutia lui Lilith.

— Rubin şi Safir, spuse ea.

Lilith clătină din cap. Rubin şi Safir fusese ceea ce mizase Philippa, atunci când, de fapt, în cutie avea un Bastion.

— Nu se poate, spuse ea, cu fermitate adăugând: Mendax!

Şi, deschizând cutia, Lilith urlă, nevenindu-i să creadă, când găsi un alt Bastion în cutie. Lilith ieşise din joc.

Sau, cel puţin, aşa credea.

— Staţi un pic, spuse Yuki Onna. Nu se poate asta. Miza mea pentru Philippa a fost un Pătrat. I-am dat un Pătrat şi o pereche, iar ea a aruncat un *astaragali*.

— Aşa e, spuse Philippa. Şi asta i-am dat şi eu Patriciei.

— Dar când eu am deschis cutia am găsit un Bastion, se apără Patricia. Am crezut că faci aceeaşi figură ca şi data trecută. Că încerci s-o păcăleşti pe Lilith din nou. De aia n-am aruncat nimic şi i-am dat miza de Rubin şi Safir, şase de un fel.

Yuki Onna făcu o plecăciune politicoasă către Patricia şi apoi către Philippa, de parcă abia putea spune ceea ce avea de spus:

— Îmi pare foarte rău, dar una dintre voi minte. În niciun caz Philippa n-avea cum să arunce doar un *astaragali* şi să facă un Bastion dintr-un Pătrat şi o pereche.

— S-ar părea, spuse domnul Duergar, supraveghetorul meciului, că una dintre voi două a trişat. Una trebuie să-şi fi folosit puterea de djinn ca să mute *astaragalii* după ce cutia a fost închisă.

— Dar scopul cutiei de cristal nu e tocmai acela de a detecta orice fel de escrocherie? întrebă Philippa. Nu se presupune că începe să lucească în cazul în care cineva încearcă să-şi folosească puterea de djinn asupra ei?

Domnul Duergar, care era un englez foarte scund, ridică încet cutia de cristal şi, după ce o examină, eliberă din vârful degetelor puterea sa de djinn asupra ei. Dar, în loc să se înroşească, aşa cum ar fi trebuit, cutia rămase la fel.

— Cutia asta este un fals, spuse el, furios.

În Sala Stejarului izbucniră strigăte de uimire, când djinnii care asistau la meci îl auziră pe domnul Duergar.

— Veniţi cu mine, amândouă, spuse domnul Duergar. Mă tem că va trebui să hotărască arbitrul meciului.

Cu toţii îl urmăriră pe domnul Duergar, care se îndrepta către masa rotundă din colţul Sălii Stejarului — fiindcă, desigur, arbitrul meciului nu era nimeni altcineva decât Djinnul Albastru însuşi — şi, însoţit de Philippa şi Patricia, începu să facă un raport oficial asupra celor întâmplate.

Philippa avea o presimţire rea. Ştia prea bine că nu trişase, dar acum nu putea decât să-şi amintească de cuvintele ciudate pe care i le spusese Ayesha. Îi lăsaseră o puternică bănuială că, într-un fel sau altul, i se înscena ceva.

— În toţi anii de când fac asta, strigă domnul Duergar, clătinându-şi capul micuţ, n-am văzut niciodată aşa ceva. Chiar n-am văzut. Cer ca Excelenţa Voastră să se ocupe de asta, în cel mai sever mod cu putinţă.

Ayesha clipi încet către domnul Duergar, ca o pisică plictisită. Era evident că nu-i păsa de el, dar era la fel de evident că toată lumea se aştepta ca ea să ia măsuri. Ayesha îşi ridică mâna, oprindu-i astfel plângerile domnului Duergar, care se văita de parcă el însuşi ar fi fost partea vătămată.

— Adevărul va ieşi la iveală, spuse ea, pe un ton grav. Arătă întâi către Patricia, care-şi clătină cu fermitate capul. Puterea lui Ishtar te obligă!

Imediat după ce Ayesha rosti aceste cuvinte, Patricia se simţi în cleştele unei forţe foarte puternice care părea să strângă acea parte din ea pe care o numim conştiinţă. Nu era un sentiment neplăcut, dar nu era nici unul prea confortabil. Iar senzaţia era aceea că era dezbrăcată de echivalentul mental al unui costum de baie în faţa tuturor djinnilor din cameră.

— N-am făcut-o eu, spuse ea, înroşindu-se evident. N-am făcut-o eu, jur.

Ayesha aprobă din cap, satisfăcută de faptul că Patricia spusese doar adevărul. Apoi privi către Philippa, care deja era conştientă că toată lumea o privea cu multă atenţie, aşteptând tăcuţi răspunsul ei.

— Adevărul va ieşi la iveală, repetă Ayesha, cu accentul ei britanic pur şi, întinzând un deget descărnat către Philippa, rosti: Puterea lui Ishtar te obligă!

Philippa îşi zise că, atâta vreme cât avea să spună adevărul, totul avea să fie în ordine. Aceasta este o maximă utilă în viaţă şi una pe care toţi oamenii, de peste tot, chiar şi din Creta, ar trebui s-o adopte. Totuşi, în lumea djinnilor,

asemenea chestiuni nu sunt mereu atât de simple pe cât par la început. Îşi deschise gura să vorbească şi observă că nu putea, de parcă, nu se ştie cum, ar fi amuţit dintr-odată. Nu era nicio îndoială în legătură cu asta. Mai era un djinn în ea. Şi, chiar în clipa în care îşi dădu seama de asta, simţi cum djinnul pune stăpânire pe plămânii ei, pe corzile ei vocale, pe limba şi pe buzele ei, ca să răspundă la întrebarea Djinnului Albastru. Philippa încercă să-şi închidă gura, dar nu putu. Încercă să-şi ducă mâna la gură, dar nu putu. Încercă şi să-şi clatine capul, cu gândul să nege ceea ce ştia că avea să spună vocea, dar nu putu. Ca şi ceilalţi din Sala Stejarului, tot ce mai putea să facă era să asculte vorbele rostite de vocea care venea dinăuntrul ei:

— Bine, fie, spuse vocea care, Philippa trebuia să recunoască, chiar părea să fie a ei. Am trişat. Am schimbat cutia de cristal cu o imitaţie şi mi-am folosit puterea de djinn ca să schimb *astaragalii* din interior, după ce capacul a fost închis. E un joc stupid, oricum, şi nu dau nici doi pence* pe cei care află. Mă auzi, vrăjitoare bătrână? Nu dau nici doi pence!

Se auzi un murmur general în Sala Stejarului, ca reacţie la vehemenţa „mărturisirii" Philippei. Era destul de rău că trişase, dar s-o numească şi „vrăjitoare bătrână" pe Djinnul Albastru, era prea de tot. Până şi Philippei i se părea exagerat. Dar, deşi vocea din lăuntrul ei se oprise, Philippa tot nu era în stare să vorbească şi, prin urmare, nu putea contrazice în niciun fel ceea ce toată lumea credea că spusese.

— Aţi auzit-o cu toţii, spuse Ayesha, privind prin sală. A fost obligată să spună adevărul. Este condamnată de propriile cuvinte.

---

*Monedă divizionară englezească (la singular: penny), echivalând cu a suta parte dintr-o liră sterlină.

Din moment ce Ayesha n-o obligase în niciun fel să facă aşa ceva, Philippa deja se întreba dacă nu cumva bătrâna însăşi o făcuse să mintă. În afară de asta, îşi dădea seama că djinnul celălalt era încă în interiorul ei — nu putea totuşi să-l identifice — şi pusese stăpânire pe voinţa ei, în acelaşi fel în care pusese stăpânire şi ea pe veveriţa din Central Park.

— Voi trece cu vederea insulta la adresa propriei noastre persoane, spuse Ayesha. Nu ne pasă deloc de aceste chestiuni. Dar folosirea puterii de djinn în Campionatul de *Djinnversoctoannular* este o încălcare flagrantă a Regulii Badroulbadour. Nu poate exista decât o pedeapsă pentru aceasta: Philippa Gaunt eşti descalificată de la acest turneu şi de la toate competiţiile şi campionatele de *Djinnversoctoannular*, pentru totdeauna. Ai ceva de spus?

Philippa avea destul de multe de spus, singura problemă era aceea că nu le putea spune.

— Absolut nimic, declară vocea străină din interiorul ei. Şi poţi să-ţi iei descalificarea aia şi să ţi-o bagi în...

— ATUNCI, POŢI SĂ PLECI! tună Ayesha şi arătă către uşa Sălii Stejarului.

În acest moment, celălalt djinn alese să părăsească trupul Philippei şi, văzând că-şi stăpânea din nou pe deplin centrii vorbirii, fata se gândi pentru o clipă să vorbească în apărarea sa. De această dată, singurul lucru care o opri fu emoţia care se adunase în ea. Philippa voia să plângă, şi încă rău, dar n-avea să facă asta. Voia să ţipe din toate puterile împotriva nedreptăţii care i se făcuse, dar n-avea să facă asta. Voia să se arunce pe jos, să bată cu pumnii în covor şi să declare că i se înscenase totul, dar n-avea să facă nici asta. Care, se întreba ea, ar fi fost rostul? Oricine îi făcuse aşa ceva — şi, cu atâţia Ifriţi prezenţi, cercul suspecţilor era, cu siguranţă,

destul de mare — probabil spera ca ea să se umilească şi mai tare. Aşadar, n-avea să-i ofere această satisfacţie. Păstrându-şi calmul, rămânând demnă şi înghiţindu-şi lacrimile, Philippa ieşi pe uşă, în holul hotelului.

— Nu mă prind, îi spuse John lui Nimrod. Phil n-a trişat niciodată. I s-a înscenat totul.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, murmură Nimrod. Philippa n-ar spune niciodată „doi pence".

— Ai dreptate, încuviinţă John. Ar fi spus „doi cenţi", nu-i aşa? N-ar fi mai bine să-i spunem cuiva?

— Nu e momentul potrivit acum. Djinnul Albastru a vorbit deja şi a dat verdictul. N-ar fi foarte indicat să-i punem la îndoială judecata în faţa tuturor. Va trebui să abordăm problema altfel. Arătă spre uşă. Până atunci, însă, ai face mai bine să te duci după ea. Ai grijă să ajungă cu bine acasă.

— Da, domnule, spuse John, care plecă imediat după sora lui.

Nimrod se întoarse spre Izaak Balayaga, care privea în gol.

— Şi acum, spuse el, un pic iritat, ce anume vrei de la mine?

— Mmm?

— Nepotul meu, John, a spus că ai ceva important să-mi comunici.

— Îmi cer scuze, domnule, eram cu mintea în altă parte.

— O chestiune de viaţă şi de moarte, a spus John, zise Nimrod.

— De fapt, domnule, e ceva mult mai important decât atât.

CAPITOLUL 7

EXPRESUL REGAL AL UNGARIEI

— Mă credeţi, nu-i aşa? întrebă Philippa, înlăcrimată. Se afla în sufrageria casei sale, stând pe cât de aproape de foc putea să stea, fără să se aprindă. Cu ea se mai aflau John, mama ei, unchiul Nimrod şi domnul Rakshasas, acesta din urmă rămânând în lampa care-i era casă şi care se afla acum în buzunarul lui Nimrod.

— Sigur că te credem, spuse John, care repetă apoi observaţia lui Nimrod, cum că Philippa n-ar fi spus niciodată „doi pence" în loc de „doi cenţi".

— Atunci, de ce n-ai spus nimic, în momentul acela? întrebă Philippa.

— Pentru că n-ar fi servit la nimic, interveni Nimrod. Oricine ar fi cel care ţi-a înscenat asta, s-a chinuit destul de mult ca să poată s-o facă în acest fel. Pentru început, a avut o cutie de *Djinnverso*, care era o copie exactă a cutiei de cristal folosită la turneu. Cutiile adevărate sunt făcute din fluorit, datorită proprietăţilor sale termoluminiscente. Fluoritul străluceşte când este detectată puterea de djinn. Cutia găsită în turneu este făcută însă din lechatelirită, un mineral ieftin, nu unul cristalin, care n-are nicio proprietate fluorescentă sau termoluminiscentă, dar seamănă cu fluoritul. Mai mult, cel care a pus stăpânire pe corpul tău ştia că trebuia s-o facă

până după verdictul Djinnului Albastru, fiindcă, după aceea, nimeni din sală n-ar mai fi îndrăznit să-i pună la îndoială autoritatea.

— Dar sunt sigur că, dacă Ayesha ar fi folosit cu adevărat puterea lui Ishtar pentru a forţa să fie rostit adevărul, atunci şi djinnul care o poseda pe Philippa ar fi fost subjugat, obiectă John.

— Asta aşa este, într-adevăr, spuse Nimrod. Şi de aceea cel care a făcut acest lucru este foarte viclean. Vezi tu, John, djinnul din Philippa, oricine ar fi fost el, n-a spus altceva decât adevărul, atunci când a mărturisit că a schimbat cutia şi a folosit puterea de djinn ca să măsluiască *astaragalii*. Desigur, toată lumea a crezut că Philippa face această mărturisire. A fost o înşelătorie foarte bine pusă în scenă.

— Asta se întâmplă atunci când te iei de djinni, spuse doamna Gaunt. Unii dintre ei sunt nişte diavoli. Creaturi scârboase şi rele. Ăsta este motivul pentru care, cu mult timp în urmă, m-am hotărât să nu mai am nimic de-a face cu ei şi cu trucurile lor mârşave. Poate acum puteţi înţelege de ce am încercat cu atâta stăruinţă să vă ţin departe de djinni. Am vrut să vă protejez pe amândoi de acest soi de lucruri.

— Şi dac-am fi făcut toţi ceea ce ai făcut tu, Layla? o întrebă, cu blândeţe, Nimrod. Unde ar mai fi omenirea acum? Fie că-ţi place, fie că nu, noi, djinnii, suntem păstrătorii norocului în acest Univers. Avem responsabilitatea de a proteja *Homeostasisul*.

Homeostasisul este denumirea pe care djinnii o dau echilibrului dintre noroc şi ghinion; cantitatea acestora este măsurată prin *tuchometre*, iar cel mai mare şi cel mai precis dintre acestea se găseşte în Berlin, la Curtea Djinnului Albastru al Babilonului.

— Depinde de noi ca ghinionul generat de djinnii malefici să nu depăşească norocul generat de triburile bune, precum e al nostru.

După ce-şi dădu seama că o judecase totuşi greşit pe Ayesha, Philippa începu din nou să plângă, ceea ce o făcu pe mama ei să ofteze, exasperată.

— A fost atât de umilitor, mamă, mărturisi Philippa. Şi în faţa tuturor.

— Ştiu, draga mea. Dar Nimrod are dreptate. Nu putem face nimic. Odată ce s-a hotărât, Ayesha nu este genul de femeie care să-şi retragă decizia. Nu este uşor s-o faci să se răzgândească.

— N-am spus chiar aşa, se împotrivi Nimrod. Am zis că Sala Stejarului era locul nepotrivit ca s-o convingi să se răzgândească. Mai există o cale s-o facem pe Ayesha să retragă descalificarea Philippei şi să-i redăm fetei buna reputaţie în faţa celorlalţi djinni. Da, pentru că, dacă n-ar face asta, Ayesha şi-ar risca propria reputaţie.

— Ce tot spui acolo Nimrod? întrebă doamna Gaunt.

— Doar atât: că a furat cineva Grimoarul lui Solomon.

— Dar asta este imposibil. Doamna Gaunt părea consternată. Cum?

— Mă bucur că înţelegi seriozitatea acestei chestiuni, Layla, spuse Nimrod. Îţi poţi imagina ce s-ar întâmpla, dacă cei din triburile Ifrit, Ghul sau Shaitan ar pune mâna pe cartea aia?

— Desigur că pot, răspunse femeia. Oi prefera eu să stau deoparte de treburile djinnilor, Nimrod, dar asta nu înseamnă că sunt o idioată. Dacă Grimoarul ar cădea în mâinile cui nu trebuie, ar fi un dezastru. Niciun djinn, bun sau rău, n-ar mai fi în siguranţă.

— Nici măcar djinnii care vor să se ţină departe de treburile djinnilor, spuse Nimrod.

— Punct ochit, încuviinţă doamna Gaunt.

— Îmi amintesc când ne-ai spus, mie şi lui John, despre *Cartea cea mare a plângerilor* scrisă de Solomon, interveni Philippa. E aceeaşi carte?

— Din păcate, nu, spuse Nimrod. Cartea care a dispărut este mult mai importantă decât aceea. Conţine incantaţii dintre cele mai diverse, care-i oferă puteri nelimitate celui care le foloseşte. Cu asemenea incantaţii, ar putea dispune de oricare dintre noi după bunul lui plac. Ca să nu mai spunem că *Homeostasisul* ar fi definitiv compromis. Lumea, aşa cum o ştim noi, s-ar nărui în haos şi anarhie.

— Dar cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? întrebă doamna Gaunt. Ştiu că Ayesha ţinea Grimoarul lui Solomon în perfectă siguranţă împotriva djinnilor. Într-un seif imposibil de spart, proiectat de un om de ştiinţă german, foarte cunoscut. Îmi amintesc că ne-a povestit despre asta. Şi de ce n-a anunţat pe nimeni că a dispărut? Cum justifică faptul că şi-a luat liber pentru a arbitra un stupid concurs de *Djinnverso*, când s-a întâmplat aşa ceva?

— Pentru că nu ştie încă de lipsa Grimoarului, spuse Nimrod. Cel puţin, asta mi s-a dat de înţeles.

— Cine ţi-a zis?

— Izaak Balayaga.

— N-am auzit în viaţa mea de el, mărturisi doamna Gaunt.

— Este un djinn paznic de la Palatul Topkapî din Istanbul, îi spuse John mamei sale. Şi acum înţeleg. Aceasta este chestiunea de viaţă şi de moarte despre care tot vorbea.

— De fapt, e ceva mai important de atât, spuse Nimrod.

— Dar el cum de ştie că Grimoarul lui Solomon a fost furat? întrebă John. Lucrează în Istanbul, nu în Berlin.

— Deoarece Izaak Balayaga a fost cel care l-a furat, spuse Nimrod. Ayesha a scos cartea din seiful Heisenberg Electron, ca să-i dea incantaţia care este folosită în mod tradiţional pentru a proteja pumnalul Topkapî de oricare djinn care ar încerca să-l fure. După cum spune Izaak, Ayesha a scos cartea din seif şi apoi, pur şi simplu, a uitat s-o mai pună înapoi.

— Ce băiat idiot, spuse doamna Gaunt. Ce l-a împins să fure cartea?

— Tentaţia a fost prea mare pentru el, explică Nimrod. Desigur, acum regretă profund. A luat cartea ca urmare a unui impuls de moment şi n-o mai poate pune înapoi, pentru că nu poate deschide seiful. Nimeni nu poate face asta, în afara Ayeshei. Şi se teme că, dacă-i spune ce a făcut, se va ocupa de el într-un fel asemănător celui în care s-a ocupat de Iblis. De aceea vrea ca eu să vorbesc cu Ayesha pentru el.

— E prea bătrână pentru a-şi mai îndeplini rolul, spuse doamna Gaunt. E de-a dreptul ridicol că nu există nicio regulă care să spună când să se retragă Djinnul Albastru. Cu cât mai curând îşi va numi succesoarea, cu atât mai bine. Chiar dacă va fi Mimi de Ghulle. A făcut vreun anunţ?

Nimrod clătină din cap.

— Nu, slavă Cerului.

— Dar cum o ajută toate astea pe Philippa? întrebă John.

— Da, nici eu nu prea înţeleg, admise şi doamna Gaunt.

— Ei bine, spuse Nimrod, în primul rând că, dacă furtul Grimoarului lui Solomon ar fi făcut public, acest lucru i-ar aduce multă ruşine Ayeshei. Nu că aş visa măcar să-i spun altcuiva decât vouă — şi Ayeshei, desigur. Mai important decât asta ar fi, însă, că Izaak n-are destulă încredere în mine

personal, încât să-mi dea Grimoarul. A spus că le va da cartea doar lui John şi Philippei. Aparent, crede că e mai puţin probabil ca voi doi să-l închideţi într-o sticlă sau într-o lampă. Poate că se gândeşte că nu aveţi deocamdată puterea să-i faceţi asta.

— Unde şi când propune să aibă loc această preluare? întrebă doamna Gaunt.

— Într-un tren, între Istanbul şi Berlin, spuse Nimrod. Peste două zile.

— Ar putea fi o capcană, se împotrivi doamna Gaunt. Ştii asta, nu? În această perioadă a anului, va fi frig în acel tren. Gemenii nu vor avea nicio putere şi, prin urmare, niciun mijloc să se protejeze. Izaak Balayaga probabil că şi-a dat seama de asta.

— Am luat în calcul şi această posibilitate, spuse Nimrod. Şi m-am gândit la o modalitate de a-i proteja pe gemeni.

— Un *discrimen*? întrebă ea.

Nimrod aprobă din cap.

— Ce este un *discrimen*? întrebă Philippa.

— O dorinţă de urgenţă, spuse John, ridicând din umeri. Am citit despre aşa ceva în *LPB*.

Nerăbdător să meargă la Istanbul, John îşi propuse să mai aştepte câteva minute, până când Nimrod termina descrierea planului, înainte să povestească despre *discrimenul* primit de la domnul Vodyannoy. De aceea, uită definitiv să mai pomenească despre el.

— Nu putem să dăm cu piciorul şansei de a vedea Grimoarul din nou în siguranţă, la Berlin, spuse Nimrod.

— Şi apoi, ce se va întâmpla? întrebă doamna Gaunt.

— Philippa va câştiga recunoştinţa veşnică a Ayeshei pentru rolul jucat în recuperarea cărţii, normal. Nimrod privi spre gemeni. Desigur, asta dacă voi doi sunteţi gata şi doriţi

să vă implicaţi. Îmi pare rău, dar, fiind voi atât de energici şi de deschişi la lucruri de acest gen, am presupus că veţi dori să faceţi asta.

— Desigur că suntem gata să facem asta, insistă John. Nu-i aşa, Phil?

Philippa aprobă ferm.

— Da, spuse ea. Nici nu se pune problema.

— Mereu am vrut să merg la Istanbul, adăugă băiatul. Şi la Berlin.

— Nu vei merge acolo ca turist, John, îi atrase atenţia Nimrod. S-ar putea să fie destul de periculos. Cum a spus şi mama voastră, ar putea chiar să fie o capcană.

— Dacă este o capcană, spuse doamna Gaunt, nu ştiu ce fel de capcană ar putea fi. În cazul în care cei din tribul Ifrit ar fi pus mâna pe Grimoar, atunci sigur l-ar fi folosit deja împotriva noastră. Şi unde ar fi fost mai potrivit să facă asta, decât la Campionatul de *Djinnverso*? Unde se adunaseră atât de mulţi djinni... Se încruntă apoi, gânditoare. În cazul în care cei din tribul Ifrit, din Shaitan sau din Ghul sunt în vreun fel implicaţi, atunci nu văd cum...

— Să înţeleg, prin urmare, spuse Nimrod, că eşti de acord să plece la Istanbul?

— Va trebui să-l întreb pe tatăl lor. Femeia privi apoi spre Nimrod şi ridică din umeri. Dac-ai fi fost vreodată căsătorit, Nimrod, ai fi ştiut că o căsnicie este un parteneriat. Deciziile importante trebuie luate împreună.

— Toate căsniciile sunt fericite, observă domnul Rakshasas, din interiorul lămpii sale. Doar micul dejun luat împreună strică totul.

— Dar, dacă este şi el de acord, spuse doamna Gaunt, cu voce tare, ca să audă şi domnul Rakshasas, atunci da, copiii pot pleca.

Dar domnul Gaunt nu-şi dădu acordul. Nu de la început, cel puţin. Şi aproape întreaga seară încercară cu toţii să-l convingă. Era, totuşi, un bărbat foarte perspicace şi-şi dădu seama că doamna Gaunt n-ar fi insistat să-i lase pe gemeni, dacă n-ar fi crezut că misiunea lor era una vitală.

— E chiar atât de important? o întrebă el.

— Da, încuviinţă doamna Gaunt. Mă tem că este.

— Şi periculos?

— S-ar putea, admise doamna Gaunt. Dar cred că, totuşi, scopul scuză riscul.

— Dacă nu vor recupera cartea asta — Grimoarul lui Solomon sau cum s-o fi numind — e posibil să li se întâmple ceva rău?

— Da, spuse doamna Gaunt. Şi nu numai nouă, Edward. Probabil că multora, djinni şi oameni deopotrivă.

Domnul Gaunt nu era un bărbat înalt, nici pe departe pe cât de înaltă era superba lui soţie. Scund, cu părul grizonat, mai lung, şi cu ochelari, părea un om de ştiinţă foarte inteligent sau un profesor universitar. Şi niciodată nu lua vreo decizie importantă, fără să se gândească îndelung la toate rezultatele posibile. Începu, prin urmare, să le discute împreună cu Nimrod şi doamna Gaunt, înainte de a fi de acord să-şi lase copiii să plece în Turcia cu unchiul lor.

— Am o condiţie însă, anunţă el. Iată care este: să fie însoţiţi de Alan şi de Neil. Câinii ăia sunt la fel de buni ca orice bodyguarzi.

— Asta voiam să sugerez şi eu, spuse Nimrod.

— Şi cum veţi ajunge cu toţii acolo, Nimrod? În Istanbul? N-aş vrea să zboare până acolo în vreun avion de Doamne-ajută.

— Ai încredere în mine, spuse Nimrod. Voi avea grijă să călătorim cu cel mai sigur mijloc de transport posibil.

— Da? Şi ce companie aeriană crezi că este mai potrivită?

— Un charter privat, anunţă Nimrod. Plătit de mine, desigur.

Domnul Gaunt aprobă alegerea.

— Bună idee, spuse el. E mai uşor şi pentru câini aşa, cred.

— Da, spuse Nimrod. Şi asta e adevărat.

Desigur, domnul Gaunt îşi închipuise că, atunci când Nimrod îi vorbise despre un charter privat, se referise la vreun avion de tipul Gulfstream IV, Falcon sau, cel puţin, Learjet. Poate că n-ar mai fi părut atât de liniştit, dacă Nimrod i-ar fi spus că, de fapt, plănuia să ajungă la Istanbul, la 4.975 de mile depărtare, împreună cu gemenii, cei doi câini şi lampa în care se afla domnul Rakshasas, călare pe un vârtej artificial.

— Nu mai este timp să ajungem la bordul unui avion, le spuse el gemenilor, în dimineaţa următoare, în timp ce se pregăteau cu toţii să părăsească New Yorkul de pe acoperişul faimosului Muzeu Guggenheim. În afară de asta, trebuie să-l luăm şi pe Groanin. S-a întors în Londra acum, după vacanţa din Manchester. Nimic nu urăşte mai tare decât să călătorească pe vârtejuri. Dar n-avem cum să evităm asta.

Groanin era numele valetului lui Nimrod, care avea un singur braţ şi a cărui fire, de obicei ursuză şi foarte plângăcioasă*, ascundea un bărbat cu resurse nebănuite şi cu un curaj greu de ghicit; mai mult, era foarte ataşat de John şi Philippa.

Alan şi Neil priveau neliniştiţi peste marginea acoperişului şi chelălăiau, în timp ce vârtejul care trebuia să-i ducă peste Atlantic continua să se ridice, învârtindu-se, pe

* *Groan*, în limba engleză, înseamnă vaiet, geamăt.

lângă faimosul imobil al arhitectului Frank Lloyd Wright. Era destul de clar că împărtăşeau părerea lui Groanin despre acest mijloc de transport. Philippa îşi dădu seama de faptul că nici ea nu era prea mulţumită de ceea ce se stabilise pentru transport, preferând un mijloc clasic, pe care să-l fi putut vedea cu ochii ei.

— De ce decolăm de pe Guggenheim? îl întrebă ea pe Nimrod.

— Mereu vin aici când am nevoie să fac un vârtej uriaş în New York, spuse Nimrod. Forma de spirală răsturnată a clădirii uşurează mult sarcina de a produce un vârtej cu adevărat puternic. În afară de asta, face ca întreaga călătorie cu un vârtej să pară o ocazie specială, nu credeţi?

— Cu siguranţă asta şi este, aprobă Philippa, înghiţind cu greutate. Dar nu va fi frig?

— În mod normal folosim aer cald, spuse Nimrod, punând cu grijă lampa care-l conţinea pe domnul Rakshasas în buzunarul hainei sale. Nu învăţaţi fizică la şcoală? Aerul cald se ridică.

— Relaxează-te, îi spuse John surorii sale, pe tonul cuiva cu experienţă în acest tip de călătorii. O să-ţi placă.

— Dacă spui tu, murmură ea.

Ivindu-se de după marginea acoperişului, vârtejul îi învălui uşor, iar peste câteva clipe, Philippa îşi dădu seama că fuseseră deja ridicaţi, cu tot cu bagajele lor, deasupra clădirii Guggenheim. Alan şi Neil scânceau stins şi, văzând cum acoperişul de sub ei rămânea din ce în ce mai mic, se aşezară şi-şi acoperiră ochii cu labele din faţă.

— Staţi jos, staţi jos! le spuse Nimrod gemenilor. Doar pentru că nu-l vedeţi, asta nu înseamnă că nu vă puteţi aşeza pe el.

John rânji şi se tolăni pe ceea ce simţea a fi un uriaş fotoliu din aer; văzându-şi fratele că-şi scoate pantofii şi-şi ridică picioarele, Philippa îi urmă exemplul. Descoperi că era sprijinită cu blândeţe de un mic nor cumulus*, care-şi schimba poziţia de fiecare dată când se mişca ea, ca să-i fie cât mai comod, aşa că răsuflă uşurată. Era cel mai confortabil scaun pe care stătuse vreodată.

În timp ce se ridicau deasupra lui Fifth Avenue, John îşi dădu seama de faptul că vârtejul acesta era cumva diferit de cel creat de domnul Vodyannoy ca să-l ducă pe el acasă din clădirea Dakota. În primul rând, era mult mai mare şi mai puternic, iar în al doilea rând, acum erau înconjuraţi de vârtej, nu stăteau călare pe el.

Plutiră peste Manhattan ca într-un balon cu aer cald, îndreptându-se apoi spre sud-est, peste Râul de Est din New York, Brooklyn, Golful Rockaway şi parcul Jacob Riis, înainte să ajungă la Oceanul Atlantic. Aici, vârtejul începu să câştige altitudine şi viteză, până când Nimrod anunţă că, mergând cu aproximativ 750 de mile pe oră, urcaseră până la înălţimea de două mii de metri. Curând, aveau să urce mult mai sus şi să fie împinşi de *jet stream* — un curent rapid de aer, orientat spre est — urmând să atingă viteza maximă, de 825 de mile pe oră.

— Asta înseamnă că vom fi în Londra peste aproximativ patru ore, trase concluzia Nimrod. Şi, la vreo două ore după aceea, în Istanbul.

— Patru ore? gemu John, în timp ce treceau printr-un nor, speriind un stol de pescăruşi care-şi făceau zborul de dimineaţă. Ce-o să facem timp de patru ore?

Alan oftă din greu şi se prăbuşi pe o parte, de parcă i-ar fi împărtăşit grija lui John.

---

* Nor gros şi albicios, prevestitor de vreme frumoasă, a cărui formă se schimbă continuu.

— Unde-ţi este simţul poeziei, băiete? întrebă Nimrod. William Wordsworth* şi-ar fi dat braţul drept ca să se afle în locul tău acum.

— William şi mai cum? întrebă John.

Nimrod clătină trist din cap. Scoase din buzunar lampa care-l conţinea pe domnul Rakshasas şi strigă către ea:

— Ai auzit? Primul zbor transatlantic al băiatului, şi el întreabă ce va face timp de patru ore!

— L-am auzit, confirmă domnul Rakshasas, care stătea la căldură şi în siguranţă în interiorul lămpii sale. De bună seamă, îţi vine să crezi că nu-i învaţă nimic la şcolile alea ale lor. Doar aminteşte-ţi de asta, John: cerneala unui învăţat este mai durabilă decât sângele unui martir.

— Adevărat, încuviinţă Nimrod. Pe lampa mea, John, acest mod de a călători este mult mai convenabil decât claustrofobia dintr-un avion comercial. Respiră adânc şi entuziast o gură de aer. Vreau să spun, uite, simte aerul! Este ca şi cum te-ai afla pe un vârf de munte din Elveţia.

— Ah, nu mă înţelege greşit, insistă John. Serios, îmi place la nebunie fiecare secundă. Doar că nu m-aş fi supărat dacă am fi avut un film şi o gustare în timpul zborului. Sau două.

— Ba, mai bine un bufet pe care să-l putem goli, adăugă Philippa. Aşa cum au la clasa business. Se mai gândi un moment: Şi, poate, ultimele numere ale revistelor?

— Nu te supăra pe ei, Nimrod, spuse domnul Rakshasas, chicotind. Cât de bun ar fi, câinele tot se scarpină; asta e!

Nimrod îşi privi nepotul şi nepoata cu dezamăgire. Arătă apoi spre interiorul semiopac al vârtejului.

— Vă rog nu vă sfiiţi să vă creaţi propriul mediu ideal de călătorie, spuse el, cu răceală.

---

*Poet romantic britanic (1770–1850), care a scris, printre altele, poemul *Excursia* (1814).

John încuviinţă din cap.

— Păi am face-o, să ştii. Doar că, ei bine, nu ne e destul de cald ca să ne putem folosi puterile.

— Înţeleg, spuse Nimrod, aprinzându-şi un trabuc. Bănuiesc, prin urmare, că vreţi să fac eu asta pentru voi. Oftă. Foarte bine! Numai că refuz vehement să mă uit la unul dintre acele ecrane nu mai mari decât o pungă de floricele. Dacă trebuie să vedem un film, măcar să avem un ecran ca lumea.

Nimrod suflă un cerculeţ de fum care se turti şi se curbă în jurul vârtejului, până când se treziră în faţa unui ecran argintiu de cincisprezece metri înălţime şi douăzeci lăţime. Alan şi Neil se ridicară, nerăbdători. De mult nu mai văzuseră un film pe un ecran panoramic.

— Super, se entuziasmă John.

— Exact, îi ţinu isonul Nimrod. Desigur, un ecran super cere şi un film super. Nu unul cu buget redus sau vreun desen animat stupid. Nu, filmul ăsta trebuie să fie unul potrivit pentru nişte djinni. Ceva despre deşert. Ceva fierbinte. Ceva inspirat. Ceva britanic. Da, există un singur film care să corespundă tuturor acestor criterii. Cel mai bun film al tuturor timpurilor: „Lawrence al Arabiei". Superb! Zilele astea, e singurul film la care m-aş uita.

Şi, în următoarele trei ore, stând confortabil pe scaunele lor din aer cald, se uitară cu toţii la „Lawrence al Arabiei". Care, din întâmplare, după cum bine spusese Nimrod, era cel mai bun film făcut vreodată.

Ajungând în Londra imediat după prânz, vârtejul îi duse pe deasupra Tamisei şi peste Grădinile Kensington, înainte de a ateriza în grădina din spatele casei lui Nimrod. Fusese o zi friguroasă şi vântoasă în Londra, astfel că nimeni nu observă vârtejul care aşteptă câteva minute în spatele casei

cu numărul 7, de pe Stanhope Terrace, în timp ce o siluetă solidă, îmbrăcată într-o haină lungă şi purtând o pălărie neagră pe cap, activa alarma casei, încuia uşa din spate şi mergea cu repeziciune pe cărarea din grădină, ducând o geantă mare de piele sub un braţ. Pentru o clipă, silueta se opri în faţa perdelei de vânt care se învârtea înaintea chipului său, îmbufnat ca de obicei. Nu era deloc bucuros să călătorească din nou cu un vârtej. Scoţându-şi pălăria, ca să nu rişte s-o piardă, încercă să nu ia seama la ceea ce se întâmpla, în timp ce tornada în miniatură îi zbura şuviţa fină de păr care-i acoperea capul chel.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai călătorit cu un vânt din acesta cald, domnule, strigă Groanin. Cum intru? Sau, mai bine zis, cum mă urc?

Groanin îi spunea mereu „domnule" lui Nimrod, atunci când era indispus de ceva în mod special.

— Îmi pare rău, Groanin, spuse Nimrod, care ridică o margine a vârtejului la vreun metru jumătate deasupra solului, ca să-i permită valetului său să intre pe sub ea.

Odată ajuns în interiorul conului de aer care se învârtea rapid, Groanin privi vârtejul cu obişnuita sa dezaprobare.

— E o cale nenaturală de-a călători. Cu uraganul. Mai ales pentru cineva cu stomacul meu.

— Nu e un uragan, îl contrazise Nimrod. E un vârtej. E o diferenţă. Iar stomacul tău va fi bine, după cum cred că şi ştii.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule, zise Groanin.

— Mă bucur să te revăd, Groanin, interveni Philippa, care-şi dăduse între timp seama cât de dor îi fusese de văicărelile lui Groanin.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, îţi spun. Mi-a fost dor de voi amândoi, cu siguranţă. Şi mă bucur să vă văd, chiar dacă

asta înseamnă că trebuie să călătoresc ca o grămadă de frunze moarte.

— De fapt, spuse John, zborul a fost cu mult mai confortabil decât cu un avion comercial. Adică n-au fost turbulenţe, nici zgomot de motor. Iar urechile mele nu sunt deloc înfundate.

Alan şi Neil lătrară, încuviinţând.

— Ei bine, poţi să-mi spui că sunt de modă veche, fiule, dar mie îmi place să văd o podea sub picioare şi un acoperiş deasupra capului. Asta ca să nu mai pomenim despre o toaletă cu uşă şi aromă de dezinfectant. E ceva liniştitor în mirosul de dezinfectant.

— Cum a fost vacanţa în Manchester? îl întrebă John.

— Groaznică, mărturisi Groanin. Arătă respectuos spre Nimrod şi apoi schimbă subiectul. Şi unde anume zburăm de data asta, domnule, dacă-mi permiteţi să întreb direct?

— Spre Istanbul, spuse Nimrod. Şi apoi, spre Berlin.

— Urăsc Istanbulul, spuse Groanin. Vă spun, îl urăsc. Locul ăla e plin de străini, ştiţi.

— Dar ce spui despre Berlin, domnule Groanin? întrebă John, rânjind: Groanin nu se schimbase deloc.

— Plin de nemţi lipsiţi de respect, murmură el cu amărăciune şi apoi, făcându-se comod în scaunul său invizibil, îşi închise, nefericit, ochii.

Soarele deja apunea, când ajunseră ei la Marea Neagră, astfel că aceasta chiar părea neagră. Vârtejul lui Nimrod îi duse apoi spre sud, pe deasupra Bosforului, până când, la întâlnirea cu un alt ţărm, Cornul de Aur, li se dezvălui privirii panorama Istanbulului, cu moschei şi minarete, cupole şi antene de televiziune. Philippa îşi simţi inima tresărindu-i atunci când privi acest oraş vechi, ajungând la concluzia că

probabil aşa arăta şi New Yorkul în Evul Mediu. Nimrod conduse vârtejul peste Podul Galata, iar apoi coti brusc deasupra malului de sud al Cornului de Aur. În final, exact când începuse să se întunece — ceea ce era foarte bine, întrucât turcii sunt un popor superstiţios şi probabil că ar fi privit cu teamă descinderea lor — aterizară în grădinile părăsite ale Palatului Topkapî. Ploua şi, spre surprinderea gemenilor, era destul de răcoare în Istanbul, chiar frig, iar John se bucură că purta haina sa îmblănită.

— Aici lucrează Izaak Balayaga, spuse Nimrod, arătând spre palat. Cam la o jumătate de milă depărtare, se află gara Sirkeci, de unde pleca în trecut Orient Expresul, care ajungea la Viena şi apoi la Paris. În prezent, Expresul Regal al Ungariei, pe care-l veţi lua şi voi, oferă cea mai apropiată experienţă de călătoria cu vechiul Orient Expres. Oricum, mai departe de aici noi nu vă mai putem însoţi. Izaak a precizat asta stăruitor. Nici eu şi nici domnul Rakshasas n-avem voie să ne apropiem la mai mult de cinci sute de metri de gară. Alan şi Neil vă vor escorta până acolo. Le-am dat indicaţiile despre cum să ajungă.

Alan lătră, ca încuviinţare, şi apoi mirosi atent pământul, asigurându-se că avea să ştie să se întoarcă în acelaşi loc. Nu ţinea să fie lăsat în Istanbul.

— După aceea, spuse Nimrod, veţi fi pe cont propriu până când veţi ajunge la Berlin. Îi întinse Philippei un plic. Iată şi biletele voastre. Trenul pleacă peste exact o oră. Şi, ca să ştiţi, trenul va face patru opriri înainte de a ajunge în Berlin. În Bulgaria, în Transilvania, la Budapesta şi la Praga. Izaak se va urca la una dintre aceste staţii, dar numai după ce va şti sigur că eu mă aflu în Berlin şi voi doi călătoriţi singuri. Dacă totul merge bine, o să intre în legătură cu voi în Expres

şi o să vă dea grimoarul; eu o să vă aştept la staţia Zoo din Berlin. Aveţi întrebări?

— Ai spus Transilvania? îl întrebă Philippa.

— Da. Trenul se va opri în staţia numită Sighişoara. E un oraş medieval, mic şi frumos, aşezat pe un deal. Foarte pitoresc, spuse Nimrod.

— Nu prea cred că e frumos, pufni Groanin. Şi e pitoresc doar dacă te referi la un film de groază. Sighişoara este reşedinţa lui Dracula.

— Dracula? John înghiţi cu zgomot.

— Da. Ştiţi voi. Vampirul. Groanin chicoti. Dacă vreţi să-mi ascultaţi sfatul, mai bine staţi cu geamul închis cât timp treceţi prin Sighişoara. Şi să aveţi grijă să nu vă tăiaţi. Sânge, ştiţi? Ei îl miros de la o poştă.

Nimrod îi aruncă o privire plină de reproş valetului său şi apoi zâmbi liniştitor spre John.

— N-aveţi de ce să vă faceţi griji, insistă el. Contele Dracula este mort de secole.

— Mai există unii care contestă acest lucru, spuse Groanin.

— În afară de asta, continuă Nimrod, aveţi un compartiment drăguţ, la clasa I, doar pentru voi. Mai există şi un vagon-restaurant superb, aşa că puteţi să mâncaţi ce vă pofteşte inima, de câte ori vreţi. Totul e inclus în preţul biletului.

— Dar să vă asiguraţi că tot ceea ce mâncaţi conţine mult usturoi, murmură Groanin. Nu prea le place usturoiul, vampirilor. De fapt, nici eu nu mă omor.

— Iar Philippa ştie ce să facă în caz de urgenţă, nu-i aşa, Philippa? Nimrod îi zâmbi nepoatei sale şi încercă s-o încurajeze, dând din cap.

— Ştiu? Apoi fata îşi aminti de dorinţa de urgenţă pe care i-o dăduse Nimrod pentru această călătorie şi aprobă. A, da, ştiu ce să fac!

Nimrod se uită la ceas.

— Bine, atunci, spuse el, frecându-şi mâinile. Aţi face mai bine să plecaţi. Nu cumva să pierdeţi trenul. Îi îmbrăţişă pe amândoi cu drag. Noroc! le spuse. Şi să fiţi atenţi.

Se auzi un strigăt din buzunarul hainei lui Nimrod.

— Să aveţi parte doar de cuvinte calde într-o seară rece, strigă domnul Rakshasas, adăugând: „Go n-éirían bóthar leat", ceea ce înseamnă „Călătorie plăcută", în irlandeză.

— Să nu faceţi nimic, ascultaţi-mă pe mine, să nu faceţi nimic din ceea ce n-aş face eu, zise Groanin.

Nimrod îl privi sceptic pe valetul său.

— O, nu. Nu asta trebuie, spuse el. Dacă ar fi după tine, Groanin, n-ai face nimic şi n-ai merge nicăieri. Nu, John şi Philippa trebuie să fie inventivi şi întreprinzători.

— Mai bine să fie în siguranţă, decât să le pară rău după aceea, aşa spun eu mereu, insistă valetul, ridicând din umeri.

Alan lătră zgomotos şi puse o labă din faţă pe ceasul de la mâna lui John.

— Totuşi, câinele are dreptate, admise Groanin. Aţi face mai bine să porniţi.

John şi Philippa ieşiră din Grădinile Topkapî, îndreptându-se către gara Sirkeci. La poarta grădinilor, se întoarseră şi le făcură cu mâna lui Nimrod şi lui Groanin, apoi îi urmară pe câini spre vest, de-a lungul lui Ibnike Mal Caddessi, după care intrară în Ankara Kaddesi. Câinii mergeau pe lângă gemeni, ca doi motociclişti de escortă, asigurându-se că nu-i pândea niciun pericol dinspre oamenii din jur.

Istanbulul era un oraş foarte ciudat, dar interesant, iar gemenii se pomeniră dorindu-şi să mai fi putut sta, ca să-l vadă mai bine, înainte să se urce în tren. Era mult mai frig decât se aşteptaseră, şi atât John, cât şi Philippa, erau gânditori şi tăcuţi, dându-şi seama că, într-o călătorie spre nordul Germaniei, nu erau prea mari speranţe ca temperatura să se ridice suficient cât să-şi poată folosi puterile.

Pe drum, cetăţenii din Istanbul îi priveau pe gemeni şi pe câinii lor mari şi puternici cu un amestec de curiozitate prietenească şi de atenţie. Desigur că turcii sunt un popor care crede cu tărie în existenţa djinnilor, şi câţiva îi recunoscură ca făcând parte din această categorie de fiinţe, dar aceştia nu îndrăzneau să le vorbească, de frica celor doi rottweileri. În timp ce gemenii intrau în gara aglomerată, un bărbat îi îmbie cu un *simit*, un fel de covrig în formă de inel, dintr-o grămadă uriaşă, pe care o plimba în spinare prin sala unde se vindeau bilete, dar se retrase grăbit, când Neil mârâi la el.

Era o gară foarte frumoasă şi, tras la un peron din cărămidă roşie, cu vitralii, se afla un tren mare, de lemn lustruit, Expresul Regal al Ungariei. La capătul trenului era o locomotivă mare şi roşie, zumzăind ca o mică centrală electrică, în timp ce ruşi şi germani bine îmbrăcaţi îşi urcau bagajele în tren şi vorbeau tare, ignorându-l pe un vânzător de pe peron, care încerca să le vândă sticle de Fruko, o băutură răcoritoare turcească. Şeful de gară, pântecos ca un butoi, luă un steag verde înfăşurat pe mâner şi-l privi nerăbdător pe mecanicul locomotivei.

— Până aici puteţi merge, băieţi, le spuse John câinilor.

Cei doi copii îngenuncheară şi-i îmbrăţişară pe uriaşii câini, care scheunară trişti şi le linseră feţele, după care animalele se întoarseră şi ieşiră din gară, luând-o înapoi, spre locul unde-i lăsaseră pe Nimrod şi pe Groanin.

Gemenii se urcară în tren, străbătură un culoar şi ajunseră la compartimentul lor.

— E grozav, spuse John, aruncându-se pe un scaun şi apoi pe altul. Uită-te aici! Şi toate sunt doar pentru noi.

Câteva minute mai târziu, trenul se puse în mişcare, la început mai încet, şi cu hopuri, de parcă nu s-ar fi putut hotărî dacă să plece sau nu. Prinzând apoi un pic de viteză, înconjură Capul Seraglio şi ţâşni de-a lungul coastei, înainte de a se îndrepta spre interiorul ţării şi apoi spre nord, pe unde trenul începu să meargă chiar şi mai repede.

— Mă întreb unde se va urca Izaak în tren, spuse John.

— N-aş fi surprinsă dacă ar fi deja aici, observă Philippa. Toată povestea aia, că se va urca undeva între Istanbul şi Berlin, are probabil rolul să ne deruteze. Poate că-l va suna pe Nimrod din tren. De pe un telefon celular.

— Cum va şti dacă Nimrod este sau nu la Berlin? întrebă John.

— Nimrod spunea că Izaak va suna la hotelul lui din Berlin. Şi, dacă Nimrod este acolo, va considera că este în siguranţă şi că poate să facă schimbul.

— Poate că ar trebui să mergem să-l căutăm chiar acum, sugeră John.

— La ce bun? se împotrivi Philippa. Nu ne va da grimoarul, până când nu va fi pregătit. Şi nu vrem să-l speriem şi să-l facem să coboare din tren.

— Ai dreptate. John se ridică. Atunci, hai să mergem să căutăm vagonul-restaurant! Mi-e foame.

CAPITOLUL 8

TRANSELEMENTIZARE ÎN TRANSILVANIA

Expresul Regal al Ungariei înainta vâjâind prin noapte. Philippa adormi aproape imediat după cină, dar John se concentră să rămână treaz. Doar pentru cazul în care ar fi apărut Izaak Balayaga. Acest lucru nu era însă deloc uşor, compartimentul legănându-se încet ca un balansoar şi auzindu-se permanent zgomotul hipnotizant al roţilor pe şine. Băiatul căsca întruna, se întindea ca o pisică şi-şi lipea fruntea de geamul rece, în speranţa că ar fi putut vedea ceva din peisajul de afară, la lumina lunii. Dar era foarte greu să desluşească altceva în afară de propriul său chip, palid şi cu ochii umflaţi de somn, reflectat în geam.

John îşi lăsă ochii să se închidă pentru o clipă. Această clipă se prelungi, în timp ce mişcarea lină a trenului îl purta către un loc mai liniştit şi mai întunecat. Când se va urca Izaak în tren? De ce n-aveau şi trenurile televizoare, ca avioanele? De ce era staţia din Berlin într-o grădină zoologică? De ce se aflau părinţii lui în tren? Şi de ce zâmbeau spre bagaje, în timp ce un şarpe uriaş, cu capul lui Iblis, se uita ţintă la ei? Şi de ce oprise Iblis trenul?

John se trezi brusc, tresărind, şi îşi dădu seama că Expresul stătea pe loc. Privi neliniştit spre bagaje, chiar dacă ştia că visase. Philippa, care se întinsese peste trei scaune,

dormea deja dusă, sforăind încet, apoi, deodată, nu chiar atât de încet. Un bubuit asurzitor de tunet fu urmat de un fulger care scoase la iveală peronul pustiu al unei gări, deasupra căreia, pe un panou, scria SIGHIŞOARA. Se aflau acum în Transilvania. Şi nu doar în Transilvania, ci chiar în locul despre care Groanin spusese că era reşedinţa lui Dracula.

John se uită neliniştit la ceas, văzu că era un pic trecut de miezul nopţii şi-şi dori să fi urmat sfatul lui Groanin cu privire la cină. Gulaşul unguresc avusese un gust un pic ciudat — era chiar acel fel de mâncare pe care Groanin, cu stomacul său sensibil, nu l-ar fi gustat niciodată —, dar John n-avea nici cea mai mică idee dacă asta însemna că avusese usturoi în el. În afară de torsul încet al motorului locomotivei, în tren era o linişte deplină. John închise lumina şi, turtindu-şi nasul de geam, încercă să vadă mai mult din vechiul oraş transilvan. Aproape instantaneu, sări înapoi, îngrozit: pentru o fracţiune de secundă, un alt fulger luminase un chip care-l privea, la rândul lui, de dincolo de geam. Un chip care arăta a favorit la titlu în Campionatul Mondial de Feţe Hidoase. Cu inima bătându-i nebuneşte, John se retrase în partea opusă a compartimentului, cât mai departe de fereastră.

— Ce-i? întrebă Philippa, somnoroasă, privindu-i faţa înspăimântată cu un singur ochi deschis şi, evident, neştiind nimic despre creatura care se afla de partea cealaltă a ferestrei. Arăţi de parc-ai fi văzut o stafie.

John arătă spre fereastră.

— E ceva acolo, afară, spuse el, neliniştit.

— Sigur că da, prostuţule, căscă Philippa. I se spune Europa.

— Nu, nu asta, altceva. Ceva, sau cineva.

Philippa trase adânc aer în piept, ca să se trezească mai bine, se ridică în capul oaselor şi apoi privi pe fereastră, exact

în clipa în care un alt fulger lumina panoul cu numele staţiei; dar nu văzu nimic deosebit. Peronul era chiar pustiu.

— Nu-mi spune, era Dracula! Fata clătină tristă din cap, de parcă l-ar fi compătimit pe fratele ei pentru un simţ al umorului atât de pueril. Eşti caraghios.

— Serios, chiar era cineva acolo.

— E un peron de gară. Bănuiesc că mai sunt oameni care stau pe peroane din astea, chiar şi în Transilvania. Şi chiar şi pe o asemenea vreme.

— Cineva destul de urât.

— Urâţenia nu te face neapărat şi rău. Ar trebui să ştii asta.

— Există urâţenie şi există filme de groază, spuse John, arătând ferm către fereastră. Crede-mă, cunosc diferenţa.

— Oricine ar fi fost, cred că era destul de înalt, observă Philippa, privind în jos spre peron. Cel puţin doi metri şi jumătate, sau chiar trei, ca să poată ajunge la fereastra acestui vagon.

Trecură zece minute şi trenul tot nu se urni. Philippa se cutremură. Posibilitatea ca John să nu fi glumit începea s-o îngrijoreze. În orice caz, gara asta avea ceva care o speria.

— Sper că nu s-a stricat trenul, spuse ea, nerăbdătoare.

John se ridică, deschise uşa compartimentului şi, privind de-a lungul culoarului gol al trenului, ascultă atent, încercând să prindă orice indiciu despre ceea ce se întâmpla. Dar nu se întâmpla nimic, aşa că se întoarse înapoi în compartiment, închizând uşa. Nu voia să spună nimic care s-o sperie şi mai mult pe sora sa; dar era sigur că, mai devreme, văzuse pe cineva la fereastră, şi recunoscuse chipul dintr-o ilustraţie din cartea domnului Rakshasas, *Legile prescurtate ale Bagdadului.*

Până să aibă acces la informaţiile din carte, fusese lăsat să creadă că pe lume existau numai trei tipuri de fiinţe: oamenii, djinnii şi îngerii; totuşi, după cum spunea clar *LPB*, mai exista şi o a patra categorie: îngerii căzuţi, sau demonii. Dintre toţi demonii despre care citise, Asmodeus era unul dintre cei mai răi şi mai nemiloşi. Despre acesta se spunea că avea trei capete, dintre care unul de taur şi unul de berbec; dar mai era şi cel de-al treilea cap — acela al unui căpcăun hidos — pe care John era sigur că-l văzuse, chiar dacă într-o străfulgerare, pe fereastră. Nu era sigur, dar se gândi că se prea poate ca demonii precum Asmodeus să fie destul de înalţi încât să ajungă la fereastra unui vagon de tren. Nu credea în niciun caz că un demon respectabil ar fi luat o ladă pe care să se urce.

— Nu mi-ar plăcea deloc să rămânem blocaţi aici peste noapte, spuse Philippa. Mai ales după tot ceea ce ne-a spus Groanin despre Sighişoara.

— Voia doar să ne sperie, zise John.

— Da? Ei bine, ştii ceva, frăţioare? Bla-bla, bla-bla.

— Încearcă să priveşti partea bună a lucrurilor, spuse John ca s-o încurajeze. Acesta este un compartiment de clasa întâi. Dacă trenul s-a stricat, avem cam tot ceea ce ne trebuie chiar aici. Şi, poate mai la obiect, nimic din ceea ce nu ne-am dori.

În timp ce vorbea, toate luminile care mai rămăseseră aprinse în compartiment se stinseră, motorul locomotivei se opri şi, în afara ocazionalelor fulgere, totul se cufundă în întuneric.

— Ce spuneai? zise Philippa.

— Apă, probabil, spuse John, încercând să se convingă şi pe sine ca şi pe Philippa, că nu se întâmpla nimic deosebit.

La circuitele electrice ale trenului, vreau să zic. Cu toată ploaia asta... Pariez că vor trimite pe cineva chiar acum, să încerce să repare defecţiunea. Probabil că deja e afară.

John deschise fereastra. Cu foarte mare precauţie, îşi scoase capul afară, în aerul rece şi umed al nopţii, uitându-se în lungul trenului şi sperând să vadă că se încerca o reparaţie. În loc de asta, mult mai departe, lângă şine, stând la marginea unui pâlc de copaci, protejată de întuneric, zări o siluetă uriaşă. La început, John speră că era statuia vreunui erou transilvănean. Dar apoi, norul care acoperea luna plină se dădu la o parte şi lumina căzu din plin pe peron şi pe şine, iar John simţi cum i se lipeşte stomacul de şira spinării în clipa în care, îngrozit, desluşi cele trei capete diferite, coada de reptilă a creaturii şi apoi picioarele, asemănătoare cu ale unui cocoş negru uriaş. Era un demon, fără urmă de îndoială, şi părea să aştepte să se urce cineva în Expres.

— Se vede ceva? întrebă Philippa.

— Nu, minţi John, absolut nimic.

Închise fereastra şi se aşeză, cu un zâmbet larg şi fals întipărit pe chip, de parcă totul ar fi fost în regulă. Dar în sinea lui se întreba dacă nu era timpul să folosească dorinţa de urgenţă, *discrimenul* primit de la domnul Vodyannoy, în clădirea Dakota din New York. John tocmai îşi amintise de faptul că nu-l folosise şi încă-l mai avea; acum mai trebuia doar să-şi aducă aminte cuvântul german de concentrare pe care-l ataşase domnul Vodyannoy de această dorinţă. Într-adevăr, şi-l aminti instantaneu, aşa cum prevăzuse domnul Vodannoy că o să se întâmple. Singura problemă era că, deşi şi-l amintea — vedea foarte clar în faţa ochilor cuvântul DONAUDAMPFSCHIFAHRTSGESELLSCHAFTKAPITÄN, ca şi cum i-ar fi fost întipărit în interiorul

pleoapelor — nu-şi putea da seama nici să-l pici cu ceară cum se pronunţa.

— Don ou damp schiff...

— Eşti cam încordat, frăţioare, spuse Philippa. Aiurezi. Scoţi sunete fără niciun sens.

— Ei, da, spuse John. Pălăvrăgeala surorii lui nu-i era deloc de ajutor, în timp ce se căznea să pronunţe cuvântul lui Frank Vodyannoy. Donut ampfi...

— Nu, serios. S-ar putea să mai stăm aici o vreme. Adică, vreau să spun că ăsta e un tren, nu o maşină. S-ar putea să dureze ceva, până când vor găsi un uscător destul de mare, care să usuce toate circuitele electrice.

Dar, nici nu termină bine Philippa de vorbit, că motorul porni din nou şi luminile din compartiment se aprinseră. Şi, pentru un răgaz foarte scurt, John uită că încerca să pronunţe codul *discrimenului* prin care-şi dorea ca demonul să plece. Acum era rândul lui să facă pe deşteptul.

— Ce spuneai? întrebă el, exact când trenul, zvâcnind o dată, se puse din nou în mişcare.

— Îi mulţumesc lămpii pentru asta, spuse Philippa, râzând uşurată. Chiar mă pot gândi la multe locuri mai plăcute unde să stăm peste noapte.

Dar în secunda următoare îngheţară amândoi, când auziră, în depărtare, un urlet sălbatic, ca al unui animal uriaş.

— Ce-a fost asta? întrebă înfricoşată Philippa, înghiţind în sec.

John se hotărî ca mai bine să nu-i descrie surorii sale ce văzuse mai devreme.

— O vacă, spuse el. Poate.

Se mai auzi un urlet, mai tare de data aceasta.

— Sau poate un elan.

— Nu există elani în Transilvania, îl contrazise Philippa. Şi, dacă nu mă înşel, nici cele mai mari vaci de pe aici nu sunt cât un autobuz de mari. — Creatura mai urlă o dată. — Şi cam atât de mare pare să fie chestia aia. Philippa clătină temătoare din cap. În afară de asta, nu prea ragi aşa, decât dacă ai o mulţime de dinţi şi gheare care să se asorteze.

Un zgomot diferit, de galop, îi atrase atenţia lui John asupra ferestrei, dincolo de care văzu o căruţă mică şi neagră, trasă de doi cai negri, care gonea pe lângă tren. Ambii gemeni îşi apropiară feţele de geam şi văzură cum căruţa trece de compartimentul lor şi se opreşte, cam la douăzeci de metri în faţa lor. Cel care conducea căruţa, îmbrăcat într-un raglan gros şi cu o pălărie cu boruri mari pe cap, aruncă hăţurile, sări din căruţă, alergă pe lângă tren câteva clipe şi apoi deschise una dintre uşi, sărind înăuntru.

— Crezi că este Izaak? întrebă Philippa.

— Sper, spuse John. Niciuna dintre celelalte alternative nu este prea atrăgătoare.

O clipă mai târziu, auziră din nou urletul creaturii, dar mult mai îndepărtat de această dată, de parcă trenul o lăsase mult în urmă, în întunericul transilvănean. John era aproape gata să răsufle uşurat.

— Ce *a fost* asta? repetă Philippa, auzind uşa trenului închizându-se cu zgomot în urma misteriosului pasager.

Acum, John socoti că era momentul să-i spună surorii sale exact ceea ce văzuse lângă şina de tren, iar Philippa se bucură că nu-i spusese mai devreme, gândindu-se că ea, una, ar fi fost tentată să folosească *discrimenul* pe care i-l dăduse Nimrod pentru această călătorie. I-l dăduse ei, şi nu lui John (care nici măcar nu ştia de existenţa lui), pentru că Nimrod spusese că *discrimenul* era pentru o urgenţă reală şi

nu pentru ceea ce-ar fi crezut John că este o urgență, căci, în cazul lui, putea fi vorba despre plictiseală, sau foame, sau amândouă deodată. Cu toate acestea, fata se gândi că fratele ei era, fără discuție, curajos. Dacă i-ar fi spus mai devreme că Asmodeus era lângă șina de tren, cu siguranță că ea ar fi pronunțat cuvântul SHABRIRI și atunci dorința i s-ar fi dus, odată cu demonul. Mai era o cale destul de lungă până la Berlin și se simțea mult mai bine știind că mai avea încă *discrimenul* la dispoziție. Nici prin cap nu-i trecea că John era și el înarmat cu un *discrimen* al lui.

— De ce crezi că Asmodeus păzea trenul ăsta? întrebă ea, așezându-se.

Se auziră pași pe culoar și o siluetă îmbrăcată într-o haină udă apăru la geamul ușii compartimentului lor.

— Habar n-am, spuse John, dar presimt că vom afla imediat.

Ușa se deschise alunecând ușor și silueta intră în compartimentul lor, prăbușindu-se pe o banchetă. Purta mai multe fulare la gât și o pălărie îndesată pe cap, deasupra urechilor, dar se mai scurseră câteva clipe până când gemenii să fie siguri că era Izaak Balayaga. În timp ce-și scotea și ultimul fular, oftă cu zgomot și zâmbi răutăcios către cei doi.

— L-ați văzut? strigă el. Ashmadai! L-ați văzut cum mă aștepta, ticălosul bătrân?

— Cine este Ashmadai? se interesă John, un pic dezamăgit de faptul că nu-l recunoscuse întocmai pe demonul pe care-l văzuse.

— Cine e Ashmadai, auzi ce-ntreabă! chicoti Izaak. Asmodeus, desigur. Creatura Judecății de Apoi, aia este. Un dușman periculos și un diavol teribil de rău, ăsta este, și e invocat cel mai bine atunci când îți scoți pălăria.

Izaak îşi aruncă propria pălărie pe jos şi, râzând tare, păru foarte mulţumit de sine şi, probabil, şi de dentistul său, atât de larg îşi dezveli dinţii albi în rânjetul pe care-l etală în direcţia Philippei.

— De asemenea, continuă el, mai este cunoscut şi sub numele de Saturn, Marcolf şi Chammaday. Izaak se ridică şi-şi scoase raglanul. În ultima vreme, i-am mai dat şi eu vreo câteva nume, pe care însă nu le pot repeta în faţa unei domnişoare. Mă urmăreşte de două zile, diavolul. De două zile! Râse cu amărăciune. Aveţi idee cum e să ai un demon cu experienţa lui Ashmadai pe urmele tale, timp de patruzeci şi opt de ore?

— Nu, recunoscu Philippa.

— Ei bine, nu e ca la un picnic, vă spun eu. Mi-ar mânca inima şi ficatul la micul dejun, fără îndoială. Le-ar prăji în sânge de capră şi s-ar ospăta. Da, dom'le.

— De ce te urmărea Asmodeus? întrebă Philippa.

— Aş fi crezut că este evident, domniţă, spuse Izaak, rânjind.

Philippa îşi muşcă limba. Nu-i plăcea prea mult să i se spună „domniţă", mai ales de către cineva cu doar câţiva ani mai mare decât ea.

— Bestia vrea Grimoarul lui Solomon, desigur, spuse Izaak, în timp ce-şi aprindea un trabuc enorm, de parc-ar fi vrut cumva să sărbătorească faptul că scăpase. Asmodeus, cum îl numiţi voi, şi Solomon se cunosc de mult.

Izaak purta o redingotă lungă şi neagră, cu o cravată subţire de piele, o cămaşă simplă, albă, şi mănuşi negre de piele.

— Vedeţi voi, pe vremea când Solomon era regele Israelului, Asmodeus a devenit invidios pe faptul că regele

avea o mie de soţii şi, cum era un diavol viclean, a furat inelul cu puterea lui Solomon. L-a scos binişor de pe degetul regelui în timp ce dormea şi l-a pus pe degetul său. A pretins că era Solomon şi, pentru că inelul era magic, toată lumea l-a crezut. Totodată, nimeni nu-l mai credea pe Solomon cel adevărat că ar fi cine spunea el că este şi, pentru o vreme, regele a fost bucătar în propriul său palat.

Din fericire pentru Solomon, una dintre soţiile sale a scăpat făină pe podeaua palatului şi Asmodeus a călcat din întâmplare pe acolo. Iar soţia a observat că urmele din făină erau cele ale unui demon. Ghicind ceea ce se întâmplase, a furat inelul înapoi, pe când Asmodeus dormea, şi aşa Solomon cel adevărat s-a reîntors pe tronul său.

Dar, cât se dăduse drept Solomon, care era un mare magician, demonul a avut acces la biblioteca regelui şi a descoperit cartea pe care o scria acesta. Ea conţinea întreaga lui înţelepciune şi descria felul în care putea fi obţinută puterea asupra djinnilor, a îngerilor, a pământenilor şi a demonilor. Aşa că a fost o întâmplare norocoasă că următoarea persoană care a pus mâna pe carte a fost însăşi Ishtar. Un cadou din partea regelui Nabucodonosor, se spune. De atunci, Asmodeus a tot încercat să pună gheara pe cartea asta. Izaak începu să râdă: Ca să fiu sincer, abia am aflat şi eu toate acestea. Este unul dintre motivele pentru care sunt atât de nerăbdător să-i înapoiez *ei* cartea. Nu doresc să-l mai am pe urmele mele pe Asmodeus.

— Ei?

— Ayesha. Cea-care-trebuie-mereu-ascultată.

— Unde este cartea acum? întrebă Philippa.

Izaak îşi ridică haina de pe podea şi-i arătă cum aceasta avea în interior un buzunar ascuns cu isteţime, cam de

mărimea unui rucsac. Din interiorul acestuia, scoase o carte frumos legată în piele, împodobită cu o scară de aur, în vârful căreia se afla, de asemenea incrustat în aur, acelaşi ochi atoatevăzător — Ochiul lui Horus — care se găseşte şi pe bancnotele americane de un dolar.

— Iat-o! spuse Izaak, punând cartea lângă el, pe banchetă.

— Dar, dacă ai cartea, se miră John, iar în ea se descrie cum să faci să ai putere asupra demonilor, n-ai putea s-o foloseşti ca să te ocupi de Asmodeus?

— Aşa crezi, nu? spuse Izaak. Dar numai după ce am şterpe... împrumutat cartea, am descoperit că nu poate fi deschisă chiar de oricine. Doar cei cu adevărat înţelepţi şi cu inima pură o pot deschide. Este un mecanism de protecţie pe care Djinnul Albastru i l-a ataşat cărţii, în cazul în care ar fi furată.

— Prin urmare, n-ai putea folosi cartea, nici dac-ai vrea, spuse Philippa.

— Mă tem că nu. Se pare că sunt unii care pot şi unii care nu pot. Şi simplul fapt că eu am furat-o înseamnă, prin definiţie, că fac parte dintre cei care nu pot. Ridică din umeri. Aşa că, iată-ne.

John privi cu un ochi critic cartea.

— Îmi permiţi?

Izaak ridică din umeri.

— Te rog.

Cu multă precauţie, John ridică de pe banchetă cartea şi fu surprins să constate că era la fel de grea ca o piatră de aceeaşi mărime.

— Are o tonă, constată el. Şi miroase cam ciudat. Ca nişte flori, doar că mai puternic.

— Coperta cărţii este unsă cu un balsam din lemn de aloe, explică Izaak. Ca să nu se crape, cred.

John puse cartea în poală şi încercă s-o deschidă.

— Ai dreptate, zise el, coperta nu vrea să se clintească. N-o pot deschide mai mult decât poţi şi tu.

— N-are nicio logică, îşi dădu cu părerea Philippa. Nu tu ai furat-o, John. Şi eşti doar un copil, ca şi mine. Nu văd cum ai putea fi altfel decât cu inima pură, atunci când ai doar doisprezece ani. Luă apoi cartea de la fratele ei. Ia, lasă-mă şi pe mine să încerc. Şi ea băgă de seamă parfumul cărţii şi se aplecă s-o miroasă mai bine. Crini, anunţă ea. Miroase a crini.

— Hai, deschide-o, spuse John, mai interesat să vadă dacă sora sa putea deschide cartea, decât de mireasma acesteia, un miros care-i rămăsese întipărit pe buricele degetelor. Dacă poţi.

Dar şi Philippa eşuă în încercarea ei de a deschide cartea şi, simţindu-se oarecum exasperată, clătină din cap. Philippa se mândrise mereu cu inteligenţa ei sclipitoare şi cu inima ei pură, astfel că o irita faptul că o carte destinată celor puri şi inteligenţi refuza să se deschidă la atingerea ei. N-avea nicio logică.

Izaak luă înapoi cartea şi abia în acel moment observară gemenii că el încă mai purta mănuşile şi părea că zâmbeşte într-un fel ciudat. Într-o clipă, John îşi dădu seama că, de fapt, nu zâmbetul lui Izaak era atât de ciudat, cât felul în care se simţea. O senzaţie stranie de amorţeală îl cuprinse, strecurându-se de la vârful degetelor în sus, în braţe, într-un fel care-i dădu de bănuit că îi intrase ceva prin piele când pusese mâna pe carte. Această senzaţie de amorţeală fu imediat urmată de una de furie, în clipa în care îl văzu pe Izaak

deschizând cartea, fără niciun fel de dificultate, şi scoţând câteva obiecte din interiorul ei.

— Hei! strigă John, încă nedându-şi seama de înşelătoria lui Izaak. Parcă ai spus că n-o poţi deschide.

— Nu puteam, răspunse celălalt. Nu, până când n-aţi atins-o amândoi, fiindcă altfel vraja n-ar fi fost ridicată.

Între timp, şi Philippa se simţea deja paralizată de la gât în jos.

— Ce se petrece? întrebă ea. Nu mă pot mişca.

— Ăsta e doar efectul unguentului de pe coperta cărţii, explică Izaak. Conţine o enzimă care se absoarbe foarte repede în piele, extrasă din veninul unui scorpion mortal. Nu vă va ucide. Dar vă va paraliza pentru câteva minute. Nici n-am nevoie de mai mult. Şi vă rog să n-o luaţi ca pe ceva personal. N-am avut de ales.

John îşi dădu seama de faptul că, de această dată, se confrunta cu o urgenţă reală care, spre deosebire de o urgenţă imediată, îl făcu să poată pronunţa fără absolut nicio dificultate cuvântul german care invoca dorinţa de urgenţă, pe care mai devreme nu-l putuse rosti. Exact cum intenţionase şi Frank Vodyannoy să se întâmple.

Fiind, însă, sora geamănă a lui John, Philippa deja trecea prin acelaşi proces de gândire, cu rezultatul că ambii rostiră cuvintele de cod ataşate *discrimenilor* lor...

— DONAUDAMPFSCHIFAHRTSGESELLSCHAFT-KAPITÄN!

— SHABRIRI!

... în exact aceeaşi clipă.

Iar rezultatul nefericit fu acela că *discrimenii* se anulară unul pe celălalt, ceea ce era un alt motiv pentru care Nimrod le dăduse gemenilor doar o singură dorinţă de urgenţă pentru amândoi.

Desigur că John şi Philippa n-aveau de unde să ştie acest lucru şi presupuseră, în mod greşit, că puterea lui Izaak Balayaga era mai mare decât a *discrimenilor* lor. Priviră neajutoraţi cum, folosind câteva bucăţi de lemn de aloe, puţin lut, două frânturi de os de animal, ceva mătase şi câte un fir de păr de la fiecare dintre ei, Izaak reuşi să plămădească două păpuşi mici, ambele nişte copii foarte asemănătoare ale lui John şi Philippa.

— Ce faci? întrebă Philippa.

— Aceasta este vraja de legare a unui djinn. Vedeţi, vă pot *transelementiza* doar pe câte unul, pe rând. Dacă nu vă leg mai întâi pe amândoi foarte bine, unul dintre voi m-ar putea *transelementiza*, în timp ce-i fac acelaşi lucru celuilalt.

— *Transelementiza*? spuse Philippa. Asta e un fel de *transsubtantizare*?

— Chiar nu v-a învăţat nimic fraierul ăla de Nimrod? *Transsubstantizarea*, explică Izaak, este atunci când dispari într-o sticlă. *Transelementizarea* este când îi faci acest lucru altcuiva. Şi împotriva voinţei sale. În timp ce vorbea, Izaak scoase două ace subţiri şi-l trecu pe unul dintre ele prin corpul păpuşii lui John.

John râse.

— N-a durut, spuse el, batjocoritor.

— Nici nu trebuia, răspunse Izaak. Nu e o păpuşă voodoo, deşi din asta s-au inspirat vrăjitorii. Asta înseamnă că legarea e terminată. Pentru atunci când efectul veninului de scorpion va trece.

John începu să strige, în speranţa că paznicul de pe tren, sau oricare alt pasager l-ar fi auzit şi le-ar fi sărit în ajutor.

— Uşurel, îi spuse Izaak. Toată lumea doarme. Şi te poţi considera norocos că nu te transform pe tine într-o păpuşă.

Dacă aş fi folosit un *diminuendo* şi te-aş fi transformat într-o păpuşă, ai fi rămas aşa până când hotăram eu altfel. Într-o zi sau două, îţi vei reveni. Aşteaptă şi-ai să vezi.

— Dar de ce faci asta? îl întrebă Philippa. Despre ce este vorba? Lucrezi pentru Asmodeus?

Izaak râse şi străpunse păpuşa Philippei cu cel de-al doilea ac.

— Nu există niciun Asmodeus, afirmă el. Ei bine, ba da, există. Dar nu în acest caz. Nu era Asmodeus cel pe care l-aţi văzut mai înainte, ci o chestie pe care-am plăsmuit-o eu, ca să elimin orice suspiciuni aţi fi putut avea în privinţa mea. Nu, adevăratul Asmodeus ar fi prins din urmă trenul în câteva secunde şi l-ar fi sfărâmat în bucăţi, doar ca să pună mâna pe cartea adevărată. Care nu este această carte, desigur. N-a fost nicio clipă. Adevăratul Grimoar al lui Solomon este mult prea valoros ca să-l aduci într-un tren. Demonul pe care l-aţi văzut nu era decât o creaţie de-a mea, bazată pe ilustraţia din cartea cea nouă a domnului Rakshasas.

Ţinând fiecare păpuşă în aer timp de câteva clipe, Izaak îşi coborî capul, lovi podeaua de două ori cu piciorul şi rosti următoarele:

— Am bătut de două ori la porţile uriaşe ale Pământului interior pentru a-i lega pe aceşti doi djinni. HADRO-QUARKLUON!

Apoi se aruncă pe banchetă şi-şi aprinse din nou trabucul.

— Gata, spuse el mândru. S-a terminat. Sunteţi legaţi. Acum pot face cu voi orice vreau eu.

— Şi cam ce ai vrea tu să faci? întrebă Philippa.

— Cred că am mai spus, nu? zise Izaak. Să vă pun în două tuburi pentru trabucuri şi să vă las închişi în ele.

Spunând asta, scoase cele două tuburi din buzunarul hainei şi le scutură, tachinându-i pe cei doi copii.

— Nu vei scăpa prea uşor! spuse John.

— Te rog, zise şi Philippa, nu face asta!

Izaak oftă şi apoi se sprijini de fereastra compartimentului.

— Aş vrea să vă pot ajuta, chiar aş vrea. Îşi puse degetul pe geam şi urmări dâra unei picături de ploaie care se prelingea pe geam. Doar că am mâinile legate. Dar nu fiţi atât de supăraţi. Nu este atât de îngrozitor.

— Aş vrea să te pot arunca pe fereastra aia, spuse John.

— Dar n-o vei face, bătrâne! chicoti Izaak. Nu poţi. Apoi se ridică. Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. Dar încercaţi să vă amintiţi ceea ce a spus odată, cineva: „Unii dintre noi sunt buni, iar alţii nu sunt, dar eu, eu doar îmi ascultam ordinele."

Îşi rosti din nou cuvântul de concentrare, îşi scutură mâinile într-un gest teatral, iar în clipa următoare unul dintre gemeni dispăru într-un nor de fum, urmat imediat de celălalt.

CAPITOLUL 9
TÂRÂTORUL

Încă înainte ca ultimul pasager să coboare din Expres, în staţia Zoo din Berlin, Alan şi Neil deja începuseră să scâncească nerăbdători, nerecunoscându-l pe niciunul dintre cei care coborau din tren.

— Acum ce facem? întrebă Groanin. Am zis, acum ce facem?

— Căutăm în tren, desigur, spuse Nimrod. Tu ia-l pe Alan şi începe din capătul îndepărtat, eu îl iau pe Neil şi încep din capătul apropiat. Ne vedem la mijloc.

Groanin începu să meargă pe peron.

— Ei, vino odată, dacă vii, strigă el spre Alan, care porni după el.

Nimrod se urcă în tren. Până acum, deja se obişnuise cu gândul că gemenii nu erau în Expres, dar voia să caute orice fel de indicii cu privire la ceea ce li se întâmplase. Cel puţin, se aştepta ca nările antrenate ale celor doi câini să miroasă ceva. Şi, într-adevăr, în clipa în care Neil intră în compartimentul în care fuseseră gemenii începu să latre puternic. Nimrod îl trimise după Groanin şi Alan şi apoi frecă lampa din buzunar, chemându-l pe domnul Rakshasas.

— Mă tem că nu sunt în tren, spuse Nimrod, după ce domnul Rakshasas se *transsubstantiză*.

— Da, ştiu. Te-am auzit vorbind cu Groanin, explică domnul Rakshasas, începând să adulmece prin aer ca un câine. Simţi mirosul ăsta? întrebă el.

— Nu, recunoscu Nimrod. Nu simt nimic în mod special. Ei, am spus în mod special, dar îmi miroase a trabuc de calitate. Începu să adulmece şi el: Un *Romeo Y Julietta*, aş spune. Un *Churchill*, probabil. Acelaşi tip de trabuc pe care l-am văzut la Izaak Balayaga, la Hotelul Algonquin, din New York. Nimrod şovăi. Asta ai simţit şi dumneata, domnule Rakshasas?

— Nu, spuse domnul Rakshasas, adulmecând din nou aerul. Este ciudat, dar în ultimele zile, când ies din lampa mea, am un simţ al mirosului mai dezvoltat, cel puţin pentru scurtă vreme. Acum simt un puternic parfum de balsam din lemn de aloe. De parcă...

Groanin şi cei doi câini apărură în uşa compartimentului de tren. Alan ducea un os în gură, pe care-l depuse la picioarele lui Nimrod. Pentru o clipă, Nimrod fu înclinat să-l ignore, până când îşi dădu seama de posibila semnificaţie şi-l ridică de pe jos.

— Un os de oaie, spuse el. Ăsta, şi mirosul pe care-l simţi, sugerează un singur lucru.

— Cineva a fost legat, concluzionă domnul Rakshasas, aprobând din cap.

— Ce înseamnă asta? întrebă Groanin.

— Înseamnă că oricine le-a făcut ceva nepoatei şi nepotului meu a folosit o incantaţie foarte veche şi foarte puternică, găsită chiar în cartea pe care John şi Philippa trebuiau s-o ia de la Izaak Balayaga.

Neil începu să amuşine podeaua compartimentului, apoi scaunele şi, în final, locul pentru bagaje, moment în care începu din nou să latre.

— Ai găsit ceva, nu? întrebă Nimrod.

Se urcă pe scaun şi privi spre suportul pentru bagaje. Chiar în spate, aproape imposibil de văzut din cauza barei metalice, se afla un tub de la un trabuc *Churchill*.

— Izaak a fost aici, asta e sigur, spuse Nimrod şi, ridicând tubul de trabuc, îl deschise.

Imediat începu să iasă fum dinăuntrul acestuia, având loc o *transsubstantizare* a unui djinn. Treizeci de secunde mai târziu, John stătea în compartiment şi le povestea ceea ce se întâmplase. Treptat, Nimrod şi domnul Rakshasas aflară şi răspunsul la întrebarea care nu le dădea pace: cum de nu funcţionase *discrimenul* pe care i-l dăduse Nimrod Philippei?

— Asta explică totul, spuse domnul Rakshasas. Mă tem că dorinţa pe care ţi-a dat-o domnul Vodyannoy şi cea pe care i-a dat-o Nimrod Philippei s-au anulat reciproc. În *Legile complete ale Bagdadului pentru djinni*, ediţia din 1940, volumul 10, secţiunea 62, subsecţiunea 49, este clar specificat faptul că, la un moment dat, poate funcţiona doar o singură urgenţă, şi că două urgenţe au nevoie de două momente de timp diferite. Din acest motiv nu pot exista în acelaşi moment doi *discrimeni*, şi pentru că nu pot exista, ei vor fi judecaţi ca fiind amândoi nuli şi vizi şi, prin urmare, inoperabili.

— Să lăsăm la o parte uşile grajdului, pentru moment, spuse Groanin. În cazul în care n-ai observat, calul a fugit.

— Are dreptate, încuviinţă John, luând tubul de trabuc din mâna lui Nimrod. Izaak avea două astfel de tuburi. Trebuie să mai fie pe aici pe undeva unul în care e închisă Philippa. Ţinu apoi tubul în dreptul nasului lui Alan, ca să-i permită să ia urma mirosului: Du-te şi găseşte-l! îi porunci câinelui. Du-te şi găseşte celălalt tub!

— Da, bănuiesc că merită să încercăm, admise Nimrod. Dar mă tem că va căuta în zadar. Dacă Izaak ar fi vrut să vă ia pe amândoi, nu s-ar fi chinuit atât să vă *transelementizeze* separat.

— De ce-ar lua-o pe Philippa şi nu pe mine?

— Nu ştiu. Dar, pe lampa mea, intenţionez să aflu.

Îl aşteptară pe Alan să se întoarcă, ceea ce câinele făcu după o vreme, fără nimic în bot care să semene cu un tub de trabuc şi părând foarte trist, întrucât o iubea pe Philippa la fel de mult cât îl iubea şi pe John.

— În regulă, spuse Nimrod. Iată ceea ce vom face. Groanin, tu şi domnul Rakshasas îi veţi lua pe Alan şi pe Neil şi veţi merge înapoi la hotel, în cazul în care răpitorul va încerca să ne contacteze, ca să ceară vreo răscumpărare.

— Tu unde te duci? întrebă Groanin.

— La Muzeul Pergamon, răspunse Nimrod. Am câteva întrebări pe care vreau să i le pun Ayeshei.

— Cum ar fi? întrebă John.

— Cum ar fi dacă Grimoarul lui Solomon lipseşte cu adevărat. Sau dacă asta a fost doar o poveste inventată de Izaak, ca să ne atragă într-o capcană.

Muzeul Pergamon, din estul Berlinului, este unul dintre cele mai importante muzee de comori orientale din lume, alături de British Museum şi de Smithsonian. Paisprezece dintre camerele Pergamonului sunt dedicate unei colecţii care include mai multe reconstituiri faimoase ale unor monumente babiloniene minunat colorate, folosind cărămizile emailate sparte, care fuseseră excavate de arheologii germani. Unele dintre aceste reconstrucţii reprezintă Poarta lui Ishtar — aşa-numita Poartă Albastră din Babilon — Calea

Procesiunii şi faţada sălii tronului regelui Nabucodonosor al II-lea. Dar, după cum îi povesti Nimrod lui John, atunci când ajunseră la Pergamon, mai există şi o serie de camere secrete, complet necunoscute pământenilor care lucrează în muzeu sau care-l vizitează.

— Unul dintre pereţii Căii Procesiunii, explică el, este un perete fals, ceea ce înseamnă că nu serveşte decât unui scop pur vizual şi ascunde un spaţiu cuantic, opus unui spaţiu cartezian.

— Vrei să spui că există o cameră secretă acolo, zise John, reducând cuvintele lui Nimrod la o formă mai simplă.

— Da, admise Nimrod.

— Păi, de ce n-ai spus aşa de la început? bombăni John, urmându-şi unchiul.

În interiorul muzeului, Nimrod îl conduse la Calea Procesiunii, unde se opri în faţa unui perete alcătuit din cărămidă emailată albastră, cu un basorelief al unui leu în mărime naturală.

— În spatele acestui perete se află Curtea Djinnului Albastru al Babilonului, spuse Nimrod. Există o singură modalitate să intri acolo.

John dădu din cap fără convingere.

— Să-ţi eliberezi mintea de ideile normale despre timp, spaţiu şi materie, continuă Nimrod. Să te laşi purtat de val, ca să spunem aşa.

Să se lase purtat de val i se părea ceva destul de simplu lui John. Era un lucru pe care-l putea încerca. Oricum, i se părea mult mai uşor decât să meargă împotriva valului.

— Prin urmare, spuse el, încercând să înţeleagă mai bine ceea ce-i spunea Nimrod, acesta este un perete fals. Trebuie doar să mergem spre el şi apoi să trecem prin el, aşa e?

— Nu chiar. Vezi tu, nu poţi să mergi spre ceva care nu există de fapt. Peretele nu există. Cel puţin, nu pentru noi. Trebuie să încerci să gândeşti dincolo de perete, John.

John se încruntă, încercând să-şi forţeze mintea să ducă la îndeplinire ceea ce-i sugera Nimrod. Din câte-şi dădea seama, necazul cu gânditul dincolo de perete era însuşi peretele. Îi stătea cumva în cale. Exact cum trebuia, de altfel, să facă un perete.

— Haide! îl îndemnă Nimrod. O să încercăm împreună. Uite, ia-mă de mână. Gata?

John aprobă din cap. „Lasă-te purtat de val", îşi spuse el apoi. Se descurca destul de bine şi tocmai se convinsese că nu era mare lucru, când, în ultima secundă posibilă, una dintre luminile muzeului se aprinse şi se reflectă în basorelieful în formă de leu. În următoarea clipă, John era întins pe jos, în interiorul Căii Procesiunii, şi se simţea pe jumătate inconştient, în felul în care s-ar simţi cineva dacă ar intra într-un perete de cărămidă cu o viteză de două-trei mile pe oră. John deschise ochii şi văzu cum piciorul lui Nimrod dispărea prin peretele fals. Frecându-şi capul care-l durea, se ridică în picioare.

O namilă de paznic veni şi-l ajută pe John să se pună din nou pe picioare, dar, întrucât vorbea în germană, John n-avea nici cea mai mică idee despre ceea ce-i spunea, aşa că doar îi zâmbi şi-i spuse că era în regulă, cerându-şi scuze pentru faptul că nu se uitase pe unde mergea. Îşi petrecu următoarele zece minute patrulând pe coridor, revenindu-şi în simţiri şi prefăcându-se fascinat de Calea Procesiunii, în timp ce-l aştepta pe Nimrod să se întoarcă. Ar fi încercat din nou să intre în camera secretă, dar acum paznicul îl urmărea atent, îngrijorat, poate, că John ar fi vrut să strice valorosul

exponat izbindu-se încă o dată de el. După o vreme, îl urmărea pe John atât de concentrat, încât nici nu-l mai văzu pe Nimrod apărând printr-o parte a zidului, chiar din spatele scaunului său. De fapt, nimeni în afară de John nu observă revenirea djinnului.

— Ai un cucui, observă Nimrod, inspectând umflătura de pe fruntea lui John. E nevoie de un pic de antrenament până să poţi face un salt cuantic. Cred că eşti încă afectat de legarea pe care ţi-a făcut-o Izaak.

— Nu prea sunt sigur că bietul meu cap ar mai suporta încă o tentativă din asta, admise John. Ce-a spus?

— Cine?

— Ayesha, normal.

— Nu era acolo, răspunse Nimrod, îndreptându-se către *Ausgang*, ceea ce înseamnă *Ieşire*, în germană.

— Şi unde mergem acum?

— Acasă la Ayesha.

— Vrei să spui că ea nu locuieşte în muzeu? În spatele peretelui?

— Dumnezeule, nu, spuse Nimrod. Acelea sunt camerele ei oficiale, unde vin djinnii ca să-i ceară sfaturi şi ca să se judece. În afara orelor oficiale, ea locuieşte într-o vilă de la marginea Berlinului. Vila Fledermaus.

Pe strada din faţa muzeului, Nimrod opri un taxi şi-i ceru şoferului să-i ducă la numărul 1 de pe Amon Goeth Strasse. În maşină, John spuse:

— Cumva „Fledermaus" înseamnă „liliac" în germană?

— Da. Când eram mic, obişnuiam să numim vila asta „Vila Liliacului".

— Prin urmare, ai mai fost pe-aici?

— Ah, pe lampa mea, desigur! Nimrod oftă, un pic trist, după cum i se păru lui John. Dar vai, nu pentru prea mult timp!

„Vila Liliacului" îşi merita numele. Înconjurată de copaci foarte înalţi, casa care-ţi dădea fiori se înălţa dincolo de o poartă foarte înaltă de fier. Nimrod privi cu atenţie prin poartă la vila înconjurată de grădini, de parcă n-ar fi fost foarte sigur de ceva, iar asta îl făcu pe John să se întrebe dacă precauţia sa avea vreo legătură cu cele trei cuvinte scrise pe poartă, în germană. John le citi cu voce tare:

— „Vorsicht, Bissiger Dämon". Băiatul clătină din cap. Mi-aş dori să pot înţelege germana, adăugă el, fără să se gândească prea mult la ceea ce spune, şi uitând că se afla lângă un djinn foarte puternic. Imediat, John îşi dădu seama de semnificaţia inscripţiei. Fiindu-i un pic milă de nepotul său, după experienţele avute în tren şi la muzeu, Nimrod îi îndeplinise dorinţa. Iar djinnul cel tânăr putea acum să înţeleagă germana la fel de bine pe cât putea înţelege şi engleza, ceea ce-l făcu pe John să se simtă de parcă i s-ar fi dublat creierul ca mărime.

— „Atenţie, demon periculos", spuse John.

— Exact aşa, murmură Nimrod, deschizând încet poarta. Ai face bine să stai pe lângă mine, băiete.

— Ăăă, ce fel de demon periculos? spuse John. Nu Asmodeus, sper.

— Pe lampa mea, şi eu sper că nu, şopti Nimrod. De unde ţi-a venit ideea asta?

John ar fi vrut să-i spună, dar Nimrod încă mai vorbea, în timp ce înainta pe cărare, pietrişul trosnind sub pantofii săi cu talpă solidă ca un pachet de fursecuri care ar fi fost sfărâmate în acelaşi timp.

— Nu, demonul de aici este un târâtor. Un demon de intrare, destul de comun odinioară, în anticul Babilon. Nimrod se opri pentru o clipă şi ascultă atent, înainte de a se

mişca din nou. Este o specie care obişnuieşte să lâncezească pe pragul unei case şi s-o protejeze de vizitatori nepoftiţi. Nimrod privi apoi deasupra uşii de care, între timp, se apropiaseră. Pe prag sau pe acoperiş.

— Dar ce, noi suntem vizitatori nepoftiţi? întrebă nedumerit John.

— E şi asta o posibilitate, recunoscu Nimrod.

Începuse să se întunece şi totuşi în casă nu era nicio lumină aprinsă. Ideea că prin apropiere putea fi un demon ghemuit, gata să sară asupra lor, îl făcea pe John să nu se simtă deloc în largul lui. Sentiment care îi deveni mai intens, atunci când Nimrod păşi în faţa pragului, apucă ciocănelul pentru bătut la uşă, de forma unei inimi, şi apoi păru să ezite, privindu-l îndelung.

— Poftim! Ideea Ayeshei despre glumă, remarcă el. Ea, care are o inimă atât de rece.

În lumina lunii pline, aşteptară cam un minut la uşă.

Prin parc şi în jurul turnurilor întunecate, se auzeau liliecii care zburau încolo şi încoace şi, de undeva dintr-un copac, ţipă o bufniţă. John se aplecă şi, ridicând uşiţa care servea la primirea poştei, privi cu atenţie în casă. În holul întunecat, desluşi un orologiu vechi, un suport pentru umbrele în forma unui picior de mamut, un şemineu uriaş şi gol, o masă şi, pe podea, o grămadă mare de scrisori nedeschise.

— Nu e nimeni, constată John.

— În locul tău, n-aş merge mai departe, îl avertiză Nimrod. Să nu deranjăm nimic.

— Pare destul de liniştit totul, ridică din umeri John.

— Ştiu. Asta mă şi îngrijorează. Este cam prea liniştit.

Nimrod făcu o grimasă când John dădu drumul uşiţei, care se închise cu zgomot.

— Liniştit, în mare parte a timpului, adăugă el.

— Haide! spuse John, întorcându-se cu spatele la uşă. Locul ăsta mă înfioară. Să plecăm de aici.

— John, opreşte-te! îi strigă Nimrod, dar era deja prea târziu.

Imediat ce tălpile lui John atinseră din nou pietrişul, cu coada ochiului văzu ceva repezindu-se către el; ceva mai mare decât un câine, dar care se mişca prea repede ca să-şi poată da seama exact ce anume era. Instinctiv ştiu că acesta era un târâtor şi că trebuia să încerce să scape de el. Dar, mai înainte ca acest gând să-şi facă loc în mintea tânără a djinnului, târâtorul era deja în aer, cu fălcile deschise îndreptate către gâtul lui John. În afară de cap, corpul său era în mare parte negru şi ca de hienă, cu umerii mari şi cu omoplaţii lăsaţi în jos. Capul era masiv şi pe jumătate omenesc, cu urechile mari, rotunde, şi colţi ieşiţi în afară. De pe ei picura saliva când, rânjind oribil, târâtorul sări la beregata lui John, pe care i-ar fi sfârtecat-o, cu siguranţă, dintr-o singură muşcătură.

John ţipă, convins de faptul că era ultima sa clipă din viaţă, şi, dacă n-ar fi fost prezenţa de spirit a unchiului său, ar fi avut dreptate. Chiar şi aşa, Nimrod abia dacă avu timp să gândească, atât de repede se mişcă târâtorul (pentru o miime de secundă, îl compătimi chiar pe sărmanul poştaş german care era nevoit să treacă zilnic de o asemenea creatură). Nimrod dorea să-şi ferească nepotul de a fi rănit, dar, pe de altă parte, nu voia să-l ucidă pe demon. Nici nu mai trebuie spus că lui Nimrod nu-i plăcea ideea să ucidă, fiind un gentleman perfect, pentru care simţul fairplay-ului era crucial. Dar, în plus de asta, acum mai avea şi nişte întrebări de pus, care, în absenţa altor persoane la vilă, puteau fi lămurite, socoti el, doar de târâtor. Şi astfel, parţial inspirat

de ceea ce i se întâmplase lui John cu peretele fals din Muzeul Pergamon, Nimrod strigă „QWERTYUIOP!" şi atunci un scut de sticlă rezistentă împotriva gloanţelor (eficientă şi împotriva muniţiei de 7,62 milimetri, care pătrunde prin vestele antiglonţ) apăru între nepotul lui şi târâtorul dezlănţuit. Sticla aleasă de Nimrod era cea mai bună de pe piaţă, cu un nivel de transparenţă de 91,4%, ceea ce însemna că John n-o văzu. Nici târâtorul. Cu un zgomot puternic, asemănător dangătului unui clopot, bestia se ciocni de sticla rezistentă la şoc, cu o viteză de aproape 31 de mile pe oră. Târâtorul fu aruncat la câţiva centimetri de bariera invizibilă, se prăbuşi pe pietriş şi rămase nemişcat.

John răsuflă adânc şi aşteptă să i se mai domolească bătăile inimii, înainte de-a îndrăzni să cerceteze, prin peretele de sticlă, „chestia" care încercase să-l omoare.

— E mort?

— Sincer, sper să nu fie, spuse Nimrod, îngenunchind lângă creatură şi apăsându-şi degetele pe gâtul acesteia ca să-i verifice pulsul. Dar, chiar în timp ce Nimrod răspundea, târâtorul începu să sufere o transformare. Capul pe jumătate omenesc începu să capete un aspect în întregime uman, în timp ce corpul cu patru picioare se prefăcu în trupul unui bărbat micuţ, care purta un costum de culoare închisă, un papion şi o pereche de mănuşi galbene. După o vreme, bărbatul gemu şi se întoarse cu faţa în sus. John ştia din experienţă cum se simţea cel din faţa sa. Încă îl mai durea cucuiul din frunte, pe care-l căpătase la Muzeul Pergamon. Iar el se mişcase atunci cu o viteză de zece ori mai mică decât cea a târâtorului.

După o clipă, bărbatul se ridică în capul oaselor, îşi frecă un pic capul, îşi scoase o mănuşă, îşi pipăi gura, care-i

sângera, şi apoi observă că sângele i se scursese pe cămaşă. Se încruntă, scos din fire.

— Uite ce mi-aţi făcut la cămaşă, spuse el, vorbind în germană, cu o voce piţigăiată. John se bucură să constate că înţelegea fiecare cuvinţel.

— Îmi cer scuze pentru asta, spuse Nimrod, a cărui germană era impecabilă. Dar imaginează-ţi cât de alarmaţi am fost atunci când ne-am văzut atacaţi de un demon înfricoşător. Adică de tine. Nimrod îi întinse mâna. Hai, lasă-mă să te ajut să te ridici!

Nimrod îl ajută pe omuleţ să meargă până la un scaun de piatră de pe veranda Vilei Fledermaus, unde acesta se aşeză, anevoie.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse, politicos, omuleţul. Comportamentul său era atât de diferit faţă de ceea ce văzuse John sub înfăţişarea sa de demon, încât băiatul se întreba cum de puteau fi una şi aceeaşi creatură. N-aţi văzut semnul de la poartă? îl întrebă bărbatul pe Nimrod.

— Ba da, domnule... ?

— Damascus. Jonah Damascus. Domnul Damascus găsi o batistă şi-şi şterse sângele din jurul gurii. Dar, dacă aţi văzut semnul — domnul Damascus afişa un scepticism politicos — de ce-aţi riscat, împreună cu băiatul, să vă răniţi serios intrând aici? Sunteţi un djinn. Asta-i evident. Prin urmare, cunoaşteţi procedura necesară atunci când doriţi să-l contactaţi pe Djinnul Albastru, binecuvântat fie-i numele. Numai la Pergamon. Asta e regula.

— Deja am fost la Pergamon, spuse Nimrod, ridicând floarea care căzuse din buzunarul de la piept al domnului Damascus. Şi Ayesha nu era acolo.

— Atunci, ar fi trebuit să aşteptaţi. Sau să vă faceţi o programare. În modul în care se face de obicei.

— Mă tem că este o urgenţă, insistă Nimrod. În afară de asta, ştiam ce fac. Vedeţi, eu am mai fost pe aici.

— Serios? Aţi mai fost? Când?

— Asta nu contează acuma, spuse Nimrod. Problema este că ea nu e aici. Iar eu am nişte veşti importante pentru ea. Despre Grimoarul lui Solomon.

— Veşti? Ce veşti?

— S-ar putea să fi fost furat.

— Imposibil! exclamă domnul Damascus. Nu poate fi adevărat.

— Ei bine, chiar dacă nu este, atunci cineva foloseşte cunoştinţele care se găsesc acolo. Tânărul meu nepot, aici de faţă, a fost subjugat de o vrajă puternică de legare a unui djinn, care nu putea fi cunoscută decât din grimoar. Prin urmare, după cum vedeţi, este foarte important ca ea să fie informată de acest lucru cât mai curând posibil. Ştiţi unde se află, domnule Damascus?

— Poate că ştiu. Dar, mai întâi, îmi permiteţi să vă întreb cine sunteţi voi doi?

— Numele meu este Nimrod Plantagenet Godwin. Şi el este tânărul meu nepot, John Gaunt.

Damascus se ridică de pe scaunul de pe verandă şi făcu o plecăciune.

— Am auzit despre voi, spuse el. Vă pot spune doar atât: Ayesha a plecat, ieri, din Berlin. Am condus-o chiar eu la aeroport. În afară de domnişoara Glumjob, care este însoţitoarea Djinnului Albastru şi, totodată, menajera sa, eu fac cam tot ceea ce trebuie făcut aici. Sunt valet, grădinar, om bun la toate, paznic, şofer.

— Ştiţi unde se ducea?

— O, da. La Budapesta.

— Şi de ce voia să se ducă acolo? întrebă Nimrod.

— Sunt doar târâtorul ei, replică domnul Damascus. Nu pot şti asta.

— Unchiule Nimrod, spuse John, după Transilvania, Budapesta era următoarea oprire programată a Expresului Regal al Ungariei.

— Pe lampa mea, chiar aşa e! încuviinţă Nimrod.

— Poate că voia să recupereze cartea ea însăşi, îşi dădu cu părerea John. Grimoarul lui Solomon.

— Poate, spuse, gânditor, Nimrod, punând floarea înapoi în buzunarul de la piept al domnului Damascus.

— Vă mulţumesc, domnule. Domnul Damascus strânse cu putere floarea prin ţesătura costumului său, şi-o apropie de nas şi inhală cu putere, de parcă asta l-ar fi ajutat să-şi recapete forţele.

— Credeţi că se va întoarce curând? îl întrebă Nimrod.

— N-aş putea spune, zise domnul Damascus. Sunt doar târâtorul. Nu-mi spune tot ceea ce face, domnule. Zâmbi un pic amar: Totuşi, în timp, am ajuns s-o cunosc destul de bine pe Ayesha, binecuvântat fie numele ei. În această perioadă a anului, ar fi destul de neobişnuit pentru ea să nu petreacă pe puţin trei sau patru săptămâni în palatul ei din Babilon. Până pe treizeci şi unu ianuarie, inclusiv.

Nimrod se încruntă.

— Treizeci şi unu ianuarie?

— Vechea Sărbătoare a lui Ishtar, domnule.

— Desigur, spuse Nimrod. Era noaptea în care... Nimrod privi spre John şi păru să se răzgândească în legătură cu ceea ce voia să spună. Vă mulţumesc, domnule Damascus. Ne-aţi fost de mare ajutor.

John îşi arătă şi el mulţumirea, plecând uşor capul către domnul Damascus, care aproape că-şi revenise, după care-l urmă pe Nimrod pe cărarea Vilei Fledermaus, unde Nimrod deja începuse să stârnească un vârtej.

— N-am putea să oprim un taxi? îl întrebă el pe unchiul lui. Cred că am văzut unul mai devreme pe drumul principal.

— Nu ne întoarcem la hotel, spuse Nimrod. Mă tem că acum mergem niţel mai departe. Hai, grăbeşte-te! N-avem toată ziua la dispoziţie.

— Mergem la Budapesta? Să vorbim cu Ayesha?

— Nu, nu. N-am mai găsi-o acolo acum.

— Atunci, *unde* mergem? întrebă John, în timp ce vârtejul îi ridica deja în aer.

— La Cairo. Să vorbim cu Izaak Balayaga.

CAPITOLUL 10

CELE TREI DORINȚE ALE LUI VIRGIL MACREEBY

— De unde ştii că Izaak e la Cairo? îl întrebă John pe Nimrod, pe când vârtejul îi purta spre sud, îndepărtându-i de Berlin.

— Nu sunt sigur. Mă tem că, în situaţia asta, nu pot decât să ghicesc. Dar, dacă eu aş fi în locul lui Izaak şi aş şti că un djinn mult mai puternic decât mine mă caută, acolo m-aş duce.

— De ce nu în Babilon? se interesă John. N-ar fi posibil să se fi dus într-acolo, împreună cu Ayesha?

— Pentru că toţi ceilalţi djinni, în special bărbaţii, pur şi simplu nu au voie să pătrundă în palatul Djinnului Albastru din Babilon, îi explică Nimrod. Dacă într-adevăr Ayesha s-a dus acolo, atunci înseamnă că Izaak n-ar fi avut cum să meargă cu ea. Şi, în acest caz, cred că el o să intre în panică şi o să se ducă la Cairo, la Casa lui Kafur.

— Am citit despre Casa lui Kafur, spuse John, în *Legile prescurtate ale Bagdadului*. Este singurul sanctuar al djinnilor recunoscut oficial din întreaga lume.

— Aşa este. În momentul în care te afli acolo, niciun djinn sau mag nu se mai poate atinge de tine. Secţiunea 319, subsecţiunea 48, paragraful 900a.

— Sanctuarul djinnilor, comentă John. Pare o destinaţie potrivită.

— Da, dacă eşti un ticălos sau un nelegiuit. Aceştia sunt singurii djinni care se duc într-un asemenea loc. Cei mai mulţi dintre ei sunt exilaţi de propriile triburi. Sau fugari, ascunzându-se de alţi djinni mult mai puternici, pe care i-au supărat. Şi asta-i include şi pe cei care refuză să se supună autorităţii Djinnului Albastru.

Obosit, John se aşeză în vârtej. Încă nu-şi revenise întru totul de pe urma legării la care-l supusese Izaak. Încă-şi mai amintea de furnicăturile pe care le simţise în palme, de la veninul scorpionului. Doar gândindu-se la el se simţea somnoros. Închise ochii şi, în clipa în care-i deschise din nou, se aflau deja deasupra triunghiului verde, forma sub care li se înfăţişa delta fluviului egiptean, Nil.

— Am adormit, cumva? întrebă el, căscând.

— Numai un pic, zâmbi Nimrod. Cum te mai simţi?

— Mult mai bine, mulţumesc. Cum nu m-am mai simţit de multă vreme.

Era adevărat. Cel puţin din punct de vedere fizic, John se simţea mult mai bine. Îşi recăpătase puterile chiar în clipa în care simţise vântul fierbinte al deşertului egiptean atingându-i faţa. Cu toate acestea, sentimentul general de formă fizică bună îi fu risipit de îngrijorarea în privinţa Philippei. Iar această a doua senzaţie nu se domoli cine ştie ce în urma răspunsurilor evazive ale lui Nimrod la întrebările lui John despre Sărbătoarea lui Ishtar şi despre plecarea Ayeshei la Babilon, oriunde-ar mai fi fost şi acesta. Cel puţin din câte-şi amintea John, Babilonul, capitala anticei Mesopotamia, fusese distrus de perşi cu mai bine de două milenii în urmă. De aceea, era ferm convins de faptul că nu le va fi uşor s-o găsească pe Ayesha.

Casa lui Kafur nu era altceva decât un bloc de apartamente dărăpănat, acoperit de iederă, zăcând pe o insulă de pe Nil, în partea vestică a oraşului Cairo. Era genul de loc care-i face pe oameni să-şi grăbească pasul când trec prin faţa intrării cu aspect malefic, puţini fiind cei care îndrăzneau să se apropie de sinistrul portar, cu turban şi cu *galabiyah** lung, ce stătea afară. Aproape fără dinţi, nebărbierit şi împrăştiind în jurul lui un puternic miros de pisică, cloncăni în semn de recunoaştere, în timp ce Nimrod se apropia de poartă, urmat la mică distanţă de John.

— Domnu' Nimrod, rosti el cu un puternic accent cockney**. Ce mare plăcere, sir! Şi ce v-aduce p-aci?

Rânjetul bărbatului era oribil la vedere, întrucât dinţii care-i mai rămăseseră erau tociţi, doar nişte cioturi îngălbenite.

— De parcă n-aş şti, completă el.

— Salut, Ronnie, spuse Nimrod. John, salută-l pe Ronnie Plankton, paznicul sanctuarului djinnilor. Ronnie, ţi-l prezint pe nepotul meu, John Gaunt.

— Încântat să vă cunosc, domnule, spuse John.

— Şi eu, fiule, şi eu.

— Sunteţi englez, nu-i aşa? constată John.

— Aşa-i. Din Londra. Din West Ham, ca să fiu mai precis. Am stat p-acilea-n ultimii trei'j'de ani. O mică indiscreţie a fost cauza îndepărtării mele bruşte şi trecerii într-un peisaj străin.

— E pe-aici, Ronnie? se interesă Nimrod.

— Izaak Balayaga? A venit ieri, domnule, într-un hal de nedescris. A zis că s-ar putea întâmpla să-l căutaţi. M-a pus

---

* Veşmânt tradiţional egiptean, un fel de cămaşă mai lungă, din lână sau din bumbac.

** Dialect al limbii engleze specific locuitorilor de la periferia Londrei.

să vă zic că-i aci, dacă veniţi. Etaju' patru, număru' 28. Aveţi grijă la şobolani, da? Nu d-ăia din neamu' djinnilor, nici măcar d-ăia din neamu' omenesc, ci d-ăia cu cozi. Vin încoa' dinspre râu, să le ţină tovărăşie şobolanilor mai mari, ca noi. Ronnie izbucni în râs. Cred că ştiţi care-i treaba, domnule. Dar poate c-ar trebui să-l puneţi în temă şi pe tânăru' nepot.

Nimrod se aplecă să se descalţe, făcându-i semn din cap lui John să-l imite. Apoi, scoase un carneţel, scrise cuvântul de concentrare pe o bucăţică de hârtie, pe care-o mototoli şi o împinse în vârful unuia dintre pantofii săi, înainte de a-i întinde pe amândoi lui Ronnie. John făcu la fel, chiar dacă şovăind puţin.

— Dar suntem în siguranţă aşa? îşi întrebă el unchiul.

— O fi Ronnie cum o fi, spuse Nimrod, dar numai hoţ nu e.

— Vă mulţumesc pentru vorba asta, sir, replică Ronnie. Cu atât mai mult cu cât vine de la un djinn din neamul meu. Adăugă, adresându-i-se lui John: Am făcut de strajă la sanctuaru' ăsta trei'j'de ani bătuţi pe muchie, şi nimeni n-a rămas pân-acu' fără perechea lui de pantofi. Sau fără cuvântu' de concentrare. Aşa că nu-ţi face griji nici tu, fiule!

— Să-ţi laşi cuvântul de concentrare în pantof este un semn de bună-credinţă, explică Nimrod. În cazul în care-ai fi atât de nesăbuit încât să încalci regulile sanctuarului, Ronnie ar fi obligat să-ţi pună pantoful pe foc.

— Aşa-i, încuviinţă Ronnie. Dacă-i pantoful tău propriu şi personal, uite-aşa, şi dacă în el e cuvântu' tău de concentrare, picioru' tău va fi cuprins de focu' veşnic. Iar asta nu-i deloc de dorit. Nici măcar pentru noi, care totuşi suntem făcuţi din foc.

John îl urmă pe Nimrod într-un antreu rău mirositor, pe jumătate acoperit cu graffiti, numai că fiecare dintre inscripţii

reprezenta ori o incantaţie, ori o legare; unele dintre acestea erau scrise sau pictate în limba engleză, dar cele mai multe erau în latină sau în hieroglife egiptene, având ca scop, după cum îi explică Nimrod lui John, să împiedice orice izbucnire nelalocul ei în interiorul clădirii.

— E foarte important să înţelegi asta, îl povăţui Nimrod, în timp ce urcau treptele, fiecare dintre ele fiind acoperită cu câte o altă incantaţie. Indiferent de ceea ce ne va spune Izaak, indiferent de cât de supăraţi am fi pe el, nu trebuie să folosim în niciun fel puterile de djinni aici. Şi, pe lângă asta, cu toate incantaţiile din jurul nostru, probabil că orice-am încerca ar ieşi cu totul altfel.

— Dar de ce-ar putea cineva să-şi dorească să stea într-un asemenea loc? se miră John. Mai mult ca sigur că, dacă folosesc doar un pic din puterile de djinn, cei care au nevoie de adăpostul unui sanctuar se pot descurca mult mai bine.

— Mă tem că n-ai prea înţeles, replică Nimrod. Exercitarea puterilor de djinn nu le este interzisă numai vizitatorilor. Le este deopotrivă interzisă şi celor care locuiesc aici, în siguranţă. Prin urmare, nu vei găsi nimic din confortul şi chiar luxul pe care mulţi dintre noi ni-l permitem ca să ne mobilăm interiorul sticlelor sau al lămpilor noastre.

— Înseamnă că alternativa este chiar atât de rea? se interesă John. Vreau să spun, ar fi în stare vreun djinn, cu adevărat, să facă un lucru atât de îngrozitor împotriva celor care sunt nevoiţi să locuiască aici?

— Întreabă-te doar atât: ce-ai fi în stare să-i faci lui Izaak Balayaga, dacă n-aş fi eu aici, să te ajut să-ţi ţii firea?

— L-aş transforma într-o balegă de cămilă, mărturisi John.

— Cred că ţi-ai răspuns singur la întrebare, rosti Nimrod, în timp ce ciocănea la uşa cu numărul 28.

De îndată ce Izaak îi zări în pragul uşii, îi apucă mâna lui John, o sărută şi-l imploră să-l ierte.

— Hei, las-o baltă! îl apostrofă John, trăgându-şi mâna, după care şi le înfundă pe amândouă în buzunarele pantalonilor, pentru eventualitatea în care Izaak ar mai încerca să i le sărute.

Înclinându-se cu umilinţă, Izaak păşi înapoi în apartamentul soios.

— Intraţi, îi invită el. Nu-i mare lucru, dar n-am găsit un alt loc în care să mă duc.

John îl urmă pe Nimrod înăuntru şi, încercând să nu ia în seamă duhoarea de carne de oaie fiartă, aruncă o privire spre draperiile jerpelite şi spre igrasia de pe pereţi. Un şobolan se odihnea într-un colţ, curăţându-şi mustăţile. Din ceea ce văzu prin odaie, John ajunse la concluzia că şobolanul era probabil singura fiinţă care se preocupa vreodată de curăţenie în apartamentul lui Izaak.

— Spune-ne ce-ai făcut cu sora mea, îi ceru John, băţos. Spune-mi, fiindcă altfel o să dezlănţui asupra ta cel mai cumplit *elemental* care-mi trece prin minte.

Nimrod îi aruncă lui John o privire mirată, ca şi cum ar fi fost surprins de faptul că el ar fi ştiut de astfel de lucruri.

— Gata, gata. Să nu mai aud despre *elementali*, cât timp sunt eu pe-aici. Sunt chestii neplăcute. Şi greu de înlăturat. Îl privi pe Izaak cu dezgust. Spune-ne ce s-a întâmplat. Şi cine te-a constrâns să comiţi aşa ceva.

— Ea a prins-o, mărturisi Izaak, cu răsuflarea tăiată. Ea m-a pus s-o fac. Chiar n-am avut de-ales, în niciun fel. Eu n-am vrut să fac asta. Nu sunt un djinn de soi rău, chiar nu sunt. Dar ce puteam să fac?

— Las-o mai încet, îl sfătui Nimrod. Şi ia-o de la început.

— Ayesha m-a pus să fac asta. Ea a pus totul la cale, înţelegeţi? N-am furat Grimoarul lui Solomon. Ea m-a învăţat să vă spun asta. A zis că nu veţi lăsa ca grimoarul să cadă vreodată în mâinile unui Ifrit şi că veţi face tot ceea ce va fi nevoie ca să-i împiedicaţi să pună mâna pe el. Chestia asta, ca eu să le dau cartea gemenilor, a fost tot ideea ei.

— Înţeleg, spuse Nimrod. Asta explică multe lucruri.

— Dar ce-ar putea să aibă Ayesha cu Philippa? se miră John.

— Nu ţi-e clar? replică Izaak. Vrea s-o facă pe sora ta următorul Djinn Albastru din Babilon.

— Ceee? ţipă John, îngrozit.

— Ayesha mi-a spus că a recunoscut capacităţile *djinn-telectuale* ale Philippei, ca şi un anume semn secret despre care eu n-am habar.

— Mă temeam eu c-ar fi ceva de genul ăsta, spuse Nimrod.

— Uitaţi, măcar atâta lucru ştiu, continuă Izaak. Pentru Ayesha, timpul devine tot mai scurt. Mult prea scurt ca să-i mai pese dacă urmaşa ei va accepta de bunăvoie învestitura. Şi, astfel, a hotărât că succesoarea trebuie să fie sora ta, John. Aşa că m-a făcut complicele ei. La început, am refuzat-o. Atunci mi-a spus că, dacă nu fac întocmai ceea ce-mi cere, o să ajung alături de Iblis, exilat pe Venus. Ştii, am impresia că l-a trimis acolo numai ca să mă sperie pe mine şi să mă convingă să fac ce mi-a cerut. Atunci, am primit. Ce era să fac? Ea mi-a încredinţat formula aceea de legare pe care am folosit-o în tren, cartea aceea falsă, totul. După ce v-am făcut prizonieri, pe tine şi pe sora ta, m-am întâlnit cu Ayesha în tren, la Budapesta. Asta s-a întâmplat ieri. Ea mi-a poruncit să mă fac pierdut. I-am spus că asta nu înseamnă cine ştie ce

răsplată pentru faptul c-am ajutat-o, dar ea mi-a răspuns că orice recompensă mi-ar acorda n-ar avea nicio valoare, fiindcă, mai mult decât probabil, primul lucru pe care îl va face Philippa, când va deveni Djinnul Albastru, va fi să mă caute şi să mă pedepsească. De aceea am venit aici. Era singurul loc la care m-am putut gândi.

— Înţeleg în ce situaţie delicată te aflai, rosti Nimrod. Păcat că nu te-ai gândit la asta înainte.

— Şi Phillipa unde e acum? întrebă John, furios. Unde e, şobolan nenorocit?

— Acum, trebuie să fie cu Ayesha, la palatul ei secret din Babilon, spuse Izaak. Palatul Suspendat.

John clătină energic din cap.

— Philippa n-o să se împace niciodată cu ideea de a deveni noul Djinn Albastru, insistă el. Poate că Ayesha o fi reuşit s-o târască după ea în Babilon, dar n-o să poată s-o oblige să devină ceea ce ea nu vrea să fie.

John aruncă o privire fugară către chipul posomorât al lui Nimrod, simţind dintr-odată o umbră de îndoială.

— Ar putea...?

— Mă tem că, în cazul acesta, nu e nevoie de forţă, răspunse Nimrod. Dacă Philippa rămâne cu Ayesha în palatul ei o anumită perioadă de timp, atunci, fie că vrea, fie că nu, ea va fi următorul Djinn Albastru. Inima i se va împietri. Iar toată înclinaţia ei către bunătate şi căldură va seca. Va căpăta o nouă personalitate, ceva mai presus de Bine şi Rău. Iar pe Philippa aceea, pe care-o cunoaştem cu toţii, o vom pierde pentru totdeauna.

— Nu înţeleg, se împotrivi John. Cum ar fi posibil aşa ceva?

— Nu prea cred că vreunul dintre noi, cei cărora nu ni s-au împărtăşit secretele iniţiatice, ar putea să înţeleagă, zise

Nimrod. Tot ceea ce ştiu sigur este că Philippa va trebui să stea acolo timp de treizeci de zile, cel puţin până la Sărbătoarea lui Ishtar, iar atunci se va întâmpla un lucru care-o va schimba pentru totdeauna. Aşa a fost şi cu Ayesha. Aşa a fost întotdeauna.

— Atunci, înseamnă că trebuie s-o salvăm cât mai repede, trase concluzia John.

— Imposibil, îl contrazise Izaak. Nu ştii ce spui. În primul rând, locul în care se află palatul e secret. În afară de faptul că e în Babilon, nimeni nu ştie unde se află cu adevărat. În al doilea rând, este extrem de bine păzit, de anumite lucruri despre care numai Ayesha ştie.

John privi descurajat spre Nimrod.

— Trebuie să existe o cale, spuse el. N-o putem lăsa acolo, unchiule Nimrod!

— Nu pot să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru ceea ce s-a întâmplat, mărturisi Izaak. Dar chiar nu puteţi face nimic. Ceea ce spui tu înseamnă să-l înfrunţi pe cel mai puternic djinn care a existat vreodată. Spune-i şi dumneata, Nimrod.

— E cât se poate de adevărat, John, spuse Nimrod. Un Djinn Albastru este, dacă vrei, cumva ca o bombă atomică. Fiecare dintre ei este şi mai puternic decât cel de dinainte. Poate că arată Ayesha ca un liliac bătrân, dar nu i te poţi împotrivi în niciun fel, crede-mă. E aproape... atotputernică.

— Dar trebuie să fie ceva ce putem face, insistă John. Poate că domnul Rakshasas ar avea o idee. El ştie multe despre Djinnul Albastru. Ştie mult mai multe lucruri despre el, decât a scris în cartea lui, asta ţi-o spun sigur.

— Poate că ştie, într-adevăr, ceva, încuviinţă Nimrod.

— N-avem timp de pierdut, afirmă John, îndreptându-se spre uşă.

— Şi eu? interveni Izaak.

— Şi tu, ce? se încruntă John.

— O să trebuiască să rămân aici pentru tot restul vieţii mele, dacă nu mă ierţi.

John aruncă o privire către unchiul său, care ridică din umeri.

— Asta depinde de tine, John, zise Nimrod. Fiind frate geamăn cu Philippa, eşti cea mai apropiată rudă a ei, asta-i în afara oricărei discuţii. Dacă tu vrei să te răzbuni pe Izaak, aici de faţă, atunci înseamnă că întregul trib Marid va fi obligat să-ţi ducă la îndeplinire răzbunarea. Este ceea ce djinnii numesc o *vindicta*. Pot să-ţi spun exact ce cuvinte să rosteşti atunci când vom ajunge în afara sanctuarului, dacă vei alege să urmezi o astfel de cale. O *vindicta* pronunţată împotriva lui l-ar obliga pe bietul Izaak să rămână aici, în Casa lui Kafur, probabil pentru totdeauna. Dar tu trebuie să hotărăşti.

— Hai s-o zic pe-a dreaptă, spuse John. Nu am voie să-mi folosesc puterile de djinn împotriva lui, atât timp cât încă ne aflăm în Casa lui Kafur, aşa-i? Nimrod încuviinţă cu un semn din cap. Dar pot să pronunţ o *vindicta* împotriva lui, atunci când vom ajunge afară.

Nimrod încuviinţă din nou. Izaak se holbă, neajutorat, la John.

John încă mai era furios pe Izaak. Dar nu putea merge până acolo încât să-şi dorească o răzbunare pe viaţă împotriva altui djinn. Pe de altă parte, nu era nici de părere că Izaak ar fi meritat să scape basma curată, după tot ce se întâmplase. Era o adevărată dilemă, mai ales fiindcă-şi dădea seama de faptul că Philippa era mult mai pricepută în astfel de probleme decât el. Şi, în timp ce jumătatea de djinn din

ființa lui era de părere că trebuie să meargă mai departe, jumătatea omenească se împotrivea. Prin urmare, John îi trase lui Izaak un pumn zdravăn, iar acesta din urmă, urlând cât îl țineau bojocii, se întinse pe podea, ținându-se cu mâna de nasul care-i sângera.

— Te iert, Izaak, anunță John. Dar ar fi bine să nu se mai întâmple așa ceva. Altfel, îți promit că te vei alege cu ceva cu mult mai rău decât un pumn în nas.

Izaak începu să plângă.

— Nu mai fac, scânci el. Îți promit.

— Haide, îi zise John lui Nimrod. Să plecăm de-aici, înainte să mă răzgândesc. Sau să-i mai trag un pumn.

Ajungând înapoi la Berlin, într-un apartament bine pus la punct din faimosul Hotel Adlon, domnul Rakshasas și Groanin îi ascultară cu multă răbdare pe Nimrod și pe John, care le povestiră că Ayesha o răpise pe Philippa, ducând-o în palatul ei secret din Babilon.

— A naibii treabă, afirmă Groanin. Vă zic eu, a naibii treabă. Să răpești un copil în halul ăsta? E ceva inuman, asta e. E inuman.

— De vreme ce nici Ayesha, nici Philippa nu sunt, în realitate, oameni, îi explică Nimrod servitorului său ciung, atunci latura umană a situației sau lipsa acestei laturi pare extrem de puțin relevantă.

— Știți ce-am vrut să spun, sir, replică Groanin.

— Îmi pare rău, Groanin. Ai destulă dreptate, bineînțeles. Inuman este un cuvânt foarte potrivit pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Nu există nimic pe lumea asta să nu fac pentru copila noastră, insistă Groanin. Apoi, scoțându-și din buzunar o batistă mare, își șterse o lacrimă din colțul ochiului.

Într-o încercare de a-l face pe John să se simtă mai bine, Alan şi Neil începură să-i lingă mâinile.

— La urma urmei, unde e Babilonul? întrebă el, mângâindu-i pe urechi.

— În Irak, îi răspunse Nimrod.

— Bată-mă să mă bată! interveni Groanin. A naibii treabă!

John oftă. Irakul era, probabil, una dintre cele mai periculoase ţări din întreaga lume. Simpla idee de a încerca să salvezi pe cineva dintr-o ţară în care omul e atât de vulnerabil în faţa întâmplărilor, ca să nu mai vorbim despre cele create de cineva cu mari puteri de djinn, părea o întreprindere pur şi simplu nesăbuită. Dar, dacă Philippa era acolo, înseamnă că şi el trebuia să se ducă. Nu-şi putea închipui o altă posibilitate. Măcar Irakul era o ţară din deşert, cu climă toridă, îşi spuse el. Cel puţin, acolo se va putea folosi de puterile sale de djinn. Cât de periculos putea să fie Irakul pentru cineva cu puteri speciale?

— Atunci, cred c-am face mai bine să pornim spre Irak, declară el.

Domnul Rakshasas clătină din cap.

— Câteodată, spuse el, trecându-şi degetele prin barbă, ceea ce întotdeauna era un semn că se gândea adânc la un anumit lucru, dacă vrei să ajungi acolo unde-ţi doreşti cu adevărat, e nevoie să porneşti în direcţia opusă, asta-i. Babilonul poate fi la sud-est de-aici, dar numai un nebun ar putea să pornească într-acolo înainte de a parcurge o bună bucată de drum spre vest. Pe calea Marii Ninive.

— Vă rog, domnule Rakshasas, spuse John. Mai precis, ce vreţi să spuneţi?

— Doar atât: că trebuie să dăm de o oaie râioasă, înainte de a ne găsi mieluşica pierdută. Acum, domnul Rakshasas îşi

pieptăna barba lungă şi albă cu ambele mâini. Trebuie să stăm de vorbă cu Macreeby, îi spuse el lui Nimrod.

— Virgil Macreeby e un ticălos şi-un şarlatan, ripostă Nimrod.

— Asta e cât se poate de adevărat, recunoscu domnul Rakshasas, zâmbind cu blândeţe. Dar, uneori, chiar şi un ticălos şi-un şarlatan poate să te îndrume spre locul de unde poţi să iei ultimul autobuz spre casă, spre Cork. Pe lângă asta, nu există pe lume un alt pământean care să cunoască mai multe despre mijloacele ezoterice şi cele secrete ale djinnilor decât Virgil Macreeby.

— Virgil Macreeby este cel mai aproape, în prezent, de ceea ce a fost cândva Solomon, îi explică Nimrod lui John. Iar asta-l face să fie foarte periculos. Cel puţin, pentru o fiinţă omenească.

— De altfel, asta-l face pe oricine demn de a se vorbi despre el, completă domnul Rakshasas. Virgil Macreeby a studiat djinnii o viaţă întreagă, e adevărat. Am auzit că se spune c-ar fi citit absolut toate cărţile interzise din British Museum şi din Biblioteca Vaticanului.

— Şi a mai şi furat vreo câteva dintre ele.

— Motiv pentru care colecţia lui de cărţi secrete este cea mai impresionantă din lume, completă domnul Rakshasas. Mai valoroasă chiar decât a mea.

— Da, asta-i destul de adevărat, cred. Nimrod îşi aprinse un trabuc gros şi pufăi, scoţând un rotocol de fum în forma simbolului dolarului. Bineînţeles, nu ne va ajuta pe gratis. Şi vă spun, cu toată sinceritatea, că este ultima persoană de pe lumea asta căreia i-aş împlini trei dorinţe. E un om rău, foarte rău.

— Am putea să-i dăruim o carte, pentru faimoasa lui bibliotecă, propuse domnul Rakshasas.

— Da, aş putea să-i dau *Gâlcevile* lui Solomon, cred. *Marea Carte a Plângerilor*. E un volum destul de rar.

Domnul Rakshasas clătină din cap.

— Rar, da. Interesant, câteodată. Folositor, în niciun caz. Nu pentru un om ca Virgil Macreeby. Cred că o singură carte din lume şi-ar putea-o dori el, Nimrod. Propriul meu exemplar din *Meta Magus*. Şi întâmplarea face să-l am la mine, în lampa mea.

— Dar e o carte nepreţuită, se împotrivi Nimrod.

— Mi-am făcut o copie, declară domnul Rakshasas, bătându-se cu degetul pe frunte. Uite-aici. Şi acum, că tot am terminat de scris *Legile prescurtate ale Bagdadului*, nu-mi mai e de prea mare folos. Pe lângă asta, nu poţi să fii cu adevărat stăpân al unei cărţi atât de rare ca *Meta Magus*, ci doar să ai grijă de ea pentru o vreme. Fireşte, nu spun că Macreeby nu e un maestru al înşelăciunilor. Chiar dacă-i dăm o carte ca *Meta Magus*, tot trebuie să fim cu luare-aminte. Cel puţin, pentru cazul în care ar încerca să ne lege de propria lui voinţă.

— Suntem trei, afirmă Nimrod, aruncând o privire spre John. N-ar îndrăzni. E-n regulă, dacă eşti convins că asta vrei să faci.

Domnul Rakshasas încuviinţă tăcut.

— Sunt de aceeaşi părere cu tine în ceea ce-l priveşte pe Macreeby. Am face bine să fim cu ochii-n patru. Cum te simţi, John? În putere sau amorţit?

John aruncă o privire pe fereastra dormitorului de la Hotelul Adlon, spre noaptea geroasă din Berlin. După cum arăta termometrul din holul recepţiei hotelului, temperatura de afară era situată sub limita de îngheţ.

— Amorţit, răspunse el. Căldura deşertului pare să-mi fi ieşit din oase, acum, că ne-am întors la Berlin.

— Atunci, ar fi cazul să te pun pe picioare cu un *discrimen*, pentru orice eventualitate, aprecie Nimrod. Ba nu, stai! Mai bine-ar fi să-ţi încredinţez trei dorinţe de urgenţă, după tot ce s-a întâmplat. Dar să fii foarte atent, John! Astfel de lucruri trebuiesc utilizate cu cea mai mare grijă.

— Da, domnule.

Nimrod pufăi din trabuc, gânditor.

— Acum, hai să vedem. Trebuie să mă gândesc la un cuvânt potrivit pe care să-l foloseşti.

— Ce părere ai despre...

— Nu, John, eu trebuie să fiu cel care se gândeşte la cuvântul acela, îl întrerupse Nimrod. Numai aşa are efect un *discrimen*.

— Bine, atunci, caută unul care să nu fie prea complicat, spuse John. Domnul Vodyannoy mi-a dăruit un cuvânt german pe care mi-era aproape imposibil să-l pronunţ.

— Ce părere ai despre Rimski-Korsakov?

— Rimski şi mai cum?

— Rimski-Korsakov. Un compozitor rus, a cărui lucrare de căpetenie, scrisă în anul 1889, este suita simfonică *Şeherezada*. Ea este eroina care, dacă-ţi mai aminteşti, pune în mişcare ciclul de poveşti din *1001 de nopţi*.

John încuviinţă cu un semn din cap.

— Rimski-Korsakov, ai? Făcu din nou un semn cu capul. OK, pe-ăsta o să mi-l amintesc!

— N-o să ai nevoie, îl contrazise Nimrod. În cazul în care apare vreo urgenţă, *discrimenul* o să ţi se amintească singur.

Un alt vârtej îi purtă spre vest, către satul Marii Ninive, în Kent — un comitat din sud-estul Angliei — şi către castelul construit în stil normand pe o insulă din mijlocul unui lac, căruia Virgil Macreeby îi spunea casă.

— Uite-l aici, anunţă Nimrod. Castelul Cumbernauld.

John era de părere că, în definitiv, Cumbernauld era un loc cu totul uimitor în care să locuieşti şi, văzându-l din aer, n-ar fi fost deloc surprins dac-ar fi zărit braţul unei doamne ieşind din apele lacului, cu o spadă în mână, ca în legenda despre regele Arthur.

— Se pare că suntem aşteptaţi, adăugă Nimrod, zărind un bărbat destul de solid care privea ţintă spre cer, de pe o mică pajişte, ca o pistă de aterizare pentru elicoptere, din centrul insulei pe care se afla castelul. Ăsta-i Virgil Macreeby.

Nimrod dirijă vârtejul spre spatele castelului, făcând ca puterea acestuia să scadă când ajunseră deasupra lacului, înainte de a-l conduce încetişor spre pista de aterizare. Macreeby le făcea acum semne de salut cu mâna, dar părea destul de relaxat, ca şi cum venirea a trei djinni într-un vârtej ar fi fost o întâmplare de zi cu zi la Castelul Cumbernauld.

— Cum ar fi putut el să ştie că venim? se miră John.

— La un tip ca Macreeby, răspunse domnul Rakshasas, care rămăsese în afara lămpii sale pe toată durata călătoriei, nu poţi să-ţi dai niciodată seama ce ştie şi ce nu. Un lucru e sigur: trebuie să fim precauţi. Fie şi numai pentru cazul în care are de gând să ne facă o primire ca la Castelul din Dublin*.

După ce-i făcu să aterizeze cu bine, Nimrod lăsă vârtejul să se îndepărteze, iar Virgil Macreeby veni spre ei, rânjind prietenos. Purta un costum din tweed**, avea o bărbuţă semănând cu o perie de pantofi, iar vocea lui delicată, bine

---

* Castel din Irlanda, reşedinţă, până în 1922, a guvernului de ocupaţie britanic al acestei ţări, simbol al perfidiei şi cinismului. *O primire ca la Castelul din Dublin* are semnificaţia de cursă, capcană.

**Stofă din lână fină, cu fire în culori diferite, specifică portului scoţienilor, motiv pentru care modelul obţinut se mai numeşte şi ecosez (de la franţuzescul *écossais* = scoţian).

modulată, îi amintea lui John de un actor jucând un rol într-o piesă de Shakespeare.

— Minunat, râse Macreeby. Ştiţi, niciodată nu mă plictisesc văzând cum lumea călătoreşte în felul acesta. „Am venit ca apa şi plec ca vântul"*, aşa-i? Şi e ceva mult mai prietenos pentru mediu decât o aeronavă. Da, chiar sunt invidios pe vârtejurile dumitale, Nimrod. Într-o zi, o să-ţi cer să mă iei într-o plimbare. Ar fi o schimbare cât se poate de plăcută faţă de bătrâna mea coadă de măturǎ. Macreeby îşi întoarse privirea spre John şi-i făcu băiatului cu ochiul. Glumeam, doar. În realitate, n-am nicio coadă de măturǎ. Cu toate că unii dintre sătenii de pe-aici chiar cred c-aş avea. Sunt prea creduli, mulţi dintre oamenii din partea asta a Angliei.

Macreeby îşi întinse mâna.

— Dumneata trebuie să fii tânărul John de Gaunt. Am auzit foarte multe despre dumneata, tinere.

— Bine v-am găsit, domnule, zise John, strângându-i mâna lui Macreeby, cu degetul mijlociu îndoit cu grijă, astfel încât să se suprapună cu linia vieţii.

— L-ai învăţat bine, Nimrod, constată Macreeby. Ştie cum îşi strâng mâinile djinnii.

— Mama lui l-a învăţat asta.

— A, da, încântătoarea Layla. Ce mai face? Şi dumneata, domnule Rakshasas. Aştept cu mare nerăbdare să-ţi citesc cartea. Sper din toată inima că mi-ai adus un exemplar pentru biblioteca mea. E chiar completă, din câte am auzit. Sau, mă rog, pe aproape. Mare păcat că nu m-ai consultat înainte s-o tipăreşti. Le făcu un semn de invitaţie cu mâna spre castel. Dar intraţi, vă rog.

---

* Vers dintr-un poem aparţinând matematicianului, astronomului şi poetului persan Omar Khayyam (1048-1123), inclus în culegerea *Rubáiyáte*.

Odată ajunşi în castel, Macreeby avu o ezitare în faţa celor trei uşi masive.

— Mda, haideţi să mergem în bibliotecă, zic eu. Acolo e şi un foc, care cred că v-ar prinde bine. Ca să nu mai pomenesc despre câteva dintre celebrele prăjituri cu lămâie ale doamnei Macreeby. Şi acolo n-o să fim deranjaţi.

— A trecut cam multişor de când n-am mai văzut colecţia Macreeby, interveni domnul Rakshasas.

Totul, în privinţa bibliotecii, putea fi caracterizat ca fiind imens: mărimea flăcărilor din cămin, numărul cărţilor, circumferinţa mesei, înălţimea scaunelor din jurul ei, până şi bucata de prăjitură cu lămâie pe care Macreeby i-o întinse lui John, de îndată ce se aşezară cu toţii. Atât de prietenoasă era purtarea lui Macreeby, încât John era pe jumătate înclinat să creadă că, poate, Nimrod exagerase potenţialul pericol pe care-l reprezenta magul englez. Dar tocmai atunci observă unghiile lui Macreeby. Erau lungi şi ascuţite la vârfuri, ca nişte mici spade. Şi, în buzunarul de la pieptul sacoului, în loc de o batistă de mătase, avea un păianjen mare şi negru. Toate aceste amănunte îl îndemnară pe John să-şi privească bucata de prăjitură din faţă cu suspiciune.

— E-n regulă, băiete, chicoti Macreeby, prăjitura nu e otrăvitoare. Cu toate că nu pot să spun acelaşi lucru şi despre micuţul ăsta. Macreeby scoase păianjenul din buzunar şi-i dădu voie să-şi înfigă colţii în palma lui. E un *Atrax formidabilis*. Un păianjen care trăieşte în copaci şi-şi ţese pânzele în formă de pâlnie. Este, probabil, cel mai veninos dintre toţi păianjenii din lume. Mă antrenez astfel încât să devin imun la veninul lui, lăsându-mă înţepat de câte un exemplar foarte tânăr în fiecare zi.

John aproape se înecă muşcând din prăjitură.

— Dar de ce vrei să devii imun la veninul lui? întrebă el, tocmai în clipa în care tânărul păianjen îl înțepa din nou pe Macreeby.

— Din câte știu eu, în țara din care vii, mulți bărbați poartă asupra lor arme de foc, îi explică Macreeby. Asta, ca să se apere împotriva atacurilor, nu? Ridică din umeri. Eu port cu mine un păianjen din aceleași motive. Să mă apăr împotriva numeroșilor mei dușmani. Firește, să mânuiești un păianjen cum e *Atrax formidabilis* cere mult mai multă pregătire decât o armă de foc. Veninul unui mascul adult poate ucide un om în câteva ore. Exemplarele astea tinere sunt destul de veninoase și ele. Chiar mortale. Cu toate acestea, rezistența mea la venin este acum atât de mare, încât pot să suport mușcătura unui adult fără să pățesc nimic grav. Macreeby făcu un semn cu ochiul, în timp ce micul păianjen îl mușca pentru cea de-a treia oară. Firește, durerea este cumplită. Dar chiar am nevoie să-mi creez această imunitate. Macreeby zâmbi spre John. Vrei să ți-l dau puțin?

John clătină energic din cap.

— E destul de agresiv pentru un tinerel, nu-i așa? Nu? Ei bine, nu pot să spun că nu faci bine, arătându-te prudent. Cel puțin, nu după ce s-a întâmplat cu sărmana ta soră. Cred că, deocamdată, o să-l pun la loc, în buzunar.

— Ce știi dumneata despre asta? îl întrebă John pe Macreeby. Adică, despre ceea ce s-a întâmplat cu sora mea?

Macreeby își vârî păianjenul în buzunarul de la piept.

— Numai ce-am auzit din zvonuri. Dar, dacă vrei neapărat să știi, atunci lasă-mă să mă gândesc. Păi, da, am auzit povestea de la Mimi de Ghulle, care o știa de la Izaak Balayaga.

— N-am știut că te cunoști cu Mimi de Ghulle, interveni Nimrod.

— Suntem prieteni vechi, Mimi şi cu mine. Macreeby îşi deschise braţele, arătând spre încăperea în care se aflau. Numai datorită generozităţii originale a lui Mimi îmi permit să locuiesc într-un loc ca ăsta. Clătină din cap. Sincer vorbind, John, mă uimeşte faptul că l-ai lăsat să scape atât de ieftin pe Izaak. Dac-aş fi fost eu în locul tău, aş fi asmuţit un demon împotriva lui. Bănuiesc că tocmai de-asta ai şi venit aici. Ai nevoie de ajutorul meu, ca să pui la cale o misiune de salvare.

— Ai dreptate, încuviinţă Nimrod, destul de stingherit de faptul că Macreeby le ghicise scopul vizitei. De ajutorul dumitale şi de cel al faimoasei biblioteci de care dispui. Mai degrabă, sperăm s-o putem folosi ca să găsim nişte sugestii despre cum am putea s-o aducem înapoi din Babilon.

— Păi, n-o să fie uşor, asta pot să v-o spun de pe-acum, afirmă Macreeby. Zâmbi, de parcă tocmai îi trecuse pentru prima dată un anume gând prin minte. Dar trebuie să spun că este şi o ironie în toate astea, nu-i aşa? Faptul că tocmai dumneata, dintre toţi, Nimrod, trebuie să cauţi sugestii, cum le-ai spus, şi încă tocmai la mine! Chicoti din nou. Da, trebuie să fie destul de jenant pentru dumneata, dacă luăm în consideraţie toate aspectele.

John tocmai se pregătea să-şi întrebe unchiul la ce anume se referea Macreeby, când se auzi un ciocănit în uşă şi un băiat, cam de vârsta lui John, intră în bibliotecă. Era un tânăr cu un aspect studios, dar taciturn, cu ochii verzi, strălucitori, şi cu o înfăţişare poznaşă. Macreeby îl privi cu destulă răceală.

— El e fiul meu, Finlay, deloc interesat de stăpânirea artelor întunericului şi de a deveni un mag. Computerele. Asta e tot ceea ce-l interesează pe Finlay, nu-i aşa, Finlay?

— Da, tată.

— Este vreun motiv anume pentru care ne onorezi cu prezența ta, Finlay?

— Bunica vrea să știe dacă oaspeții noștri rămân și la cină.

— Nu, nu cred, răspunse Macreeby. Mă aștept ca ei să-și dorească să pornească la drum de îndată ce-mi vor termina de stors creierii. Îi așteaptă o călătorie lungă și obositoare. Câte mile să fie până la Babilon? Ceva mai mult de șaptezeci, ai, Nimrod?

— Cam așa ceva, răspunse Nimrod.

Macreeby îi făcu băiatului un semn cu mâna să iasă, ca unui servitor.

— Familia, nu-i așa, Nimrod? Cât de mult ne pune la încercare, pe amândoi... Băiatul ăsta e o mare dezamăgire pentru mine.

— Pare să fie un tânăr de treabă, își dădu cu părerea domnul Rakshasas.

— Dumneata vezi partea bună din oricine, domnule Rakshasas, observă Macreeby. Până și în cazul meu, nu mă îndoiesc.

— La dumneata, aș avea nevoie de o pereche de ochelari cu multe dioptrii, replică domnul Rakshasas.

Macreeby rânji.

— Adevărat. Oricum, nu cred că veți avea poftă pentru ceva atât de pământean cum este o cină, când aveți atâtea de înghițit. Nu cred că vreți să vă pierdeți, mâncând, un timp pe care l-ați putea folosi mult mai bine, citind, de exemplu, *Pergamentele lui Bellili*.

— Te ții de glume, îl apostrofă Nimrod.

— Scuzele mele, Nimrod. Dacă voi chiar vreți să rămâneți la cină, nu e absolut niciun deranj.

— Vreau să spun că te ţii de glume cu *Pergamentele lui Bellili.*

— Ba bine că nu! Şi, fireşte, e tocmai cartea pe care-o căutaţi.

— *Pergamentele lui Bellili* au fost distruse, insistă domnul Rakshasas. Atunci când Iulius Cezar a incendiat marea Bibliotecă din Alexandria.

— Asta e ceea ce am crezut şi eu întotdeauna, replică Macreeby. Dar nu era adevărat. Asta, pentru voi, ţine de istorie, bănuiesc. Dar o mare parte din poveste se pare că e doar un zvon fără acoperire. În realitate, un coş cu pergamente rare a fost salvat: cel care conţinea *Pergamentele lui Bellili.* Le-am găsit pe un raft uitat din bătrâna Bibliotecă a Vaticanului. Mă fac vinovat de fapta drăcească de a le fi furat.

Macreeby privi chipurile neîncrezătoare al lui Nimrod şi al domnului Rakshasas şi zâmbi.

— Vă pot asigura, domnilor, de faptul că vorbesc cât se poate de serios. Chiar am făcut o traducere a acestor pergamente, în limba engleză. Aş fi foarte dispus să vă vând un exemplar.

— Te ţii de glume, repetă Nimrod.

— Ba nu glumesc deloc, replică Macreeby. I-am vândut un exemplar lui Mimi de Ghulle, aşa că nu văd de ce nu v-aş vinde unul şi vouă.

— I-ai vândut, zici? exclamă Nimrod. Mă întreb la ce i-o fi trebuit?

— N-ar putea să-mi spună şi mie cineva despre ce e vorba în *Pergamentele lui Bellili*? se amestecă John.

— Bellili, Zeiţa Albă, îi explică domnul Rakshasas, a fost predecesoarea lui Ishtar. Ea a fost cea cărora i se închinau oamenii, mai înainte de Ishtar. Pergamentele alcătuiesc o

carte scrisă de Marele Preot al lui Bellili, Eno, şi se spune despre ele că ar conţine o descriere detaliată a lumii secrete subterane a Babilonului, pe care Ishtar a moştenit-o de la Bellili şi care se numeşte Iravotum.

— Nu *o* descriere, îl corectă Macreeby. *Singura* descriere.

— Iravotum? întrebă John.

— Iravotum, confirmă Macreeby. Acesta este locul în care Ayesha a dus-o pe sora ta, John.

Nimrod şi domnul Rakshasas continuau să-şi arate uimirea, ceea ce-l încânta, dar, în egală măsură, îl şi exaspera pe Macreeby.

— Uite ce e, le spuse el. Pentru nişte djinni cu ştiinţa şi cu pregătirea voastră, o examinare de zece minute a originalului vă va convinge de faptul că pergamentele sunt autentice. Macreeby făcu o pauză, astfel încât să obţină un efect dramatic mai intens. Există chiar şi o hartă.

— Există şi o hartă? strigă Nimrod. Cu Iravotum? Incredibil!

— Minunat! Macreeby îşi frecă mâinile, agitat. Minunat! Ador să fac afaceri cu oameni care ştiu să aprecieze adevărata raritate a unui obiect şi, prin urmare, valoarea evidentă a acestuia. Da, există şi o hartă, într-adevăr. Nicăieri să nu te duci în străinătate fără să ai o hartă, John, asta spun eu întotdeauna. Nu, în afară de cazul în care vrei cu tot dinadinsul să te rătăceşti. Iar asta este, firește, ceea ce vă voi spune în cazul în care preţul meu vi se va părea prea mare. Fiindcă v-o declar cu toată sinceritatea, domnilor, am de gând să obţin un profit frumos de pe urma lipsei voastre de cunoştinţe.

— Atunci, dă-mi voie să joc cu cărţile pe masă, interveni Nimrod. Domnul Rakshasas este dispus să-ţi ofere exemplarul său din *Meta Magus*, în schimbul unei copii a originalului

şi a unui exemplar din traducerea dumitale. Asta, în cazul în care examinarea va avea un rezultat satisfăcător.

— E foarte frumos din partea dumitale, domnule Rakshasas, afirmă Macreeby. Dar, Nimrod, sper din tot sufletul să mai ai vreo carte sau două în mânecă, fiindcă mă tem că e prea puţin faţă de preţul pe care-l doresc eu. Ştiţi, eu am un facsimil fotocopiat după *Meta Magus*. Tot ceea ce se află în acea carte îmi este acum cunoscut. Şi nu mă feresc să vă spun, părerea mea este că a fost cam supraevaluată. Acum, dacă mi-aţi oferi un exemplar din Grimoarul lui Solomon, ar putea fi o cu totul altă poveste. Dar nu cred că veţi face asta, nu-i aşa? Schiţă un rânjet ca de lup. Ştim cu toţii cine se află în posesia singurului exemplar.

— Spune ce preţ vrei, Macreeby, oftă Nimrod.

— Nu te sfii, Nimrod. Haide să menţinem tradiţia, nu vrei? Trei dorinţe. În schimbul lor, primeşti pergamentele originale, propria mea traducere în limba engleză şi, e de la sine înţeles, nepreţuita hartă a Marelui Preot Eno.

— Să-ţi acord ţie trei dorinţe, Macreeby, ar fi ca şi cum aş da o mitralieră pe mâinile unui copil. Nici nu încape discuţie!

— Ei, haide, acum... Ce înseamnă trei dorinţe pentru un djinn ca dumneata?

— De ce nu i-ai cerut asta lui Mimi de Ghulle? îl întrebă Nimrod. Ai spus că i-ai dat un exemplar din traducerea *Pergamentelor lui Bellili*. Nu pot să-mi închipui că ea şi-ar face atâtea probleme, când ar veni vorba să-i acorde trei dorinţe unuia ca tine.

— Problema este că, până să afle ea că am *Pergamentele lui Bellili*, îi eram deja foarte îndatorat, se justifică Macreeby. Stânjenitor de îndatorat. Aşa s-a făcut că am fost constrâns de familia de Ghulle, aproape fără îndurare, să-mi ţin

anumite promisiuni, extrem de nesăbuite, pe care le făcusem față de ei cu câțiva ani în urmă. Iar în schimbul acestora am beneficiat deja de trei dorințe. Așa că a fost un mare noroc pentru mine faptul că am găsit *Pergamentele lui Bellili*. Altfel, chiar nu știu ce ar fi fost în stare să-mi facă, Nimrod, sincer! Știi cât de răzbunători pot fi cei din familia de Ghulle. Dar atunci când a aflat că am găsit *Pergamentele*, atitudinea lui Mimi față de mine s-a schimbat radical. Și sunt fericit să mărturisesc că, mulțumită faptului că am fost capabil să-i furnizez un exemplar al *Pergamentelor*, datoria mea față de Mimi e acum plătită.

— Mă întreb la ce i-or fi trebuit, gândi cu voce tare Nimrod. Ai vreo idee?

— Chiar n-aș putea să spun, răspunse Macreeby. Mai bine-ai întreba-o pe ea. Dar, să revenim, Nimrod, ăsta-i prețul meu: trei dorințe. Primești sau renunți.

Nimrod continuă să-l privească bănuitor pe magul englez.

— Ești un om rău, foarte rău, Virgil Macreeby. Nici nu se poate spune ce dezastru ai putea provoca, în cazul în care un djinn atât de puternic ca mine ți-ar oferi, pur și simplu, trei dorințe.

— Rău? Ce e rău în faptul că vreau să am un acoperiș nou pentru castelul meu? E un loc destul de costisitor de întreținut, Nimrod. Un acoperiș nou n-ar însemna că aș cere prea mult, sunt sigur de asta. Pur și simplu, nu pot să suport ideea că i-aș vedea pe constructori lucrând aici timp de atâtea luni. Și, pe urmă, ceva bani. Ce înseamnă banii pentru cineva ca dumneata? Și, poate, noul tip de Rolls-Royce despre care am citit. Există o listă de așteptare, am impresia. Rău? Nu prea cred asta.

— N-aş avea încredere în faptul că te-ai mărgini la aceste trei dorinţe, nici dacă mi-ai da în scris, cu propriul tău sânge, Macreeby, declară Nimrod. Ştim amândoi la fel de bine că eşti un maestru în a zice un lucru, în timp ce gândeşti un altul. Şi chiar dacă aş fi de acord cu cele trei dorinţe, în ultima clipă posibilă, ai putea să-ţi doreşti altceva.

— Sunt convins că o astfel de situaţie e prevăzută în *Legile Bagdadului*, spuse Macreeby. Există o prevedere referitoare la cazul în care un djinn şi o fiinţă omenească ajung la o înţelegere în legătură cu trei dorinţe acordate dinainte. Ştiu că există.

— Atunci, trebuie să ştii şi că înţelegerea se bazează pe un jurământ, interveni domnul Rakshasas. Pe tot ceea ce ţi-e mai sfânt şi în ceea ce crezi. Ceea ce, în cazul dumitale, ar fi un nonsens, din moment ce toată lumea ştie că nu respecţi nimic şi că eşti cea mai necredincioasă persoană care a respirat vreodată aerul Pământului.

— Corect, corect! Mă mândresc să spun că, într-adevăr, acesta este cazul meu. Macreeby zâmbi cu răceală. Se pare că ne aflăm într-un impas, domnilor, continuă el. Voi vreţi *Pergamentele*. Iar eu vreau să obţin un preţ corect.

— Nu-ţi voi acorda cele trei dorinţe, Macreeby, declară Nimrod. Întâmplă-se orice! Şi amândoi ştim la fel de bine că domnul Rakshasas nu mai este în măsură să-i acorde cuiva îndeplinirea a trei dorinţe.

Macreeby încuviinţă din cap, simţind că Nimrod este pe cale să-i facă o contraofertă.

— Continuă. Te ascult.

— Cred că s-ar putea găsi o soluţie de mijloc, rosti Nimrod. Nepotul meu, John, îţi va acorda îndeplinirea a trei dorinţe. După cum fără îndoială că ştii, puterea lui de djinn

nu a ajuns încă la deplina maturitate şi, prin urmare, s-ar putea întâmpla ca îndeplinirea anumitor dorinţe să-l depăşească. Cu alte cuvinte, ar fi, prin urmare, în interesul tău să-ţi păstrezi dorinţele în limitele pe care le-ai arătat mai devreme.

Macreeby se gândi câteva clipe.

— Băiatul ar putea să facă asta? Poate să-mi acorde îndeplinirea a trei dorinţe? Pe cuvântul dumitale, Nimrod?

— Da, cu condiţia să nu te arăţi prea lacom.

— Tu ce spui, băiete? îl întrebă Macreeby pe John.

— Întocmai ceea ce spune şi unchiul meu, îi răspunse John. Cu condiţia să nu te arăţi prea lacom.

— E-n regulă. Ne-am înţeles.

— Hai să vedem mai întâi *Pergamentele*, ceru Nimrod. Şi traducerea pe care le-ai făcut-o. Apoi, cele trei dorinţe.

Macreeby îşi plesni palmele durdulii, ca un copil emoţionat. Ochii lui reci scânteiau. Dar vocea îi rămase mulţumită, ca torsul unei pisici.

— Foarte bine. O să vi le-aduc. Şi exemplarul din traducere pe care puteţi să-l luaţi cu voi. Totul este cât se poate de savant acolo, vă pot asigura de asta. Voi doi îmi cunoaşteţi foarte bine reputaţia.

Se repezi pe o scară înaltă din bibliotecă, la fel de agil ca o maimuţă, aducând de sus o carte legată în piele de un albastru-deschis, precum şi cutia care conţinea pergamentele, pe care le depuse apoi pe masă.

— Pergamentele sunt, într-o oarecare măsură, la fel ca trabucurile de calitate, explică el. Trebuie să le ţii în anumite condiţii de umiditate.

Aproape cu religiozitate, deschise cutia şi, pe urmă, se dădu un pas înapoi, făcându-le loc lui Nimrod şi domnului

Rakshasas să examineze pergamentele originale, aşa că timp de câteva minute cei doi djinni se lăsară absorbiţi, în tăcere, de această sarcină.

Macreeby zâmbi către John.

— Mai vrei prăjitură? îl îmbie el.

John clătină din cap şi se aşeză mai aproape de foc, încercând să-şi aducă aminte cuvântul de concentrare pentru cele trei dorinţe ale *discrimenului* cu care fusese înarmat mai devreme. Convingându-l pe Macreeby să accepte ca John să fie cel care-i va acorda îndeplinirea a trei dorinţe, Nimrod dăduse dovadă de înţelepciune, vedea clar acest lucru acum. Magul englez n-ar fi fost în niciun fel capabil să ghicească faptul că John n-avea nicio putere, câtă vreme era afectat de clima rece; astfel, dorinţele pe care John se pregătea să i le îndeplinească lui Macreeby ar fi urmat să se bazeze tot pe puterile considerabile ale lui Nimrod. Îşi dădea seama de faptul că era o metodă bună de a-l împiedica pe Macreeby să-şi dorească anumite lucruri de-a dreptul scandaloase. Dar, din cauza faptului că nu era vorba despre o urgenţă, cuvântul corespunzător *discrimenului* nu venea de la sine, ceea ce însemna că John trebuia să şi-l amintească singur. Acum, dacă s-ar fi putut gândi la numele rusului ăluia! *Cum i-o fi zis? Un nume ciudat. Ceva gen Rumplestiltskin**. Numai că nu era ăsta.

Trecură vreo cincisprezece minute, după care-i observă pe ceilalţi doi djinni făcând semne de aprobare din cap.

— N-aş fi crezut niciodată c-ar fi cu putinţă, spuse domnul Rakshasas. Ce bine-ar fi fost să am pergamentele astea atunci când am scris cartea.

---

* Numele unui personaj din celebra poveste cu acelaşi nume a fraţilor Grimm, un pitic care, în versiunea originală, germană, era numit Rumpelstilzchen; *rumpelstilz* însemnând spiriduş.

— Nu se-ntâmplă întotdeauna aşa? replică Macreeby. Asta-i soarta istoricilor. Ursita biografilor.

— Într-adevăr, e şi o hartă, rosti şi Nimrod.

— Pergamentele sunt autentice, fără îndoială, aprecie domnul Rakshasas. Calitatea hârtiei... cerneala... limba... Incredibil!

Nimrod cerceta acum volumul legat în piele conţinând traducerea pergamentelor făcută de Macreeby.

— Foarte bună treabă ai făcut, Macreeby, aprecie el. Foarte savantă.

— Este o apreciere măgulitoare din partea cuiva cu *djinntelectul* dumitale, Nimrod.

Numai că Macreeby începuse să-şi piardă răbdarea.

— Şi acum, dacă nu vă supăraţi... Eu mi-am îndeplinit partea mea din înţelegere. E rândul vostru să v-o îndepliniţi pe cea care vă revine.

— Eşti gata, John? se interesă Nimrod.

Dezbracă-ţi corsetul? Sigur nu era asta.*

— Ăăă, da, aşa cred. John se ridică în picioare, sperând că ar putea găsi un indiciu în legătură cu cuvântul său de concentrare. *Rom şi sherry să te răcorească?***

— Dacă nu vă supăraţi, spuse Macreeby, aş prefera ca Finlay să fie de faţă. Poate că faptul de a fi martor atunci când un djinn chiar îmi îndeplineşte trei dorinţe mă va ajuta să-l conving că tatăl lui nu este chiar un şarlatan, aşa cum crede el. Cine ştie? Poate, totuşi, reuşesc să-l conving pe băiat să-mi calce pe urme.

Nimrod îi aruncă o privire întrebătoare lui John.

---

* Joc de cuvinte, bazat pe asemănarea fonetică dintre numele lui Rimski-Korsakov şi *rip your corsets off*.

** Alt joc de cuvinte, *Rum and Sherry cool you off*, în original.

— Ăăă, din partea mea e foarte bine, spuse băiatul. Între timp, îşi amintise că era vorba despre un compozitor rus. *Nu Ceaikovski. Dar ceva cu Ovski, mai mult ca sigur. Sau Kovici. Cum ar fi Şostakovici. Alt compozitor rus. Dar nu era el. Ovskikovici?*

Ieşiră să-l caute pe Finlay, iar Nimrod găsi astfel ocazia potrivită să-i şoptească la ureche cuvântul-cheie nepotului său — fiindcă îi era foarte clar că, din moment ce nu se punea problema unei urgenţe, John uitase cuvântul de cod pentru *discrimen*.

— Rimski-Korsakov, îi spuse el. Rimski-Korsakov.

Îl găsiră pe Macreeby aşteptându-i în curtea castelului, împreună cu Finlay.

— Uită-te aici, îi spuse el fiului său, frecându-şi palmele, agitat. Priveşte şi-ai să vezi un lucru pe care un computer nu-i în stare să-l facă.

— Nu uita, Macreeby, îi atrase atenţia Nimrod, păstrează-ţi dorinţele în limite rezonabile!

— Am pomenit despre un acoperiş nou, nu-i aşa? Ce ar putea să fie mai modest şi mai rezonabil decât aşa ceva? Aveţi idee despre cât ar putea să coste un acoperiş nou, într-un loc ca ăsta? Da, îmi doresc un acoperiş nou pentru castelul meu!

John privi în sus, spre acoperiş. Era adevărat că se folosea de puterile lui Nimrod, dar tot era nevoit să se concentreze intens, astfel încât să-i îndeplinească prima dorinţă lui Macreeby. Nu ştia prea multe despre arhitectură şi, cu atât mai puţin, despre castelele englezeşti, dar era evident că Macreeby îşi dorea, pur şi simplu, un acoperiş de acelaşi gen cu cel pe care-l avea deja, ceea ce i se păru destul de uşor de realizat.

— Rimski-Korsakov, murmură el.

Şi apoi:

— S-a făcut!

Finlay Macreeby scutură din cap şi izbucni într-un hohot zgomotos de râs.

— Ce-ai găsit de râs? îl întrebă tatăl său.

— Nu văd nicio diferenţă faţă de cel de dinainte, spuse Finlay.

— Nu mi-a trecut prin cap c-ai vrea să arate foarte diferit faţă de ceea ce aveai, ripostă John, enervat de Finlay. Aşa nu merge! Trebuie să te duci sus şi să priveşti mai îndeaproape, ca să vezi că e unul nou.

— Mda, rânji Finlay. Sigur.

— Ia stai! se răsti Macreeby. Care-i problema cu tine, băiete? Dacă John spune că e un acoperiş nou, atunci e un acoperiş nou!

Nimrod îşi privi ceasul. Era nerăbdător să înceapă să studieze traducerea lui Macreeby după *Pergamentele lui Bellili* cât mai curând cu putinţă.

— Cea de-a doua dorinţă, spuse el, încercând să grăbească lucrurile.

— Banii, anunţă Macreeby, clătinând din cap. Evident.

— Evident, chicoti Finlay.

— Acum, hai să vedem. Câţi? Întâlnind privirea lui Nimrod, dădu repede din cap, sâcâit. Da, da, ştiu. Să nu fiu prea lacom. Un milion de lire? Cum ţi se pare? Nimrod făcu un semn de încuviinţare. Îmi doresc să am un milion de lire, cash.

— Rimski-Korsakov, rosti John, îndreptându-i atenţia lui Macreeby spre două valize din oţel care apăruseră în pragul castelului.

Cu un urlet de încântare, Macreeby căzu în genunchi şi, deschizând una dintre valize, îşi plimbă mâinile lacome pe deasupra teancurilor de bancnote.

— Ai văzut? întrebă el, întorcându-şi privirea spre Finlay.

Finlay înghiţi în sec.

— Ia stai puţin, zise el, înşfăcând un teanc de bancnote de câte cincizeci de lire, înfăşurat în celofan. Banii ăştia sunt adevăraţi!

— Fireşte că sunt adevăraţi, ripostă Macreeby. Doar asta ţi-am şi spus!

— Înseamnă că oamenii ăştia sunt cu adevărat *genii*?

Nimrod se strâmbă vizibil nemulţumit.

— Preferăm termenul de djinni, dacă nu te superi.

— Prin urmare, chestia asta cu cele trei dorinţe e pe bune?

Macreeby izbucni în râs.

— N-ai auzit? Asta fac geniile. Tâmpitule! Tu ce crezi că fac eu aici? Vreun joc de societate?

Finlay zâmbi neîncrezător, în timp ce privea spre bani.

— Şi ţi-ai risipit două dorinţe numai pentru un acoperiş nou şi un amărât de milion? Clătină din cap. Ce se-ntâmplă cu tine, tată? Puteai să-ţi doreşti o casă aşa cum trebuie, în locul dărăpănăturii ăsteia de castel!

— E de-ajuns, mulţumesc, Finlay, îl opri tatăl său.

— Nu, râse Finlay, nu e nici pe departe de ajuns. Un milion înseamnă un pospai de mărunţiş în zilele noastre. Cu un milion nu poţi să cumperi nimic. Ia ascultă, păsăroi mare şi prost, ţi-a mai rămas o singură dorinţă, aşa că, măcar de data asta, încearcă să n-o dai în bară. Hai să vedem că ai un strop de imaginaţie, păsăroi mare şi prost!

— Taci odată, îl repezi Macreeby. Taci şi lasă-mă să mă gândesc. Îmi doream un Rolls-Royce nou. Noul tip, Phantom.

— Nu-ţi dori un Rolls-Royce, îl sfătui Finlay. Doreşte-ţi toate automobilele din magazin. Sau, mai bine, doreşte-ţi întreaga companie.

— Tu nu înţelegi, protestă Macreeby.

— Tu eşti ăla care nu înţelege, păsăroi mare şi prost.

— Mi-aş dori ca *tu* să fii un păsăroi, Finlay, rosti Macreeby furios şi, înainte ca John să se poată opri — de fapt, el n-ar fi avut cum să se oprească, dorinţa fusese acum rostită şi tot ceea ce mai putea să facă era să se concentreze spre cea mai bună pasăre pe care şi-o putea imagina — pronunţă „Rimski-Korsakov" pentru cea de-a treia oară, astfel încât să-i transforme dorinţa lui Macreeby în realitate. Şi, de îndată ce numele compozitorului rus părăsi buzele lui John, sărmanul Finlay se şi transformă într-un şoim călător.

— Of, Doamne, exclamă Nimrod, uite ce s-a întâmplat!

— Dorinţele-s, la fiinţe, cam ca nişte seminţe, declară domnul Rakshasas. Odată ce le-ai înghiţit, e mai greu să le scuipi afară.

Şoimul se înălţă în zbor spre cer, deasupra curţii castelului, începând să se rotească furios deasupra capetelor lor.

— Încă nu-i prea târziu, spuse Nimrod. Repede, Macreeby, rosteşte-ţi cea de-a patra dorinţă!

— Ce? se miră Macreeby.

— Legea Bagdadului cu numărul 18, insistă Nimrod. „A patra dorinţă fără zarvă de-ţi rosteşti, la cele dinainte, tustrele, efectul risipeşti."

— Adică să-mi pierd acoperişul cel nou şi milionul de lire în bani gheaţă? Nici nu mă gândesc!

— Dar cum rămâne cu Finlay? îl întrebă John.

Macreeby privi către şoimul care se rotea pe cer, sus, deasupra capului său.

— Poate că asta o să-l înveţe minte să-şi respecte tatăl, spuse el, cu asprime.

— Macreeby, nu fi tâmpit! exclamă Nimrod. E propriul tău băiat.

— Nu, nu mai e. Macreeby începu să râdă cu cruzime. E o pasăre. Îi doresc mult noroc.

Ridică de jos cele două valize şi intră în castel.

— Mult noroc şi vouă! le strigă el peste umăr. Din ceea ce am citit în *Pergamentele lui Bellili*, o să aveţi nevoie de tot norocul din lume.

Apoi, lăsă jos valizele pe holul castelului său şi împinse uşa cu piciorul, iar aceasta se trânti în urma lui.

Simţind cum i se întoarce stomacul pe dos la gândul răului pe care-l produsese, John privi cum şoimul călător se înalţă deasupra noului acoperiş, parcă mai sus decât zeii, înainte de a se îndrepta spre sud, unde, până la urmă, dispăru la orizont.

— Mă temeam eu că se va întâmpla ceva de genul ăsta, rosti Nimrod.

— Ce-am făcut? se văită John. Ce-am făcut?

— Tu n-aveai ce să faci, îl linişti Nimrod. Cel puţin, nu după ce dorinţa a fost rostită. Nu puteai să te mai opreşti.

— Are dreptate, John, spuse şi domnul Rakshasas, aşezându-şi cu blândeţe mâna pe umărul lui John. Ei bine, acum ştii cum e. Acesta este riscul pe care ni-l asumăm întotdeauna atunci când le acordăm pământenilor îndeplinirea a trei dorinţe. Riscul ca ei să vorbească întâi şi-abia apoi să gândească. Sigur că-mi aduc aminte foarte bine de prima

oară când am fost obligat să îndeplinesc o astfel de dorinţă, de îndată ce-a fost rostită. Am fost destul de întors pe dos, chiar aşa am fost! Lăsă să-i scape un suspin. Dar aşa stau treburile. Experienţa! Nu poţi să înveţi să înoţi pe podeaua din bucătărie.

Nimrod îşi puse cartea lui Macreeby sub braţ şi-şi lăsă mâna pe celălalt umăr al lui John.

— Haide, spuse el. Să plecăm de-aici până nu-l transform pe individul ăsta într-o vrabie. Am vedea atunci cât de încântat ar fi de faptul că băiatul lui e un şoim.

CAPITOLUL 11

PALATUL SUSPENDAT DIN BABILON

Eliberată, după un timp ce i se păru cât o veşnicie, din tubul pentru trabuc în care fusese închisă de Izaak Balayaga, Philippa se pomeni singură într-un dormitor enorm, decorat splendid, care parcă ar fi aparţinut unei regine. Coloane grandioase de marmură se ridicau către un tavan sofisticat, de care atârnau câteva candelabre imense de cristal. Ferestrele, mai înalte decât un autobuz, erau mărginite de draperii din mătase galbenă, care se asortau cu aşternuturile patului şi tapiţeriile aurite ale fotoliilor. Pretutindeni se vedeau statuete de marmură albă, înfăţişând bebeluşi, cei mai mulţi dintre ei goi, dolofani, înfăşuraţi în scutece, sau proptindu-se, incomod, de enorme cochilii de scoici. Încăperea nu era pe gustul Philippei. Cu toate acestea, era ceva în ea care-i plăcea: un parfum îmbietor care înmiresma aerul, provenind parcă de la cele mai exotice şi mai proaspete flori pe care le mirosise vreodată.

Lumina strălucitoare a soarelui pătrundea prin ferestre, dar atunci când Philippa traversă covorul gros, cu desene roz, încercând să privească afară, constată, spre surprinderea ei, că nu exista niciun fel de privelişte: nimic, nici măcar vreun colţ al clădirii în care se afla, ci numai lumina aceea albă, goală. Era destul de neplăcut şi, după o vreme, Philippa

ajunse la concluzia că era o privelişte dintre acelea pe care le-ar fi putut vedea într-un vis, şi nu într-un vis frumos, aşa că se ciupi zdravăn de câteva ori, după cum scrie în cărţi că fac oamenii când vor să se asigure că sunt treji. Sau când vor să se trezească. Dar, văzând că ea era trează de-a binelea, fără nicio îndoială, această descoperire o făcu să-şi dorească să nu fi fost; cu atât mai mult când, ducându-se la uşă, o găsi încuiată.

Primul ei gând fu acela să ţipe şi să strige şi să lovească în uşă până când avea să vină cineva, s-o elibereze. Dar în acea clipă îşi aminti cine şi ce era, aşa că, adunându-şi toate puterile mentale, murmură cuvântul ei de concentrare — FABULONGOSHOOMARVELISHLYWONDERPIPICAL! — şi-şi dori să fie din nou acasă la ea, în New York.

Nu se întâmplă nimic, cu toate că ea era sigură de faptul c-ar fi trebuit să se întâmple, fiindcă era foarte cald în colivia ei aurită, suficient de cald încât puterile de djinn să se poată manifesta. Iar acest lucru o făcu să-şi închipuie că poate îşi pierduse puterile, din moment ce, pentru a doua oară, în tot atâtea zile, un cuvânt de concentrare o trădase. Mai întâi, al *discrimenului* primit de la Nimrod, iar acum, al propriilor sale puteri. Nu avea altceva mai bun de făcut decât să aştepte răbdătoare, treabă la care, din fericire, Philippa se pricepea bine. Aşa că se întinse pe patul uriaş, destul de moale, aşteptând să se întâmple ceva.

Şi, după o vreme, se întâmplă.

Auzind zgomotul produs de o cheie în încuietoarea uşii, Philippa ţâşni din pat şi, alergând de-a lungul încăperii cu sufletul la gură, se pomeni faţă-n faţă cu o femeie măruntă, cu o înfăţişare de şoarece, pe care o recunoscu. Femeia ducea o tavă de argint pe care se aflau câteva sendvişuri, prăjituri,

bomboane, precum şi o carafă mare cu suc de fructe, toate acestea făcând-o pe Philippa să-şi dea seama cât era de flămândă. Dar era încă şi mai flămândă să primească răspuns la câteva întrebări urgente, ca, de exemplu, unde se afla şi de ce fusese adusă acolo.

— Hei, începu Philippa. Te cunosc, nu-i aşa?

Femeia încuviinţă cu un semn şi lăsă tava pe o masă. Purta o rochie care fusese în acelaşi timp şi scumpă, şi modernă, dar asta se întâmplase cu vreo patruzeci de ani în urmă, o pereche de mănuşi din dantelă, precum şi câteva şiraguri de perle, destul de învechite. Părul îi era prăfuit, dinţii îngălbeniţi, avea prea multă pudră pe obraji, iar în ochii ei se citea o mare dezamăgire.

— Ne-am mai văzut, aşa-i, rosti femeia. La Campionatul de *Djinnverso* de la New York. Sunt domnişoara Glumjob*.

— Da, îmi amintesc bine, spuse Philippa. Erai împreună cu Ayesha.

— Eu sunt camerista ei personală şi însoţitoarea în călătorii. Accentul domnişoarei Glumjob era de undeva din inima sudului Statelor Unite.

— Atunci, poate că-mi vei spune de ce am fost răpită şi adusă aici. În vocea Philippei se simţea furia. Oriunde-ar fi acest „aici".

— Sigur, drăguţă, sigur. Dar, înainte de a face asta, lasă-mă să-ţi spun altceva: că eu n-am absolut nimic de-a face cu răpirea ta. Nu-ţi sunt duşman. O să-ţi cer să-ţi aduci aminte de asta, mai târziu. O să-ţi fiu prietenă, dacă vei vrea, şi-o să te ajut când şi dacă o să pot, atâta vreme cât asta nu intră în conflict cu dorinţele stăpânei mele, de care am depins în

* În limba engleză, cuvântul *glum* înseamnă posac, posomorât, ursuz, în timp ce *job* are semnificaţia de meserie, ocupaţie.

ultimii patruzeci şi cinci de ani. Domnişoara Glumjob se străduia să zâmbească. Ţi-e sete cumva, copilă? N-ai vrea nişte suc de mere? Mama, de la care am învăţat reţeta, obişnuia să facă cel mai grozav suc de mere din întreaga Carolina de Nord.

— Mai întâi, explicaţiile, ceru Philippa.

Domnişoara Glumjob se aşeză pe unul dintre fotoliile galbene, atât de asortate cu dinţii ei.

— Din moment ce eşti ceea ce eşti, atunci sper că n-o să-mi ceri, la urma urmei, să-ţi explic cum de-au fost posibile toate acestea. Ce este, este, iar ăsta e un fapt împlinit. Îşi roti ochii prin încăpere şi dădu din cap. Ei bine, palatul acesta este o copie fidelă, în absolut toate detaliile, a Palatului Osborne, unde şi-a avut căminul regina Victoria, începând din anul 1845 şi până la moartea ei, în 1901.

— Suntem în Anglia?

— Lasă-mă să termin. Ayesha, englezoaică ea însăşi, fireşte, a fost foarte îndrăgostită de palatul acesta, încă de când l-a vizitat pentru prima dată, pe vremea când era o fetiţă. Atunci când, la mulţi ani după aceea, Ayesha a devenit Djinnul Albastru, a hotărât că, dacă va trebui să-şi petreacă o parte din timp în Babilon, acolo unde suntem în realitate, atunci aşa ar trebui să arate interiorul palatului său.

— Dar Babilonul este în Irak. Vrei să-mi spui că noi acum suntem pe undeva prin Irak?

— Exact. Suntem la marginea cea mai îndepărtată a unei peşteri secrete şi adânci, numite Iravotum. Domnişoara Glumjob se opri pentru o clipă. Ai auzit, fireşte, despre Grădinile Suspendate din Babilon. Ei bine, acesta este Palatul Suspendat, construit de regele Nebuchadnezzar, numit şi Nabucodonosor, în onoarea lui Ishtar, una dintre cele care au

ocupat postul de Djinn Albastru înainte de Ayesha. A fost numit Palatul Suspendat datorită faptului că, de obicei, atârna pe buza unei prăpăstii. Şi ăsta este un alt motiv pentru care Ayesha a făcut ca locul acesta să arate ca-n Anglia victoriană. Nu-i plac câtuşi de puţin înălţimile. Oricum, modul în care arată locul ăsta acum are o importanţă destul de scăzută. Este căminul spiritual al Djinnului Albastru. Ea vine aici la începutul fiecărui an, în ianuarie, „să se usuce". Domnişoara Glumjob zâmbi. Cel puţin, aşa ne-am obişnuit să spunem noi. Vezi tu, drăguţă, doamna asta bătrână e faimoasă pentru inima ei împietrită. Aşa şi trebuie să fie, ca să păstreze pacea între voi toţi, djinnii. Doar venirea ei aici o face atât de tare. N-am voie să-ţi spun una ca asta, dar să ştii că, dacă n-ar veni aici o dată pe an, să se usuce, atunci ar fi ca o bunicuţă oarecare, cred eu. Nu că i-aş lua-o în nume de rău. Dac-ar fi să ştiu ceea ce ştie ea, aş fi cam la fel, cred eu.

— Şi ce au toate astea de-a face cu mine?

— Ei, asta-i bună! Când eram în New York, am avut impresia că eşti bine mobilată la mansardă. Trebuia să fi ghicit până acum, nu?

Philippa clătină din cap.

Domnişoara Glumjob ridică din umeri.

— E-adevărat că nici eu nu sunt la curent cu toată afacerea. Dar, după cât mă duce pe mine capul, are de gând să te numească următorul Djinn Albastru din Babilon.

— Dar e ridicol, se împotrivi Philippa. Am doar doisprezece ani!

— Au fost o grămadă de regi şi de regine care s-au urcat pe tronurile lor când încă nu ieşiseră din scutece, drăguţă. Vârsta, mai înaintată sau mai fragedă, n-a fost considerată un obstacol prea mare pentru ocuparea funcţiilor înalte.

— Dar eu nu vreau funcţia asta, insistă Philippa. Pur şi simplu, n-am s-o fac.

— Tu trebuie să-i spui asta, nu eu. Dacă vrei, pot să te duc la ea chiar acum, iar ea bănuiesc că te va lămuri în orice problemă care te tulbură.

— Da, răspunse cu fermitate Philippa. Du-mă la ea. Cu cât mai repede se explică situaţia, cu atât mai bine. Înţeleg că e o mare onoare. Dar pur şi simplu nu sunt pregătită să-mi asum genul acesta de responsabilitate.

Domnişoara Glumjob o conduse pe Philippa afară din dormitor, apoi prin câteva coridoare lungi, după care coborâră o grămadă de trepte. Palatul părea să nu mai fie populat de nimeni, cu toate că Philippa ajunse degrabă la impresia că era bântuit. Într-una dintre camere, zări un aspirator de praf mişcându-se singur; şi, la picioarele scării, dădu peste o cârpă pentru praf, care tocmai lustruia balustrada din lemn. Văzând evidenta îngrijorare care pusese stăpânire pe Philippa, domnişoara Glumjob îi explică imediat că servitorii de care dispunea Ayesha erau, cu toţii, invizibili.

— Eu sunt singura persoană vizibilă din suita ei de la Babilon, îi spuse ea Philippei. Servitorii invizibili sunt cei mai buni. Cumva, simţi nevoia să vorbeşti cu un servitor pe care-l vezi. Dar, când servitorul e invizibil, statul de vorbă devine inutil. Aşa-i place bătrânei doamne: ca ei să se poată face auziţi, câteodată, dar nu văzuţi.

— Dar pe ei nu-i deranjează să fie invizibili?

— Sunt bine plătiţi. Domnişoara Glumjob scutură din cap. Îşi fac doar îndatoririle şi, atunci când se întorc la casele lor, devin din nou vizibili. Serios, nu e nicio problemă cu asta.

— Nu m-aş putea obişnui niciodată cu servitori invizibili, spuse Philippa, cutremurându-se. Sunt şi ei oameni, la urma urmei. Nu, n-aş putea niciodată să trăiesc în palatul ăsta.

— Dar nu te obligă nimeni, îi răspunse domnişoara Glumjob. Atunci când va fi al tău, vei putea să-l transformi după bunul tău plac: în stil minimalist, modernist, gotic, din anii şaizeci, rococo, oricum vei dori. Ba chiar poţi să-l faci la loc aşa cum era, adică în stil antic. Nu trebuie neapărat să rămână aşa. Eu n-am intrat niciodată într-o sticluţă de-a djinnilor, sau într-o lampă — Ayesha susţine că n-aş scăpa cu viaţă dintr-o experienţă ca asta —, dar bănuiesc că, în principiu, este ceva foarte asemănător.

Philippa continua să clatine din cap.

— Ar putea să arate şi ca un hotel Four Seasons*, că tot n-aş accepta să stau aici.

— Ayesha are puterile ei, fireşte. Orice-şi doreşte, face să apară. Cele mai noi cărţi, ultimele filme, ziarele, cele mai bune mâncăruri şi vinuri. În toate celelalte privinţe, e total dependentă de mine. Chiar îmi place să mă măgulesc spunând că am devenit prietene destul de bune.

Intrară într-o încăpere imensă, albă, care părea să fie desprinsă nu dintr-un palat al reginei Victoria, ci dintr-unul al unui maharajah indian. Domnişoara Glumjob îi explică:

— Pe lângă că era regina Marii Britanii, Victoria era şi împărăteasa Indiei. Asta se vede şi din modul în care a amenajat salonul ăsta. I se spune Salonul Durbar, după un cuvânt din limba hindustană, care se referă la un fel de petrecere. Eu n-am fost niciodată în India, dar am auzit c-ar fi un loc fascinant. Iar camera, sunt sigură c-o să-ţi placă, e magnifică.

---

*Four Seasons Hotels - renumită reţea internaţională de hoteluri de lux.

— Dar, mai precis, de unde eşti dumneata, domnişoară Glumjob?

— Din Greenville, Carolina de Nord. Într-o zi, am de gând să mă întorc acolo.

— Cât e de când n-ai mai fost pe-acasă?

— N-am mai fost de când am început să lucrez pentru Ayesha, de-acum vreo patruzeci şi cinci de ani.

— Sunt patruzeci şi cinci de ani de când n-ai mai fost acasă?

Domnişoara Glumjob încuviinţă, puţin melancolică.

— Dar de ce nu-ţi iei o vacanţă?

Se aşezară amândouă pe o canapea din dreptul unei ferestre care oferea o priveliştе spre nimic altceva decât aceeaşi lumină opacă pe care o văzuse şi în dormitor.

— Nu există vacanţe într-un serviciu ca ăsta, răspunse domnişoara Glumjob. Asta a făcut parte din înţelegerea mea cu Ayesha, la început, când am intrat în slujba ei. O altă condiţie a fost să nu cer niciodată o mărire de salariu, aşa că, din start, urma să cer oricare salariu mi-ar fi convenit, iar acela ar fi rămas salariul meu pentru toţi anii în care aş fi stat în serviciul ei. Prin urmare, am cerut 15.000 de dolari pe an. Dă-mi voie să-ţi spun că, pe atunci, în anii '50, 15.000 de dolari pe an însemna o avere. Şi-ţi spun cu toată sinceritatea că am crezut că m-am aranjat pe viaţă. Bineînţeles, în ziua de azi, 15.000 de dolari nu înseamnă prea mult. Dar nu îndrăznesc să-i cer o mărire de salariu, cum nu îndrăznesc să-i cer un concediu.

— De ce nu încerci să-ţi renegociezi contractul cu ea?

Domnişoara Glumjob clătină din cap.

— În primul rând, deoarece Ayesha e faimoasă pentru inima ei împietrită. N-o să fie niciodată de acord. În al doilea

rând, mi-a promis că, dacă-mi voi respecta partea de înţelegere, într-o zi îmi va îndeplini trei dorinţe. La fel ca-n cărţile cu poveşti. Trei dorinţe. Imaginează-ţi! Domnişoara Glumjob zâmbi, un pic ruşinată. Şi eu am făcut-o. Mi-am imaginat. Vreau să zic, m-am gândit la ceea ce o să-mi doresc, atunci când ea o să fie pregătită să mi le împlinească.

Philippa clătină din cap, cu un oarecare sentiment de milă faţă de domnişoara Glumjob.

— Poţi să dai tu din cap cât vrei, spuse domnişoara Glumjob, dar la noi în Greenville, nu prea aveai de-a face cu magia. Numai cu realitatea. Dar tot ceea ce-mi doream eu era magic. Zâmbi. Ţi se pare ceva în neregulă cu asta?

— Depinde din ce punct de vedere priveşti lucrurile. Dar părerea mea este că ţi-ai irosit viaţa, domnişoară Glumjob. Şi pentru ce? Pentru un vis. Doar realitatea contează.

— Ţie ţi-e uşor să spui asta, replică domnişoara Glumjob. Eşti din neamul djinnilor. Poţi să faci orice-ţi doreşti.

— Are dreptate, să ştii.

Philippa îşi ridică privirea şi observă că Ayesha stătea într-o mică lojă care amintea de cea a organistului dintr-o biserică.

— Poţi să schimbi lumea în care trăieşti, continuă Ayesha. Numai că pentru ea, ca şi pentru oricare altă fiinţă pământeană, realitatea nu înseamnă altceva decât un copac sau o piatră. Realitatea nu este, mai mult ca sigur, un lucru pe care să-l poţi găsi în sufletul unei fiinţe omeneşti. Acesta, sufletul, ţine de organul cu care-şi doresc ceva. De inimă. Nu de creier, aşa cum vei descoperi atunci când vei ajunge să cunoşti mai multe despre locurile acestea.

— Nu vreau să cunosc mai multe despre locurile acestea, ripostă Philippa. Vreau să merg acasă. Sunt onorată de oferta

pe care mi-ai făcut-o, Ayesha, cu adevărat onorată. Dar asta nu e pentru mine.

— Nu este vorba despre o ofertă pe care s-o poţi refuza, spuse Ayesha, coborând treptele. Purta o rochie albastră din mătase, cu un guler înalt, plisat, şi, ca întotdeauna, avea o geantă pe braţ şi o batistă la mânecă. Mă tem că nu ai dreptul să alegi în această problemă. Timp de mulţi ani am căutat persoana potrivită să-mi ia locul, când eu nu voi mai fi. Iar acum am găsit-o. Atunci când voi pleca de pe lumea asta — ceea ce, slavă Domnului, nu va întârzia să se întâmple — vei prelua puterea. Tu, Philippa, vei fi următorul Djinn Albastru din Babilon.

— O să fug. Nu poţi să mă ţii aici. N-o să te las s-o faci.

— Şi unde vrei să fugi?

Ayesha vorbea cu o voce blândă, aproape şoptită, dar în ea existau inflexiuni de oţel, ca şi în fermitatea fălcilor ei, sau în ochii a căror privire putea străpunge orice armură.

— Nici măcar nu ştii unde te afli. Dac-ai şti, nu te-ai mai gândi la fugă. Irakul e destul de primejdios, dar nici nu se compară măcar cu primejdiile pe care le poţi întâlni aici, în Iravotum.

— Unde?

Philippa se încruntă. Auzise destule despre Irak. Şi despre Iran. Cine nu auzise? Dar, până în clipa în care domnişoara Glumjob pomenise acest nume, nu auzise niciodată despre Iravotum.

Ayesha o apucă pe Philippa de braţ şi o conduse către una dintre ferestrele largi ale Salonului Durbar, la fel de opacă şi cu aceeaşi lumină albă; dar, în clipa în care Ayesha o atinse, sticla se limpezi, iar Philippa zări pădurea întunecată şi de nepătruns din faţa palatului.

— Acesta, îi explică bătrâna, este Iravotum, locul tuturor dorinţelor neîmplinite şi al mâniei. Atunci când oamenii îşi doresc lucruri rele, aici este locul în care vin aceste lucruri rele, în speranţa că vor fi îndreptate. Chiar în dimineaţa aceasta, lângă poartă, am văzut o fiinţă, pe jumătate sconcs, pe jumătate om. Întâmplarea face să ştiu că mama sărmanei creaturi a rostit cu voce tare, în apropierea unui djinn care putea s-o audă: „Mi-aş dori să am un copil, chiar dacă ar semăna cu un sconcs". Şi dorinţa i s-a îndeplinit. Abia când l-a născut, şi-a dat seama de faptul că pruncul ei era tocmai ceea ce-şi dorise: pe jumătate sconcs, pe jumătate om.

Ayesha schiţă un zâmbet îngheţat.

— Ai mare grijă ce-ţi doreşti! S-ar putea ca dorinţele să ţi se îndeplinească.

— Ce fel de djinn ar fi în stare să îndeplinească o astfel de dorinţă? se miră Philippa.

— Nu toţi djinnii care-şi exercită puterile sunt la fel de buni ca unchiul tău, Nimrod. Mulţi dintre cei de seama noastră se bucură să le joace feste muritorilor. Dar, tot la fel de bine, se pot ivi situaţii în care până şi un djinn bun poate îndeplini dorinţe fără să le cunoască. În visele djinnilor bătrâni, de exemplu. Minţile lor adormite nasc monştri. Şi, uneori, djinnii tineri şi fără experienţă transformă dorinţele în realităţi, cu efecte dezastruoase. Îndeplinirea subliminală a dorinţelor, o numim noi. Cred că şi tu ai avut o experienţă de acest gen.

Philippa încuviinţă.

— Da, zise ea, amintindu-şi de o astfel de întâmplare, petrecută într-un avion care zbura de la New York spre Londra.

— O să te-ntâlneşti cu toate dorinţele acestea acolo, afară, dacă vreodată vei fi atât de nesăbuită încât să ieşi din palat şi să le cauţi.

Ayesha atinse geamul cu degetul, iar perdeaua de lumină albă acoperi din nou priveliştea de afară.

— De ce nu-i ajuţi? întrebă Philippa.

— Nu eu sunt cea care i-a făcut să fie ceea ce sunt, răspunse Ayesha. Pe de altă parte, nu rezistă multă vreme. Până la urmă, sunt devoraţi de un monstru căruia i se spune *Optabellower*. Un monstru puternic, care s-a născut din mintea adormită a lui Ishtar însăşi. Prin urmare, nu e nevoie să intervin eu. Dar îţi spun, cu toată sinceritatea, îmi este cât se poate de indiferentă soarta lor.

— Este un alt motiv întemeiat pentru care n-aş vrea să fiu în locul tău, insistă Philippa. Nu semăn absolut deloc cu tine. Nu sunt genul de persoană care să dea înapoi şi să-i lase pe oameni să sufere, fără ca măcar să încerce să-i ajute.

— Nu? Djinnul Albastru zâmbi. Semeni cu mine mult mai mult decât ţi-ai putea închipui, Philippa. Tocmai de-asta te-am ales.

— Nu mă interesează cât de mult o să trebuiască să stau aici. Niciodată n-o să ajung să fiu la fel de rea ca tine.

— Nu rea. Indiferentă. E o deosebire.

— Eu sunt de părere că a nu-ţi păsa este ceva la fel de urât ca răutatea.

— Vom trăi şi vom vedea, replică Ayesha. Dar, din fericire, nu va trebui să stăm prea mult timp aici, până când inima ta va fi la fel de împietrită ca şi a mea. Atunci, vom putea să mergem la vila mea din Berlin. O să-ţi placă Berlinul. Şi, cu timpul — cel puţin, atât cât ne-a mai rămas —, o să ne împăcăm foarte bine, noi două.

— N-o să fie aşa, chiar dac-ai trăi să ajungi la vârsta de o mie de ani, cum de fapt şi arăţi, femeie oribilă ce eşti! Şi cu atât mai mult după ceea ce s-a întâmplat la Campionatul de

Djinnverso. Tu ai fost, nu-i aşa? Tu ai schimbat zarurile. Şi tot tu m-ai obligat să dau impresia că mărturisesc o faptă pe care n-am făcut-o.

— Eşti foarte aproape de adevăr. Eu am aranjat cutia şi zarurile. Numai că Izaak Balayaga a fost cel care a pătruns, pentru o vreme, în trupul tău, răspunzând la întrebările mele.

— Da, dar sunt convinsă că tu l-ai pus să facă asta.

— A, nu l-am pus s-o facă. I-am dat un ordin. E o diferenţă. N-avea de ales, chiar şi dac-ar fi ştiut ce e mai bine pentru el.

— Dar de ce? De ce mi-ai făcut una ca asta?

— Din mai multe motive. În primul rând, am vrut să văd cum va reacţiona Mimi de Ghulle la umilirea ta. Să văd dacă avea vreuna dintre calităţile intelectuale necesare pentru a deveni următorul Djinn Albastru. E suficient să-ţi spun că n-am fost deloc încurajată de comportamentul ei. Dar, în principal, am vrut să-ţi pun la încercare tăria de caracter. Şi să văd dacă, în ciuda tuturor celor ce ţi s-au întâmplat, vei accepta misiunea pe care avea să ţi-o încredinţeze Nimrod. Dacă vei fi de acord să încerci să recuperezi Grimoarul lui Solomon, pentru binele întregului neam al djinnilor. Cu alte cuvinte, am vrut să văd dacă ai fi dispusă să pui binele altora înaintea binelui tău. Ridică din umeri. Ceea ce, fireşte, ai făcut, copilă. La urma urmei, te afli aici, nu?

— Nu-mi mai spune *copilă*! strigă Philippa. Nu sunt o copilă. Şi nu mă mai lua ca pe-un ţânc, vrăjitoare bătrână ce eşti!

Ayesha schimbă o privire cu domnişoara Glumjob, apoi făcu un semn de încuviinţare cu capul.

— E bine, zise ea. A început.

— Ce să-nceapă?

Ayesha se aşează pe un fotoliu şi-şi împreună mâinile în poală.

— Grădina Raiului nu era prea departe de-aici. Mulţi dintre cei care au citit povestea lui Adam şi a Evei îşi amintesc de faptul că erau acolo doi copaci: Copacul Ştiinţei Binelui şi Răului, precum şi Copacul Vieţii. În unele versiuni ale poveştii se mai vorbeşte şi despre un al treilea copac. Acesta era Copacul Logosului, pe care alţii îl numesc al Raţiunii sau chiar al Logicii. Eu însămi prefer Logica, fiindcă ea există mai presus de Bine şi de Rău. Logica îşi poartă singură de grijă, Philippa. Toate celelalte sunt lipsite de înţeles.

— Şi ce-are asta de-a face cu mine?

— Tot ceea ce se află aici este sub influenţa acestui copac. Aerul pe care-l respiri este plin de mireasma mugurilor copacului, mireasmă care, în această perioadă a anului, este foarte puternică. De asemenea, folosim uleiul extras din muguri pentru mâncarea pe care-o preparăm în bucătăriile noastre. Sucul de mere al domnişoarei Glumjob este preparat din merele culese din Copacii Logicii care cresc în grădină. Până şi apa pe care-o bem este influenţată de rădăcinile acelor copaci.

Philippa clătină din cap, neîncrezătoare.

— Nu te cred, rosti ea.

— Întreabă-te pe tine însăţi, draga mea. Fetiţa drăguţă şi politicoasă pe care-am cunoscut-o la New York ar fi fost în stare să-mi spună *vrăjitoare bătrână*? Mă îndoiesc.

— Ei bine, atunci n-o să mai beau suc de mere, anunţă Philippa.

— Poate că nu. Dar până şi djinnii au nevoie să respire, Philippa. Nu te-aş sfătui să te abţii şi de la aşa ceva, decât dacă vrei să te îmbolnăveşti.

— Aş prefera să mă îmbolnăvesc, decât să ajung ca tine, rosti Philippa, pe un ton sfidător, apoi porni spre uşă.

— Poţi să mergi oriunde vrei, prin palat şi prin grădini, o anunţă Ayesha. Orice vrei, ajunge să pui mâna pe telefon. Şi-atunci unul dintre mulţii noştri servitori invizibili îţi va aduce orice ai nevoie. Dacă vei da peste vreo uşă încuiată, să ştii că nu este încuiată ca să te ţină prizonieră, ci mai degrabă ca să te protejeze împotriva unor lucruri care nu ţi-ar fi pe plac, fiindcă eşti încă tânără şi te poţi înspăimânta cu uşurinţă. Adu-ţi aminte de asta, în primul rând: te afli în Iravotum, nu în America, nici măcar în Irak, la urma urmei. În ciuda a ceea ce-ţi văd ochii, locul acesta este foarte vechi, la fel de vechi ca şi piramidele, aşa că poţi să dai peste foarte multe lucruri ciudate. Mai ales în grădină. Aşa că, ai grijă, copila mea! Întotdeauna să ai grijă!

CAPITOLUL 12

DRUMUL SPRE BAGDAD

Între timp, la Berlin, în apartamentul lui Nimrod din Hotelul Adlon, John, istovit, se ducea la culcare, dar Nimrod şi domnul Rakshasas rămaseră treji toată noaptea, ca să studieze traducerea lui Virgil Macreeby după scrierile Marelui Preot Eno. În dimineaţa următoare, John se trezi cu forţe proaspete şi, după ce înfulecă de ici, de colo, de pe imensul cărucior adus de Nimrod pentru micul dejun, împreună cu Groanin, cu Alan şi cu Neil, se aşeză să asculte ceea ce aveau să spună cei doi djinni mai vârstnici. Dar foarte curând deveni limpede faptul că atât Nimrod, cât şi domnul Rakshasas, şovăiau să ajungă la subiectul principal.

— Din studiile noastre asupra scrierilor lui Eno... începu încetişor Nimrod.

— El este autorul pergamentelor, adăugă domnul Rakshasas. Preotul lui Bellili. Cea care a fost predecesoarea lui Ishtar.

— Treaba este, John, că am ajuns la o serie de concluzii. Nu toate plăcute.

— Haideţi, îi îndemnă John. Care sunt şansele noastre s-o salvăm pe Philippa?

Domnul Rakshasas clătină din cap.

— Cerbul care intră într-un magazin de pălării nu face altceva decât să atragă atenţia asupra lui, asta-i cât se poate de clar, rosti el, misterios.

John gemu, exasperat. Îi plăcea foarte mult de domnul Rakshasas, dar în unele momente — iar acesta era unul dintre ele — se gândea că bătrânul djinn ar fi de mai mult folos dac-ar tăcea.

— Băiatul a pus degetul pe rană, continuă domnul Rakshasas. Cu siguranţă, şansele *noastre* sunt destul de mici. Dar şansele *tale*, John, ar putea fi mai mari.

— Ceea ce vrea el să spună este că eu nu voi veni cu tine, explică Nimrod. Dacă m-aş apropia, fie şi la o distanţă de o sută de mile de Iravotum şi de Palatul Suspendat din Babilon, Ayesha m-ar simţi şi imediat şi-ar lua anumite contramăsuri.

— Ce fel de contramăsuri? se interesă Groanin.

— Nu ştiu sigur, răspunse Nimrod. Eno nu se exprimă prea clar în legătură cu asta. Pe de altă parte, tu, John, ai două avantaje importante. Primul este acela că, fiind fratele geamăn al Philippei, eşti aproape imposibil de detectat. Ayesha, dacă te-ar simţi prin apropiere, ar crede că eşti, de fapt, Philippa.

Nimrod se opri.

— Şi care-ar fi cel de-al doilea avantaj important?

— E o sabie cu două tăişuri, la drept vorbind, interveni domnul Rakshasas. Faptul că eşti mai puţin puternic decât Nimrod te face să fii greu de detectat, dar nu imposibil.

— Ceea ce vrea să spună el este că vei putea să rămâi ascuns pentru simţurile bătrânei Ayesha numai atâta timp cât te vei abţine să-ţi foloseşti propriile puteri de djinn.

John schiţă un zâmbet subţire.

— Hai să punem lucrurile la punct, zise el. Aşteptaţi de la mine să merg de unul singur, într-una dintre cele mai primejdioase ţări din lume, fără niciuna dintre puterile de djinn care să mă apere?

Nimrod încuviinţă.

— Cam pe-acolo, da.

— Fără măcar un *discrimen*?

— Fără măcar un *discrimen*, confirmă Nimrod. Nu eşti obligat să faci asta, John. Ai de înfruntat nişte condiţii foarte dificile, poţi să fii sigur de asta. Poate c-ar trebui chiar să mai chibzuieşti. Nimeni, cu atât mai puţin eu, nu va gândi ceva rău despre tine, dacă nu te vei duce.

— Mă voi duce, replică John, liniştit.

— Dacă te vei duce, te va însoţi domnul Rakshasas, în calitate de sfătuitor, din moment ce poate rămâne nedescoperit, ascuns în lampa lui. Şi, fireşte, te vor însoţi, de asemenea, Alan şi Neil.

Amândoi câinii lătrară în acelaşi timp. Iar domnul Groanin îşi drese vocea cu zgomot.

— Cu tot respectul pe care vi-l datorez, sir, interveni acesta din urmă, nu vi se pare c-aţi uitat ceva?

Nimrod se încruntă.

— Nu, nu cred, Groanin.

— Aţi uitat de mine, domnule. Şi eu o să-l însoţesc pe flăcău. Oi avea eu numai un braţ, dar ştiu să-mi port de grijă. Vă spun eu, ştiu să-mi port de grijă. Şi, aşa cum am mai spus-o, nu există lucru pe lumea asta pe care nu l-aş face pentru tinerii ăştia doi.

— Îţi mulţumesc, domnule Groanin, spuse John, care se simţea foarte mişcat de această demonstraţie de afecţiune din partea valetului lui Nimrod.

— Da, încuviinţă Nimrod. E un gest foarte nobil din partea dumitale, Groanin.

Groanin scutură din cap.

— Nobil? Nú, domnule, nu e nobil. E doar omenesc. Da, cred că aşa s-ar putea numi. Omenesc. Uneori, dumneavoastră, djinnii, uitaţi de ce suntem în stare noi, oamenii obişnuiţi.

Alan lătră cu putere, ca şi cum şi-ar fi amintit de ceea ce fusese capabil, la rândul lui, pe vremea când era o fiinţă umană.

— Dar unde e Iravotum? se interesă John. Şi cum vom ajunge acolo?

— Ei, aici chiar avem şi veşti bune, anunţă Nimrod. Marele Preot Eno dă instrucţiuni detaliate în privinţa modului în care se poate ajunge acolo, cum se poate intra, precum şi despre câteva dintre primejdiile pe care se prea poate să le întâmpini într-o călătorie subterană către Regatul tainic, Iravotum. A desenat chiar şi o hartă, în care arată drumul cel mai prielnic pe care-l poţi urma.

— Ai spus *subterană*, nu-i aşa? vru să ştie John, întrebându-se cum va izbuti să se descurce cu claustrofobia, într-o astfel de expediţie. Să ia o pastilă de cărbune ca să reziste la un zbor de câteva ore cu avionul era una, dar să călătorească pe sub pământ i se părea cu totul alta.

— Palatul Suspendat şi Iravotum, care este locul dorinţelor neîmplinite şi mânioase ce înconjoară palatul, se află la câteva mile adâncime sub suprafaţa pământului, îi explică Nimrod. E mai potrivit pentru un loc secret, ermetic. Actuala lui amplasare este sub ruinele anticului Babilon, care, la rândul lui, e situat la vreo cincizeci şi cinci de mile la sud de Bagdad. Eno nu arată propriu-zis cum intrau în palat

Ishtar şi urmaşele ei, dar descrie în amănunt existenţa unei alte intrări secrete, aflată sub amplasamentul anticului Turn Babel.

— A existat cu adevărat? se miră John. Credeam că este doar o poveste despre mai multe popoare care s-au pomenit deodată că vorbesc în sute de limbi diferite, încât nimeni nu înţelegea ceea ce spuneau ceilalţi.

— Babel a existat cu adevărat, aşa este, afirmă Nimrod. Amplasamentul este cam la vreo sută de mile distanţă la nord de Babilon, într-un loc numit Samarra, unde un fel de turn mai există şi în zilele noastre. Eno ne învaţă cum să găsim intrarea secretă dedesubtul acestui turn, precum şi cum se poate ajunge la Iravotum de-acolo. După cum se spune în pergamente, există o mare subterană, dar şi un luntraş care te va duce pe malul celălalt.

— Să mă bată Dumnezeu! exclamă Groanin. Era pretextul nimerit pentru ca el să recite câteva versuri dintr-un poem, lucru cu care se mândrea nespus:

De unul singur navigând, în barca dreaptă,
Plătind obol doar un bănuţ, cum se cuvine,
Pe cine, pe al Letei ţărm care te-aşteaptă,*
Ţi-nchipui că găseşti?
*Doar nu pe mine.***

---

* Unul dintre râurile Infernului (Hades) din mitologia greacă. În greaca veche, *lethe* înseamnă uitare, ascundere. Vechii greci credeau că sufletele, înainte de a se reîncarna, erau obligate să bea din apa Letei ca să-şi uite existenţele anterioare.

** Strofă dintr-un poem intitulat *Easter Hymn* (Imn de Paşte), al poetului englez Alfred Edward Housman (1859–1936), din populara culegere *A Shropshire Lad* (Un flăcău din Shropshire).

Chicoti sinistru.

— Vă zic eu, nu pe mine.

John încuviinţă.

— Groanin are dreptate, rosti el. Nu vi se pare că sună un pic cam, să zicem, gotic?

Începuse să se întrebe oarecum dacă merita să fie un djinn. Ultimele întâmplări fuseseră de natură să-i cam ridice părul pe cap şi să-l înfioare, aşa că o jumătate din el şi-ar fi dorit să fie din nou acasă, în New York, ocupându-se de lucruri normale, ca de exemplu să fie hărţuit de Gordon Warthoff. Ceea ce-l făcu să se întrebe, pentru o clipă, dacă Philippa izbutise într-adevăr să facă să dispară coşurile celuilalt băiat şi dacă prin aceasta îl făcuse să devină mai bun. Fără îndoială că avea să afle răspunsul, dacă va izbuti să supravieţuiască misiunii în faţa căreia se afla şi să se întoarcă la şcoală, pentru următorul semestru. De un singur lucru era convins John, cu toate acestea: că-i lipseau tare mult înţelepciunea şi sfaturile surorii lui. Fără ea alături, se simţea ca şi cum ar fi lipsit o parte din el.

— Gotic, zici? replică Nimrod. Este aşa cum este, John. Dacă pământenii s-or fi folosit de Iravotum ca temelie pentru miturile şi legendele lor prosteşti, asta are o importanţă mult prea mică pentru noi. Aruncă o privire spre ceasul său de la mână. E timpul să pornim la drum. Vă voi conduce pe toţi cu un vârtej până la Amman, în Iordania. Cel mult până acolo pot să vin şi eu cu voi.

— Iordania este o ţară învecinată cu Irakul, corect? întrebă John.

— Da. De-acolo, va trebui să găsim mijloace mai pământeşti care să vă transporte pe voi patru prin deşertul irakian.

Câteva ore mai târziu, poposiră la cel mai bun hotel din capitala Regatului Haşemit al Iordaniei. Lăsându-i pe Groanin şi pe John într-unul dintre numeroasele restaurante ale hotelului, Nimrod şi domnul Rakshasas plecară să caute un mijloc de transport. Hotelul era plin de oameni de afaceri şi jurnalişti britanici şi americani, unii dintre ei având de asemenea intenţia de a călători dincolo de graniţă, în Irak. Dar, din povestirile pe care John le auzi în timp ce savura un delicios hamburger, Irakul i se păru chiar mai primejdios decât bănuise la început.

— Nu pot să sufăr locul ăsta, mărturisi Groanin, cufundând o linguriţă într-un borcan cu mâncare pentru copii. Neavând încredere în cea mai mare parte a mâncărurilor care nu erau gătite în Anglia, Groanin îşi adusese cu el un rucsac uriaş, în care pusese câteva duzini de borcane cu mâncare sterilizată pentru copii, ceea ce considera el c-ar fi singura mâncare sănătoasă într-o ţară cu clima atât de caniculară. Dar, oricât de sigură ar fi fost mâncarea pentru copii, John considera că e de-a dreptul de prost gust pentru un adult să mănânce un soi de pastă maronie, căreia i se spunea plăcintă mocănească de morcovi. În ceea ce-l privea, John prefera să rişte să-şi deranjeze stomacul, decât să mănânce praz şi conopidă cu brânză Cheddar: numai mirosul de aşa ceva era suficient să-l facă să se simtă rău.

— Nu ştii ce pierzi, spuse John, muşcând atât cât îi permiteau fălcile din hamburger. E excelent.

— Dacă vrei să rişti să mănânci aşa ceva, e treaba ta, replică Groanin. Pe lângă asta, din experienţa căpătată în timpul în care am avut grijă de unchiul tău toţi aceşti ani, pot să-ţi spun că voi, djinnii, puteţi mânca orice. Nu vreau să spun mai mult decât atât. N-am chef să mă îmbolnăvesc.

Dar, dacă vei studia cartea aia, cea pe care-a scris-o domnul Rakshasas, atunci vei vedea exact despre ce vorbesc.

Între timp, Nimrod găsise un şofer dispus să-i ducă pe John, pe Groanin şi pe cei doi câini (ca să nu mai punem la socoteală şi lampa care-l conţinea pe domnul Rakshasas) dincolo de deşert, în Samarra. Şi, foarte devreme, în dimineaţa următoare, la ora patru, când era încă întuneric, şoferul îi aştepta în faţa hotelului, cu maşina: un sedan mare, Mercedes diesel.

— La naiba, se plânse Groanin, în timp ce şoferul, Darius al Baghdadi, se prezenta. E un puştan, pe ochii mei! Câţi ani ai, fiule?

Darius rânji, mândru.

— Sir, am doisprezece ani, anunţă el.

— Şi tatăl tău ce părere are despre tine, e de acord să conduci maşina?

— Tata a murit, spuse Darius. Eu trebuie să-mi întreţin familia, acum. Sunt un şofer foarte bun. O să vă convingeţi, domnule.

— Toată lumea cu care-am vorbit mi-a spus că Darius e unul dintre cei mai buni şoferi din Irak şi ştie drumul prin deşert ca pe propriul buzunar.

— Şi cu bodyguardul cum rămâne? insistă Groanin. Aţi spus c-o să angajaţi unul. Unde e?

Darius clătină din cap.

— Fără bodyguarzi, zise el. Bodyguarzii atrag atenţia. Îi fac pe unii să creadă că am fi pradă bogată. Mai bine nu avem bodyguard.

Groanin, în atribuţiile căruia intra şi să conducă limuzina Rolls-Royce a lui Nimrod, atunci când se aflau în Londra, gemu, nefericit.

— Nu pot să sufăr locul ăsta, repetă el.

— O să vă placă Irakul, zise Darius. Irakul este ţară foarte frumoasă. Oameni foarte drăguţi.

— Tare mă mai îndoiesc de asta, bombăni Groanin.

John îi strânse mâna băiatului irakian.

— Drăguţă maşină, afirmă el, simţind o uşoară invidie faţă de băiatul de doisprezece ani căruia i se permitea să conducă aşa ceva.

— Mercedes Benz este maşină foarte puternică, foarte de încredere, aprecie Darius. Dar la service şi la dealeri nu stăm bine. A fost maşina tatii. Eu prefer Ferrari.

— Şi eu, fu de acord John.

— Vreau să fiu pilot de curse, când ajung mare, spuse Darius. De Grand Prix. Ca Michael Schumacher. El e preferatul meu.

— Şi mie-mi place, îl susţinu John, cu toate că-i plăceau mai mult maşinile de formula Indy decât cele de Formula 1.

Darius avea un zâmbet larg şi o căpăţână mare, acoperită cu o claie deasă de păr negru care-i cădea în ochi şi despre care John avea impresia că-l face să semene cu unul dintre membrii formaţiei Beatles. Purta jeanşi, o imitaţie de ceas Rolex din aur, precum şi un tricou pe care scria *Hasta la vista, baby**. Darius îi spuse că tricoul îl primise cadou de la un soldat britanic. La cingătoarea din jurul taliei avea un toc pentru pistol, dar care nu conţinea o armă, ci banii săi, precum şi o teacă din argint, în care nu se afla un cuţit, ci o pereche de ochelari de soare. Lui Darius părea să-i placă foarte mult de Alan şi de Neil, spunând că nimeni n-ar crede despre câinii aceştia că ar fi americani. În schimb, insistă să-i ducă pe John şi pe domnul Groanin la un

* „La revedere, puiule!", în limba spaniolă, în original.

magazin de haine arăbeşti din apropierea hotelului, astfel încât fiecare dintre ei să-şi cumpere câte o *thobe* — o cămaşă lungă, albă, pe care o purtau bărbaţii arabi şi care le ajungea până la glezne — şi câte un *bisht*, un fel de halat lung, purtat pe deasupra.

— Mai bine arătaţi ca arabii, atât timp cât călătorim, le explică Darius. Astfel, bandiţi care ne văd zic că nu merită osteneala să ne jefuiască.

— Dar cu tine cum rămâne? îl întrebă Groanin pe Darius, simţindu-se caraghios în straiele sale lungi. Tu nu eşti îmbrăcat ca un arab.

Darius începu să râdă.

— Da, dar eu *sunt* arab. Dacă se-ntâmplă ceva, vorbesc arăbeşte şi n-or să încerce să mă jefuiască. Dar dacă vreunul bănuieşte că sunteţi englezi sau americani, atunci s-ar putea să încerce să vă jefuiască.

Groanin înghiţi în sec, stingherit.

— Ai dreptate, cred eu.

— Mi-aş dori să vorbesc şi eu arăbeşte, spuse John.

Avea să fie o zi caniculară. În seara precedentă, temperatura trecuse de patruzeci de grade, iar fierbinţeala deşertului îi încălzise oasele lui John, făcând să-i revină puterile de djinn. Astfel, de îndată ce-şi dori să vorbească arăbeşte şi pronunţă cuvântul său de concentrare, dorinţa i se şi îndeplini.

— Ai face mai bine să ai grijă cu astfel de lucruri, îl sfătui Nimrod, atunci când, ceva mai târziu, îl auzi pe John vorbind araba şi înţelese ceea ce se întâmplase. Mă refer la dorinţe. Adu-ţi aminte. De îndată ce treceţi graniţa în Irak, nu trebuie sub nicio formă să-ţi mai foloseşti puterile de djinn. Asta pentru cazul în care Ayesha s-ar gândi să-şi folosească radarul pentru djinni. Îi înmână lui John un telefon celular.

Sună-mă aici, în Amman, când o s-ajungi iarăşi la suprafaţa pământului. Nu cred că o să ai semnal până atunci.

Alan şi Neil scoaseră fiecare câte un lătrat puternic, după care săriră pe bancheta din spate a automobilului.

— La revedere, domnule, spuse Groanin, scuturându-i cu putere mâna lui Nimrod.

— La revedere, Groanin, şi-ţi mulţumesc.

Valetul englez se căţără pe bancheta din spate, alături de cei doi rottweileri, apucându-se să citească din *Daily Telegraph*.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă John pe Nimrod. Vreau să spun, cât timp vom fi în Irak?

— Poţi să fii sigur că voi avea destule de făcut, răspunse Nimrod. Dacă vom izbuti s-o împiedicăm pe Ayesha să facă din sora ta următorul Djinn Albastru din Babilon, este de asemenea de datoria noastră să căutăm o înlocuitoare pentru Ayesha, cât mai repede cu putinţă.

— Dar eu credeam că nimeni nu vrea postul ăsta.

— Nu e întru totul adevărat, spuse Nimrod. O parte a problemei a fost aceea că Ayesha, având inima atât de împietrită, şi-a pierdut abilitatea de a-şi conduce poporul. A îmbătrânit. I-a jignit pe mulţi dintre djinni. Dar eu sunt mult mai convingător şi mai diplomat. Ca rezultat, este foarte posibil ca eu să reuşesc cu uşurinţă, acolo unde ea a eşuat în totalitate.

— Atunci, unde-o să cauţi?

— Mă gândesc că mai degrabă ar trebui să încerc la Monte Carlo, declară Nimrod. E capitala europeană a ghinionului*, iar acolo se află cineva care s-ar putea dovedi persoana potrivită.

---

* Aluzie la faptul că în Monte Carlo se află cele mai multe şi mai frecventate cazinouri din Europa.

Nimrod îl îmbrăţişă pe John şi-şi frecă apoi mâinile cu un gest de fals entuziasm, încercând să-şi învingă îngrijorarea pe care-o simţea la gândul că nepotul său pleca într-o expediţie atât de primejdioasă.

— Bine, atunci. La revedere, John, şi mult noroc.

— La revedere, unchiule, răspunse John şi, fără să mai stea pe gânduri, sări pe scaunul din faţă al Mercedesului, înainte ca Nimrod să-i observe teama.

Privi spre Darius, apoi spre Groanin.

— Am luat tot ceea ce trebuia, domnule Groanin? întrebă el.

Ca un bun valet, Groanin avea o listă.

— Telefon celular, încărcător, trusă de prim ajutor, apă, pliculeţe cu ceai, lanterne, umbrelă, şerveţele, mâncare pentru câini Mutt'n'Pooch — cincizeci şi şase de cutii — hârtie igienică, mâncare pentru copii — cincizeci şi şase de borcane — prăjituri cu mentă Kendall, sendvişuri arăbeşti... asta-i tot, cred eu.

— Umbrelă? se miră John. Pentru ce Dumnezeu ai mai luat-o şi pe-asta?

— Pentru cazul în care plouă, fireşte.

— În deşert nu plouă, râse John.

— Cred că nu eşti bine informat, replică domnul Groanin. Plouă peste tot. Şi mai bine e să fii pregătit, asta e ceea ce am spus întotdeauna.

— N-ai uitat nimic? întrebă Nimrod şi, prin fereastra deschisă a Mercedesului, îi întinse lui John traducerea legată în piele, a lui Virgil Macreeby, după *Pergamentele lui Bellili*. Cartea lui Eno.

— Da, zâmbi John. Avem nevoie de asta.

Porniră prin suburbiile oraşului Amman şi, aproape imediat, John descoperi un indicator pe care scria că până la Samarra sunt cinci sute de kilometri, ceea ce înseamnă un pic mai mult de trei sute de mile. Aveau în faţa lor un drum de şase sau şapte ore. Sau poate mai puţine, ţinând cont de viteza cu care Darius conducea maşina. John constată că băiatul irakian conducea cu mare îndemânare, mai ales atunci când observă că Darius se cocoţase pe un teanc alcătuit din mai multe cărţi de telefoane ale Bagdadului, astfel încât să poată vedea pe deasupra bordului. Mai erau şi alte modificări pe care i le adusese Mercedesului, astfel încât să-l poată conduce. Capătul cu care se loveşte al unei crose pentru golf fusese montat pe schimbătorul de viteze, iar pedalele fuseseră înălţate de un tinichigiu priceput, care se folosise de câteva cutii goale de tablă pentru cafea. În clipa în care se crăpă de ziuă, se aflau pe drumul deşertului, într-un peisaj aproape ca de pe Marte; abia acolo Darius apăsă cu adevărat pedala de acceleraţie.

— Chiar trebuie să conducă atât de repede? se plânse Groanin.

— Sunt şofer foarte bun, râse Darius, atingând cu degetul o fotografie a lui Michael Schumacher, pe care-o agăţase de oglinda retrovizoare, ca să-i poarte noroc, înainte de a mări şi mai mult viteza. Vedeţi? Foarte repede. Ca Michael Schumacher, este?

Groanin gemu tare şi, lăsându-se pe spate pe banchetă, se apucă să înfulece dintr-o cutie cu friptură de porc cu sos de mere, ca să se mai liniştească puţin.

— Când ţi-ai luat permisul? îl întrebă John pe Darius.

Băiatul irakian îi răspunse râzând:

— Care permis? N-am niciun permis. Am familie de întreţinut. Mama şi patru surori. Nu trebuie permis.

Groanin gemu din nou tare şi, ascunzându-se în spatele ziarului său vechi de două zile, încercă să nu bage de seamă ceea ce se întâmpla în faţa lui.

Maşina lor nu era singura care călătorea spre Bagdad. Încă de când plecaseră din Amman, aveau în spatele lor trei Range Roveruri albe, în care se aflau câţiva ziarişti occidentali, fotografi, precum şi bodyguarzii lor foarte bine înarmaţi. Darius făcu un semn cu capul în direcţia lor, în timp ce-i privea în oglinda retrovizoare.

— Încearcă să se ţină după noi, anunţă el, fericit. Vreţi, poate, să-i pierdem pe drum?

— Dumnezeule, nu! exclamă Groanin. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât suntem mai în siguranţă.

— Nu şi aici, în deşert, spuse Darius. Numărul poate aduce siguranţă în Anglia sau în America. Numai că aici, cu cât mai mulţi, cu atât mai multe ţinte. Mai bine să călătorim singuri. Aşa cred eu.

— Iar eu nu cred, protestă Groanin. De fapt, opreşte un pic şi vezi dacă se opresc şi ei. Ar putea să aibă un ziar mai recent decât al meu.

— OK, spuse Darius. Dumneavoastră sunteţi şeful. Dar ar fi mai bine să aşteptăm până la Safawi, zic eu, şi să poposim acolo.

Safawi era un oraş iordanian, tradiţional punct de popas pentru camioane, unde şoferii matahalelor pe roţi se opreau să bea ceva rece şi să înfulece un chebap, sau o lipie de la vreuna dintre brutăriile din drum. Darius trase automobilul în afara drumului, în faţa unei benzinării improvizate. Cele trei Range Roveruri îi urmară exemplul şi un întreg detaşament de bărbaţi

şi femei coborî. Una dintre femei, frumoasă, dar cu înfăţişarea aspră, se apropie de John, în timp ce şoferii îşi făceau plinul cu benzină, iar Groanin îi implora să-i dea un ziar.

Femeia purta o cămaşă neagră, pantaloni bufanţi negri, de călărie, o jachetă neagră, ochelari de soare negri, precum şi mai multe aparate de fotografiat atârnate de gât, în stilul în care-şi poartă medalioanele cântăreţii de rap.

— Britanic? întrebă ea.

— American, răspunse John.

— Ce cauţi aici? îl luă ea la rost. Aici nu e parc de distracţii. Locul acesta e primejdios. Tipul de colo, cu o singură mână, e tatăl tău sau ce e?

— Nu, zise John. Nu e tatăl meu. Uitaţi, vă mulţumesc, dar nu e cazul să vă faceţi griji pentru mine. Sunt îmbrăcat arăbeşte. Vorbesc araba cursiv. Şi merg cu o maşină cu numere de înmatriculare irakiene. Spre deosebire de cele ale dumneavoastră. Probabil că sunt mai în siguranţă decât dumneavoastră.

— Ai dreptate. Femeia zâmbi. Îi întinse mâna, iar John i-o apucă, grijuliu, în timp ce-şi rostea numele.

— Eu sunt Montana Retch, zise ea. De la agenţia de presă Beretta. Poate c-ai auzit de mine.

— Nu, chiar nu, răspunse John.

— N-are importanţă. Auzi, puştiule, te deranjează dacă-ţi fac o poză? Domnişoara Retch deja desfăcuse capacul de la obiectivul unuia dintre aparatele sale de fotografiat. Nu ai ocazia să vezi prea mulţi băieţi americani pe-aici. Şi, cu siguranţă, nu îmbrăcaţi aşa cum eşti tu. Cam ca Lawrence al Arabiei.

John zâmbi, oarecum mândru. Să fie asemănat cu Lawrence al Arabiei i se părea că sună foarte bine.

— Daţi-i bătaie, o invită el. Faceţi fotografia.

— Încotro vă îndreptaţi? îl întrebă ea, privind prin obiectiv.

— Spre Samarra.

— E vreo poveste pe-acolo?

— Nu, din secolul al XVII-lea încoace, spuse John. Adică, de când persanii i-au învins pe mauri*. Cel puţin, asta susţine ghidul turistic al Irakului.

— A, exclamă domnişoara Retch, părând oarecum dezamăgită. Ei bine, nu poţi să te superi pe o fată fiindcă întreabă.

John se întoarse în clipa în care Groanin scotea un şuierat asurzitor, venind spre el şi fluturând un ziar în mână. Dincolo, la benzinărie, Darius terminase de făcut plinul.

— Trebuie să plec, anunţă John.

— Bun, mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, John, zise ea.

— Şi mie, domnişoară Retch. Şi vă doresc succes în călătoria dumneavoastră.

— Mulţumesc, îi răspunse ea. Îţi sunt recunoscătoare pentru asta.

* În realitate, Irakul a făcut parte din Regatul Persic din secolul al II-lea până în secolul al VII-lea, la venirea musulmanilor arabi, sub ocupaţia cărora a rămas până în secolul al XIII-lea, când a fost incorporat în Imperiul Otoman.

CAPITOLUL 13
ZIUA LĂCUSTELOR

Ajunseră la graniţa irakiană chiar înainte de amiază, iar acolo se văzură nevoiţi să-şi arate paşapoartele la nu mai puţin de şase puncte de control, mai întâi în faţa funcţionarilor iordanieni, apoi a celor irakieni. Paşaportul american al lui John şi evidenta sa tinereţe atraseră puţin atenţia, dar el şi cu domnul Groanin le serviră funcţionarilor povestea pe care Nimrod o ticluise — că Groanin îl ducea pe John să-şi vadă bunicuţa pe care n-o întâlnise niciodată — aşa că, după câteva ore de explicaţii şi de aşteptare, li se permise în sfârşit să-şi continue călătoria.

Pe partea irakiană a graniţei, şoseaua era la fel de bună ca oricare dintre cele pe care le văzuse John în Statele Unite. Parapetele se întindeau de-a lungul întregii şosele şi, la fiecare şaizeci de mile, se găseau chiar şi mese din beton pentru picnic, cu umbrele metalice. Într-un astfel de loc de popas, aflat în apropierea unui lan de porumb, se opriră să ia prânzul, moment în care Groanin descoperi că rucsacul în care-şi ţinea mâncarea pentru copii îi fusese furat, probabil la unul dintre punctele de control. O altă cercetare prin maşină dezvălui faptul că şi lada frigorifică în care se găseau sendvişurile cu falafel pentru John şi Darius dispăruseră, laolaltă cu toate cutiile cu mâncare pentru câini Mutt'n'Pooch.

— Asta-i ca naiba, se plânse domnul Groanin. Acum ce-o să ne facem? Am zis, acum ce-o să ne facem?

— Cine-ar putea să fure cincizeci şi şase de cutii de hrană pentru câini? îl întrebă John pe Darius.

— Unii oameni din Irak foarte săraci, îi răspunse Darius. Probabil mănâncă ei mâncarea pentru câini. Putem să găsim ceva mâncare lângă Fallujah. Ştiu eu loc bun. Mult falafel. Mult de toate.

— Nu, mulţumesc, refuză Groanin. Probabil că vom ajunge să fim serviţi cu propria noastră mâncare pentru câini.

John arătă spre lanul de porumb.

— Poate găsim de mâncare în lanul ăsta.

— Porumb prea crud pentru mâncat, spuse Darius.

— Nu mă gândeam să mâncăm porumb, replică John. Detesta porumbul aproape la fel de mult pe cât detesta broccoli. Nu, eu mă gândeam la altceva.

După cum scria în *LPB*, djinnii care trăiau în deşert se hrăneau uneori cu lăcuste şi cu larvele lor (care treceau chiar drept delicatese în rândurile djinnilor mai sofisticaţi), numite *jarad*. Citind despre acest subiect atunci când fuseseră la hotel, în Amman, *jaradul* devenise un subiect de oribilă fascinaţie pentru John. Apoi, se gândise că e puţin probabil ca el să ajungă vreodată să mănânce *jarad*. Numai că acum se afla în deşert, încins şi flămând deopotrivă, iar ideea de a încerca o gustare specifică djinnilor nu i se mai părea atât de revoltătoare, aşa că, înarmat cu o geantă cu clapetă, pătrunse în lan, să vadă dacă va putea găsi ceva insecte sau larve ale lor suficient de mari încât să poată fi mâncate.

Invaziile lăcustelor constituiau o problemă serioasă pentru fermierii din partea locului, iar prima lăcustă pe care o

prinse John, avea lungimea de opt inci*. În ochii flămânzi de djinn ai lui John, lăcustele păreau să compună o masă copioasă, aşa că, în mai puţin de zece minute, îşi umplu geanta şi o aduse cu el la masa pentru picnic, lângă care Darius deja aprinsese un mic foc, pe care să fiarbă apă pentru ceai şi cafea.

Groanin se arătă oripilat.

— Sper că n-ai de gând, spuse el.

— Dacă mă iau după ceea ce scrie în *LPB*, se pare că sunt delicioase, îl informă John pe domnul Groanin. Nu ştii că şi în Biblie se povesteşte despre oameni care mâncau lăcuste? Lăcuste şi miere sălbatică.

— În Biblie mâncau o grămadă de lucruri pe care n-ai vrea să le mănânci şi tu, ripostă domnul Groanin, care simţea că i se face rău numai la gândul c-ar putea mânca lăcuste. Mie-mi place să stea mâncarea nemişcată pe farfurie, atunci când mănânc.

Închizând bine geanta, astfel încât nimic din neastâmpărata lui pradă să nu-i scape, John se îndreptă spre maşină să caute lampa în care se afla domnul Rakshasas, căruia să-i ceară sfatul despre cum ar fi mai bine să prepare *jarad*. Iar bătrânul djinn îl învăţă să caute mai întâi ceva cu care să le pună în frigare, ceva de genul unui beţişor pentru chebap. Privind pe podeaua maşinii lui Darius, John observă ceva potrivit.

— N-ar merge şi o bucată de antenă auto ruptă? se interesă el.

— Foarte bună, foarte bună, îi răspunse domnul Rakshasas. Pune-le în frigare, frige-le la foc, apoi smulge-le

---

* Unitate de măsură a lungimii în sistemul anglo-saxon, un inci (sau ţol) echivalând cu 2,54 centimetri.

picioruşele şi rupe-le capetele şi toracele, în acelaşi fel în care faci cu un crustaceu. Abdomenul care rămâne din insectă o să fie foarte bun de mâncat. Mi-ar plăcea să pot să mănânc *jarad* cu voi, asta-i sigur. Sunt ani de zile de când n-am mai mâncat aşa ceva. Domnul Rakshasas oftă. Cu toate acestea, e mai bine să rămân ascuns în lampa mea. Pentru cazul în care Ayesha ar încerca să mă descopere cu radarul ei.

După ce fripse vreo şase-şapte lăcuste în frigarea lui improvizată, John se pregăti să guste una, scoţând-o de pe sârma antenei, apoi smulgându-i picioruşele şi capul. Darius şi Groanin priviră cu groază cum John duce mica insectă la gură şi începe să mestece, la început încetişor, apoi din ce în ce mai repede, pe măsură ce descoperea că-i place la gust.

— Ştiţi cum e? îi întrebă el. E delicioasă. Un fel de combinaţie între un ou fiert şi un crevete din ăla mare.

Groanin se întoarse cu spatele, încercând să-şi stăpânească stomacul care se revolta spasmodic.

— Cred c-o să mi se facă rău, anunţă el, cu o voce slabă.

Alan şi Neil urmăreau scena, de asemenea, dar, spre deosebire de Groanin şi de Darius, îl invidiau pe John pentru gustarea lui improvizată. Mişcându-se nerăbdători pe labele din spate, se lingeau pe boturi şi scânceau de foame, în timp ce John înghiţea prima lăcustă şi se pregătea s-o înfulece pe cea de-a doua.

— Vreţi şi voi?

Cei doi câini începură să latre vioi.

John le împărţi câteva trupuri de insecte lui Alan şi lui Neil, apoi mai fripse câteva.

— Sunteţi siguri că nu vreţi să încercaţi? îi întrebă el pe însoţitorii săi umani, cu zeama de lăcuste şiroindu-i pe bărbie. Sunt mult mai bune la gust decât arată.

Groanin îşi înghiţi nodul din gât, îngreţoşat, apoi scutură din cap.

— Nu, mulţumesc foarte mult, răspunse el, cu acreală. Mai degrabă mor de foame. Îţi spun eu, mai degrabă mor de foame.

— Ei bine, dacă eşti sigur de asta, spuse John, mestecând o altă lăcustă, e problema dumitale.

— Mai degrabă a ta*, pufni Groanin.

Darius, în schimb, făcu un gest afirmativ.

— Poate încerc şi eu una, la urma urmei, zise el, trăgând trupul unei lăcuste de pe fosta antenă auto, acum înnegrită.

— Aşa te vreau, spuse John, vorbindu-i pentru prima dată într-o arabă curgătoare şi ajutându-l pe celălalt băiat să cureţe picioarele gustării specifice djinnilor.

Darius muşcă puţin dintr-o margine a trupului de lăcustă, înghiţi, rânji spre John, făcu un semn de aprobare din cap, apoi înfulecă şi restul.

— E bun, îi spuse el lui John. Dar cum de se-ntâmplă că vorbeşti atât de bine în arabă? Şi cum ai făcut şmecheria cu vocea aia care ieşea din lampă? Eşti cumva ventriloc? Înghiţi o altă lăcustă. Dacă n-aş fi ştiut, aş fi zis că vocea era a unui djinn. Şi că, poate, djinnul acela era sclavul tău.

— De fapt, îi mărturisi John, eu însumi sunt un djinn.

— Fără vrăjeală?

— Fără vrăjeală.

— E tare, exclamă Darius. Dacă apar bandiţii şi încearcă să ne jefuiască, o să poţi să-i transformi în lăcuste şi pe urmă o să ne putem mânca duşmanii.

---

* Joc de cuvinte intraductibil în textul original, expresia *it's your funeral*, folosit de John, însemnând, în argoul american, te priveşte, e problema ta, în timp ce personajul celălalt, Groanin, se referă la înţelesul primar, acela de ceremonie funerară.

— Mă tem că nu pot să mă folosesc de puterile mele, îi explică John lui Darius. Ştii, sora mea, Philippa, a fost răpită de un djinn foarte puternic, iar eu am venit aici s-o salvez. Dacă mă folosesc de puterile mele, djinnul va prinde de veste că sunt aici şi o va duce pe sora mea în altă parte. Sau îşi va folosi puterile împotriva noastră.

— Înţeleg, spuse Darius, vorbind din nou englezeşte, ca să priceapă şi Groanin. Atunci, trebuie să sperăm că nu vin bandiţii. Dar, cel mai important, poate, e să sperăm că n-or să vină Utug şi Gigim. Eu nu i-am văzut niciodată cu ochii mei, dar toată lumea din părţile astea ştie despre ei. Sunt doi demoni care trăiesc în deşert, pe teritoriul prin care trebuie să trecem. De când cu războiul, în general îi lasă pe oameni în pace. Ridică din umeri. Dar un djinn tânăr ca tine, John? Cine ştie ce s-ar întâmpla dacă află că eşti aici? Ar putea să-ţi ceară cine ştie ce tribut. Aşa fac ei, mi s-a spus.

— Avem noi ceva care să semene a tribut? întrebă Groanin.

John ridică din umeri şi-i ceru sfatul domnului Rakshasas.

— Tributurile cerute de demoni sunt, după tradiţie, în forma unui ospăţ grandios sau al unui buchet de flori foarte frumoase, le spuse el. Sau al unei pietre preţioase fabuloase, poate.

— E bine, replică Groanin. Avem găleţi întregi de pietre preţioase. Îşi scutură capul, necăjit. Haideţi! Ar fi mai bine s-o pornim la drum înainte să mă răzgândesc şi să înghit una dintre gângăniile-astea săltăreţe.

După o oră de drum, trecură pe lângă un crater larg format în urma exploziei unei bombe, chiar pe mijlocul şoselei, apoi pe lângă un transportor blindat abandonat. Două elicoptere se roteau pe deasupra lor şi, în depărtare, zăriră o

trâmbă de fum negru ieşind din dreptul unei conducte petroliere în flăcări. Câteva minute mai târziu, Darius fu nevoit să tragă cu putere de volan într-o parte, ca să evite ciocnirea cu o maşină care venea spre ei cu toată viteza, pe partea lor de drum. Iar John scoase un ţipăt când văzu că un bărbat din cealaltă maşină îndreaptă o armă spre ei.

Darius învârti volanul în direcţia opusă, apoi acceleră puternic. În spatele lor, auziră zgomotul câtorva împuşcături, iar ceva metalic izbi maşina, numai că băiatul irakian îşi păstră atât cumpătul, cât şi piciorul apăsat pe pedala de acceleraţie până la podea, sau, cel puţin, cât de aproape de podea putea să ajungă. Parcurseră vreo câteva mile până să-şi ridice din nou piciorul de pe pedala de acceleraţie, după care îndreptă automobilul spre un mic pâlc de palmieri, aflat la vreo sută de iarzi* în afara drumului.

— Am scăpat de ei, strigă, vizibil uşurat.

— Şi-atunci, de ce ne oprim? se interesă Groanin.

— Pentru că, domnule, trebuie să schimbăm roata, îi explică Darius. Am rămas pe jantă. Cred că un glonţ ne-a găurit cauciucul.

— Mai bine pe el, decât pe noi, observă Groanin.

Darius opri maşina în spatele unei dune mari de nisip, ca să nu poată fi zăriţi de pe şosea.

— Vă rog, nu faceţi prea mult zgomot, le spuse el, coborând din maşină. Aici e marginea ţinutului demonilor. Şi al bandiţilor. Foarte prost loc pentru oprit.

O examinare rapidă îi confirmă bănuielile lui Darius. Erau nevoiţi să schimbe roata.

— Pot să te-ajut? se oferi John.

---

* Unitate de măsură a lungimii în sistemul anglo-saxon, un iard reprezentând 0,9 metri.

— Da, te rog, acceptă Darius.

Domnul Groanin îi ajută la rândul său, pe cât putea s-o facă folosindu-se de singurul său braţ. Între timp, Alan şi Neil plecară să facă acea treabă pe care-o fac câinii, dar după câteva minute lătrau furioşi şi goneau după o vulpe, lucru pe care, de asemenea, îl fac uneori câinii. John îi strigă, supărat, cerându-le să vină la piciorul lui.

— N-aţi auzit ce-a zis Darius adineauri? îi certă el. Jos!

Alan îşi plecă puţin capul, îi linse spăsit mâna lui John şi apoi plecă să-şi arunce privirea pe prima pagină a ziarului lui Groanin, în timp ce Neil sări în maşină, deschise radioul şi, lipindu-şi urechea de unul dintre difuzoare, ascultă emisiunea de la Radio Bagdad, cu volumul dat la minimum.

— Sunt câini foarte deştepţi, constată Darius.

— Asta se-ntâmplă pentru că, în realitate, nu sunt câini, îi explică John. Sunt unchii mei. Apoi îi povesti cum mama lui îi transformase pe cei doi bărbaţi în rottweileri, ca urmare a tentativei lor de a-i omorî tatăl.

— Pe cel care l-a omorât pe tata, zise Darius, vorbind în arabă, mi-ar plăcea să-l pot transforma într-un câine. În timp ce scotea cricul din portbagaj, rânji spre John. Poate faci tu asta pentru mine.

— Nu fac lucruri de genul ăsta, refuză John, amintindu-şi cât de îngrozitor de vinovat se simţise atunci când fusese obligat să-l transforme pe Finlay Macreeby într-un şoim; era o imagine care avea să-l bântuie pentru tot restul vieţii sale. Indiferent cui!

— Păcat, spuse Darius, începând să deşurubeze buloanele de la roată. Dar, ca să fiu sincer cu tine, chiar nu văd rostul să mai fii djinn, dacă nu-i transformi pe oameni în animale. În special pe oamenii nesuferiţi.

Între timp, soarele începuse să coboare şi, în tot timpul în care lucră la schimbarea roţii, Darius aruncă întruna priviri peste umăr şi recită o incantaţie în limba arabă împotriva celor doi demoni ai deşertului despre care amintise mai devreme.

— Utug şi Gigim sunt imuni la îndurare şi bunăvoinţă, îi explică el lui Groanin. Arătă spre oglinzile laterale ale automobilului. Dacă-i vedeţi, va trebui să ne folosim de oglinzile astea ca să-i învingem, pentru că, dacă-şi vor vedea propriile chipuri, se vor îngrozi. Cel puţin, aşa mi-a spus tata.

Darius şi John tocmai izbutiseră să scoată roata cea veche şi o fixau pe cea de rezervă pe osie, când băiatul şofer se ridică deodată, brusc, ca şi cum ar fi văzut un lucru extrem de înspăimântător. În tăcere, Darius le arătă spre coama unui deal, unde două siluete se profilau în lumina soarelui la apus. Şi, chiar în timp ce John urmărea cu privirea direcţia spre care-i arăta braţul lui Darius, Alan şi Neil apărură lângă el, mârâind ca şi cum ar fi simţit primejdia care-i ameninţa pe tânărul lor stăpân şi pe prietenii acestuia.

— E ceva-n neregulă, aşa-i? întrebă Groanin.

— Utug, îi şopti Darius, şi Gigim. Demonii deşertului. Aoleu! Arată ca două lăcuste uriaşe. Înghiţi în sec cu zgomot şi clătină din cap. Mă tem că sunt deja furioşi pe noi, tinere stăpân.

Era cât se poate de adevărat. Cele două siluete de pe dealul din apropiere, ambele la fel de înalte ca un bărbat bine clădit, aveau mâini şi picioare ca ale oamenilor, dar capete şi aripi ca ale unor lăcuste enorme. Dându-şi seama de faptul că fuseseră văzute, cele două creaturi începură să zboare, scoţând un fel de bâzâit oribil şi îndreptându-se direct spre automobil.

John înşfăcă lampa în care se afla domnul Rakshasas de pe bancheta din faţă.

— Doi demoni ai deşertului se reped spre noi! ţipă el. Utug şi Gigim, aşa zice Darius că se numesc. N-aş putea să spun sigur dacă astea sunt numele lor adevărate. Dar amândoi au înfăţişarea unor lăcuste uriaşe şi oribile.

— E un mare ghinion, după ospăţul vostru cu *jarad*, asta e, comentă domnul Rakshasas, dinăuntrul lămpii. N-or să fie prea amabili cu voi, după ce le-aţi înfulecat prietenii. Demonii deşertului sunt înfierbântaţi din fire, ăsta-i şi motivul pentru care locuiesc în deşert. Răutate şi ferocitate pură, asta înseamnă ei, fără nici un gram de raţiune în fiinţele lor. Sunt foarte înfierbântaţi împotriva voastră, John, poţi să fii sigur de asta.

— Dacă aveţi vreo idee bună, îl zori John, văzând că demonii se apropiau din ce în ce mai mult, acum ar fi momentul cel mai potrivit să ne-o spuneţi.

Dar era deja prea târziu. Cei doi demoni ai deşertului aterizară în faţa lui John, a lui Darius şi a domnului Groanin. Alan şi Neil începură să mârâie la hidoasele creaturi, dar John îi ţinu pe cei doi câini de zgărzile lor, dându-şi seama de faptul că, dacă s-ar fi repezit la acei monştri, ar fi fost imediat măcelăriţi. Darius avusese, cu siguranţă, dreptate. Atât Utug, cât şi Gigim, arătau cât se poate de limpede că sunt imuni la ceea ce se numeşte îndurare sau bunăvoinţă. Mai mult decât atât, păreau să radieze, la propriu, fierbinţeala furiei lor. Temperatura aerului depăşea 120 de grade Fahrenheit*, dar în apropierea celor doi demoni era de parcă ar fi lăsat cineva uşa cuptorului deschisă. John trase concluzia că, dacă într-adevăr această fierbinţeală suplimentară

* Echivalente, pe scara Celsius, cu aproximativ 50 de grade.

se datora mâniei celor doi demoni, atunci chiar că se aflau la ananghie. Între timp, încercările lui Groanin de a întoarce oglinzile laterale ale automobilului astfel încât acestea să poată reflecta oribilele înfăţişări ale celor doi demoni, iar aceştia să şi le vadă, nu dăduseră niciun rezultat favorabil.

— Am impresia că vrea să ne sperie cu reflectarea propriilor noastre imagini, rosti cel mai înalt dintre cei doi, care era Utug. Vocea lui era profundă şi seacă, dar râsul lui fu ceea ce i se păru mai înspăimântător lui John. Începea ca o tuse şuierată, continuând astfel timp de mai multe secunde, fără să dea vreun semn că s-ar mai înmuia.

— Jalnic, fu de părere Gigim, a cărui voce nu era mai puţin uscată decât cea a lui Utug. La fel ca şi în cazul celuilalt demon, chipul său, ca al unei lăcuste, dar conţinând şi câteva trăsături omeneşti, cum ar fi o gură şi doi ochi mari, era schimonosit într-o veşnică strâmbătură. Ia uite, n-are decât o mână, adăugă el, arătând către Groanin, în timp ce antenele i se bâţâiau într-un mod oribil pe vârful capului său de un maroniu închis şi în întregime lipsit de păr.

— Poate că micuţul djinn i-o fi rupt-o şi i-o fi mâncat-o, rosti Utug, cu un sarcasm îndreptat către John. Aşa cum a făcut şi cu prietenii noştri zburători. Sunt convins că le pot simţi mirosul trupurilor în respiraţia lui şi că-i aud zvârcolindu-se în stomacul lui. O să vedem cum te vei simţi *tu*, pus în frigare, fript de viu pe nişte cărbuni încinşi, iar apoi mâncat.

— N-ai auzit despre drepturile animalelor? îl întrebă Gigim. Există legi împotriva cruzimilor precum cele comise de tine, chiar şi în Irak.

— N-am ştiut că lăcustele-alea erau prietenii voştri, răspunse curajos John. Dac-aş fi ştiut asta, nu le-aş fi mâncat, în niciun caz. Îmi pare foarte rău, sincer.

— Asta îndreaptă lucrurile, aşa-i? pufni Utug, din ale cărui urechi mici, atrofiate, ieşea fum, de parcă furia lui ar fi devenit tot mai aprinsă de la o secundă la alta. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, micuţule djinn: şi o lăcustă are simţire.

— Şi nu doar simţire, insistă Gigim. Şi drepturi. Are tot atâtea drepturi să trăiască pe cât are un djinn, sau o fiinţă umană.

Utug făcu un pas mare în direcţia lui Groanin.

— Abia aştept să-l mănânc pe ăsta mai gras, anunţă el. Dar e mare păcat că nu i-a rămas decât un braţ. Tocmai braţele îmi plac mai mult dintre toate. Mai ales degetele.

— Pielea de pe degete e gustoasă. Dar mie îmi place să ronţăi capetele, cel mai mult. Mai ales atunci când au păr mult, ca al omuleţului ăstuia.

Câteva mici vârtejuri se jucau în jurul degetelor de la picioarele lui Gigim, trimiţând trâmbe de praf fierbinte în aer, care-i împăienjeniră ochii lui John şi-l făcură să simtă că-i arde nasul pe dinăuntru. Strănută drept în faţa lui Gigim, iar stropii împrăştiaţi prin strănut sfârâiră pe pieptul maroniu al demonului deşertului ca un ou crud aterizând pe o plită încinsă.

— O, e de-a dreptul încântător, nu-i aşa? se strâmbă Gigim.

— Sfâşie-l în bucăţi pentru lipsa lui de maniere, îl sfătui Utug. Fă-l praf pentru bădărănia lui.

Alan şi Neil începură să latre cu putere.

— Înfulecă-i pe câinii ăştia, pentru feţele lor urâte.

— Fă ceva, ţipă Groanin spre John. Altfel ajungem pe post de sendvişuri.

— Nu pot, se justifică John. Dacă-mi folosesc puterile, Ayesha va simţi asta şi nu vom mai avea nicio şansă s-o salvăm pe Philippa.

— N-o să mai avem absolut nicio şansă dacă vom muri cu toţii, protestă Groanin, lăsând apoi să-i scape un urlet de durere, în timp ce Utug îl atingea cu un deget lung şi osos. Naiba să mă ia, dar creatura asta arde. Degetul lui e ca un vătrai înroşit în foc!

— E-adevărat, îi spuse Darius lui Groanin, e de-a dreptul incandescent. Şi, în timp ce vorbea astfel, o rupse la fugă spre deşert.

— Bun, hohoti Gigim, şuierător. Putem să-l hăituim după ce terminăm de mâncat ce-avem aici. Îmi place când fuge. E mult mai amuzant. Îl împunse pe John cu un deget incandescent. Tu de ce nu fugi? Sau, şi mai bine, de ce nu încerci să te salvezi folosindu-ţi puterile? Dă-i bătaie!

Scoase un asemenea hohot de râs, încât îl făcu pe John să creadă că, şi să fi vrut să-şi folosească puterile de djinn, poate că nu i-ar fi fost suficiente împotriva acestor doi demoni.

— Încearcă!

— E ud tot, şi prea moale ca să mai încerce, constată Utug. Ha, ha, ha!

Tocmai pronunţarea cuvântului „ud" făcu să se rezolve totul. John aruncă o privire spre cer, nutrind speranţa vagă că ar putea apărea un nor deasupra celor doi demoni şi că i-ar face să se răcorească printr-o rafală de ploaie. Dar de îndată ce acest gând îi apăru în minte, că s-ar putea întâmpla aşa ceva, *se şi întâmplă*. Un nor mare apăru deodată pe cer, chiar deasupra celor doi demoni şi, o secundă sau două mai târziu, începu să plouă. Nici măcar nu era o ploaie obişnuită, ci una musonică, dar pe un perimetru restrâns, care-i mură pe toţi până la piele în câteva clipe, iar cei doi demoni începură să chiţăie, alarmaţi şi tulburaţi.

— Opreşte-o, ţipă Gigim. Opreşte-o!

John era prea uimit de această ciudată întorsătură pe care-o luaseră lucrurile, ca să mai poată spune ceva în clipa aceea.

— Ce să opresc? întrebă el, până la urmă.

— *Elementalul* tău de apă, ce altceva?! bolborosi Utug. Aburii ieşeau din trupul său, care deja trecuse de la culoarea maronie la una verzuie. Opreşte-o, te rog. N-am mai fost atins de apă de ani de zile. Nu pot să suport durerea. Pe cinstite, nu pot.

Şi, până să apuce John să mai rostească vreun cuvânt, amândoi demonii o rupseră la fugă, urmăriţi îndeaproape de norul cel mare de ploaie, iar rafalele de apă continuau să cadă asupra lor.

John izbucni în râs şi speră ca *elementalul* de apă să-i urmărească măcar timp de o zi sau două, ceea ce se şi întâmplă.

— Niciodată nu mi-a trecut prin gând c-aş putea să văd cu adevărat un nor cu margini argintii, observă Groanin. Dar aşa a fost, cu adevărat. De unde naiba o fi venit? Ceva pus la cale de tine, aşa-i?

Domnul Rakshasas, vorbind dinăuntrul lămpii sale, se arătă tot atât de surprins ca şi Groanin, dar în acelaşi timp era îngrijorat la gândul că Ayesha ar putea afla acum că el se află în Irak.

— Dar n-am făcut nimic, insistă John. Sunt sigur că n-am pronunţat cuvântul meu de concentrare. Şi n-am simţit niciun fel de energie ieşind din mine atunci când a început ploaia.

— Orice s-ar fi întâmplat, spuse Groanin, ţi-am spus eu că am putea avea nevoie de umbrelă.

Dar, între timp, John ghicise explicaţia a ceea ce se întâmplase. Îi povesti domnului Rakshasas despre Dybbuk şi

despre *elementalul* de apă, pentru care-i păcălise pe John şi pe Philippa, făcându-i să-l ajute să creeze unul, în New York.

— Trebuie să-l fi avut cu mine tot timpul, de-atunci.

— În acest caz, afirmă domnul Rakshasas, suntem norocoşi că nu s-a gândit nimeni să revoce *elementalul.* Ceea ce se cuvine întotdeauna să faci cu un *elemental.* Şi ai suficientă dreptate, John. N-ar fi fost nevoie să-ţi foloseşti puterea de djinn ca să abaţi *elementalul* de apă asupra ăstora doi. Doar să te gândeşti c-ar fi bine să plouă peste demonii ăştia a fost de-ajuns ca asta să se şi întâmple. Din moment ce *elementalul* exista deja, independent de tine, în mod sigur, Ayesha nu-i va da nicio atenţie.

John începu să-şi stoarcă hainele, cu gândul să le usuce mai repede. Groanin procedă la fel, apoi privi în direcţia în care o rupsese la fugă Darius.

— Bun, atunci, rosti el. Haideţi să mergem şi să-l găsim pe Michael Schumacher, ca să putem porni din nou la drumul nostru. Şi te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai mânca lăcuste dintr-alea. Doar nu vrei să mai avem belele şi cu alţii.

CAPITOLUL 14

JURNALUL PHILIPPEI GAUNT

ZIUA ÎNTÂI: M-am hotărât să scriu acest jurnal ca un mod de a-mi ţine mie însămi companie, în timpul în care sunt ţinută prizonieră de Ayesha, în ciudatul ei palat subteran.

Am spus că e subteran, dar îmi vine cam greu să cred asta, date fiind dimensiunile verticale ale acestui loc. Din moment ce văzduhul de-afară are o asemenea înfăţişare, e aproape imposibil să-ţi imaginezi că un loc precum acesta ar putea exista sub pământ.

... Oricum, sper că jurnalul acesta mă va ajuta să stau cu ochii pe ceea ce se petrece cu mine aici şi că-mi va servi ca un mijloc de a-mi da seama dacă voi deveni la fel de logică în gândire şi de împietrită la inimă ca Ayesha; asta mi s-a spus că mi se va întâmpla, dacă voi rămâne aici destul de mult timp. Dar chiar dacă pot refuza să beau din sucul de mere al domnişoarei Glumjob, făcut din fructele provenite din Copacul Logicii, n-aş putea să mă abţin să respir aerul contaminat cu parfumul din mugurii acestuia. Ce-o face John, mă întreb? Nu neapărat ceea ce trebuie. Dar ceva hotărâtor, mă aştept. Presimt că nu e prea departe de mine, şi că numai el ar putea să mă salveze. Sper să nu mă înşel.

Atunci când am întâlnit-o pe Ayesha în Salonul Durbar eram furioasă şi un fel de sentiment sălbatic a pus stăpânire pe mine. Am alergat în sus şi-n jos pe scări, izbind cu picioarele în ziduri şi strigând cât mă ţineau plămânii, dar, după un timp, simţindu-mă neajutorată, m-am întors în camera mea şi m-am aşezat să mă gândesc la ceea ce-ar trebui să fac în continuare. Este de la sine înţeles că puterile mele de djinn par să mă fi părăsit. Dar, dacă vreodată-mi vor reveni puterile şi-l voi mai vedea pe acel ticălos mic de Izaak Balayaga, o să-l transform într-un ornitorinc cu cioc de raţă, unul dintre cele mai primitive mamifere care au existat vreodată. Fiind în acelaşi timp veninos — are un pinten otrăvitor la picioarele din spate, despre care se spune că ar putea ucide un câine — şi cu o înfăţişare cumva prostească, asta o să i se potrivească foarte bine.

Întâmplător, m-a tulburat foarte mult faptul că, atunci când am izbit cu picioarele în pereţi, lăsând o urmă destul de urâtă, puţin mai târziu am văzut un burete ud şi o găleată cu apă şi săpun trebăluind, aparent fără să fie mânuite de cineva, ca să înlăture urma. Când ai de-a face cu servitori invizibili, îţi trebuie ceva timp până să te obişnuieşti cu ideea.

Prima mea hotărâre a fost să încerc să aflu tot ceea ce se poate despre Ayesha şi despre Palatul acesta Suspendat al ei (mai trebuie să şi văd exact cum şi unde e suspendat), întrucât acest lucru mă poate ajuta s-o păcălesc. Cu gândul acesta în minte, m-am dus în vasta bibliotecă de la parterul palatului. Acolo, am fost încântată să găsesc un număr mare de cărţi în limba engleză — rafturi întregi, pline — ca şi cele mai noi reviste apărute în Statele Unite şi toate ziarele englezeşti. Cărţile tratau subiecte foarte variate şi printre ele se aflau câteva despre adevăratul Palat Osborne. Mai erau şi

câteva cărţi, destul de puţine, despre Palatul Suspendat, cel iniţial, aşa că m-am hotărât să le studiez cu mare grijă. În timp ce alegeam cărţile şi le puneam deoparte, să le citesc mai târziu în camera mea, uşa s-a deschis şi Ayesha a intrat în bibliotecă. M-a salutat cu căldură, sau, cel puţin, cu atâta căldură de câtă poate fi ea în stare, ceea ce nu înseamnă prea mult.

— Mă bucur că te-ai descurcat să ajungi aici, mi-a spus ea, politicoasă. Sunt sigură că se găsesc o mulţime de lucruri care să te intereseze şi să te ajute să-ţi petreci timpul.

Gândindu-mă că ar fi mai bine să ascund de Ayesha şi de curiozitatea ei cărţile despre Palat pe care aveam intenţia să le citesc, am procedat astfel, răspunzându-i cu un zâmbet, ca să-i abat atenţia. Trebuie să fiu cu mare grijă, să nu-i trezesc bănuielile în legătură cu faptul că strâng informaţii care să mă ajute să-mi plănuiesc evadarea.

— A, da, i-am zis. Mă duc foarte des la bibliotecă, atunci când sunt la şcoală.

Şi, cu mai multe cărţi şi reviste sub braţ, am plecat, lăsând-o pe Ayesha să-şi citească ziarul.

Rămânând singură în camera mea, am răsfoit puţin revistele, după care am început să mă uit mai cu atenţie pe cărţile pe care le alesesem. Una dintre ele părea să-mi fie mai de folos, în mod special: un ghid despre Palatul Suspendat şi despre Iravotum, scris de Eno, fostul Mare Preot al lui Ishtar, sau Bellili, aşa cum fusese numită Ishtar înainte. Eno descrie destul de multe lucruri folositoare. De exemplu, există ceva aici care poartă numele de *Bocca Veritas*, ceea ce înseamnă *Gura Adevărului*. După cum spune Eno, nu este altceva decât un oracol care-ţi poate da răspunsuri de un adevăr absolut la toate întrebările pe care i le-ai

pune. Singura problemă este că nu scrie şi unde se găseşte, aşa că va trebui s-o caut eu prin tot palatul. Dacă un astfel de lucru chiar există, aş putea să obţin anumite răspunsuri care m-ar ajuta să scap de-aici.

ZIUA A DOUA, MIEZUL NOPŢII: Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei căutând prin palat *Gura Adevărului*, încercând în acelaşi timp s-o evit pe domnişoara Glumjob, care mă urmăreşte peste tot ca un câine şi se străduieşte întruna să intre în vorbă cu mine. Cred că se simte singură. Dar nu pot să-mi permit să am încredere în ea. Nu, dacă vreau să evadez.

Dimineaţa devreme, m-am dus în grădină, observând că e foarte diferită de cea prin care trebuie să se fi plimbat regina Victoria, şi sunt destul de sigură de faptul că trebuie să fie cea care înconjura palatul iniţial, fiindcă, cel puţin pe una dintre laturi, există cel puţin o sută de niveluri diferite pe o faleză abruptă, în jos. Fiecare dintre grădini este construită astfel încât să fie suspendată peste o alta, fiind, poate, aşa cum trebuie să fi arătat la origine Grădinile Suspendate ale Babilonului.

De cealaltă parte a clădirii, este un gazon cu aspect englezesc, la capătul căruia e o poartă, iar dincolo de poartă se întinde ceea ce se numeşte Iravotum, care pare să fie cea mai de nepătruns pădure. Poarta e încuiată şi e mult prea înaltă ca să poată fi escaladată, iar să explorezi mai departe nu e prea tentant, fiindcă o creatură imensă şi, probabil, oribilă, pare să pândească, nevăzută, dincolo de şirul copacilor. N-am putut s-o văd, dar am auzit-o foarte clar şi suna de parcă ar fi la fel de mare ca un elefant mascul, şi de două ori mai fioroasă.

Oricum, eram de cealaltă parte a clădirii, plimbându-mă printr-una dintre grădinile suspendate, bucurându-mă de puternicul parfum de levănţică şi de iasomie, când am dat peste o mică uşă din lemn, cam de înălţimea unui şemineu, într-un zid din cărămidă. Şi, gândindu-mă că acolo s-ar putea ascunde *Gura Adevărului*, am încercat s-o deschid. Era încuiată, dar zgomotul pe care l-a făcut clanţa apăsând-o mi-a dat impresia c-ar fi deşteptat ceva înăuntru, fiindcă am auzit o voce foarte slabă din spatele uşii aceleia. Privind în jurul meu, am încercat să găsesc ceva cu care să pot forţa uşa să se deschidă, deoarece clanţa era foarte veche şi, după câteva lovituri zdravene cu o piatră, curând am izbutit să deschid uşiţa. În spatele ei se afla o celulă micuţă, cu pereţii umezi, de care era atârnată, cu un lanţ, un fel de sticlă cu o înfăţişare curioasă, făcută din cupru şi având un gât lung şi încovoiat. Curioasă, fiindcă sticla aceea arăta mai degrabă ca un porc ghimpos, cu spini şi ace ascuţite de jur împrejurul ei, astfel încât era aproape imposibil s-o apuci. Aproape, dar nu chiar imposibil, iar după ce am apucat-o cu multă grijă, am auzit o voce vorbindu-mi dinăuntrul ei.

— Scoate-mă de-aici, spunea vocea.

— Tu eşti *Bocca Veritas* — Gura Adevărului?

— S-ar putea, mi-a răspuns vocea.

— Asta nu prea sună ca un răspuns veridic, am zis eu.

— Aşa e, nu sunt. Sunt prizonier aici, la fel ca şi tine.

— Nu chiar ca şi mine. La urma urmei, eu mă plimb prin grădina asta frumoasă, în timp ce tu eşti înţepenit în sticla asta ţepoasă care, până acum câteva clipe, era încuiată într-o celulă micuţă.

— Dar, chiar şi-aşa, tot prizonieră eşti, a insistat vocea, care-i aparţinea unui francez.

— De ce spui asta? am întrebat.

— Pentru că mi-ai spus că nu eşti *chiar* ca mine, atunci când am afirmat că eşti prizonieră ca mine. Dacă n-ai fi fost prizonieră, ai fi spus-o.

— Adevărat.

— Dacă mă scoţi de-aici, o să te-ajut să evadezi.

— Nu văd cum m-ai putea ajuta pe mine, din moment ce nu pari să fii în stare să te-ajuţi pe tine însuţi.

— Adevărat. Cu toate acestea, însuşi faptul că mă aflu aici pare să indice că este necesar un supliment de măsuri de siguranţă pentru închiderea mea. Că aş putea să evadez, dacă n-aş fi în interiorul acestei sticle şi al acestei celule.

— Aici s-ar putea să ai dreptate, am spus eu, în cazul în care singurul motiv pentru care te-au închis în sticla asta a fost să te împiedice să evadezi. Un alt motiv pentru care te-ar putea ţine aici, în loc să te lase prin palat, unde tot închis ai fi, este că au vrut să-ţi dea o pedeapsă mai severă.

— Din nefericire, spui numai adevărul, mi-a răspuns vocea. Numai că acesta este mult mai rău decât ţi-ai putea închipui vreodată. Ayesha a abătut asupra mea o pedeapsă suplimentară, obligându-mă să port o mască de fier pentru totdeauna.

— Şi nu poţi s-o scoţi?

— E mai degrabă ca un coif, prins de un guler metalic în jurul gâtului şi încuiat cu lacăt, a cărui singură cheie se află la Ayesha.

— Îngrozitor, am zis eu, după care am început să mişc într-o parte şi-n alta dopul care astupa gâtul sticlei. Ţinând cont de faptul că sticla era acoperită cu spini peste tot, nu mi-a fost deloc uşor. Sigur c-o să te scot de-acolo, dacă o să pot. Oricine-i este duşman Ayeshei îmi este mie prieten. Cum te numeşti?

— Ravioli Poussin, se prezentă djinnul francez.

Între timp, reuşisem să-mi dau seama de modul în care se putea deschide sticla şi, nefiindu-mi prea teamă de un djinn cu un nume ca Ravioli Poussin*, am tras afară dopul din gâtul sticlei. Câteva clipe mai târziu, atunci când fumul verzui şi greţos s-a risipit (cred că nu este ceva neobişnuit, după o atât de lungă perioadă de captivitate într-o sticlă pentru djinni) şi *transsubstantizarea* lui Ravioli Poussin s-a desăvârşit, un bărbat cu un aspect destul de înfiorător a apărut în faţa mea. Purta un fel de anteriu lung, negru, din piele, ale cărui mâneci păreau să fie prea lungi pentru mâinile lui, o cămaşă albă cu un guler înalt, care-i făcea capul să pară prea mare, o centură neagră de cowboy care făcea ca picioarele să-i pară prea scurte, precum şi o cravată neagră. Şi imediat am observat că nu purta niciun fel de mască de fier. Avea părul alb şi lung, strâns într-o coadă mare de cal, purtând şi o pereche de ochelari de soare enormi.

— Unde ţi-e masca de fier? l-am întrebat prosteşte, fiindcă între timp înţelesesem că mă înşelase.

Cu un zâmbet sardonic, care i-a dezvelit dinţii mai degrabă ascuţiţi, lăsând să iasă totodată şi ceva din respiraţia lui urât mirositoare, domnul Poussin mi-a răspuns:

— Nu port nicio mască de fier. Port numai negru. Să se asorteze cu sufletul meu.

— Înţeleg, am zis eu, încuviinţând cu precauţie, sperând că pot să mă scuz şi să plec, cât de repede va fi cu putinţă.

— Nu, nu cred că înţelegi câtuşi de puţin, a spus el, apăsându-şi palma pe unul dintre obraji şi arcuindu-şi spatele ca o pisică. Atunci când Ayesha te vâră într-o sticlă,

* În limba franceză, *poussin* înseamnă puişor de găină, iar *ravioli* desemnează un soi de colţunaşi cu carne sau cu legume.

îţi ia şi toate puterile, ca să-i fie mai uşor. Mi-a dat un pat, un scaun şi o carte din biblioteca ei. O singură carte, pentru toţi anii aceştia în care am stat înţepenit în sticla asta împuţită. Şi ştii ce carte era?

Am ridicat din umeri.

— Sper să fi fost una lungă, mi-am dat cu părerea.

— *Omul cu masca de fier*, de Alexandre Dumas, a zis el, izbind cu călcâiul micii sale cizme cubaneze în pământ, ca un băieţaş capricios. Cred c-am citit cartea asta nenorocită de cel puţin o sută de ori. De-atâtea ori, încât sunt în stare acum s-o recit în întregime, pe dinafară.

Şi-a împreunat pe piept mâinile încărcate cu inele şi, pentru o clipă, aproape că semăna cu un preot.

— În primii cinci ani, mi-am tot promis mie însumi că, indiferent cine m-ar elibera, o să-i fiu sclav pentru totdeauna. În următorii cinci ani, mi-am spus că-l voi distruge pe acela, oricine ar fi, care m-ar elibera din sticlă.

Domnul Poussin a zâmbit din nou şi, de data aceasta, damful respiraţiei lui a fost atât de urât, încât aproape că am leşinat. Era cât se poate de clar faptul că Ayesha neglijase să-i dea domnului Poussin o periuţă de dinţi şi ceva pastă.

— Ia ghici când ai apărut tu. Exact aşa. La sfârşitul celor-lalţi cinci ani. Îşi muşcă unghia degetului mare, agitat. Ştii, mă bucur că eşti un djinn fată, fiindcă îi urăsc pe djinnii femei. Ayesha e de vină pentru asta.

Şi domnul Poussin a izbucnit într-un hohot de râs care m-a făcut să-mi treacă un fior rece pe şira spinării, iar ochii i-au scânteiat ca doi tăciuni aprinşi, în timp ce mă prindea de mână înainte ca eu să pot fugi.

— Mai întâi şi-ntâi, o să te transform într-un şoricel. Apoi, o să mă transform pe mine într-un motan, astfel încât să mă distrez, jucându-mă cu tine, înainte să te mănânc.

Am ajuns la concluzia că nu era altceva de făcut decât să-l înfrunt faţiş pe Ravioli Poussin. Să blufez, ca şi cum el şi cu mine am fi adversari într-o partidă de *Djinnverso*.

— Am impresia că eşti cel mai prost dintre djinnii pe care i-am cunoscut vreodată, am zis eu, cu sufletul la gură. Spun asta fiindcă, dacă eu aş fi fost cea care să-şi fi petrecut ultimii zece ani din viaţă fără să am altceva de citit decât *Omul cu masca de fier*, atunci primul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să aud o poveste nouă. De fapt, cred c-aş vrea atât de mult să-mi spună cineva o poveste nouă, încât aş face din asta prioritatea mea absolută, înainte de a-mi smulge părul din urechi, de a mă spăla pe dinţi, de a mă tunde şi de a transforma pe cineva foarte puţin important într-un şoricel.

Am ridicat din umeri cu atâta nepăsare de câtă am fost capabilă, ţinând cont de faptul că treceam prin cea mai mare spaimă din viaţa mea.

— Dar acum, ce să spun, nu ştiu, poate că tu chiar preferi *Omul cu masca de fier*. Şi de ce n-ar fi aşa? E o carte grozavă.

— E o carte groaznică! a urlat Ravioli Poussin. Cred c-aş muri dac-ar trebui să mai citesc cartea asta înc-o dată.

M-a tras mai aproape de el pentru o clipă, atât de aproape încât am putut simţi cum în respiraţia lui era amestecat un iz de brânză înverzită.

— Ştii vreo poveste bună?

— Sunt copil, i-am răspuns. Fireşte că ştiu. Întreaga mea viaţă a fost plină de poveşti. Mi-au fost citite de tata şi de mama, le-am ascultat pe casete, le-am citit pe cele apărute în librăria din cartierul nostru. Eu sunt prinţesa poveştilor de pe Madison Avenue. Iar Madison Avenue, în cazul în care n-ai ştiut, este centrul poveştilor din capitala lumii poveştilor. New Yorkul *înseamnă* toate poveştile.

— Bine, atunci, a zis domnul Poussin, acceptând provocarea mea ascunsă. Spune-mi o poveste. Şi, dacă e una bună, n-o să te mai omor. Cum ţi se pare?

— Destul de corect, am zis. Stai suficient de comod?

Oribilul djinn pe care făcusem imensa prostie să-l eliberez, şi care nu stătea jos de fapt, s-a aşezat imediat pe o bancă de piatră dintre două tufişuri de levănţică şi şi-a încrucişat braţele, într-un gest de aşteptare.

— Atunci, o să încep, i-am spus eu. A fost odată ca niciodată... am început eu, scormonindu-mi prin minte după o poveste care să dureze vreo câteva ore; la urma urmei, încă existau şanse mari ca, de îndată ce aveam să spun „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi", Ravioli Poussin să folosească asta drept pretext să mă omoare. Mi se părea c-ar fi în interesul meu să lungesc povestea cât mai mult posibil, deoarece nu prea credeam c-ar fi tentat să mă omoare înainte ca ea să se termine. Singura problemă era aceea că nu fusesem niciodată prea bună la compuneri. La şcoală, nu se interesează nimeni cine ştie ce de asta, cel puţin nu la fel de mult cât de abilitatea de a selecta şi a pune în ordine tot felul de fenomene, ca şi când fenomenele, mai mult decât spusul poveştilor, ar conta cu adevărat, când, de fapt, toată lumea ştie că e exact invers. De aceea, povestea mea n-a fost chiar una originală şi am avut noroc cu faptul că citisem destul de mult. Începea ca un fel de combinaţie între *Oliver Twist* şi *Marile speranţe* (ambele, romane de Charles Dickens), dar cu multe adăugiri, făcute ca să-mi impresionez ascultătorul, în mod special lupte cu spada de genul celor care, bănuiam, se găseau foarte frecvent în *Omul cu masca de fier*, fiindcă altfel ar fi început să caşte şi să se plictisească. Speram că, după o vreme, Ravioli Poussin o să adoarmă sau o să mă informeze

că are nevoie de o pauză de cinci minute, ceea ce mi-ar putea oferi prilejul să scap. Dar n-am avut parte de un asemenea noroc şi, după un maraton de şase ore de povestit continuu, m-am văzut obligată să mă opresc pentru o clipă.

— Sper că nu s-a terminat povestea, a spus domnul Poussin, trăgând nervos de câteva fire lungi de păr care-i crescuseră în palma uneia dintre mâinile sale micuţe.

— Am nevoie să beau ceva, asta-i tot. Mi s-a uscat gâtul.

— Mai bine un gât uscat, decât unul tăiat, a replicat domnul Poussin, potrivindu-şi ochelarii de soare pe nas.

— A, da, cam aşa e. Dar să ştii că povestea e de-abia la început.

— E un robinet de apă acolo, pe zid, unul pe care-l foloseşte grădinarul, m-a informat domnul Poussin, care avea obiceiul enervant de a folosi un briceag ca să-şi cureţe unghiile lungi şi interiorul urechilor. A scos din urechea stângă o bucată de ceară mare cât un cub de zahăr, a aruncat-o prin tufişuri, după care a arătat spre ceva, în spatele meu. Poţi să bei de-acolo, dacă ai neapărată nevoie.

Aşa că m-am ridicat şi m-am dus spre zid, unde am putut să văd acum un robinet din alamă şi, după ce am băut apă, am zărit şi o scară aproape invizibilă, care ducea către etajul de jos, sau cel puţin aşa presupuneam.

— Grăbeşte-te, mi-a strigat el şi, văzând că mă holbez la scară, a adăugat: dacă vrei să ştii ce se află acolo jos, atunci află că este acea *Bocca Veritas*, despre care m-ai întrebat. Dac-ai sta în faţa ei în clipa asta, ţi-ar spune că, dacă nu reiei povestea în zece secunde, viitorul tău nu mai există.

— Încearcă să ai mai multă răbdare, i-am zis eu, aşezându-mă din nou în faţa domnului Poussin.

— Ce răbdare? a urlat el. Nu-mi spune mie despre răbdare. După ce-am stat timp de zece ani în sticla aia, m-am săturat de atâta răbdare, pentru totdeauna.

Am continuat să-i spun povestea.

Alte opt ore au trecut, iar domnul Poussin nu dădea niciun semn de somnolenţă sau de oboseală. Acum, eram deja istovită şi începusem să arunc cu duelurile în povestea mea improvizată, doar ca să mă menţin trează. John e mult mai bun la treburile de genul acesta decât mine.

Apoi, chiar în clipa în care mă gândeam că n-o să mai pot continua sub nicio formă, a apărut în grădină Ayesha, urmată îndeaproape de domnişoara Glumjob. Se pare că grădinarul invizibil văzuse situaţia disperată în care mă aflam şi-o anunţase pe Ayesha că Ravioli Poussin scăpase din sticla lui. Părea să fie destul de supărată, atât pe mine, cât şi pe domnul Poussin, care deja începuse să implore îndurare. Dar, după ce i-am explicat ce se-ntâmplase, că mi-am petrecut întreaga zi spunându-i domnului Poussin o poveste, de teamă să nu mă omoare, Ayesha a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Poate că asta o să te-nveţe minte să nu mai umbli de colo-colo şi să-i eliberezi pe djinnii ciudaţi, care-au fost închişi în sticle pentru siguranţa celorlalţi. Nu că Ifritul ăsta ar fi putut să-ţi facă vreun rău. Sunt singura dintre djinni care-şi păstrează puterile aici. El e destul de neputincios acum. Şi ştie asta.

— Dar zicea c-o să mă omoare, m-am împotrivit eu. Zicea c-o să mă prefacă într-un şoricel, iar el o să se transforme într-un motan, şi c-o să mă vâneze şi-o să se joace cu mine înainte de a mă omorî.

Ayesha a râs din nou.

— Nu era în stare să te transforme într-un şoricel, aşa cum n-ar fi putut s-o facă domnişoara Glumjob.

— Aha, asta era, am zis eu şi l-am privit mânioasă pe Ravioli Poussin, care stătea acum în genunchi, implorând-o pe Ayesha să-l ierte.

— Te rog, Ayesha, spunea el, scoţându-şi ochelarii de soare. Te rog, nu mă pedepsi.

— Eu n-o să te pedepsesc, a rostit atunci Ayesha, după care a arătat spre mine. Ea o să facă asta.

Am clătinat din cap pentru câteva clipe, în timp ce încercam să mă gândesc la o pedeapsă pentru Poussin. În mod normal, sunt genul de persoană destul de iertătoare şi, în alte condiţii, i-aş fi spus s-o lase baltă. Dar ceva se înverşuna înăuntrul meu la gândul suferinţei îndurate din cauza djinnului francez. Poate că asta se-ntâmpla şi din cauză că mă simţeam o idioată — în ce hal mă păcălise, făcându-mă să cred că m-ar putea omorî — că m-am trezit propunând ceva.

— Cred c-ar trebui să-l pui să citească *Omul cu masca de fier*, i-am zis eu. Cu voce tare. *În engleză*.

— Aşa să fie, a încuviinţat Ayesha.

Asta fusese în regulă. Dar partea care a urmat mi s-a părut cu adevărat tulburătoare.

— Şi, după ce termini de citit cu voce tare, a adăugat ea, o să începi din nou, înc-o dată şi înc-o dată. Şi aşa mai departe. Până la sfârşitul vieţii tale.

Urletul de disperare al lui Ravioli Poussin s-a întrerupt brusc în clipa în care s-a pomenit înlănţuit de un scaun mare, una dintre mâinile sale fiind prinsă într-un fel de mănuşă din fier, în care fusese ţintuit un exemplar uriaş al cărţii, neputând să se împiedice să citească din ea, cu voce tare:

În timp ce toată lumea de la Curte se ocupa de zor de propriile treburi, un bărbat cu înfăţişarea misterioasă pătrunse într-o casă situată în spatele Pieţei Grève. Intrarea principală a acestei case era pe strada Baudoyer; era potrivit de mare, înconjurată de grădinile cuprinse, pe strada Saint-Jean, între prăvăliile meşteşugarilor, care-o apărau de privirile indiscrete, fiind împrejmuită cu un triplu parapet de piatră, de zgomot şi de verdeaţă, ca o mumie îmbălsămată în triplul ei sarcofag.

Ayesha se îndepărta deja, urmată îndeaproape de domnişoara Glumjob.

— Pare să fie puţin cam aspră pedeapsa, nu crezi? am întrebat-o, zorindu-mă după ea.

Ayesha nu m-a luat în seamă.

— OK, am zis, dar atunci când voi deveni eu Djinnul Albastru, voi întoarce pedeapsa. O să-l las liber. Şi voi face asta chiar în clipa în care vei muri.

Ea continua să nu mă bage în seamă şi, simţindu-mă enervată pe ea, am adăugat, cu duşmănie:

— Ceea ce probabil că se va întâmpla foarte curând, după cum arăţi.

Încă o dată, nu eram eu însămi. Mama s-ar fi îngrozit auzindu-mă că-i spun aşa ceva unei femei în vârstă, cum era Ayesha.

De data aceasta, Ayesha se opri şi aţinti spre mine o privire ciudată.

— Cât de curând crezi că se va-ntâmpla asta, fata mea? Vreau să spun, când o să mor.

Am ridicat din umeri.

— Habar n-am. Dar destul de curând, bănuiesc, dacă m-ai adus aici în condiţiile-astea.

Ea a zâmbit cu răceală.

— Vino cu mine. Trebuie să vezi ceva.

Am intrat în clădire şi am urcat în turnul cu ceas. M-am pomenit condusă printr-un labirint complicat de scări prin care, dacă n-ar fi fost Ayesha, sunt sigură că niciodată nu m-aş fi descurcat să găsesc drumul, fie să intru, fie să ies. În mijlocul labirintului, Ayesha mi-a arătat un şemineu metalic, cam de înălţimea unei girafe, în centrul căruia creştea un tufiş cam de două picioare* înălţime, încărcat cu flori ale căror culori variau de la un purpuriu pal până la alb. Dinspre tufiş venea un miros ciudat, ca de coajă de lămâie, dar ceea ce era şi mai ciudat la tufişul acesta era că atmosfera din jurul lui ardea cu o flacără delicată, albăstruie, fără să-i facă plantei niciun rău. Înaltul şemineu metalic era însemnat cu gradaţii ca o riglă, şi, la o examinare mai atentă, se vedea clar că flacăra albăstruie, care înconjura planta ca o aureolă, ajunsese odată până sus de tot.

— Dintre toate fiinţele vii, a rostit Ayesha, numai Djinnului Albastru al Babilonului i-a fost dat să ştie cu precizie când va muri. Tufişul acesta în flăcări nu este altceva decât sufletul meu, copilă. Focul djinnilor, care arde în tine, în cazul meu arde aici, arătându-mi măsura puterilor. Sau, ca să mă exprim mai exact, a împuţinării puterilor mele. Odată, flacăra ajungea până sus, iar viaţa părea aproape nesfârşită. Acum, după cum poţi să vezi cu propriii tăi ochi, abia dacă mai arde cât de cât. În fiecare an vin aici şi privesc floarea asta mică şi ştiu, până la minut, când îmi va sosi ceasul morţii. Aşa că nu mai vorbi cu uşurinţă despre moartea mea, copilă. Dacă vrei să ştii când se va întâmpla, n-ai nevoie decât să vii aici şi să te uiţi tu însăţi.

---

* Unitate de măsură a lungimii în sistemul anglo-saxon, un picior fiind echivalent cu 0,3 metri.

Vorbind astfel, Ayesha m-a împins un pic mai în faţă.

— Hai! Uită-te.

Îngrozită, m-am uitat mai de aproape la măsurători şi am văzut că înălţimea la care se ridica flacăra albăstruie mai indica doar câteva luni de viaţă pentru Ayesha. Şi, în timp ce priveam, Ayesha îşi ţinea mâna în flacără, ca şi cum şi-ar fi cufundat-o într-un iaz cu apă, într-o zi fierbinte de vară.

— Nu te doare? am întrebat-o.

— Nu, fetiţo. Nu pe noi. Nu pe *copiii lămpii fermecate.*

Ayesha m-a condus apoi spre poalele scării aurii spiralate.

— Focul propriului tău suflet de djinn este acolo, sus, Philippa. Oricând te vei simţi pregătită, poţi să te urci pe scară şi să descoperi cu exactitate cât timp mai ai de trăit.

— Ce idee oribilă, am replicat eu. Nu-mi vine în minte nimic mai rău decât să ştiu când voi muri. Nu înţeleg cum ai putea să trăieşti fericită, dac-ai şti exact când vei muri. Faptul că nu ştii face ca viaţa să fie plăcută şi fără griji.

Ayesha a zâmbit.

— Aici vorbesc sentimentele tale, Philippa. După ce vei sta aici mai multă vreme şi te vei bucura mai mult de mireasma şi de fructele din Copacul Logicii, lucrurile ţi se vor părea cu totul altfel. Vei ajunge să-ţi dai seama de faptul că, în realitate, ai mai multe avantaje dacă ştii cu precizie cât ţi-a mai rămas de trăit.

Înfricoşată, am fugit înapoi în camera mea, unde, după o vreme, m-am aşezat şi m-am apucat să scriu în jurnalul acesta.

Încep să înţeleg că faptul de a fi djinn are şi o parte neplăcută. Chiar şi-aşa, cu toate cele care s-au întâmplat mai devreme, eu tot o să mă-ntorc în grădină. Acum, că ştiu unde poate fi găsită *Gura Adevărului*, sunt hotărâtă să descopăr ceva care să mă ajute să scap de-aici.

CAPITOLUL 15
TURNUL BABEL

De îndată ce John şi domnul Groanin îl găsiră pe Darius şi-i spuseră că demonii deşertului fugiseră, terminară de schimbat cauciucul automobilului şi apoi îşi continuară drumul.

— Trebuie să fii un mare djinn, dacă i-ai învins pe demonii ăştia, spuse Darius, în timp ce mergeau mai departe, de data asta mai încet, fiindcă era întuneric. Eram sigur c-o să fim omorâţi cu toţii.

— Eram doi care credeam asta, adăugă domnul Groanin.

Alan şi Neil lătrară în semn de aprobare, ca şi cum ar fi spus: „De fapt, eram chiar patru".

— Adevărul este, mărturisi John, că nu sunt deloc un mare djinn. În cea mai mare parte a timpului, nici n-am habar de ceea ce fac. Sora mea e cea deşteaptă. Ea ştie cu mult mai multe despre chestiile astea ale djinnilor, decât mine.

Darius scutură din cap şi replică în arabă:

— Aud ceea ce spui, John. Dar numai un mare djinn ar putea vorbi cu atâta modestie despre el însuşi. Cu adevărat, numai un mare şi curajos djinn ar veni într-un loc atât de primejdios cum e Irakul, să-şi salveze sora, lăsându-şi deoparte puterile.

Era trecut de ora opt atunci când ajunseră la marginea oraşului Samarra, care nu însemna mai mult decât o mână de palmieri şi câteva clădiri cu aspect sărăcăcios, de culoarea nămolului, cea mai mare parte dintre ele avariate de bombardamente.

— Samarra a fost odinioară capitala Califilor, îi informă Darius în timp ce intrau în oraş. Dar a fost părăsită cu mai bine de o mie de ani în urmă. Acum, mai vin pe-aici numai soldaţii şi arheologii.

Până la urmă, ajunseră în locul pe care-l căutau: turnul în formă de spirală din Samarra, care, după cum îi asigură Darius, cu toată încrederea unui experimentat ghid turistic, fusese construit pe amplasamentul originar al Turnului Babel, având în mare măsură acelaşi aspect.

— Fundaţiile sunt aceleaşi, insistă el. Cel puţin, asta e ceea ce mi-a zis mereu tata.

Era, de asemenea, locul în care, după cum scria Eno, Marele Preot al lui Bellili, trebuiau să caute intrarea secretă în tărâmul subteran Iravotum. De îndată ce zăriră turnul, se treziră, totuşi, în faţa unei probleme mult mai stringente: turnul în formă de spirală era înconjurat de o tabără a militarilor din armata americană, astfel încât părea să fie mult mai greu să poată pătrunde în orice intrare secretă. Tabăra era înconjurată de câteva rânduri de sârmă ghimpată, precum şi de vreo câteva sute de mii de saci cu nisip.

— Afurisită treabă, exclamă Groanin. Acum, ce-o să facem?

— O să ne croim un drum prin sârma ghimpată, bănuiesc, ridică John din umeri.

— Aici nu e vorba despre o tabără de cercetaşi, replică Groanin. Şi nu prea par să aibă chef de oaspeţi. Mai ales de oaspeţi îmbrăcaţi aşa ca noi.

Darius opri automobilul la o distanţă sigură şi cu toţii se apucară să privească lung spre tabără, încercând să se gândească la un plan.

— Hainele arăbeşti nu sunt o problemă, declară John, descotorosindu-se de *bisht* şi trăgându-şi lungul *thobe* peste cap. Pe dedesubt, purta hainele sale obişnuite, occidentale. Pe urmă, am paşaport american. Poate c-ar trebui să mergem acolo şi să ne dăm pe mâna lor.

— Eu n-am paşaport american, îi atrase atenţia Darius.

— Nu, aprobă John. Însă presupuneam c-o să vrei să stai la maşină. Să fii sigur că n-o fură nimeni.

— Adevărat, încuviinţă Darius. O să stau la maşină.

— Nici eu n-am paşaport american, adăugă Groanin.

— Nu, dar ai paşaport britanic. Iar americanii şi britanicii sunt aliaţi.

— Aşa au vrut întotdeauna să ne facă să credem, mormăi Groanin, cu toate că, din tonul său, se înţelegea destul de limpede că nu dădea prea mulţi bani pe această alianţă. Dar cum o să le explicăm ce caută un valet englez cu o singură mână şi un yankeu de doisprezece ani într-una dintre cele mai primejdioase ţări din lume?

— Vom spune că dumneata mă păzeşti, propuse John. Ceea ce înseamnă că o să vorbeşti cel mai mult, domnule Groanin. Le vom spune că bunica mea locuieşte în Bagdad şi că e bolnavă. De fapt, nu ne mai aşteptăm să supravieţuiască. Şi că pe mine nu m-a văzut niciodată. Prin urmare, era o urgenţă să vin aici. Vom spune că şoferul nostru trebuia să ne ducă până la Bagdad, dar şi-a pierdut curajul şi ne-a părăsit.

— Sună destul de plauzibil, încuviinţă Groanin. Ar putea să meargă, adăugă el.

— Atunci când Darius m-a auzit pentru prima dată vorbind cu domnul Rakshasas, care e în lampa dumnealui,

m-a întrebat dacă nu cumva sunt ventriloc. Prin urmare, vom spune că dumneata eşti ventriloc de profesie. Lucrezi cu o lampă în care pretinzi că s-ar afla un djinn. Acesta va fi domnul Rakshasas, fireşte. Mai mult decât atât, domnul Rakshasas se va folosi de biblioteca din lampa dumnealui ca să caute răspunsul pentru oricare întrebare din lume. Aşa că, la fel de bine ca şi treaba cu ventrilocul, dumneata poţi să joci şi rolul domnului Ştie-Tot, în acelaşi timp.

— Dar crezi că ne e de folos aşa ceva? se miră Groanin.

— Poţi să dai un recital, ca să distrezi trupele, îi explică John. În timp ce ei se distrează, eu voi arunca o privire prin tabără, cu harta lui Eno în mână. Să văd dacă găsesc vreo intrare secretă.

— Sună cam prea ţicnit ca să şi meargă, aprecie Groanin.

— Sigur c-o să meargă, insistă John. Cu domnul Rakshasas, care să ne ajute, vei părea cel mai bun ventriloc din lume.

— E o idee excelentă, interveni domnul Rakshasas, care ascultase totul cu atenţie din interiorul lămpii sale.

Îşi luară rămas-bun de la Darius, care le ură succes şi le spuse că-i va aştepta la restaurantul Kebabylon*, de lângă oraş, un local pe care-l conducea verişoara de-a doua a mamei sale.

— E pe drumul spre Bagdad, le explică el. N-aveţi cum să nu-l găsiţi. Tot mobilierul e purpuriu, iar pe perete e un tablou mare cu Michael Schumacher. Verişoara de-a doua a mamei, doamna Lamoor**, e mult mai îndrăgostită de Michael chiar şi decât sunt eu.

---

* Joc de cuvinte, o combinaţie dintre kebab (sau chebap) şi numele legendarului Babilon.

** Joc de cuvinte, numele fiind pronunţat la fel ca franţuzescul *L'amour* (dragostea).

Turnul din Samarra se afla în mijlocul unui teren întins, neted şi deschis. În spatele gardurilor din sârmă ghimpată şi a sacilor cu nisip, a câtorva duzini de tancuri şi a câtorva transportoare blindate, se găseau vreo douăzeci de corturi militare americane Quonset, grupate chiar în jurul turnului. În gardul de sârmă ghimpată era o poartă cu două puncte de control, ambele inundate cu lumină şi cu paza întărită de un post de mitraliori.

John, Groanin şi cei doi câini se apropiară de poartă, iar acolo Groanin, care se dovedi un actor destul de talentat, spuse povestea lor destul de neverosimilă în faţa a două santinele care păreau să fie destul de proaspete, după chipurile lor. Cele două santinele ascultară într-o tăcere politicoasă, dar vigilentă, până când domnul Rakshasas, pretinzând c-ar fi vocea domnului Groanin ieşind din lampa pe care acesta o ţinea în mână, îi provocă pe ambii soldaţi să-i pună la încercare memoria.

— E-n regulă, spuse una dintre santinele. Eu sunt din New Mexico, începu el. Poate ştiţi să-mi spuneţi care e capitala statului.

— Prea uşor, replică Groanin, încercând să câştige timp suficient pentru ca domnul Rakshasas să caute informaţia în volumul său din *Encyclopaedia Britannica*. Trebuia să mă întrebaţi ceva mai dificil. Îşi ridică lampa. Dar lăsaţi-l pe duhul din lampă să vă spună răspunsul.

— Capitala statului New Mexico este Santa Fé, rosti domnul Rakshasas. Este capitala cu cea mai mare longevitate din Statele Unite. Cu o populaţie de şaptezeci de mii de locuitori, este, de asemenea, situată la altitudinea de şapte mii de picioare deasupra nivelului mării.

— Drace, nici măcar eu nu ştiam atâtea, mărturisi soldatul.

— Poate-am putea poposi peste noapte aici, zise Groanin. Chiar n-avem unde altundeva să mergem. Şi chiar dacă nu mă acceptaţi pe mine, atunci trebuie să-l primiţi pe băiat. La urma urmei, e cetăţean american.

— O să-l informez pe locotenent, declară primul dintre soldaţi. Să văd ce-o zice şi el.

În cele din urmă, fură conduşi înăuntrul celui mai mare dintre corturile Quonset, unde locotenentul Kelly Sanchez ascultă povestea domnului Groanin. Era o femeie subţire şi palidă, cu părul scurt, roşu, şi cearcăne întunecate sub ochii săi verzi, cu care-l privea pe Groanin cu destulă dezaprobare.

— Nu ţi se pare că e o nechibzuinţă? întrebă ea, ţeapănă. Să aduci un copil într-un loc ca ăsta?

— Înţeleg de ce vorbiţi aşa, replică Groanin. Dar băiatul vorbeşte cursiv araba. Asta, datorită faptului că mama lui, sora mea vitregă, este atât de origine arabă, cât şi americană.

— E-n regulă, oftă locotenentul. Puteţi să rămâneţi în noaptea asta. Dar numai în noaptea asta. Mâine dimineaţă, o să pun pe cineva să vă aranjeze transportul până la Bagdad, dacă într-acolo vreţi într-adevăr să mergeţi.

— Vă mulţumesc, spuse Groanin. Îl privi pe John şi zâmbi. John îi răspunse tot printr-un zâmbet. Nu-i aşa că-s veşti bune, John?

— Ba da, răspunse John. Vă mulţumesc foarte mult, doamnă locotenent.

— După cum v-am mai spus, sunt ventriloc profesionist, spuse Groanin. Aş fi foarte fericit să dau un recital pentru dumneavoastră şi pentru oamenii dumneavoastră, ca o modalitate de a vă mulţumi. Am susţinut spectacole în cabarete din toată Europa şi America. Haideţi, doamnă locotenent! Întrebaţi-l pe duhul din lampă orice doriţi.

— Ce-aţi zice de cele trei dorinţe? întrebă locotenentul.

— Mi-ar fi imposibil să fac aşa ceva, răspunse domnul Rakshasas. Demonstraţiile de magie durează mai mult. Dar vă voi sta cu plăcere la dispoziţie să-mi testaţi limitele cunoaşterii.

— OK, acceptă locotenentul Sanchez. În liceu, am studiat matematica, înainte să mă înrolez în armată. Prin urmare, puteţi să-mi spuneţi care este foliul lui Descartes?

— Foliul lui Descartes, repetă Groanin. Ai auzit întrebarea, o, duhule din lampă?

— René Descartes, născut în Franţa, în La Touraine, pe data de 31 martie 1596, turui domnul Rakshasas. A murit la Stockholm, pe data de 11 februarie 1650. Matematician şi filozof francez. Foliul lui Descartes este curba definită de ecuaţia carteziană $x^3 + y^3 = 3axy$.

— E uimitor, recunoscu locotenentul Sanchez şi, pentru prima dată de când intraseră în cortul ei, John şi Groanin o văzură zâmbind. Poate că ai dreptate. Poate că le va prinde bine oamenilor. Ce părere ai, sergent?

— *Sir, yes, sir!* strigă sergentul aflat imediat în spatele lui John.

— Să zicem, peste o oră? propuse Sanchez.

— Nu văd niciun motiv pentru care să nu ne convină, răspunse domnul Rakshasas.

— Foarte bine, zâmbi Sanchez. Foarte bine.

Un soldat îi conduse pe John, pe Groanin şi pe cei doi câini într-un cort Quonset mai mic, unde urmau să fie încartiruiţi, dar apoi rămase de gardă în faţa intrării acestuia. Era un aspect în legătură cu care nu se târguiseră.

— N-o să ne fie uşor să intrăm şi să ieşim de-aici cu ăsta stând de pază afară, remarcă John.

Groanin arătă cu capul spre harta pe care John o tot studia cu atenţie.

— Ai vreo idee până acum despre unde poate să fie intrarea secretă? îl întrebă el.

— Pare să fie pe partea dinspre nord a turnului, imediat în spatele a ceea ce pare să fie cortul pentru baie.

Groanin lăsă să-i scape un lung oftat.

— Atunci, nu ne mai rămâne decât un singur lucru de făcut, spuse el. Cel mai bine ar fi să te duci în Iravotum fără noi.

— Vrei să spui, să merg de unul singur?

— Să-i iei pe Alan şi pe Neil, fireşte, îi explică Groanin. Dar nu ne aştepta şi pe noi, pe mine şi pe domnul Rakshasas. Cu paza asta afară, ai putea să ai o singură ocazie să ajungi la intrarea aia secretă. Ai face mai bine să profiţi de ea cât mai poţi.

— Domnul Groanin are dreptate, John, interveni domnul Rakshasas. Asta ar putea fi prima şi ultima ta şansă, poţi să fii sigur.

— Pe lângă asta, mă gândesc că un om cu un singur braţ n-ar face decât să te încetinească, adăugă cu vitejie Groanin, fiindcă nu putea suporta ideea de a-l părăsi pe John. Îţi spun eu, un om cu un singur braţ n-ar face decât să te încetinească, băiete. Nici n-ai avea nevoie de ajutorul meu. Din câte-am văzut până acum, ai mai mult curaj decât majoritatea celor de două ori mai mari ca tine, şi ca vârstă, şi ca statură. Dacă există cineva care să-ţi poată salva sora, acela eşti tu, John.

Domnul Groanin îl strânse pe John la pieptul său şi apoi îşi şterse o lacrimă de la ochi.

— Mult noroc, fiule, zise el. Şi grăbeşte-te să te-ntorci. O să te aşteptăm, împreună cu Darius, la restaurantul Kebabylon. Nu-i aşa, domnule Rakshasas?

— Fii sigur că aşa vom face, confirmă bătrânul djinn.

— Dar ce-o să-i spui locotenentului Sanchez, atunci când va descoperi c-am dispărut din tabără?

— Pur şi simplu, o să-i spun că te-ai purtat un pic cam aiurea, probabil din cauza căldurii, şi c-ai şters-o pe undeva, dar că o să mă învârtesc eu prin zonă, până când o să te-arăţi. Sunt sigur c-o să ne descurcăm şi cu doamna Lamoor, la restaurantul Kebabylon. Haideţi, domnule Rakshasas, continuă el, ridicând de jos lampa în care se afla bătrânul djinn. Ar fi mai bine să-i dăm bătaie cu spectacolul. Nu-i bine să-i facem pe soldaţi s-aştepte.

Soldatul îi conduse spre cortul *R & R**, unde trebuia să aibă loc spectacolul, dar cam pe la jumătatea drumului, cei doi câini şi cu John — care purta în spate un mic rucsac, conţinând cartea lui Eno, o mistrie, o lanternă, o sticlă cu apă şi câteva batoane Hershey pe care i le dăduse locotenentul Sanchez — îşi pierdură urma, neobservaţi.

— Se pare că am rămas numai noi trei, acum, constată John, în timp ce-şi vedeau de drum spre cortul pentru baie.

Cortul acela avea în spate un postament imens, cel pe care stătea Turnul din Samarra. Erau acolo câteva closete comune, câteva duşuri comune, un şir de chiuvete şi vreo câteva duzini de coşuri, pline cu lenjerie murdară. Podeaua era alcătuită dintr-o serie de grătare din lemn, pe care soldaţii să poată merge fără să-şi umple picioarele ude de nisip. Totul arăta foarte primitiv, dar destul de funcţional.

John îşi strecură capul şi umerii printr-o deschizătură a cortului, în spatele unor coşuri cu rufe, trimiţând un fascicul strălucitor de lumină către baza turnului. Un cap mic de leu sculptat în zid marca locul, exact aşa cum descrisese Eno.

---

* Abreviere militară pentru Rest & Recuperation (Odihnă şi Recuperare).

— Asta e, le spuse el câinilor. Suntem chiar deasupra intrării secrete în Iravotum.

Mută unul dintre coşurile cu rufe şi apoi ridică unul dintre grătarele din lemn, descoperind dedesubt nisip întărit. Era necesar să sape, aşa că deveni de îndată limpede faptul că mica mistrie pe care-o luase John la el nu prea putea să facă faţă situaţiei. Norocul lui fu acela că unul dintre soldaţi lăsase o raniţă atârnată de un cârlig, iar de aceasta era prinsă o lopăţică pliantă, din cele utilizate pentru săpatul tranşeelor. John luă unealta şi se pregăti să sape. Deja putea auzi cum Groanin îşi „încălzea" publicul cu ceva glume îngrozitoare care, spre surprinderea lui John, păreau să prindă neaşteptat de bine. Dar abia dacă izbuti John să zgârie suprafaţa nisipoasă, când, auzind că intră cineva, el şi câinii fură nevoiţi să se ascundă într-unul dintre coşurile cu rufe.

John rămase să asculte, în timp ce vreo şase soldaţi intrară în camera pentru baie, îşi scoaseră vestele antiglonţ şi uniformele, apoi începură să chiuie de plăcere pe măsură ce păşeau sub jeturile de apă fierbinte. Şi lui John i-ar fi priit un duş. Bluza i se lipise de piele din cauza transpiraţiei şi chiar îşi dorea să se fi gândit să facă un duş înainte de a trece la următoarea etapă a misiunii sale de salvare.

În sfârşit, ultimul dintre soldaţi părăsi cortul pentru baie, iar John putu să respire din nou în voie.

— Haideţi, le spuse el câinilor, deschizând capacul coşului. Haideţi să găsim intrarea.

Apucând lopăţica pliantă, John începu să sape, cu toate că încă îi venea greu să creadă ceea ce scrisese Eno: că sub nisip s-ar fi ascuns un mâner în formă de leu, pe care-ar fi trebuit doar să-l apuce, înainte de a rosti cuvântul secret care va deschide o uşă dedesubt. Dacă tot ceea ce scrisese Eno era

adevărat, acesta ar fi fost doar începutul problemelor sale. Marele Preot scrisese despre „şapte păzitori", dintre care şase în faţa cărora John trebuia să se supună „fără nicio şovăială". Cel mai alarmant dintre toate era ordinul sever transcris de Eno, cum că „intrusul trebuie să-l ucidă pe cel de-al şaptelea păzitor fără ezitare, fiindcă altfel îşi va vedea năruite în întregime ambiţiile sale ezoterice", frază prin care, pesemne, Eno voia să dea de înţeles că va eşua în încercarea de a pătrunde în Iravotum.

John se opri pentru câteva clipe să se odihnească şi ascultă cum îşi continua Groanin „jocul". Soldaţilor părea să le placă şi aplaudau entuziasmaţi, pe măsură ce, după toate probabilităţile, el făcea încă o demonstraţie a talentelor sale de ventriloc, constând în recitarea unei poezii în timp ce da pe gât o sticlă de bere.

Încă o dată, se apucă să sape, chiar dacă începea să-şi piardă încrederea în şansele lui de reuşită. Cuvintele secrete pe care trebuia să le rostească la intrare sunau de parc-ar fi fost scoase din cine ştie ce basm vechi şi ruginit. Sau de parcă le-ar fi inventat Virgil Macreeby. Chiar în clipa în care acest gând îi trecu prin minte lui John, lopăţica pliantă izbi ceva metalic şi, cufundându-şi mâna în nisip, John apucă un inel greu din alamă, care fusese sculptat în forma capului unui leu. Mânerul era prins de un lanţ care se afunda în nisip, dedesubtul lui.

— Ei, aici e-aici, am impresia, spuse el, rostind apoi cuvintele secrete: *Deschide-te, Simsim!* cu toate că nu se prea aştepta ca ele să şi aibă vreun efect.

Nu se întâmplă nimic altceva, decât că restul nisipului se prăbuşi în groapă şi dispăru în întuneric. Nefiind sigur dacă acesta fusese rezultatul pronunţării cuvintelor secrete sau nu,

John aprinse lanterna şi-i îndreptă fasciculul spre groapă, după care, zărind o trapă rotundă sub el, se lăsă să cadă peste ea.

— Asta e, într-adevăr, intrarea, le spuse el lui Alan şi lui Neil, care rămăseseră pe marginea puţului, privind în jos spre el. John se plasă cu picioarele de-o parte şi de cealaltă a chepengului, prinse cu mâinile mânerul în formă de cap de leu şi trase de lanţ. Trapa, veche şi ruginită, se înălţă cu vreo câţiva centimetri, dar îi trebuiră alte cinci sau chiar zece minute până s-o poată ridica, astfel încât să se deschidă de-a binelea.

Rezemând chepengul de pereţii puţului, John îşi ridică de jos lanterna şi o făcu să lumineze printr-un tunel din piatră cu înfăţişare antică, cu toate că n-ar fi prea avut nevoie de aşa ceva, întrucât, atunci când îşi îndreptă privirea spre el, tunelul se lumină cumva, ca şi cum acesta ar fi fost un efect al deschiderii trapei.

— Bănuiesc că oxigenul pătruns din afară a făcut să se-ntâmple asta, zise el.

Întorcându-se în puţ, îi zori pe cei doi câini să sară înăuntru, după care târî grilajul din lemn în urma lor, astfel încât să acopere groapa, pentru eventualitatea în care soldaţii ar descoperi puţul şi s-ar hotărî să-l exploreze ei înşişi. Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit John: un grup de soldaţi porniţi pe urmele lui. Apoi, îşi înşfăcă rucsacul şi intră prin chepengul deschis. Scrâşnind din dinţi, fiindcă deja simţea cum îl cuprinde claustrofobia, John luă o pastilă de cărbune şi tustrei începură să coboare pe o pantă domoală, în formă de spirală. Aceasta, trase el îndată concluzia, avea acelaşi model ca şi Turnul din Samarra, numai că se afla sub pământ, dar treptat observă că partea subterană era cu mult

mai mare decât cea de deasupra, cam cum se-ntâmplă cu un aisberg. Se întrebă dac-ar fi fost posibil să fi existat o vreme în care întregul turn să se fi aflat deasupra pământului. În acest caz, părea foarte probabil ca turnul să fi fost la fel de înalt ca un zgârie-nori din New York. Fixate pe pereţii tunelului, o serie de torţe ardeau cu o flacără dreaptă, dar ciudată, de o culoare violetă.

— Mă întreb ce le-o face să ardă, rosti el cu voce tare.

Aproape imediat, deveni conştient de cea mai bizară senzaţie: vorbea acum într-o limbă pe care n-o recunoştea. Ştia foarte bine ceea ce spusese, doar că în clipa în care cuvintele ieşiseră din gura lui, îi deveniseră străine. Şi nu doar lui. Nici Alan şi nici Neil nu înţeleseseră ceea ce zisese, lucru pe care-l ştiu cu siguranţă atunci când Neil trasă un semn de întrebare cu laba din faţă în praful drumului, iar Alan scoase un chelălăit, de genul acelora la care recurgea atunci când nu înţelegea ce i se spune.

— E tare ciudat, spuse John, dar rostite cu voce tare, cuvintele sunară cu totul altfel.

Şi trecură vreo câteva clipe până când înţelese că trecea prin ceea ce Eno descrisese ca fiind „efectul Babel", după cum se povestea în Cartea Facerii despre oamenii care deodată au început să nu se mai înţeleagă unul cu celălalt şi să vorbească fiecare într-o altă limbă.

— N-aveţi nicio grijă, încercă el să le spună câinilor. În *Pergamentele lui Bellili*, Eno spune că se poate întâmpla una ca asta. E ceva legat de faptul că în locul acesta s-a găsit, la origine, Turnul Babel.

Numai că nici Neil şi nici Alan nu înţeleseră o iotă din ceea ce le spunea. Şi trecură vreo câteva minute până când i se ivi lui John în minte gândul că, de fapt, vorbea dialectul

indienilor Dakota din America de Nord, mai bine cunoscuţi sub numele de Sioux. Ştiu acest lucru fiindcă de curând urmărise un program de televiziune în care o bătrână femeie din tribul Dakota îi învăţa pe câţiva actori de film să vorbească în limba ei. Senzaţia nu era una neplăcută, iar John îşi aminti de faptul că, după cum scria Eno, efectul Babel era numai unul temporar.

Dar, puţin mai încolo, mergând pe cărarea în spirală, el şi cu câinii întâlniră ceva destul de puţin plăcut. Era un bărbat masiv, cu pieptul gol, purtând pantaloni din mătase şi o spadă. Chiar şi avându-i pe Alan şi pe Neil care să-l apere, era evident că n-aveau cum să treacă de bărbatul acela fără ca măcar unul dintre ei să fie ucis, sau grav rănit.

— Ascultă, spuse John. S-a făcut o greşeală. Am gânduri paşnice. Pe cinstite. Numele meu este John. Tu cine eşti?

Numai că, în dialectul Dakota, aceasta suna cam de genul: *„Hoka hey. Wonunicun. Miyelo ca kola. Zunta. Micaje John. Nituwe he?"*.

Bărbatul cu spada rânji spre John în chip de răspuns — i se părea mai degrabă oribil — cu toate că se vedea limpede că nu înţelesese niciun cuvinţel din ceea ce i se spusese. John căută la repezeală prin cartea Marelui Preot Eno un sfat în legătură cu ceea ce-ar trebui să facă în continuare, în eventualitatea că ar fi uitat ceva. Dar traducerea lui Macreeby spunea destul de desluşit: „Viaţa ne învaţă că numai cel care este cu adevărat hotărât va izbuti. În explorarea ta, trebuie mai întâi să te arăţi umil. De aceea, trebuie să te supui fără nicio şovăială în faţa a şase dintre cei şapte păzitori, fiindcă altfel expediţia-ţi va fi pe veci pierdută. De şase ori trebuie să te pleci în faţa a orice s-ar întâmpla, indiferent cât de îngrozitor sau ucigător ţi s-ar părea".

Nu se putea spune că Eno ar fi exagerat. Omul cu spada părea să fie tot atât de ucigător pe cât de îngrozitor arăta. Şi chiar dacă John ar fi vrut să i se împotrivească, n-ar fi ştiut cum.

— Bine, spuse el. Hai să mergem. Dar ceea ce se auzi fu ceva de genul *„Hin, hoppo"*. John se înclină şi apoi se îndreptă încetişor spre bărbatul cu spada, înclinându-se de vreo câteva ori, ca de la el, şi repetând întruna *„colapi"*, cuvântul folosit de indienii Dakota pentru *„prieten"*.

În clipa în care se apropie de omul acela, John simţi o mână grea căzându-i pe umăr, silindu-l să îngenuncheze, iar el înghiţi în sec atunci când văzu că bărbatul tăcut face un pas înapoi şi-şi ridică spada. Lama acesteia scânteie în acea ciudată lumină subpământeană, iar John simţi cum ea îi mângâie ceafa, pe măsură ce spadasinul se pregătea să lovească. Oare cum ar fi putut el să se plece în faţa a aşa ceva? Toate instinctele îi spuneau că, dacă rămâne îngenuncheat, va fi sigur decapitat. Oare cum ar fi posibil să fie în avantajul lui supunerea în faţa unei asemenea încercări, dacă supunerea aceasta ar avea ca rezultat moartea? Dacă traducerea lui Macreeby întorsese, pur şi simplu, totul pe dos? Dacă Eno spusese, de fapt, că *nu* trebuie să se supună în faţa păzitorului, iar Macreeby sărise peste acest cuvânt de o importanţă crucială?

Alan şi Neil începură să mârâie, pe măsură ce braţul vânjos al bărbatului ducea spada spre grumazul lui. John le ceru să stea liniştiţi şi-şi închise ochii.

— *Păzea, cap, ţine-te bine*, murmură el în dialectul Dakota, în timp ce bărbatul îi îndrepta spada spre cap. *Păzea, gât, uite-o că vine!*

CAPITOLUL 16

MAI PRESUS DE BINE ȘI DE RĂU

După cum v-ar putea spune oricare djinn, nimic nu ţine de norocul pur. Atunci când a fost creat Universul, omul a primit stăpânirea asupra Pământului, îngerii, asupra Cerurilor, iar djinnii, asupra Norocului, care nu este decât interacţiunea celorlalte două. Multe dintre jocurile de noroc îndrăgite de pământenii din toată lumea au fost inventate de djinnii răi, cum ar fi Ifriţii, pentru tulburarea generală a omenirii, dar şi din dorinţa de a fi scutiţi de osteneala exercitării propriilor puteri, fiindcă Ifriţii alcătuiesc un trib foarte leneş de djinni. Dar au existat şi există destui djinni buni care şi-au dedicat vieţile combaterii ghinionului generat de jocurile de noroc. Una dintre aceste persoane, Edwiges — Djinnul Rătăcitor, a plănuit să ruineze cazinourile, punând la cale sisteme de joc capabile să învingă sorţii, iarăşi şi iarăşi. Singura problemă era aceea că, din moment ce djinnilor buni le era interzis să câştige ei înşişi bani din practicarea jocurilor de noroc, Edwiges a fost obligată să le ofere altora, gratuit, sistemele ei de joc. Şi, din moment ce prea puţini oameni erau pregătiţi să-şi rişte banii prin utilizarea unui sistem pe care-l dobândeau pe degeaba, la fel de puţini au fost şi cei care-au câştigat cât nici cu gândul n-au gândit.

Nimrod o găsi pe Edwiges pe treptele frumosului cazino Belle Époque din Monte Carlo. Era o femeie cu un aspect excentric, de vârstă mijlocie, dar destul de înaintată, cu o dispoziţie agreabilă, ca mătuşa preferată a oricui; şi, într-adevăr, datorită bunătăţii pe care o arătase faţă de el, Nimrod se obişnuise să-i spună mătuşa Edwiges, cu toate că, de fapt, nu-i era rudă de niciun fel. Ea purta o rochie în formă oarecum florală şi, ca de obicei, emana o impresie generală de uitare de sine, ceea ce contribuia prea puţin la sporirea încrederii oamenilor de rând faţă de sistemele ei de joc. Dar, pe sub înfăţişarea ei exterioară de mătuşică-fată bătrână şi de excentricul ei aspect distrat, se afla un creier de-a dreptul prodigios de matematic. N-ar fi fost în stare să-i spună unui poliţist adresa ei exactă sau numărul de telefon, dar dac-ar fi întrebat-o cineva cum se rezolvă ultima teoremă a lui Fermat, ar fi putut da răspunsul în timp ce se cocea un pandişpan.

— Nimrod! exclamă ea, plăcut surprinsă.

— Bună, mătuşă, rosti el, îmbrăţişând-o cu drag. Privi peste umărul ei spre braţul de broşurele pe care le avea la ea. Îmi dai voie? Ea îi întinse o broşură, pe care el o deschise şi începu să citească de pe pagina de titlu.

„Sistem infailibil pentru învingerea hazardului în perniciosul joc de ruletă, a cărui folosire corectă va avea ca rezultat imediata îmbogăţire a utilizatorului conştient.

Notă: se cere o cunoaştere minimă a teoriei probabilităţilor, a mecanicii lui Newton şi a principiilor de funcţionare a aerului condiţionat."

— Eu îl numesc Sistemul de Trei Minute, îl informă Edwiges. Folosindu-l, un pământean ar putea transforma

cinci sute de dolari în douăzeci şi trei de milioane numai cu trei învârtiri ale roţii de la ruletă.

— Nu crezi că asta ar putea să-i încurajeze pe pământeni să joace şi mai mult? o întrebă Nimrod.

— Numai pe termen scurt. Dacă s-ar găsi destui pământeni care să adopte sistemul meu, cazinourile ar începe să piardă teren. Şi, până la urmă, să dea faliment. Am calculat că n-aş avea nevoie decât de şase oameni care să folosească sistemul şi să câştige, pentru ca el să devină semnificativ din punct de vedere statistic. Oftă. Din nefericire, o metodă infailibilă nu este ceva uşor de dăruit. Pământenii nu vor să-şi pună încrederea într-un lucru pe care-l primesc pe gratis.

Traversară către Café de Paris, aflată în apropiere, unde Nimrod comandă ceva cafea şi deserturi.

— Ei, şi ce te-aduce la Monte Carlo? îl întrebă Edwiges. Vacanţa?

— Mă tem că nu, replică el. Sunt aici cu treburi de-ale djinnilor. Ştii, Ayesha mi-a răpit nepoata, pe Philippa, se pare cu intenţia să facă din ea următorul Djinn Albastru din Babilon.

— Pe Philippa? se miră Edwiges. Da, înţeleg de ce Ayesha o vrea pe ea. E fermecătoare, strălucită, foarte bună la *Djinnverso*. Pare să aibă o perspicacitate deosebită în aplicarea principiilor matematice în ceea ce priveşte jocul cu cele şapte *astaragali* octogonale. Dar Philippa e încă o fetiţă şi mult prea tânără ca să devină următorul Djinn Albastru. Merită să vadă câte ceva din viaţă, înainte de a-i fi încredinţată o astfel de responsabilitate. Nu, ar trebui să fie cineva care a văzut destul din viaţă. Cineva ca femeia aia îngrozitoare, de Ghulle. Cred că e de-a dreptul disperată să fie următorul Djinn Albastru. Din câte-am auzit, se pare că le-a spus tuturor încă de multă vreme că funcţia e a ei.

— A, sunt de acord, zise Nimrod. Dar mai degrabă cred că Ayesha a ales-o pe Philippa ca urmare a unui fel de panică, doar ca să-i zădărnicească planurile lui Mimi de Ghulle.

— Mimi e o femeie îngrozitoare, e drept. Dar, dacă te gândeşti mai bine, ce rău face ea dacă-şi doreşte una ca asta? Odată ce Mimi se va situa mai presus de Bine şi de Rău, se va termina cu toate astea şi nu va mai avea nicio importanţă din ce trib provine.

— N-ar trebui să conteze dacă următorul Djinn Albastru este ales dintr-un trib bun sau dintr-unul rău. În această situaţie, totuşi, contează. Foarte mult.

— Cum?

— De curând, am intrat în posesia unui exemplar din *Pergamentele lui Bellili.*

— Credeam că, de fapt, cartea asta e numai o legendă.

— Aşa credeam şi eu. Dar am cumpărat un exemplar de la Virgil Macreeby.

— Ticălosul... E autentic?

— A, da. Şi am aflat ceva interesant. Interesant şi tulburător. Pe lângă informaţiile pe care le conţine despre cum poţi să pătrunzi în Iravotum, Eno, Marele Preot al lui Bellili, descrie cum ar putea un djinn fără scrupule să submineze procesul normal prin care un djinn evoluează la stadiul de a fi mai presus de Bine şi de Rău. Se pare că indiferenţa faţă de Bine şi de Rău este dată de expunerea la Copacul Logicii. La fructele lui şi la mirosul florilor lui.

— Întotdeauna m-am întrebat cum se petrece treaba asta, mărturisi Edwiges.

— Cu toate acestea, după cum scrie Eno în cartea sa, dacă sucul fructului este distilat şi fermentat astfel încât să se

obţină alcool din el, devine de multe ori mai puternic, iar indiferenţa faţă de Rău este blocată. Cu alte cuvinte, am putea vorbi despre un djinn la fel de puternic ca Ayesha, dar care să fie indiferent numai faţă de Bine.

— Şi ce te face să crezi că aşa ceva ar fi posibil, Nimrod?

— Atunci când Macreeby mi-a vândut un exemplar din traducerea lui, mi-a spus şi că un alt djinn se mai află în posesia unui exemplar: Mimi de Ghulle. Pe atunci, n-am dat mare importanţă chestiei ăsteia. Dar, de atunci, am citit eu însumi cartea şi acum sunt convins că ştiu de ce a vrut-o Mimi. În cazul în care ea devine următorul Djinn Albastru din Babilon, să poată perverti ritualurile Djinnului Albastru şi să-şi folosească poziţia pentru propriul avantaj. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva, echilibrul puterii ar fi distrus şi haosul ar deveni din nou atotstăpânitor.

— E de-a dreptul şocant, afirmă Edwiges. Nu putem decât să ne înfiorăm gândindu-ne la ce s-ar putea întâmpla dacă Mimi va izbuti cumva să ajungă Djinn Albastru. Ar putea să pună mâna pe Grimoarul lui Solomon, iar atunci orice idee de echilibru al puterii ar dispărea din peisaj. Noua posibilitate de care ar dispune Mimi, aceea de a lega un alt djinn de voinţa ei, ar putea face din ea un virtual dictator. Sau, ca să fiu mai corectă, o virtuală dictatoare. Edwiges clătină din cap, necăjită. Mimi a avut întotdeauna o tendinţă ambiţioasă. Şi nu se va opri aici. După toate probabilităţile, va încerca să se asigure că fata ei... cum o cheamă?

— Lilith.

— Aşa, Lilith. O fată nesuferită. Va încerca, probabil, să se asigure că ea îi va urma în funcţia de Djinn Albastru. Astfel, s-ar putea chiar să avem parte de o dinastie de Ghulle a Babilonului.

— Nu mi-a trecut prin cap aşa ceva, recunoscu Nimrod. Dar ai dreptate, bineînţeles. Ce-ar trebui să facem?

— Trebuie s-o oprim, Nimrod. Asta e ceea ce trebuie să facem. Vreau să spun că nu putem s-o lăsăm pe Ayesha să facă din Philippa noul Djinn Albastru, dar nici nu putem să-i permitem lui Mimi de Ghulle să obţină funcţia. Mimi ar fi o alternativă foarte nefericită. Mai ales dacă, aşa cum spui, o să găsească o cale de a perverti riturile Djinnului Albastru pentru a-şi atinge propriile scopuri, rele. Singura problemă este, dacă n-o să fie Philippa şi n-o să fie nici Mimi de Ghulle, atunci cine ar putea fi? Ştii ce? Trebuie să găseşti pe altcineva potrivit. Bineînţeles, trebuie să fie o femeie. Şi cineva în care să poţi avea încredere că nu se va folosi de poziţia ei pentru propriile avantaje.

— Da, subscriu părerii tale, spuse Nimrod. Iar acesta este adevăratul motiv pentru care mă aflu aici, în Monte Carlo. Mă gândeam că tu ai fi potrivită.

— Eu? De unde ţi-a venit o idee ca asta? Eu nu sunt deloc potrivită.

— Prostii, afirmă Nimrod, punându-şi o mână pe umărul lui Edwiges. De fapt, vei fi perfectă. Eşti necăsătorită, foarte bine pregătită din punct de vedere intelectual, ai mai mult de o sută de ani, o viaţă petrecută în serviciul oamenilor şi, peste toate, eşti o fiinţă cu suflet bun.

Edwiges zâmbi.

— Chiar crezi asta? Edwiges continuă să zâmbească preţ de câteva clipe; apoi, dintr-odată, zâmbetul îi dispăru de pe buze şi clătină din cap. Dar n-ar fi posibil să fac una ca asta. Una e să te plasezi mai presus de Rău. Dar alta e să te ridici mai presus de Bine. Nu mi-ar plăcea deloc. Pe urmă, trebuie să mai pun la socoteală şi munca mea. Sunt mult prea

ocupată. Mi-ar plăcea să te ajut, Nimrod, chiar mi-ar plăcea. Întotdeauna am ţinut la tine. Chiar de când erai tu însuţi un tânăr djinn. Dar sunt o sută de motive distincte pentru care nu pot să accept. Şi doar pentru că nu-mi vin în minte decât două dintre ele acum, asta nu înseamnă că nu sunt motive importante.

Nimrod încuviinţă din cap, răbdător. Avea nevoie de multă atenţie în ceea ce făcea, dacă voia s-o convingă pe Edwiges să devină următorul Djinn Albastru din Babilon. Dar, aruncând o privire spre broşurica pe care-o ţinea în mână, îi veni deodată o idee.

CAPITOLUL 17

OEDIPUS SCHMOEDIPUS*

După mai multe secunde care i se părură interminabile, John îşi deschise un ochi, apoi pe celălalt, apoi îşi duse mâinile la gât, înghiţi ca de încercare şi, simţindu-se uşurat de faptul că încă părea să aibă capul pe umeri, privi încetişor împrejur. Bărbatul cu spada dispăruse. Cu toate că John simţise cum ceva îi atinge gâtul, era clar faptul că acel ceva nu fusese o spadă. Sau fusese? Frecându-şi ceafa, în locul în care lama spadei îl atinsese pentru o clipă, văzu că degetul său arătător era pătat de o picătură de sânge. Înghiţi în sec cu putere şi apoi îşi drese vocea — ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă totul funcţiona aşa cum trebuie în regiunea gâtului — înainte de a-şi scutura capul şi de a încerca să vorbească, până la urmă, cu Alan şi cu Neil, care rămăseseră întinşi la pământ, cu labele acoperindu-le ochii.

— Hei, băieţi! Descoperi cu plăcere faptul că vorbea din nou în engleză. E-n regulă. Spadasinul a plecat. Şi eu încă mai am capul pe umeri.

Cei doi câini săriră în picioare şi se repeziră să-l lingă pe faţă şi pe mâini.

---

* Joc de cuvinte pornind de la *schmo (schmoe)* care în argou înseamnă fraier, şi Oedipus — personaj al lui Sofocle (496–406 î.Hr.) din tragedia *Oedip rege*.

— Cred că toată treaba a părut cu mult mai urâtă decât am simţit-o, spuse el, mângâindu-i pe urechi şi alintându-le grumajii. Cu toate că am simţit ca şi cum ar fi fost destul de adevărat, pot să vă spun asta. E ciudat, dar încă-mi amintesc senzaţia pe care-am avut-o atunci când spada mi-a atins gâtul. Se cutremură şi rânji. Ca o vizită la frizer.

Alan scoase un lătrat şi se repezi să cerceteze ceva care zăcea pe pământ. Era spada.

Ridicând-o şi trecându-şi degetul mare peste tăişul lamei, John se convinse, fără vreo urmă de îndoială, de faptul că spada era una adevărată; era şi ascuţită, de asemenea. O ridică de câteva ori, nefiind încă sigur dacă întâmplarea prin care trecuse fusese o amăgire sau nu. Oare ceilalţi şase paznici pe care încă-i mai avea de înfruntat vor fi la fel de adevăraţi ca şi acesta? Se hotărî să ia spada cu el, pentru orice eventualitate.

Porniră mai departe pe poteca spiralată, dar nu apucară să meargă mai mult de cinci, hai, zece minute, că se pomeniră faţă în faţă cu un lăncier arab călare, înveşmântat din cap până-n picioare în negru, cu faţa ascunsă de acoperământul pe care-l purta pe cap. Calul, de asemenea negru, tropăia nervos sub călăreţul său, în timp ce acesta îşi întindea lancea spre John, care-i atinse vârful şi descoperi că, la fel ca şi spada, era cât se poate de adevărată.

— Dezgoleşte-ţi pieptul! îi porunci călăreţul în arabă, limbă pe care, din fericire, John era acum capabil s-o înţeleagă.

Chiar şi-aşa, nu era mai puţin tulburat la gândul că trebuia să se supună în faţa vârfului lăncii din mâna călăreţului, decât fusese în faţa spadei călăului. Nici prin gând nu-i trecu să se lupte; un băiat înarmat cu o spadă nu părea să fie un adversar pe măsură pentru un călăreţ cu o lance.

John procedă aşa cum i se poruncise, rugându-se în gând ca împunsătura suliţei să nu aibă un efect mai ucigător decât lovitura de spadă. Descheindu-şi bluza, îşi dezveli pieptul şi privi cum călăreţul galopează cale de câţiva iarzi în josul potecii, apoi îşi întoarce calul. În clipa imediat următoare, îşi îndreptă lancea spre John şi porni la atac.

— Staţi pe loc, băieţi! le strigă John câinilor şi, murmurând o rugăciune tăcută, închise ochii.

De data aceasta, simţi până şi cum vibrează pământul sub picioarele lui, iar nările lui percepură un miros puternic de cal năduşit, mai înainte ca, mijindu-şi ochii pentru o clipă, să se vadă învăluit într-un nor de praf stârnit de copitele armăsarului negru, dar încă fiind cât se poate de viu şi fără să mai vadă vreo urmă de călăreţ.

Alan lăsă să-i scape un lung suspin de uşurare şi tuşi, ca să scape de praful care-i intrase pe gât. Neil clătină din cap şi apoi se întinse pe jos, istovit, privindu-şi tânărul stăpân cum îşi examinează pieptul şi apoi îşi încheie bluza.

— Din ceea ce scrie Eno, zise John, tremurând de frică, mai sunt patru paznici în faţa cărora trebuie să mă supun, înainte de a-l ucide pe cel de-al cincilea rămas. Sper doar ca el să fie idiotul care a inventat încercările astea tâmpite. Sunt cu nervii la pământ. Îi trase capul lui Alan lângă pieptul său. Ascultă cum îmi bate inima, adăugă el, izbucnind într-un râs nervos. Parc-ar fi o pasăre mică încercând să scape din colivie. Am impresia că, până la sfârşitul zilei de azi, vom şti dacă inima mea e suficient de tare sau nu. La urma urmei, poate că tocmai despre asta e vorba.

Plin de curaj, John înaintă pe cărarea spiralată şi, într-o succesiune destul de rapidă, fu nevoit să se supună în faţa unui arcaş, care trase o săgeată în direcţia lui, fără ca, de fapt,

aceasta să-l atingă, apoi întâlni un luptător care-l înşfăcă în braţe şi-l zdrobi, fără ca, în realitate, să-l zdrobească. La cea de-a cincea încercare — în care se cerea ca John să-şi vâre capul în botul deschis al unui leu — devenise destul de blazat faţă de aceşti paznici subterani.

— Cred că, după ce treci de trei dintre ei, te prinzi care-i treaba, afirmă el, în timp ce păşea prin flăcările aruncate de un dragon. Adică te prinzi că nu se-ntâmplă nimic în realitate. Vreau să spun că trei ar fi fost de-ajuns.

Dar, după ce şase dintre cele şapte încercări fură trecute cu succes, John era epuizat din punct de vedere psihic şi i se părea la fel de greu să omoare o lăcustă, darămite pe oricine sau orice l-ar fi aşteptat după prima cotitură a potecii. Şi, resimţind din plin tensiunea sarcinilor pe care le avusese de îndeplinit, încercă să-şi stimuleze singur curajul, ca să-l înfrunte pe cel din urmă dintre cei şapte păzitori.

— Mă aştept ca, de fapt, să nu fie vorba să omor pe cineva, le spuse el lui Alan şi lui Neil. Nu mai mult decât am fost omorât eu însumi până acuma. Voi ce credeţi?

Cei doi câini lătrară în chip de încurajare, dar sperând în tăcere că, dacă John va trebui să omoare ceva, atunci să fie vorba despre o vacă adevărată, caz în care s-ar putea alege fiecare dintre ei cu o ciozvârtă proaspătă. Pentru că, fiind câini, niciunul dintre ei nu avea scrupulele omeneşti ale stăpânului în ceea ce priveşte uciderea unei alte fiinţe vii; cel puţin, a uneia care să nu fie o insectă.

Dar nimic n-ar fi fost în măsură să-l pregătească pe John pentru ceea ce avea să întâlnească dincolo de următoarea cotitură a potecii spiralate. Fiindcă acolo, la o distanţă de doar cinci picioare şi un inci faţă de el, purtând costumul său Badoglio preferat cu dunguliţe, precum şi cei mai buni pantofi Cascio Ferro ai săi — purta până şi cămaşa pe care

John şi Philippa i-o cumpăraseră de Crăciun — se afla însuşi tatăl lui John.

— Bună, John, îi spuse tatăl său. Mă bucur să te văd.

— Tată, răspunse John. Ce Dumnezeu cauţi aici?

— Nu, *tu* ce cauţi aici?

Alan şi Neil veniră în fugă spre fratele lor, dar, chiar în clipa în care se pregăteau să pună labele pe el şi să-l lingă pe faţă, aşa cum obişnuiau să procedeze acasă, lucru care-l obliga deseori pe domnul Gaunt să-şi scoată ochelarii şi să şi-i şteargă — deoarece, atunci când se ridicau pe labele din spate, ambii câini erau la fel de înalţi ca domnul Gaunt — se opriră deodată, apoi se dădură înapoi din faţa siluetei de pe potecă, mârâind cu nervozitate, ca şi cum ar fi simţit că e ceva în neregulă. Alan şi Neil priviră spre John şi lătrară de câteva ori, iar John nu avu nevoie să-i mai întrebe pe câini despre ce era vorba, ca să-şi dea seama că bărbatul de pe potecă nu era — nici n-avea cum să fie — tatăl lui. Şi totuşi...

— Cum ai ajuns aici, tată?

— Bună întrebare. Nici eu nu ştiu sigur.

Fusese un răspuns bun, aşa cum sunase. Dar, ştiind ce se întâmplase cu ceilalţi şase paznici, John nu mai era deloc înclinat să creadă în ceea ce vedea cu ochii, anume că tatăl lui ar fi fost în realitate acolo. În afară de cazul în care, firește, toate încercările precedente ar fi fost special concepute ca să-l înşele în legătură cu adevărata identitate a acestui ultim păzitor. John se apropie de tatăl său şi-i puse o mână pe umăr. Materialul din care era confecţionat costumul era caşmirul şi se simţea clar la pipăit că e autentic. Şi nu era chiar apa de colonie preferată a tatălui său? Până şi bomboana mentolată Beezer de pe vârful limbii lui Edward Gaunt părea autentică: domnul Gaunt întotdeauna obişnuia

să sugă două-trei bomboane Beezer după ce fuma o ţigară de foi. Dacă toate acestea reprezentau o plăsmuire a imaginaţiei lui John sau cine ştie ce fantasmă, atunci era vorba despre una la fel de exactă ca şi ceasul din aur de la încheietura tatălui său. Şi toate acestea constituiau motive suficient de întemeiate pentru ca John să înţeleagă acum că nu putea să-l lovească pe omul acela cu spada şi să-l ucidă, fără să fie sută la sută sigur de faptul că avea de-a face cu un impostor sau cu o nălucire.

— Tată, începu el, precaut.

— Da, John.

— Ştii Statuia Libertăţii din aur, aia mică, de pe biroul tău? Ei bine, i-am rupt mâna care ţinea torţa. A fost un accident. Am tot vrut să-ţi spun asta, de o vreme încoace. Am lipit mâna la loc cu superglue, numai că n-am făcut-o prea bine. Îmi pare tare rău pentru asta, sincer.

Era vorba despre o greşeală pe care plănuise s-o îndrepte, numai că apăruse Nimrod, să le ceară gemenilor să-l ajute în recuperarea Grimoarului lui Solomon. N-avea nicio scuză pentru faptul că stricase statuia. N-ar fi putut să spună cum de făcuse asta, decât că o luase de pe birou cu un gest cam neglijent, prefăcându-se că tocmai primise un Premiu Oscar, iar braţul care ţinea torţa, pur şi simplu, se rupsese. Prostia aceea costase 25.000 de dolari, pentru numele lui Dumnezeu, iar lui John i se părea destul de greu de crezut că tatăl lui ar fi fost încântat de o asemenea ispravă. La fel de încântat, se gândea el, cum ar fi fost şi de prezenţa lui în Irak. La urma urmei, fusese de acord doar ca John şi Philippa să meargă cu Nimrod la Istanbul şi în Germania.

— Chiar nu ştiu cum de s-a întâmplat, adăugă el. Numai că s-a întâmplat. Aşa cum se-ntâmplă lucruri de genul ăsta. Câteodată. John ridică din umeri. Iartă-mă.

— E-n regulă, fiule. Înţeleg. N-ai ce-i face. Pe urmă, e doar un ornament, nu? Şi Edward Gaunt zâmbi, cu cel mai drăguţ şi mai indulgent zâmbet al său. Nu înjură, nici nu ameninţă că-l va chelfăni pe John şi nici nu-i tăie banii de buzunar pentru următoarele şase luni. Ceea ce nu-i semăna deloc adevăratului domn Gaunt. Cel puţin, acelui domn Gaunt din lunile de iarnă. Philippei îi plăcea să-şi acuze părinţii că le pasă mai mult de mobilierul şi de obiectele de artă din casă, decât de copiii lor, deci, chiar dacă John ştia că nu e chiar adevărat acest lucru, era în continuare sigur de faptul că tatăl lui adevărat i-ar fi ţinut o morală mai ceva decât toate dinainte la un loc. Până şi aici, în Irak, era convins că tatăl lui s-ar fi înfuriat pe el.

— Auzi, tată? Vreau doar să ştii asta. Nu e ceva personal, bine?

Şi, chiar în timp ce vorbea, John îşi lovi tatăl cu spada, cu gândul la instrucţiunile severe ale lui Eno: „Intrusul trebuie să-l ucidă pe cel de-al şaptelea păzitor fără ezitare, fiindcă altfel îşi va vedea năruite în întregime ambiţiile sale ezoterice". John nu era prea sigur că înţelegea ce însemna „ezoteric", dar era convins de faptul că, dacă nu i-ar respecta literă cu literă instrucţiunile, acest lucru ar putea avea ca rezultat să nu-şi mai vadă niciodată sora; cel puţin, pe acea soră pe care-o cunoştea şi-o iubea.

Dar, dacă John se aşteptase ca spada lui să lovească în gol, se înşelase. Mâna care ţinea mânerul spadei simţi şocul loviturii din plin. Şi, ceea ce era mai rău, tatăl lui John scoase un ţipăt puternic, ca şi cum ar fi fost omorât cu adevărat. Nici nu dispăru, aşa cum se-ntâmplase cu ceilalţi paznici. În loc de asta, căzu pur şi simplu, cu faţa în jos, pe pământ, apoi rămase acolo, întins într-o baltă de sânge. Sânge care părea să fie, în acelaşi timp, prea umed, prea adevărat şi prea roşu.

John începu să ţipe.

— Ce-am făcut? se văita el.

John azvârli deoparte spada şi îngenunche la repezeală lângă victima lui, simţind cum i se întoarce stomacul pe dos şi o adâncă îngrijorare la gândul că făcuse un lucru îngrozitor. Prin minte îi bântuia bănuiala că Eno greşise cumva sau, ca mai înainte, că traducerea lui Virgil Macreeby după cartea lui Eno fusese greşită. Mort, bărbatul încă mai arăta întocmai ca tatăl lui John.

— Nu, nu, te rog, nu, asta nu poate să se-ntâmple!

Cu mâinile tremurânde, îi scoase ochelarii mortului şi-i strecură în buzunarul de la piept al hainei sale, unde dădu peste o tabacheră în care se afla o Manyana Grand Cru, ţigara de foi preferată a tatălui său. La urma urmei, de ce-ar fi avut un Edward Gaunt iluzoriu o ţigară de foi la el?

— Tată, te rog, trezeşte-te, îl imploră el. N-am vrut...

Dar era cât se poate de clar, după cantitatea de sânge scursă pe pământ şi după culoarea feţei, că bărbatul care zăcea pe pământ nu mai putea fi ajutat în niciun fel. John îşi strânse pleoapele, simţind cum lacrimile încep să curgă printre ele şi să picure pe faţa livid a mortului.

— Iartă-mă, rosti el, acum neputincios în faţa nenorocirii şi, în ciuda dovezilor care-i demonstraseră înainte contrariul, destul de sigur de faptul că-şi ucisese cu adevărat propriul tată. Tată, îmi pare rău, atât de rău...

Nefiind în stare să-l asigure pe John de faptul că nu era în niciun caz vorba despre tatăl său, Alan şi Neil se străduiră în zadar să-l tragă deoparte de lângă cadavru. Şi, timp de vreo câteva minute, John rămase aşa, îngenuncheat lângă mort, cu ochii închişi.

La un moment dat, Neil începu să latre cu putere şi, deschizându-şi din nou ochii, John descoperi că, atât de real

cât i se păruse cu câteva clipe înainte, cadavrul dispăruse acum.

John scutură din cap şi lăsă să-i scape un oftat stingherit. Zâmbi slab spre Neil, recunoscând că totul fusese, de fapt, o amăgire, la urma urmei. Dar chiar şi-aşa, ştia că nu se va simţi deloc în largul lui până în clipa în care avea să-şi petreacă din nou braţele în jurul gâtului tatălui său cel adevărat şi să-l strângă la piept din toate puterile.

Alan, care se tot repezise în susul şi-n josul potecii, să cerceteze drumul, venea acum înapoi, alergând în salturi. Lătră de câteva ori şi, apucându-i cu botul mâneca bluzei lui John, trase de ea, străduindu-se să-l facă să se ridice în picioare.

— OK, OK, zise John, stai că vin.

Urmându-i pe cei doi câini de-a lungul potecii şi apoi pe după următoarea cotitură, prin tunelul spiralat care şerpuia în partea subterană a Turnului din Samarra, deodată îi fu uşor să înţeleagă agitaţia câinilor, fiindcă poteca se termina, iar în faţa lor apărea o uşă scundă, într-un zid. Cam la fel de înaltă cât o masă, uşa era confecţionată dintr-un lemn cu aspect antic, ţintuită cu piroane negre şi prevăzută cu o clanţă mare din fier, care fusese modelată în forma unui cap omenesc. Acest cap era de bărbat, cu barba împletită în codiţe şi părul atârnând în bucle mari în jurul feţei. Dar lucrul cu adevărat remarcabil la această clanţă era limba din fier a bărbatului, care fusese scoasă afară din gură şi bătută în cuie de uşă. Era, după cum îi trecu lui John prin minte, un simbol foarte izbitor, ca să nu spunem plin de înţelesuri, ca şi cum cineva, poate chiar Eno, ar fi vrut să îl avertizeze pe orice nepoftit să nici nu-i treacă prin gând să apese pe acea clanţă, ca să nu mai vorbim despre a încerca să afle secretul celor de dincolo de uşă.

Eno oferise destul de puţine informaţii în legătură cu ceea ce l-ar fi putut aştepta acum pe John. Şi, după toate încercările prin care trecuse, John era foarte emoţionat, lucru lesne de înţeles, la gândul că trebuie să apese pe clanţă. Iravotum se întindea de cealaltă parte a acestei uşi, dar el n-ar fi fost mai deloc surprins să descopere că era aşteptat de un tigru cu şapte capete. Sau de altceva şi mai rău decât atât, ceva care, în clipa de faţă, îi era absolut imposibil să-şi imagineze ce-ar fi.

— Ce părere aveţi, băieţi? îi întrebă el pe Alan şi pe Neil, care tot adulmecau uşa de vreo câteva clipe. Hei, tocmai mi-a trecut o idee prin minte! Ce-ar fi să fie încuiată?

Într-adevăr, se dovedi că aşa era, iar John avu nevoie de câteva minute până să-şi dea seama de faptul că pironul putea fi scos din limba întinsă a capului metalic, iar aceasta, odată eliberată, putea fi ridicată, astfel încât uşa, neavând decât un zăvor simplu, să fie deschisă.

— Super, rosti John şi, trăgând uşa spre el, se aplecă şi trecu dincolo.

Spre deosebire de poteca spiralată şi şerpuitoare, luminată de torţe, pe care coborâseră partea îngropată a Turnului din Samarra, cale de mai multe sute de picioare spre interiorul pământului — poate chiar mai mult de-atât —, aici, dincolo de uşă, era aproape imposibil de crezut că se aflau tot sub pământ; aşa că, preţ de câteva clipe, John şi cei doi câini rămaseră încremeniţi de uimire.

În faţa lor se întindea o mare, ale cărei valuri clipoceau cu gingăşie, spărgându-se de un ţărm neted, cu nisip auriu, fin. Un vânticel blând îi răvăşi părul lui John, mângâindu-i faţa cu o pală de aer proaspăt şi sărat. Dar ceea ce-l făcu să se

minuneze cu adevărat nu erau dimensiunile mării, nici măcar vântul care-i încreţea suprafaţa pustie, ci faptul că putea vedea prin ea, datorită unei anumite lumini de o albeaţă curată, aproape selenară, care nu degaja nici pic de căldură şi părea să aibă la bază ceva de origine electrică. Şi, cercetând aerul de deasupra capului său, John îşi aminti de documentarele pe care le văzuse la televizor despre aurora boreală, acele aşa-numite lumini ale Nordului. Efectul general era acela de lume în afara lumii.

Încercă să-şi închipuie ce fel de fenomen geologic ar putea explica existenţa acestui loc subpământean. Odată, cu ani în urmă, vizitase, împreună cu părinţii săi, o peşteră de proporţii uriaşe din Kentucky. Dar aceea părea cât o vizuină de şoarece, în comparaţie cu ceea ce vedea aici. Nici măcar cele mai vaste peşteri din lume nu aveau parte de un climat propriu şi de astfel de lumini ciudate.

După cele şapte încercări epuizante prin care trecuse, sentimentul general de uimire care-l cuprinsese acum pe John părea să-i redea întreaga vigoare. Poate că asta i se datora aerului curat şi tare, cu un miros şi un gust foarte diferite de atmosfera îmbâcsită de noxe pe care se obişnuise s-o respire la suprafaţa pământului. Alan trase cu putere aer pe nări lângă malul apei, apoi se întoarse spre John, privindu-l de parcă ar fi vrut să-l întrebe: „Ei bine, acum ce-o să se mai întâmple?".

— Eno pomenea ceva despre o bărcuţă care-ar trebui să fie pe-aici, spuse John, zornăind în palmă două monede de câte douăzeci şi cinci de cenţi.

Conform celor scrise de Marele Preot, trebuia să-i plătească barcagiului două monede şi, deşi nu se specifica clar ce fel de valută circula pe-acolo, Nimrod îi spusese că, probabil, n-avea nicio importanţă.

— Numai că nu văd nici urmă de vreo barcă.

Chiar în timp ce vorbea John, Neil, a cărui vedere era mai ascuţită decât cea a fratelui său şi decât cea a stăpânului său, şi care tot cerceta orizontul nedesluşit — fiindcă era imposibil să-ţi dai seama unde ajungea să se sprijine, de fapt, pământul de deasupra lor pe cel de dedesubtul lor, tot aşa cum era imposibil să spui cu certitudine unde se termina marea şi unde începea cerul acela luminos, electric —, începu să latre, în timp ce pe suprafaţa apei, în depărtare, apărea ceva.

— Ce este, Neil? întrebă John, urmărind direcţia privirii masivului câine. Vezi ceva?

Neil lătră din nou şi înaintă în apă, dar numai ca să chelălăie ascuţit şi să iasă în goană din ea, fiindcă, după cum descoperi acum John, apa era fierbinte.

— Asta explică prezenţa norilor de colo, declară el. Sunt formaţi din aburi. Îşi linse degetul pe care şi-l cufundase în apă. Pe de altă parte, e destul de potabilă. Păcat că n-am luat cu noi şi ceva cafea solubilă. Într-adevăr, e aproape suficient de fierbinte pentru aşa ceva.

Nu mai trecu multă vreme până când John putu să desluşească faptul că obiectul de pe apă consta într-o siluetă omenească, stând în picioare la pupa unei bărci şi vâslind spre ei cu o prăjină lungă, ca un gondolier veneţian. Dar abia în clipa în care barca ajunse, în sfârşit, la ţărm, John îşi dădu seama de faptul că era numai silueta unui om, fiindcă barcagiul era un automat, un fel de robot confecţionat din alamă.

— Salut, rosti John, agitat. Mă întreb, oare ne-ai putea duce până dincolo de apă, spre Palatul Djinnului Albastru al Babilonului?

Îi întinse cele două monede pe care le adusese cu el şi care i se păreau acum destul de puţin potrivite. Tăcut, barcagiul luă monedele cu braţul său din alamă şi, apoi, le făcu semn spre băncuţele de la prora bărcii. Fără să stea prea mult pe gânduri, se urcară la bord cu toţii.

Cu o putere supraomenească, înaltul vâslaş din alamă îndepărtă barca de ţărm, împingând cu putere în prăjină şi, în câteva minute, se deplasau deja prin apa fierbinte cu o viteză care li s-ar fi părut imposibilă, dacă n-ar fi fost vorba despre ciudatul om metalic care mânuia vâsla. Şi nu trecu mult timp până când ţărmul dispăru în urma lor.

John ciocăni, ca o încercare, scândurile din lemn de stejar ale bărcii.

— Sper că sunt aşa cum trebuie, zise el. Nu mi-ar plăcea să trebuiască să înot. Cinci minute în apa asta şi-aş arăta ca un homar de Maine.

Era îngrijorat mai mult pentru câini, decât pentru sine; fiind un djinn, nu credea că apa fierbinte i-ar putea face rău, dar nu era la fel de sigur în privinţa câinilor.

Trecu o oră, apoi o alta şi după o vreme, John adormi şi visă ceva plăcut. Dar uită ceea ce visase de îndată ce-şi deschise din nou ochii şi văzu că se aflau, în sfârşit, într-un loc din care puteau zări un ţărm îndepărtat, presărat cu copaci. Alan şi Neil se tot fâţâiau de colo-colo prin barcă, deoarece erau nerăbdători să facă lucrul pe care îl fac câinii, de obicei, atunci când, după o călătorie, găsesc un copac drăguţ.

John privi către barcagiu şi, dând cordial din cap, zise:

— E foarte drăguţ din partea ta. Chiar nu ştiu cum ne-am fi descurcat altfel.

Barcagiul nu răspunse nimic.

— Dacă nu e o întrebare prea impertinentă, continuă John, insistând în încercarea lui de a-l atrage pe barcagiu

într-o conversaţie. Şi n-am absolut nimic împotriva ideii de aşa ceva. Vreau să spun, într-o lume trebuie să fie tot felul de oameni, nu-i aşa? Dar, spune-mi, eşti într-adevăr făcut din alamă?

Barcagiul nu putea să vorbească. Măcar atâta lucru era sigur. Dar, la fel de bine pe cât putea să vâslească, putea să şi arate, ceea ce şi făcu. Se opri din vâslit pentru o clipă şi, în chip de răspuns la întrebarea lui John, arătă cu un deget lung, din alamă, spre cerul de deasupra lor, înainte de a reîncepe să vâslească. John încuviinţă politicos, dar aceasta se întâmplă cu câteva clipe înainte să înţeleagă cu adevărat semnificaţia gestului făcut de vâslaşul din alamă. Fiindcă numai un vâslaş făcut din alamă ar fi putut vreodată să supravieţuiască la ceea ce se întâmplă în continuare.

CAPITOLUL 18

JURNALUL PHILIPPEI GAUNT (CONTINUARE)

Fireşte, am ascuns jurnalul acesta, pentru eventualitatea în care domnişoara Glumjob, Ayesha sau vreunul dintre servitorii ei invizibili l-ar găsi, fiindcă bănuiesc că l-ar lua şi l-ar distruge, fie şi numai pentru că, pe lângă că-mi oferă mijloacele de a-mi da seama cât de mult am stat aici, îmi permite de asemenea să zugrăvesc în el unele dintre lucrurile pe care le-am spus şi pe care le-am făcut, precum şi să fiu conştientă de schimbările petrecute în mine însămi.

Schimbări de genul celor descrise de Ayesha şi provocate de respirarea aerului de pe-aici şi de băutul apei, cu toate că din sucul de mere al domnişoarei Glumjob n-am gustat deloc. Schimbări provocate de prezenţa în apropierea Copacului Logicii.

Am văzut copacul, care nu arată cine ştie ce. Creşte într-o încăpere specială, aici în palat, şi seamănă mai degrabă cu un stejar bătrân decât cu un pom care face mere, cu toate că se găsesc mere în el. Dar nu poate fi nicio îndoială asupra faptului că are un efect considerabil asupra mea. Cum altfel aş putea să explic ceea ce i-am spus domnişoarei Glumjob la micul dejun?

Vorbea, cu ochii înceţoşaţi şi pe un ton unsuros, despre cum avea să-şi exprime ea dorinţele înainte de a se întoarce

în Greenville, Carolina de Nord (probabil după ce Ayesha va fi dusă spre Lampa cea Mare din Cer). Toate chestiile pe care le spunea erau cât se poate de previzibile. Oricum, am ascultat totul, am fixat-o cu cea mai urâtă privire a mea, iar apoi i-am spus că, „atunci când liliacul bătrân" va fi mort, o să vin după ea, după domnişoara Glumjob adică, şi o s-arunc un *elemental* asupra ei.

— Un *elemental* de foc, i-am spus, plină de ciudă. Unul cu adevărat urâcios şi viclean, care se va lipi de tine pentru totdeauna.

Şi au mai fost şi altele, multe altele. Dar mi-e ruşine să transcriu toate lucrurile cu adevărat oribile pe care i le-am spus sărmanei domnişoare Glumjob, şi care au făcut-o să plece înlăcrimată de la masa pentru micul dejun. Ayesha însăşi părea să fie destul de indiferentă faţă de orice i-aş fi spus servitoarei şi însoţitoarei ei, ceea ce este, bănuiesc, tot ce poţi aştepta de la cineva care se situează mai presus de Bine şi de Rău. Dar această întâmplare mi-a atras atenţia asupra faptului că ar trebui să-i spun că, după părerea mea, nu deveneam o persoană logică, ci mai degrabă una de-a dreptul răutăcioasă.

— E perfect normal, la început, mi-a zis ea. Logica poate fi un stăpân foarte pretenţios, Philippa. Până când înveţi cum să te obişnuieşti cu ea, mintea ta va împinge logica unui fapt până la concluzia supremă, într-un fapt neştirbit. Uneori, asta poate fi ceva foarte neplăcut. Tu o vezi pe domnişoara Glumjob ca şi cum ar fi unul dintre obstacolele din calea ta spre ieşirea de aici. De aceea vrei ca obstacolul să fie înlăturat.

Oricare ar fi adevărul în legătură cu ceea ce mi-a spus Ayesha, n-am nicio îndoială asupra faptului că am început să

devin acelaşi tip de persoană cu inima împietrită ca ea. Iar acest lucru mă umple de groază. Dar ce-aş putea să fac?

ZIUA A TREIA. De fapt, nu sunt deloc sigură cât timp este de când mă aflu aici, din moment ce lumina zilei pare să ţină foarte multă vreme, într-adevăr, iar întunericul aproape deloc. S-ar putea ca însuşi timpul să fie încetinit aici, în acelaşi mod în care se-ntâmplă atunci când realizezi o *transsubstantizare* şi te strecori într-o sticlă sau într-o lampă. Poate că, într-un mod similar, Palatul Suspendat şi Iravotum există în afara timpului şi spaţiului normal, tridimensional. Nu se pomeneşte nimic despre aşa ceva în cartea lui Eno, dar el a scris-o cu câteva mii de ani înainte; nu prea cred că un Mare Preot antic al lui Bellili ar fi putut să cunoască astfel de lucruri precum relativitatea şi astrofizica.

Oricum, esenţialul este că, în două rânduri, m-am dus la culcare atunci când era lumină afară, iar când m-am trezit, am descoperit că era încă lumină. Am întrebat-o pe domnişoara Glumjob despre asta, dar, după cele pe care i le-am spus ieri, nu vrea să mai discute cu mine. Fireşte că n-am putut să las lucrurile aşa, fără să adaug ceva dureros pentru biata femeie. Şi, ciudat lucru, de data aceasta chiar am simţit ceva împietrit înăuntrul meu, ca şi cum inima mea, sau orice altceva s-ar afla în interiorul unei fiinţe în stare să-i provoace acesteia griji faţă de sentimentele unei alte persoane, s-ar fi prefăcut într-un mic pumn. O senzaţie foarte ciudată, într-adevăr. Şi totuşi...

Ei bine, nu chiar totul e de rău. Mai există şi anumite beneficii care provin din introducerea unui plus de logică în viaţa cuiva. De exemplu, încep să înţeleg ceva destul de important: că modul în care există lucrurile în lume pentru

cineva care se situează mai presus de ele reprezintă o problemă complet indiferentă. Uneori, lucrurile există şi gata, şi n-are niciun rost să judeci dacă ele sunt bune sau rele.

Oricum, aş vrea să apară John. Îl simt cu mult mai multă putere acum, ceea ce mă face să cred că sentimentul pe care l-am avut atunci când am început să scriu în acest mic jurnal — acela că vine să mă salveze — a fost şi este unul corect. Ar putea să însemne şi că John este mult mai aproape decât cred eu. Iar acesta este, firește, un alt motiv pentru care ascund cu grijă acest jurnal în camera mea. Cred că Ayesha nu-i simte prezenţa câtuşi de puţin. Sau, dacă o simte, faptul că John este geamănul meu o face să-i confunde prezenţa cu a mea.

ÎN ACEEAŞI SEARĂ. În două ocazii, m-am întors în grădină să vizitez scara care, dacă mă iau după domnul Poussin, duce în jos spre *Bocca Veritas*, Gura Adevărului. Dar, în ambele situaţii, am găsit-o pe domnişoara Glumjob acolo, îngrijindu-se de trandafiri. Astăzi, totuşi, domnişoara Glumjob nu era de găsit nicăieri şi nu era decât sărmanul domn Poussin, înlănţuit de scaunul lui şi citind în continuare cu voce tare din *Omul cu masca de fier*. Înainte s-o pornesc în goană în jos pe scară, m-am oprit şi mi-am cerut scuze faţă de el, ceea ce însemna un lucru frumos din partea mea, cred, după tot ceea ce m-a făcut să îndur.

— Indiferent de ceea ce-ai merita, domnule Poussin, nu vei rămâne aici pentru totdeauna, i-am spus eu. Atunci când o să devin Djinnul Albastru, o să te eliberez de sub povara pedepsei acesteia.

„D'Artagnan, încă tulburat şi strivit de impresia conversaţiei pe care tocmai o avusese cu regele..."

citi în continuare domnul Poussin, fiindcă, după toate aparenţele, niciun fel de altă replică nu-i era permisă acum. Îmi zâmbi şters, dar nu se opri din citit.

„... se întrebă dacă într-adevăr mai era în deplinătatea tuturor simţurilor sale; dacă scena s-a petrecut la Vaux; dacă el, d'Artagnan, era într-adevăr căpitanul muschetarilor şi Fouquet stăpânul castelului în care Ludovic al XIV-lea se afla, în acele clipe, beneficiind de ospitalitatea lui."

Lăsându-l pe sărmanul om cu soarta lui nefericită, am alergat în jos pe scară spre locul în care speram să găsesc GA.

M-am pomenit într-o grotă slab luminată. Lumina era un pic mai puternică spre capătul grotei, aşa că m-am îndreptat într-acolo, unde acum mă aştepta o întâlnire îngrozitoare. Fiindcă acolo, într-o nişă a peretelui din cărămidă, ca o vază cu flori, se afla un cap omenesc ai cărui ochi s-au deschis fluturând la apariţia mea şi s-au holbat la mine, strălucitori şi fără să clipească, precum două mici luminiţe. Din moment ce tot părul se dusese şi carnea care mai rămăsese pe acel craniu căpătase culoarea şi textura pielii, mi-ar fi imposibil să descriu acea creatură monstruoasă altfel decât menţionând faptul că oribilul cap fusese odată al unui bărbat.

— Spune-ţi întrebarea, a rostit capul, cu toate că buzele — sau ceea ce mai rămăsese din ele — se mişcau atât de puţin, încât aproape că am vrut să privesc împrejur, să văd dacă nu cumva cineva se ţinea de farse. Cu toate acestea, vocea suna oarecum în legătură cu acel cap, ca şi cum ar fi fost ceva care ieşea dintr-un puţ adânc, întunecos. M-am simţit atât de mişcată de situaţia în care se afla capul, încât mi s-a părut prea puţin politicos să întreb ceva legat de propria-mi situaţie.

— Cine eşti? l-am întrebat pe acel cap. Şi cum de-ai ajuns aici?

— Odată, am avut un nume. Acest nume era Charles Gordon. Unii oameni îmi spuneau Gordon Chinezul, cu toate că mă născusem în Londra. Pe vremuri, am fost general în Armata Britanică, am fost luat prizonier de inamicii mei cu mai mult de o sută de ani în urmă, apoi dat pe mâinile unor vrăjitori şi adoratori ai demonilor. M-au vârât până la gât într-un butoi cu ulei din susan şi m-au ţinut aşa timp de patruzeci de săptămâni. În tot acest timp, au practicat ritualuri de o răutate de nedescris. Ca rezultat, carnea mi-a căzut de pe oase. Până la urmă, capul mi-a fost despărţit de trup şi purtat peste tot într-o cuşcă mare din argint, timp de mulţi ani, expus în bazaruri şi obligat să spună profeţii. La un moment dat, Ayesha m-a salvat şi m-a adus aici, unde, de atunci, ca întrupare a Gurii Adevărului, m-am bucurat de ceva linişte în răcoarea grotei acesteia. Fiindcă nu pot să fiu îngropat vreodată, din moment ce nu pot să mor niciodată. Iată cine sunt eu. Iată cum am ajuns aici. Întrebarea ta a primit un răspuns cât se poate de adevărat.

— Ce poveste îngrozitoare, am spus eu. Aş putea să fac ceva pentru tine? Nu există nicio speranţă, cât de mică?

— Toate speranţele s-au spulberat, mi-a zis Gordon. Iar speranţa la care-am visat n-a fost decât un vis. Speranţa nu este altceva decât o amintire demult uitată. Întrebarea ta a primit un răspuns cât se poate de adevărat.

— N-aş putea să fac *eu* ceva pentru tine?

Capul lui Gordon Chinezul rămase tăcut pentru o clipă.

— Mi-ar plăcea să mai pot să fumez o ţigară de foi, spuse el. Întrebarea ta a primit un răspuns cât se poate de adevărat.

— Atunci, o să-ţi fac rost de una, i-am promis eu.

Mi se părea cel mai neînsemnat lucru pe care l-aş fi putut face. Am dat fuga înapoi în clădire, să iau o ţigară de foi din vastul umidificator de pe masa din bibliotecă. Ayesha adoră să fumeze câte una după masa de seară, la cafea.

Ajungând înapoi în grotă, am vârât ţigara între buzele întinse ale lui Gordon, am aprins-o, apoi i-am urmărit mulţumirea evidentă.

— Sunt ani de când n-am mai avut parte de o ţigară, mi-a mărturisit Gordon.

— Unchiul meu, Nimrod, spune că fumatul le face rău muritorilor, l-am avertizat eu. Că numai djinnii ar avea voie să fumeze. I-am zâmbit şi am reconsiderat lucrurile cu mai multă grijă. Dar, în această situaţie, nu cred că-ţi va face vreun rău. I-am zâmbit din nou. De câtă vreme te afli aici?

— De o sută şi douăzeci de ani, ca să fiu mai precis. Întrebarea ta a primit un răspuns cât se poate de adevărat. Dar, ştii tu, Philippa, că în tot acest timp, tu eşti prima persoană care mi-a pus vreodată această întrebare?

— Despre care întrebare vorbeşti?

— M-ai întrebat: „N-aş putea să fac ceva pentru tine?" Întrebarea ta a primit un răspuns cât se poate de adevărat.

— Dacă mă cunoşti, înseamnă că-l cunoşti şi pe fratele meu geamăn, John.

— Aceasta nu este o întrebare.

— Fratele meu, John, vine să mă salveze?

— Da. Întrebarea ta...

— Unde e el acum?

— Aproape. Destul de aproape. Dar se află în primejdie. Întrebarea ta a primit...

— Ce fel de primejdie?

— Rukhkh. Întrebarea ta...

— Cine sau ce este Rukhkh?

— Rukhkh este o pasăre imensă, carnivoră. Primejdioasă pentru oricine, în afara bătrânilor pustiiţi pe dinăuntru, fiindcă este un lucru sigur că firele din părul oricui mănâncă dintr-ai lui Rukhkh pui nu vor deveni vreodată cenuşii. Întrebarea ta a primit un răspuns cât se poate de adevărat.

— Va scăpa cu viaţă fratele meu? Te rog, domnule Gordon, spune-mi ce-o să se-ntâmple cu el.

— Nu pot să prezic, fiindcă aici, în Iravotum, nu există nici viitor, nici trecut. Acest lucru este valabil pentru oricine, cu excepţia Djinnului Albastru. Aici, există numai prezentul. Întrebarea ta a primit...

— De ce trebuie să vorbeşti numai în pilde? l-am întrebat eu, furioasă.

— Fiindcă prezentul este o pildă mult mai mult decât viitorul. Şi pentru că tâlcul pildei referitoare la viaţă în timp şi-n spaţiu se află dincolo de timp şi de spaţiu. Întrebarea ta a primit un răspuns cât se poate de adevărat.

Am fost foarte îngrijorată să aflu că fratele meu John era în primejdie. Dar ce puteam eu să fac? Eram tot atât de lipsită de putere să-l ajut pe cât eram să m-ajut pe mine însămi. Sau aş fi putut? Îmi apăru în minte ideea că n-aveam decât să-l întreb pe Gordon Chinezul, ca să ştiu sigur.

— Aş putea să-l ajut?

— Unul dintre gemeni întotdeauna poate să-l ajute pe celălalt, fie că e djinn, fie muritor. Dorinţele gemenilor sunt întotdeauna îndeplinite, mai ales în ceea ce priveşte vremea. Iată de ce gemenii sunt numiţi uneori „copiii Cerului". Datorită acestei puteri secrete. Întrebarea ta a primit un răspuns...

— Vrei să-mi spui, te rog, cum m-ar putea ajuta asta să mă descurc cu Rukhkh?

— Rukhkh e o pasăre. O pasăre zboară prin aer. Acum atmosfera din Iravotum este foarte sensibilă. De câteva mii

de ani, a devenit destul de imprevizibilă, spre deosebire de atmosfera de la suprafaţa pământului. Fiind o geamănă, poţi influenţa această atmosferă prin respiraţia corpului tău şi prin mişcarea mâinilor tale. Pe scurt, vei da naştere unei vijelii. Păsărilor, chiar şi celor mari, nu le plac vijeliile. De aceea, trebuie să mergi în cel mai înalt loc din grădină şi să sufli către orizont. Acest lucru va rezolva problema lui John cu Rukhkh. Dar grăbeşte-te. Întrebarea ta a primit un răspuns cât se poate de adevărat.

— Îţi mulţumesc, Gordon Chinezule, am spus eu. Mi-ai fost de un mare ajutor. Şi m-am întors, vrând să părăsesc grota.

— Dar mai ai o întrebare de pus, nu-i aşa?

— Da. De unde ştii?

— Eu sunt Gura Adevărului. Acesta e rostul meu. Să spun ceea ce este. Întrebarea ta a primit un răspuns cât se poate de adevărat.

— De ce m-a ales Ayesha pe mine? Asta e ceea ce aş vrea să ştiu cu adevărat.

— Pentru că eşti nepoata ei, fireşte. Întrebarea ta a primit un răspuns cât se poate de adevărat.

La acest răspuns, m-am auzit ţipând cât mă ţineau puterile, dar nu mai aveam timp să ascult mai multe. Fiecare secundă cu care întârziam însemna o altă secundă în care John ar fi putut să fie omorât de Rukhkh. Am dat fuga spre cel mai înalt nivel al Grădinilor Suspendate, unde am tras adânc aer în piept, apoi am suflat spre orizont, din toate puterile mele, chiar şi fluturând cu mâinile în aceeaşi direcţie. Am făcut toate acestea timp de douăzeci de minute, până când aproape că m-am învineţit la faţă, înainte să mă întorc în camera mea, să transcriu toate acestea şi să reflectez în legătură cu ceea ce mi-a spus Gordon Chinezul despre Ayesha.

CAPITOLUL 19
NEBUNUL DIN IARBĂ

Atacul veni fulgerător. Într-o clipă, vâslaşul din alamă propulsa barca prin apa clocotită, iar în clipa următoare, John şi câinii stăteau ghemuiţi la prora, încolţiţi de o pasăre de mărimea unui quetzalcoatl preistoric (cea mai mare specie de pterodactili), care se abătu asupra lor, năpustindu-se spre capetele lor cu un cioc imens, capabil să sfâşie şi carcasa unui Boeing 747. Numai uriaşul vâslaş din alamă rămase în picioare la pupa bărcii lui, izbind uriaşa pasăre cu prăjina cu care vâslea, atât de puternic, încât una dintre pene căzu peste capul lui John.

În timp ce pasărea se înălţa puţin, dar numai ca să-şi ia avânt, să se rotească în zbor şi să atace din nou, John observă că pana era tot atât de mare cât aripa unei găini. Pasărea ar fi fost în stare să ridice, în cioc, şi un elefant cu aceeaşi uşurinţă cu care o bufniţă ar fi ridicat un şoarece de câmp. Mârâind ca un aligator, gigantica pasăre se năpusti din nou, iar barcagiul îi expedie o nouă lovitură cu vâsla lui. John înţelese acum de ce barcagiul fusese confecţionat din alamă. Niciun vâslaş din carne şi oase n-ar fi putut rezista în faţa ciocului şi ghearelor înfiorătoare ale acelei creaturi. Dar, cu fiecare lovitură de vâslă dată de barcagiu, puntea se legăna în chip primejdios sub picioarele lui, iar John îşi dădu seama de

faptul că nu va dura mult până să se răstoarne cu toţii în apă. Iar acest lucru îl făcea să se îngrijoreze cel mai mult. Chiar dacă *el* ar fi fost capabil să îndure temperatura vulcanică a apei — şi nu era întru totul sigur de asta — câinii în niciun caz n-ar fi putut supravieţui.

La cel de-al treilea atac, gigantica pasăre îşi înfipse ghearele în lemnul bărcii şi poate c-ar fi reuşit chiar s-o ridice din apă, dacă n-ar fi fost Alan şi Neil, care făcură câte un salt şi-şi înfipseră colţii în încheieturile solzoase ale creaturii. Pasărea uriaşă scoase un ţipăt asurzitor şi, lăsând barca din gheare, flutură din aripile ei imense şi se ridică în aer, cu Alan şi Neil încă prinşi de gleznele ei.

— Daţi-i drumul! le strigă John celor doi câini. Daţi-i drumul, că altfel o să vă ucidă pe-amândoi!

Poate că i-ar fi dat drumul, dacă în clipa imediat următoare nu s-ar fi abătut asupra lor o enormă rafală de vânt dinspre ţărm, care-o izbi în plin pe cumplita pasăre şi-o împinse cu violenţă prin aer, îndepărtând-o de barcă. Şi de îndată deveni limpede faptul că, dacă Alan şi Neil chiar s-ar fi desprins de încheieturile păsării, ar fi pierit cu siguranţă în marea vulcanică şi fierbinte.

— Ţineţi-vă bine! strigă iarăşi John spre ei, contrazicându-şi precedentul ordin. Nu-i daţi drumul, că altfel o să fiţi ucişi amândoi!

În ciuda evidentei dureri pe care-o resimţea, imensa pasăre atacă barca pentru cea de-a patra oară, dar, încă o dată, vântul o păli cu putere, făcând-o să se îndepărteze. Şi, recunoscându-se până la urmă învinsă, creatura îşi întinse aripile şi porni spre ţărmul îndepărtat, împreună cu Alan şi cu Neil, ale căror maxilare erau încleştate cu hotărâre de încheieturile păsării.

— După ei! îi porunci John barcagiului, care-şi fixă iarăşi vâsla în locaşul ei şi apoi propulsă barca înainte.

Îngenuncheat la prora, John stătea cu privirea aţintită spre pasăre, urmărind-o în timp ce se micşora la orizont. Apoi, chiar atunci când ea ajunse deasupra ţărmului, i se păru că-i vede pe cei doi câini dându-i drumul şi căzând pe plaja nisipoasă.

— Grăbeşte-te! zise el. Te rog, grăbeşte-te!

Şi, spre surprinderea lui John, barcagiul se supuse, vâslind mai repede decât înainte, astfel încât acoperi distanţa de o jumătate de milă care-i despărţea de ţărm în doar câteva minute.

Între timp, John aştepta cu sufletul la gură. Simţind cum i se strânge stomacul, îşi tot spunea în gând că nisipul trebuie să fi amortizat şocul căderii, dar, atunci când ajunseră mai aproape şi zări cele două trupuri inerte, John începu să creadă că doar printr-o minune cei doi ar fi putut să supravieţuiască.

În clipa în care mai erau doar vreo zece iarzi până la ţărm, John sări în apă şi alergă pe plaja pe care zăceau Alan şi Neil. Trupurile se aflau la o distanţă de doar câteva picioare unul faţă de celălalt, iar el observă că ambii câini încă mai respirau, dar numai atât, fiindcă, de îndată ce-i atinse, îşi dădu seama că se petrecuse ceea ce era mai rău, că niciunul dintre câini nu se va mai ridica vreodată de-acolo. Lacrimile îi ţâşniră din ochi.

Alan încetă cel dintâi să respire, apoi Neil, iar John se lăsă să cadă între ei, simţindu-se mai singur decât fusese vreodată în viaţa lui. Orice-ar fi făcut rău în calitate de fiinţe omeneşti, cei doi credincioşi însoţitori ai săi răscumpăraseră cu prisosinţă, prin loialitatea şi curajul lor neabătute. Nimeni n-ar fi putut avea doi prieteni mai buni.

Vâslaşul îl privise pe John în tot acest timp, dar nu se mişcase din barca lui. Până la urmă, John rosti: „Sunt morţi" şi se întinse alături de trupurile celor doi câini. După tot ceea ce-şi imaginase că s-ar fi întâmplat cu tatăl lui, asta i se părea acum mult prea greu de îndurat. Şi, dorindu-şi să fi murit şi el, îşi îngropă faţa adânc în nisip, încercând să-şi şteargă lacrimile care îi curgeau şiroaie pe obraji şi gândindu-se că, dacă struţii chiar îşi îngropau capetele în nisip, acum îşi dădea seama de ce făceau asta. Câteodată, lumea pare pur şi simplu mult prea greu de privit în faţă. Într-un târziu, când ochii i se secătuiră de lacrimi, se ridică şi privi cu tristeţe spre cele două trupuri care zăceau alături de el, sperând că şi morţile lor ar putea fi tot rezultatul unei amăgiri, aşa cum se întâmplase şi cu cea a tatălui său. Dar trupurile celor doi câini rămaseră acolo.

După o vreme, se gândi să încerce să-i îngroape, numai că nu avea nimic cu care să sape, fiindcă-şi lăsase lopăţica pliantă la suprafaţa pământului. Aşa că luă câteva frunze de palmieri şi acoperi trupurile, cu gândul că, poate, Philippa va şti ce să facă atunci când le vor regăsi. Erau, oricum, destule şanse ca ei să trebuiască să se întoarcă tot pe-acolo. Eno nu se gândise să le ofere o indicaţie despre o eventuală cale alternativă de ieşire din Iravotum.

În conformitate cu harta Marelui Preot, acum distanţa nu mai era atât de mare. Palatul se afla la doar câteva mile, aşa că tot ceea ce trebuia el să facă era să meargă de-a lungul unei poteci care ducea printr-o pădure aparent de nepătruns, şi avea s-ajungă la porţile palatului. Fireşte, n-avea să fie ca o plimbare prin parc. Eno furnizase indicii despre celelalte pericole care încă-i mai stăteau în faţă şi sugerase că oricare călător care s-ar gândi să pornească pe acea potecă ar trebui să se ferească de şerpi. Aşa că, scoţându-şi cuţitul, de genul

celor folosite de armata elveţiană, John îşi ciopli un băţ zdravăn şi, luându-şi adio de la cei doi câini ai săi, mai plânse puţin, după care porni pe cărare.

Aproape imediat, zări o frumoasă pasăre cocoţată pe o ramură a unui copac din apropiere. Era un şoim călător şi, instinctiv, John îşi dădu seama de faptul că şoimul acela nu era altul decât fiul lui Virgil Macreeby, Finlay, de a cărui actuală înfăţişare păsărească era direct răspunzător. Poate, se gândi el, încă ar mai fi o posibilitate de a-l face pe băiat să se întoarcă la înfăţişarea lui originară. John îşi scoase rucsacul, tăie o bucată mare de material căptuşit, şi-o înfăşură în jurul încheieturii şi, ridicându-şi braţul, îl strigă.

— Finlay, zise el. Vino-ncoace!

Şoimul de-abia dacă ezită puţin şi, desfăcându-şi aripile, veni plutind lin prin aer şi se aşeză pe braţul lui John.

— Ascultă, Finlay, continuă John, mângâind uşor capul micuţ al păsării. Dacă mă ajuţi, o să te-ajut şi eu. De îndată ce-o să-mi găsesc sora, o să-ncerc să te transform din nou, să fii aşa cum erai înainte, presupunând că-mi va sta în puteri. De acord?

Şoimul scoase un ţipăt şi-şi aplecă puţin capul.

— O să interpretez că un ţipăt înseamnă „da" şi două ţipete, „nu", spuse John. Tu poţi să-mi ţii loc de ochi. Ca Horus*. Poţi să zbori deasupra copacilor de colo şi să vezi ce primejdii m-aşteaptă. Şi, un lucru la fel de important, poţi să-mi fii prieten, dacă vrei, din moment ce toţi prietenii mei fie au murit, fie i-am lăsat în urmă.

---

* Zeul Cerului, din mitologia egipteană, fiul lui Osiris şi-al lui Isis, înfăţişat de obicei ca un şoim cu cap omenesc. Ochiul lui Horus a devenit, în timp, unul dintre cele mai importante simboluri ale puterii pentru egipteni.

Şoimul scoase un alt ţipăt şi sări pe bareta rucsacului de pe umărul lui John, astfel încât băiatul să-şi poată folosi braţul în timp ce merge.

După ce parcurseră cam o milă, cărarea se lăţi, iar în faţa lui John apăru o deschidere largă, ca un bulevard, mărginită de două şiruri drăguţe de oale mari din lut. Fiecare dintre acestea era înaltă cât o uşă, avea forma unui clopot răsturnat şi stătea pe câte o mică piramidă din nisip. John se întrebă ce-ar putea fi în acele oale, dacă era ceva, aşa că-i propuse lui Finlay să zboare deasupra lor şi să arunce o privire, din moment ce el nu era suficient de înalt încât să poată vedea înăuntrul lor. Finlay îşi luă zborul, se roti pe deasupra unei oale, apoi deasupra alteia. Păreau să fie umplute cu petrol şi, mulţumit de faptul că nu reprezentau niciun pericol aparent, se întoarse pe umărul lui John.

— Ai văzut ceva? Vreau să zic, ceva periculos?

Finlay ţipă de două ori, ceea ce însemna „nu", aşa că, oarecum liniştit, John îşi văzu de drum. Dar, având în minte ceea ce scrisese Eno despre şerpi, tatona întruna cu băţul cărarea din faţa lui, ca un orb. Mergând, descoperi iute faptul că Eno nu prea exagerase primejdia, fiindcă drumul era ca şi minat. În fiecare oală se afla numai câte o pojghiţă subţire de petrol, care camufla un capac, iar sub acesta pândea, ascuns, câte un şarpe. Vibraţia produsă de paşii lui John, sau poate de băţ, făcu ca piramida de nisip care sprijinea cea dintâi oală să se năruie, iar oala să cadă în faţa lui, crăpând ca o coajă de ou şi scoţând din găoace un şarpe lung de aproape cincizeci de picioare. Dacă John ar avut vreo îndoială în legătură cu cât de periculos era şarpele, aceasta i-ar fi fost risipită fără întârziere. Apucându-i băţul între fălcile lui imense, şarpele făcu băţul ghem, apoi îl sfărâmă ca pe un băţ de chibrit, după care şuieră cu putere şi-şi aţinti privirea asupra lui John.

Zărind ochii şarpelui, Finlay nu mai şovăi şi se năpusti asupra lui, cu ghearele scoase, atacând capul reptilei cu toată acea ferocitate zgomotoasă care caracterizase asaltul lui Rukhkh asupra bărcii. Era şansa lui John s-o rupă la fugă şi, în timp ce giganticul şarpe încerca să se împotrivească tentativelor micului şoim înfoiat de a-i scoate ochii, alergă cu toată viteza de care era în stare, ajungând la capătul bulevardului, care se afla la o bună jumătate de milă distanţă, fără să păţească nimic. Acolo, se aşeză şi, sprijinindu-se de trunchiul unui copac, rămase aşa până când, câteva minute mai târziu, şi cu câteva pene mai puţin, Finlay îl ajunse din urmă. Avea sânge pe gheare.

John bău puţină apă, închise ochii şi, în liniştea pădurii, deveni treptat conştient că ceva mare se mişcă prin pădure, undeva în faţa lui. La început, se gândi c-ar putea fi un alt şarpe uriaş, sau chiar Rukhkh, aşa că, trimiţându-l pe Finlay pe creanga unui copac, pentru mai multă siguranţă — fiindcă, privită din văzduh, pădurea era atât de deasă încât Finlay n-ar fi putut să vadă ceea ce se întâmpla sub bolta copacilor — se hotărî să se târască în stilul indienilor spre ce-o fi fost aceea, să vadă despre ce era vorba.

La marginea unui luminiş, John se întinse pe burtă şi aşteptă, fiind sigur de faptul că, orice-ar fi fost chestia aceea, se aflase acolo doar cu câteva clipe mai înainte. Părea imposibil ca o creatură atât de mare să se fi putut deplasa cu atâta iuţeală. Dar chiar atunci ceva se mişcă în faţa lui, ceva aproape invizibil, dar nu tocmai, fiindcă aerul din jurul creaturii părea să vibreze, dându-i acelei fiinţe, orice-ar fi fost, o formă nedefinită. Şi, treptat, John descoperi că era un fel de fantomă, o fantomă imensă, poate fantoma unui uriaş,

pentru că era înaltă cât un copac şi lată cât o casă. Din când în când, fantoma mormăia puţin şi pocnea, scoţând scântei verzui, astfel încât vaga formă umană devenea, pentru o clipă, ceva mai desluşită.

Încetişor, John luă cartea lui Eno şi află că, în timp ce Marele Preot făcuse o descriere destul de neclară asupra a ceea ce putea fi acea creatură, Virgil Macreeby introdusese o notă de subsol la traducerea lui, care părea să sugereze o explicaţie mai exactă în legătură cu ceea ce vedea acum John:

Nu doar nesăbuinţa, mânia, răul şi dorinţele inutile gravitează prin Iravotum. Într-o anexă la această carte, din care s-a păstrat doar un fragment, Marele Preot sugerează că, la fel cum rezultatele acestor dorinţe ajung în Iravotum, tot aşa ajung şi toate dorinţele omeneşti care rămân neîmplinite, dorinţele care nu s-au concretizat şi nici nu se vor concretiza vreodată. Eno comentează că toată energia acestor dorinţe neîmplinite se strânge într-o uriaşă forţă supranaturală, pe care el o numeşte Optabellower *sau* Optabelua. *Această denumire s-ar traduce, aproximativ, prin „monstrul dorinţelor". Se spune că fiinţa aceasta, dacă poate fi denumită fiinţă, a ieşit prima dată din mintea adormită a lui Ishtar, atunci când ea şi-a dorit ca regele Nebuchadnezzar să-i construiască un templu. Aceasta ar putea fi şi o explicaţie a zicalei cunoscute printre djinni, „ai mare grijă ce-ţi doreşti..."*

Privind spre creatura aceea străvezie, aproape invizibilă, şi ascultându-i mormăitul gros, care pornea din centrul ei inform, nebulos, John se întrebă ce-ar putea fi, hotărându-se să recurgă la o experienţă simplă, care l-ar putea ajuta să se lămurească. Gândindu-se la cuvântul său de concentrare,

doar pentru o clipă — pentru eventualitatea în care Ayesha i-ar fi putut simţi puterea — John îşi dori, atât de intens cât putea îndrăzni, ca Alan şi Neil să fie din nou în viaţă.

Dorinţa sa experimentală avu un efect imediat. O scânteie electrică păru să se propage prin trupul creaturii, iar John ar fi putut să jure că acesta se şi mărise puţin. Nu putea fi nicio îndoială în legătură cu asta, se gândi el; doar era monstrul dorinţelor, nu? Şi, cu toate că nu-şi dădea seama exact în ce fel, simţi că era ceva primejdios. Dar, atunci când se întoarse cu gândul s-o şteargă de-acolo, John se pomeni faţă-n faţă cu un bărbat cu înfăţişarea stranie, care, la fel ca şi el, stătea în patru labe. Aici, asemănările se opreau, totuşi, fiindcă bărbatul era gol şi ud de roua de pe iarba prin care se târâse, ca să nu mai vorbim şi despre cea pe care-o mânca. Părul îi creştea pe corp ca penele unei păsări, iar unghiile de la mâini şi de la picioare semănau cu ghearele păsărilor. John ar fi scos un ţipăt de teamă, dacă bărbatul ierbivor nu şi-ar fi pus o palmă puternică şi destul de rău mirositoare peste gura băiatului, clătinând în acelaşi timp din cap, în tăcere, ţinând-o aşa până când John îl înştiinţă, printr-un semn afirmativ din cap, că n-o să mai ţipe. O clipă mai târziu, bărbatul îşi îndepărtă palma şi începu să se târască mai încolo pe coate şi pe genunchi, iar John îl urmă.

După ce ajunseră la o distanţă care li se părea sigură, bărbatul se opri şi se aşeză în faţa lui John, împletindu-şi cu mâna barba cea lungă şi, din când în când, smulgând câte-un pumn de iarbă, pe care-l mesteca la fel ca o vacă. Nu arătă deocamdată nicio dorinţă de a vorbi.

— Cine eşti? îl întrebă, până la urmă, John.

— Eu sunt Regele. Fie ca Pacea să se multiplice în interiorul tău.

— Care rege?

Bărbatul ridică din umeri şi înfulecă încă un pumn de iarbă.

— Regele şi-atât, zise el, întinzându-i puţină iarbă şi lui John.

— Nu, mulţumesc, refuză John. Mă face să mă balonez. Zâmbi în felul său obişnuit, călduros, ca şi cum şi-ar fi salutat un nou coleg de şcoală.

Câteva minute mai târziu, Finlay apăru plutind în jos până pe umărul lui John, spre încântarea mâncătorului de iarbă.

În tăcerea care se lăsase, John ajunse să se întrebe dacă bărbatul acela o fi fost cu adevărat un rege. Să mănânci iarbă, să nu-ţi tunzi părul şi să nu-ţi tai unghiile, să te târăşti peste tot în patru labe, toate acestea nu erau comportări pe care John să le poată asocia cu faptul de a fi rege, dar, la urma urmei, totul părea să fie posibil în Iravotum. Şi, în definitiv, până şi regii ajung uneori să înnebunească. Iar acesta părea puţin cam nebun, dar nu şi primejdios.

— Chestia aia de-acolo, începu el, era monstrul dorinţelor?

Regele rânji.

— Da, răspunse el. Monstrul dorinţelor.

— E periculos?

— Foarte periculos. Tot ceea ce ajunge în Iravotum are câte o dorinţă. Dar una foarte puternică. Dorinţa de a se îndrepta, oarecum. Sau dorinţa de a se desface. Sau dorinţa de a se împlini, poate. Dar monstrul dorinţelor se hrăneşte cu ele, le consumă pe ele şi, ceea ce este mai important, dorinţa care le pune în mişcare. Regele îşi ciocăni pieptul într-un mod sugestiv, cu un deget mare şi păros. Asta-l face să fie foarte puternic. Foarte tare.

Apoi, arătă către Finlay şi ridică din umeri, cu tristeţe.

— El va fi consumat, dacă va rămâne aici destul de multă vreme. Şi tu vei fi. E doar o problemă de timp. Ori eşti consumat, ori nu-ţi doreşti absolut nimic. Dar, te întreb, cine poate fi în stare de aşa ceva? Cine poate să ajungă cu adevărat mulţumit?

Regele îşi îndesă un braţ mare de iarbă în gură şi se apucă să mestece cu zgomot. Apoi, trase un vânt şi mai zgomotos, timp de aproape treizeci de secunde, ceea ce păru să-i ofere o mare satisfacţie.

John izbucni într-un râs sănătos şi admirativ.

— Asta a fost tare, aprecie el. Apoi: Şi cu tine cum e, Maiestatea Ta? Vreau să spun, eşti mulţumit?

— Da, sunt mulţumit, replică Regele. Nu-mi doresc nimic. Pedeapsa mea a fost dreaptă. Iată de ce am rămas în viaţă. Pentru că n-am nicio dorinţă pe lumea asta. Tot ceea ce-mi doresc se află aici. Iarbă zemoasă din belşug de mâncare. Râgâi, mulţumit. Apă de băut din belşug. Ce şi-ar mai putea dori un Rege?

— Întreabă-mă să te-ntreb, zise John, politicos. Dacă asta-ţi face barca să plutească, atunci e cu atât mai bine pentru tine, Sire. Oricum, de când eşti aici?

— De multă vreme. Regele se gândi preţ de o clipă. Ia să vedem. E pe-aici, pe undeva, un copac în care-am făcut crestături, doar pentru eventualitatea în care mi-ar pune cineva o întrebare ca asta. Cu toate că întâmplarea face ca tu să fii primul.

Se târî pe sub câteva tufişuri, iar John şi Finlay îl urmară. Ceva mai încolo, Regele se opri într-un mic luminiş şi arătă, cu mândrie, spre un copac în care fuseseră cioplite câteva sute de crestături.

— Iată-l, zise el. Sunt exact 250 de crestături în scoarţa copacului. Fiecare crestătură corespunde unui an, cred eu...

Dar, zărind un mănunchi de iarbă cu un aspect delicios, Regele se întrerupse, îl smulse şi începu din nou să mănânce.

Abia atunci observă John că, de fapt, erau mai mulţi copaci, la fel de brăzdaţi cu crestături. Îi numără şi descoperi că în total erau zece copaci cu câte 250 de crestături fiecare, precum şi un altul, cu doar 65. Simţi cum îi cade maxilarul pe măsură ce calcula.

— Vrei să spui că te afli aici de 2 565 de ani?

Şi, deodată, prin mintea lui John trecu o străfulgerare de inspiraţie, dându-şi seama cine era Regele.

— E multă vreme, spuse Regele. E foarte multă vreme pentru cineva ca tine, venit de-afară. Dar nu şi aici. Nu şi în Iravotum.

— Dar n-ai încercat niciodată să scapi de-aici? se interesă John.

Regele clătină din cap.

— Unde să mă duc? Am tot ceea ce-mi trebuie aici. Iarbă suculentă din belşug de mâncare. Mai trase un vânt.

— Da, văd şi aud foarte bine cât de mult îţi place, comentă John.

Regele zâmbi cu zâmbetul său verde şi rămase cu privirea visătoare aţintită spre vârfurile copacilor.

— Palatul Suspendat din Babilon, spuse John. E aproape de-aici?

— Vrei să spui, Palatul lui Ishtar?

John încuviinţă.

— Da, afirmă Regele. Destul de aproape.

— Trebuie să merg acolo, adăugă John.

— Toată lumea care vine aici vrea să meargă la Palatul lui Ishtar. N-o să primeşti niciun ajutor de acolo.

— N-ai înţeles. Nu vreau să m-ajute nimeni de-acolo. Sora mea e prizonieră acolo. Trebuie să ajung la ea, s-o scot din Palat şi pe urmă să ne întoarcem împreună la New York. Ăsta-i un oraş. Un oraş mare. Mai mare decât Babilonul.

Ochii Regelui scânteiară la această menţionare a numelui de Babilon.

— Mai mare decât măreţul oraş al Babilonului? Pe cinstite?

— Pe cinstite.

— Clădirile sunt foarte înalte?

— Mai înalte şi decât unii munţi.

— Mi-ar plăcea să văd oraşul acela măreţ al tău.

— Atunci, o să facem o învoială, Înălţimea Ta, zise John. Du-mă în Palatul lui Ishtar, iar eu o să te duc la New York.

Regele încuviinţă.

— Există o cale să intri înăuntru. Nimeni n-o cunoaşte, în afară de mine. O să te duc pe-acolo. Şi apoi tu o să mă duci la New York. Da?

John se gândi preţ de o clipă. Şi-aşa erau tot felul de zdrenţăroşi prin New York. Cine-ar observa un tip care mănâncă iarbă în Central Park? Fie şi unul cu unghiile de la picioare atât de lungi precum cele ale Regelui. Există, în Texas, miliardari din afacerile cu petrol, ale căror comportamente sunt şi mai excentrice. Pe lângă asta, cu o manichiură, o tunsoare bună, o expediţie la cumpărături pe Madison Avenue, un dietetician ca lumea — pe scurt, cu un pic din puterile unui djinn — Regele ar putea fi dichisit destul de bine.

— Haide, îl îndemnă John. Hai să mergem, până nu vine chestia aia după noi.

CAPITOLUL 20

JOHN, BĂIATULE

Philippa se oprise din scrierea jurnalului. Nu părea să mai aibă cine ştie ce rost să-l scrie. Gândurile şi reflecţiile ei de dinainte i se păreau acum îngrozitor de banale, chiar un pic jenante. Până şi-aşa, nu se putea îndura să-l distrugă. Într-un fel, o amuza, ca un lucru pe care-l avea atunci când era mică. În loc să mai scrie în dormitorul ei, Philippa îşi petrecea acum cea mai mare parte a timpului în bibliotecă, lecturând cărţi scrise de filozofi ca Aristotel, Platon, Kant sau Wittgenstein, ori jucând *Djinnverso* cu domnişoara Glumjob şi cu Ayesha.

Acum, i se părea perfect plauzibil Philippei că Ayesha ar fi bunica ei. Aceasta explica interesul pe care-l manifesta faţă de Philippa. Cu siguranţă, explica şi discuţia în contradictoriu pe care o surprinsese Philippa, între Ayesha şi doamna Gaunt, la Hotelul Pierre din New York, precum şi de ce fusese mama ei atât de evazivă în privinţa acestei discuţii, ulterior. Explica, probabil, şi de ce nici mama ei, nici Nimrod nu pomeniseră vreodată despre bunica ei; Philippa presupusese întotdeauna că ar fi murit. Şi, desigur, explica şi o anumită asemănare pe care o desluşea acum, între mama ei şi Ayesha: farmecul foarte îngrijit, dar şi un fel de rigiditate. Singurul lucru care-o surprindea era acela că nu observase

aceste asemănări dinainte. Sau că nimeni nu se gândise să pomenească despre aşa ceva faţă de ea. Nu putea fi nicio îndoială, Layla era fiica Ayeshei, era clar. Şi era mai inteligentă decât unchiul Nimrod, la fel cum ea însăşi era mai inteligentă decât fratele ei, John.

Bietul băiat. Oare ce s-o face fără ea, cum s-o feri singur de necazuri? Nu că i-ar fi păsat. Rudele erau, într-adevăr, un fel de pacoste. O pacoste şi ceva stânjenitor. Nu că şi-ar mai fi amintit acum prea multe despre John, în afara faptului că era o caricatură grotescă a ei. Descoperi că-i era aproape imposibil să-şi proiecteze chipul lui în faţa ochilor minţii. Uitase ce culoare aveau ochii lui, de exemplu. Oare avea şi el părul roşu, ca al ei? Sau era închis la culoare? Şi-şi aminti cât de des fusese nevoită să poarte în minte calităţile fratelui ei, doar ca prezenţa lui să i se pară cât de cât suportabilă.

La tatăl ei, Edward, ea nu se gândea câtuşi de puţin. El era cel mai stânjenitor dintre toţi. Un pământean oarecare, tată al ei! Asta-i bună! Ce Dumnezeu o fi fost în mintea sărmanei ei mame? Nici măcar nu era prea arătos. Într-adevăr, chiar şi pentru un pământean, părea să fie destul de pământean.

Toate aceste gânduri, totuşi, le păstra pentru ea. Nu i se părea c-ar avea ceva de câştigat discutând cu Ayesha despre familia ei. Ce rost ar fi avut? Niciunul! N-ar fi putut să schimbe nimic. Nu acum. De asemenea, nu se simţea câtuşi de puţin tentată să discute astfel de lucruri cu domnişoara Glumjob. Ce rost ar fi avut? Într-adevăr, se întreba Philippa, ce rost o avea, de fapt, domnişoara Glumjob? Nu prea părea normal ca o persoană atât de inteligentă, atât de bine educată şi atât de logică, precum era Ayesha, s-o aleagă pe domnişoara Glumjob ca servitoare şi însoţitoare. Philippa şi-ar angaja pe altcineva mai inteligent care să-i fie însoţitoare personală, dacă ar deveni Djinnul Albastru, ceea ce i se părea

că se va întâmpla suficient de curând, date fiind puterile mentale din ce în ce mai slabe ale Ayeshei. Cum altfel s-ar putea explica acel fiasco pe care-l reprezentase presupusa exilare a lui Iblis pe Venus?

Philippa aflase că Ayesha îi plătise zece milioane de dolari lui Bull Huxter, ca să plaseze canistra cu sticla în care se afla Ifritul la bordul sondei spaţiale *Wolfhound*, cu destinaţia Venus. După cum scriseseră ziarele, totuşi, racheta care propulsa sonda spaţială *Wolfhound* încă mai aştepta să decoleze de la Centrul Spaţial Francez din Guyana. Întârzierea era datorată unor probleme de natură tehnică. Sau, cel puţin, aşa relatau ziarele. Dar ceea ce era şi mai îngrijorător era faptul că Bull Huxter dispăruse cu desăvârşire, cu tot cu canistra în care se afla Iblis şi cu banii primiţi de la Ayesha. Iar ceea ce era cel mai rău dintre toate, *tuchometrul* din Iravotum — care măsura norocul şi ghinionul din lume — arăta că urmează o perioadă de cumplite ghinioane. *Homeostasisul*, fragilul echilibru dintre noroc şi ghinion, era compromis, cel puţin pentru moment. Acest lucru, declara Ayesha, se datora faptului că Iblis era din nou liber, în voia lui, plănuindu-şi răzbunarea.

— Şi a cui e vina pentru asta? întreba Philippa. Niciodată n-ar fi trebuit să-i încredinţezi o misiune atât de importantă pentru djinni unui pământean ca Bull Huxter. Cred c-a descoperit ce se afla în canistra aia. Şi s-o fi gândit că poate face un fel de târg cu Iblis. Să-l lase să scape din sticlă, în schimbul îndeplinirii a trei dorinţe, o chestie de genul ăsta. De ce nu l-ai adus pur şi simplu aici, închis într-una dintre încăperile clădirii ăsteia vechi? Am putea foarte bine să fim şi pe Venus, la câte se-ntâmplă aici. În plus, puteai să economiseşti zece milioane de dolari.

— Te aprinzi prea tare, Philippa, replică Ayesha.

— Fireşte că mă aprind. Evident, ai uitat că eu am fost cea care l-a ajutat pe Nimrod să-l închidă pe Iblis. Din scurta, spre norocul meu, cunoştinţă pe care-am făcut-o cu el, m-a izbit impresia unui djinn foarte viclean, tocmai genul capabil să pronunţe o *vindicta* împotriva lui Nimrod, a fratelui meu John şi, ceea ce e cel mai important, a mea însămi. Aşa că, fireşte, mă îngrijorează faptul c-a dispărut, da.

— Exagerezi, copilă, insistă Ayesha.

— În timpul Campionatului de *Djinnverso*, a trebuit să joc o partidă împotriva celui mai tânăr dintre fiii lui Iblis, Rudyard. Nici măcar nu catadicsea să-mi vorbească, Ayesha. Făcea licitaţiile care-mi erau adresate prin intermediul domnului Bunyip, arbitrul. Crede-mă, dacă privirile ar putea să ucidă, aş fi fost deja moartă. Philippa clătină din cap. Asta înseamnă necazuri, ţine minte cuvintele mele. O grămadă de necazuri.

— Cred că eu sunt cea care trebuie să judece asta, fetiţo, nu tu.

— Bine, râse Philippa. Şi vom vedea unde ne va duce asta. N-am cerut eu să te înlocuiesc, Ayesha, dar am impresia că, dacă o să fac asta, tu ar trebui să încerci să faci să pară că ştii ceea ce faci.

Ayesha îşi muşcă buzele preţ de o clipă. Dar atunci când Philippa începu s-o bodogănească în barbă, se supără de-a dreptul, fiindcă, oricât de bătrână ar fi fost, Ayesha avea un auz excelent. Genul acesta de lipsă de respect — nu-i trecea prin minte cum altfel să-l numească — era intolerabil din punctul de vedere al unui djinn ca Ayesha, care nu putea suporta proasta-creştere aproape la fel cum nu putea suporta manifestările emoţionale.

— Philippa, du-te în camera ta, te rog. Şi să stai acolo până când manierele tale se vor îmbunătăţi.

Philippa ţâşni de pe scaun cu vioiciune.

— Bucuroasă, zise ea şi porni spre uşă, dar acolo se opri pentru o clipă, adăugând cu obrăznicie: dar, dacă sunt prost-crescută, să ştii că tu m-ai făcut să fiu aşa, cu tâmpenia ta de Copac al Logicii şi cu Palatul tău plictisitor şi urât.

Philippa începuse deja să râdă şi descoperi că nu putea rezista tentaţiei de a arunca o insultă şi la adresa domnişoarei Glumjob, aşa, ca un supliment.

— Ca să nu mai pomenesc şi de pruna asta veche şi uscată de însoţitoare a ta, don'şoara Licurici*, sau care i-o fi numele ăla idiot.

— Părăseşte camera, te rog! rosti, cu fermitate, Ayesha.

— Cu plăcere.

Philippa trânti uşa cu zgomot în urma ei, ca să-şi încununeze spusele, după care porni pe coridor spre camera ei, într-adevăr cu plăcere.

La început, nu-i plăcuse camera ei, care i se părea prea mare şi prea „palaţială". Dar acum descoperea că-i era chiar pe plac. Cu toate mătăsurile şi aurăriile şi marmura. Îi plăcea felul invizibil în care se făceau treburile. Nu se putea contesta logica pe care-o urmase Ayesha în privinţa servitorilor. Aici, Philippa se vedea nevoită să-l felicite pe Djinnul Albastru. Servitorii erau, la urma urmei, un rău necesar pentru cei mai mulţi dintre oamenii care, la fel ca Ayesha, se aflau într-o poziţie înaltă. Un rău necesar, dar tot rău, cel puţin cât timp erau vizibili. Acum, că ajunsese să se obişnuiască să vadă — oricum, aproape să vadă — cum se ştergea şi se aspira praful din camera ei, cum se făcea patul, cum se schimbau florile, toate acestea fiind executate de servitorii invizibili, nici

* În original, Glow-worm.

nu-şi putea imagina cum ar fi să trăiască altfel. Mare păcat că nu era invizibilă şi domnişoara Glumjob.

Trecând de un colţ al coridorului, Philippa se pomeni faţă-n faţă cu un băiat foarte dezordonat şi murdar, căruia îi aruncă o privire severă, mai ales spre mâinile aspre şi ghetele murdare. La început, îşi închipui că putea să fie unul dintre servitori, devenit, temporar, vizibil. Băiatul care se ocupa de încălţăminte, poate. Cu toate că niciunul dintre servitori n-ar fi îndrăznit vreodată să i se adreseze. Era cât se poate de sigură de acest lucru.

— Salut, începu băiatul, încercând să zâmbească, dar găsindu-şi cu greu puterea să fie la înălţimea unei astfel de misiuni, atât de rece era privirea Philippei.

— Vrei să vorbeşti cu Ayesha? îl întrebă ea.

— Nu, ripostă băiatul, îmbufnat. Fireşte că nu.

— Ei bine, atunci, băiete, spune-ţi păsul şi cară-te, deoarece covorul pe care stai şi pe care-l murdăreşti cu ghetele tale pline de noroi este unul foarte scump.

— Nici că poate să-mi pese mai puţin, zise băiatul. Ce se-ntâmplă cu tine?

— Cu mine nu se-ntâmplă absolut nimic, replică ea. Nu eu sunt cea care arată de parc-ar fi fost târâtă printr-un gard viu.

— La drept vorbind, chiar *am fost* târât printr-un gard viu, declară John. Dacă pot să mă exprim astfel. Şi asta-i pentru că am avut parte de o călătorie cumplită, până s-ajung aici. Philippa, sunt eu, John. Nu mă recunoşti? Am venit să te salvez din casa asta îngrozitoare.

Vorbind astfel, John încercă să-i apuce mâinile surorii sale, dar ea şi le smulse, ca şi cum s-ar fi temut de cine ştie ce grozăvie de boală contagioasă.

— La drept vorbind, zise ea, casa asta îngrozitoare, cum o numeşti tu, este un palat. Iar acesta este, probabil, motivul pentru care arăţi atât de nepotrivit într-un astfel de loc, băiete, cu unghiile tale negre şi cu iarbă prin păr. Un palat, ai auzit? Regina Victoria a murit în casa asta.

— Nu mă surprinde câtuşi de puţin, comentă John, încruntându-se nervos.

Nu se aşteptase deloc la una ca asta. Semăna cu sora lui, nimic de zis, era îmbrăcată la fel ca ea, de asemenea, până şi vocea îi suna un pic asemănătoare cu a ei, dar comportamentul nu semăna mai deloc cu al Philippei. Fata asta groaznică se purta ca şi cum nu l-ar fi cunoscut de când lumea.

— Şi încetează să-mi spui „băiete", se răsti el. Sunt fratele tău, John, vrăjitoare mică!

— Mamă! râse Philippa. Nu-i aşa că sună frăţeşte?

— Şi am venit aici să te iau acasă, adăugă el, încercând să n-o bage în seamă.

— Ai mai spus o dată asta, băiete, râse Philippa sfidător, dându-i un brânci lui John. Poate c-ar trebui să te speli prin urechi, după ce-ţi scobeşti noroiul de sub unghiile astea mizerabile. Acesta este un palat. Este căminul meu, acum. Acesta, ca şi alte palate peste care stăpâneşte Ayesha. Uită-te la el. E magnific, nu-i aşa? Dormitorul meu este de mărimea unui teren de tenis. Dorm pe aşternuturi din mătase şi mănânc din farfurii de aur, aşa că nu ştiu ce te face să crezi c-aş vrea să mă-ntorc în cutia aia din New York pe care tu o numeşti casă! Îl îmbrânci din nou. Răspunde-mi la asta, dacă eşti în stare, băiete.

John se holbă la magnifica scară şi la imensul candelabru. Cuprinse cu privirea toate frumoasele mobile antice şi minunatele tablouri. Tatăl lui avea nişte chestii drăguţe, dar nimic nu se putea compara cu ceea ce vedea aici. Şi, deodată,

se simţi umilit, ca un câine căzut în dizgraţie, ca şi cum batjocura ei ar fi fost justificată. Niciodată nu se gândise la aşa ceva înainte, dar casa lor părea ceva atât de mărunt acum, că vedea clădirea asta. Începea să se simtă oarecum vulgar, ca şi cum casa lor n-ar mai fi fost potrivită pentru Philippa. Ca şi cum ea l-ar fi lăsat deja în urmă. Să fi ajuns prea târziu? Să se fi schimbat ea, deja, pentru totdeauna?

— Hai, dă-i drumul şi boceşte, îl îndemnă ea. Am impresia că asta vrei să faci.

— Nu, nu-i aşa, protestă John.

— Ba da, aşa e! afirmă ea, triumfătoare, îmbrâncindu-l pentru a treia oară.

— Nu, nu-i aşa, insistă John. Şi termină cu îmbrâncitul, că altfel o să-ţi pară rău!

Philippa izbucni în râs.

— Ce-ai putea tu să-mi faci? Îl îmbrânci pentru a patra oară. Băiete!

John îi întoarse spatele, gândindu-se că, dacă o mai vedea în faţa ochilor, o pocnea. Ca majoritatea fraţilor şi surorilor, avuseseră parte de încăierări pe cinste. Odată, ea îi trăsese chiar un şut în fund. Dar cumva i se părea nepotrivit să bată atâta amar de drum numai ca să-i tragă şi el un şut. Iar asta era exact ceea ce avea chef să facă. Aşa că se prinse cu mâinile de masa din mijlocul holului, doar ca să-şi împiedice palma să se strângă într-un pumn pe care să i-l repeadă în bot, aşa cum o merita din plin.

— Ascultă, vrăjitoare mică şi afurisită, bombăni John, gândindu-se la numeroasele păţanii prin care trecuse ca să-şi regăsească sora. Şi nu numai el, de fapt. Alan şi Neil îşi sacrificaseră vieţile pentru ea, iar asta era toată mulţumirea de care aveau parte.

Philippa se întoarse cu spatele şi-şi puse piciorul pe prima treaptă, încă râzând de el.

— Băiat prost!

Mai spuse şi multe alte răutăţi, de asemenea, care-l făcură pe John să se simtă cu mult mai ignorant şi mai ruşinat decât îşi putuse închipui că s-ar simţi în îndeplinirea acestei misiuni aproape imposibile. Nici vorbă ca Philippei să-i pese de modul în care se simţea. Era complet uscată pe dinăuntru, de cât suc de mere din Copacul Logicii băuse şi de cât inhalase miresmele otrăvitoarelor flori ale acestuia. Uscată şi împietrită, ca un bulgăre de pământ după o secetă cumplită.

John ajunse la concluzia că era momentul să înmoaie acest bulgăre. Scoase afară florile dintr-o vază mare de pe masă şi le azvârli pe covor. Apoi, ridică vaza, grea de câtă apă se afla în ea, înainte ca Philippa să-şi dea seama de ceea ce se întâmplă, o urmări preţ de câţiva paşi pe scară şi, cuprins de furie împotriva surorii sale, îi vărsă conţinutul în cap.

— Uite, zise el. Asta-i ceea ce cred eu despre tine.

Philippa scoase un ţipăt, în timp ce aproape un galon* de apă se revărsa în cascadă peste ea. Şi, pentru o clipă, rămase pur şi simplu locului, într-o stare de şoc absolut, dându-şi seama dintr-odată unde se afla şi în ce aproape că se transformase. Până la urmă, păru să-l recunoască de-a binelea, pentru prima dată. Dar John era încă prea furios pe ea, încât să observe.

— Şi asta-i ceea ce cred despre porcăria asta a ta de covor şi despre porcăria ta de vază, adăugă el, trântind vaza de podea, unde aceasta se sfărâmă în bucăţele.

— John! strigă Philippa, bucuroasă. Eşti aici! Ai venit! Îşi plimbă privirea de jur împrejur şi adăugă: Cum am ajuns aici?

---

* Unitate de măsură a capacităţii din sistemul anglo-saxon, echivalentă cu 4,54 litri în Marea Britanie, sau cu 3,78 litri în S.U.A.

— Phil? John o cuprinse pe după umeri şi zâmbi. Chiar mă recunoşti, până la urmă.

— Normal că te recunosc, idiotule!

Şi atunci se agăţă de gâtul fratelui ei şi râse şi plânse de bucurie. De asemenea, tuşi şi se înecă puţin, fiindcă o parte a apei din vază îi pătrunsese pe nas şi pe gât, aşa că John îi dădu să bea din sticla cu apă pe care-o avea la el în rucsac, suficientă cât să dilueze şi să contracareze efectul Copacului Logicii. În clipa imediat următoare, o substanţă de culoare neagră, semănând la aspect cu o otravă, ţâşni din gura ei şi i se împrăştie pe bărbie şi pe gât.

Înţelegând că apa pe care i-o adusese el avusese asupra ei cine ştie ce efect dezintoxicator, Philippa îi luă sticla din mână şi bău până când o goli complet. Şi mai multă substanţă din aceea neagră îi ieşi din gură şi, cu fiecare mică erupţie de logos — pentru că asta era ceea ce ieşea —, din ce în ce mai mult din Philippa cea de altădată revenea, până când ea îl apucă de mână şi-l întrebă:

— Există vreo ieşire de-aici?

— Normal.

— Atunci, hai să mergem.

John o conduse la subsol printr-un şir de coridoare pe care ea le explorase deja, de câteva ori.

— Unde mergem? se miră ea. Nu e nimic pe-aici. M-am uitat eu deja.

Fără s-o ia în seamă, John o trase după el printr-un culoar cu un aspect şi mai antic, care părea să se termine într-o fundătură; în clipa în care ajunse la peretele din fund, îşi scoase lanterna şi o făcu să lumineze asupra unei inscripţii din tencuială, din apropierea plafonului.

— Ţine lanterna, îi ceru el şi, urcându-se pe un scaun pe care-l plasase acolo ceva mai devreme, tocmai în acest scop,

îşi plimbă degetul peste inscripţie. În timp ce proceda astfel, literele deveneau aurii, apoi luminoase, iar Philippa văzu că se puteau forma patru cuvinte, cu toate că alfabetul şi limba nu erau dintre cele pe care să le poată recunoaşte. De îndată ce degetul lui John termină de trasat cea din urmă dintre acele litere antice, zidul se prefăcu într-o uşă.

— *„Degetul cel mişcător scrie"*, rosti John, sărind jos de pe scaun. *„Şi, scrisul terminând, mişcă"*. Sau, cel puţin, noi o facem, dacă procedăm aşa cum trebuie.

— Nu ştiu ce să cred că e mai ciudat, medită Philippa. Uşa asta ascunsă, ori faptul că fratele meu tocmai a spus un citat dintr-un poem?

— Era un poem?

— Sigur. Din *Rubáiyáte*, de Omar Khayyam.

— Ei, ce să-ţi spun?! Şi eu, care credeam că e cine ştie ce aiureală pe care-am citit-o undeva, în vreo revistă.

Philippa râni.

— Îmi pare bine să te văd din nou, frăţioare.

John o conduse dincolo de uşă.

— Pân-acum, e bine, zise el. Să sperăm că Regele mai e aici, ca să ne conducă prin labirint.

— Regele? Care rege?

— Nu sunt foarte sigur cum i-o zice, îi explică John. Nu foarte. Încearcă doar să nu te sperii, când o să-l vezi. Arată şi se poartă cam grosolan, dar de fapt e un tip destul de simpatic. Şi o să-l luăm acasă cu noi, ca să ştii. Vrea să vadă şi el New Yorkul.

După ce-l găsiră pe Regele mâncător de iarbă şi află cât de bătrân era, probabil, Philippa îi spuse lui John că, din câte credea ea, Regele ar putea fi Nabucodonosor.

— Aşa m-am gândit şi eu, confirmă John. Nabucodonosor al II-lea. Regele anticului Babilon.

Regele deveni foarte agitat la auzul acestui nume, care părea să-l încremenească.

— Regele Nabucodonosor al II-lea, da, rosti el, înghiţind iarba pe care-o tot rumega de câteva minute. Regele Babilonului, da. Asta-i ceea ce mă tot străduiam să-mi amintesc de-atâţia ani.

Îi oferi Philippei un pumn plin de iarbă.

— Nu, mulţumesc, Maiestatea Voastră, răspunse ea, politicoasă.

— Pe-aici, le spuse Regele. Şi nu vă ţineţi de hoinăreli. Labirintul e foarte complicat. Sunt câteva mile de poteci.

Labirintul din faţa lor era făcut din garduri din lemn de carpen, cu două sau chiar trei picioare mai înalte decât Regele, cu toate că era destul de greu de spus, din moment ce Regele părea să meargă peste tot numai în patru labe, ceea ce făcea ca înaintarea lor să fie destul de înceată. Cu atât mai mult cu cât Regele părea că de fiecare dată ţinea să pună câte o mână pe perete atunci când ajungea la câte-o răspântie şi cotea doar dacă mâna lui nu părăsea lemnul; astfel, Philippa izbuti să înţeleagă cum de ştia el atât de bine să se descurce prin labirint.

În timp ce mergeau, Regele îi întrebă pe cei doi gemeni mai multe despre New York şi despre cu ce-ar putea acesta să semene.

— Au şi grădini suspendate?

— Da, răspunse John, cu gândul la grădina de pe acoperişul blocului de locuinţe de peste drum de ei. Într-un fel.

— Şi iarbă din belşug de mâncat?

— Sigur, confirmă John. Încercă să-şi imagineze cum arăta Central Park şi-şi aminti de faptul că, atunci când plecaseră ei din New York, parcul era acoperit de un strat de

zăpadă de câţiva centimetri. De fapt, s-ar putea să nu fie prea multă de mâncat chiar acum. Aveam ceva zăpadă, atunci când am plecat. Dar primăvara, vara şi toamna e iarbă din belşug pentru toată lumea.

Regele Nabucodonosor deja părea mai puţin entuziasmat la ideea de a pleca din Iravotum, oricum, iar John, văzând acest lucru, adăugă:

— Dar se poate aranja şi asta. Suntem djinni, sora mea şi cu mine. Putem să aranjăm să aveţi cât de multă iarbă vreţi. Sau — iar asta e doar o propunere, Maiestatea Voastră — dacă v-aţi săturat de regimul vegetarian, atunci n-aţi putea să alegeţi un oraş mai bun în care să trăiţi decât New York. Nene, nu simţi că trăieşti până n-ai gustat pastrama picantă. Sau o friptură bine făcută într-o berărie. Credeţi-mă pe cuvânt, Sire, o să faceţi explozie!

Moment în care Regele trase iarăşi un vânt.

— Era un fel de-a vorbi, adăugă Philippa.

Ieşind din labirint, Regele smulse câteva mâini de iarbă şi se apucă să mănânce în tăcere, în timp ce arunca priviri bănuitoare de jur împrejur. Finlay apăru în zbor dintr-un copac şi se căţără pe umărul lui John, iar el tocmai se pregătea să i-l prezinte surorii sale pe şoimul călător, când Regele le făcu semn să tacă.

Privirea lui John iscodi pădurea. Copacii rămăseseră nemişcaţi şi nu exista niciun semn care să arate că orice altceva în afara lor ar mai fi fost în viaţă, în afara faptului că erau urmăriţi.

— Ce este? îl întrebă John în şoaptă pe Rege. Ce ne urmăreşte?

— *Optabellower*, îi răspunse Regele. Monstrul dorinţelor.

CAPITOLUL 21
MONȘTRII RAȚIUNII

Departe, adânc în pădure, ceva se agita. Se putea auzi pocnetul scânteilor electrice, urmat de un geamăt puternic, iar apoi pământul se zdruncină pe măsură ce, undeva printre copaci, o creatură imensă se deplasa. John îi povesti Philippei despre monstrul dorinţelor.

— Încearcă să nu-ţi doreşti să plece, o sfătui el. Asta doar îl va ajuta să ne găsească. De fapt, încearcă să nu-ţi doreşti absolut nimic.

— Mai uşor de spus, decât de făcut, şopti Philippa. Cam cincizeci la sută din gânduri par să aibă câte-o dorinţă ascunsă în ele.

— Poate c-ar trebui ca voi doi să vă despărţiţi, le propuse Regele. Ca să vă separaţi dorinţele. Aşa, monstrului i-ar fi greu să vă urmărească.

John scutură din cap.

— Nici gând, spuse el. Doar am plecat împreună. O să riscăm.

Copacii se cutremurară din nou.

— Atunci, ar fi mai bine să *nu* vă gândiţi la ceva, şi asta foarte repede, îi sfătui Regele. Se apropie.

— M-am prins, interveni Philippa. Trebuie să ne gândim la matematică. Un enunţ matematic nu exprimă niciun fel de gând sau de dorinţă. E ceva transcendental. Un monstru al

dorinţelor nu poate să ne prindă dacă facem exerciţii mentale de matematică.

Cu toate că era destul de greu pentru John să-şi ocupe mintea cu exerciţii de matematică fără să-şi dorească să facă orice altceva, îşi închipui că era o soluţie la fel de bună pentru problema lor ca oricare alta. Mai bună, probabil, cunoscându-şi sora. Aşa că, în timp ce Philippa se străduia să rezolve în minte câteva ecuaţii de gradul al doilea, John încercă tabla înmulţirii cu 13, 14, 15, 16, 17 şi 18. Şi, pentru o vreme, pădurea rămase tăcută, ceea ce părea să arate că monstrului dorinţelor i se părea mult prea greu să se concentreze asupra lor.

— Nouăsprezece ori şaptesprezece egal... trei sute douăzeci şi trei, murmură John încetişor pentru sine, după un efort considerabil. Îşi dădu seama de faptul că nu mai putea continua astfel multă vreme. Monstrul dorinţelor poate că dispăruse, dar comportamentul Regelui Nabucodonosor indica faptul că încă mai era cineva prin imediata apropiere. Trebuia să se gândească la un alt plan mai bun, fiindcă altfel puteau să rămână acolo înţepeniţi multă vreme. Deodată, îi veni o idee în minte şi, mutându-l pe Finlay pe braţul său, îl privi pe micul şoim drept în ochi.

— Ascultă, Horus, îi zise el, cel al cărui ochi drept era Soarele şi al cărui ochi stâng era Luna. Am nevoie de ajutorul tău.

Finlay flutură din aripi în semn că aşteaptă să i se spună ce are de făcut, nerăbdător să-i fie de folos tânărului djinn care îl putea ajuta să-şi redobândească libertatea.

— Dar e vorba despre ceva primejdios, adăugă John.

Finlay îşi înălţă ciocul şi ţipă uşor, ca pentru a-l asigura pe John că era la fel de dispus să-şi îndeplinească sarcina, indiferent cât de primejdioasă ar fi fost ea.

— Am nevoie să-i distragi atenţia monstrului dorinţelor.

Am nevoie să te roteşti deasupra lui, la o distanţă suficientă încât să nu te poată atinge, şi să-ţi doreşti din răsputeri să redevii băiat. În timp ce tu vei face asta, sora mea şi cu mine vom porni în goană spre plajă, unde te vom aştepta. Ai înţeles?

Finlay scoase un ţipăt scurt şi, de îndată ce John îşi ridică braţul drept deasupra capului, porni în misiunea lui, deja dorindu-şi din răsputeri să redevină băiat. Imediat cum se va întoarce la trupul lui firesc, o să se răzbune într-atâtea feluri pe tatăl său... o să-i facă atâtea lucruri... Despre ce ar fi urmat să fie vorba, nu ştia încă, dar precis trebuiau să fie toate grozăviile pământului.

Prinzând în raza lui vizuală singura creatură abia vizibilă, Finlay coborî spre ea, dorindu-şi din răsputeri. Şi, simţind dorinţa puternică a şoimului, monstrul dorinţelor se ridică şi, cu un răget groaznic, nepământesc, încercă să-l înşface cu mâna lui ciudată, informă. Finlay calculase greşit dimensiunile creaturii şi distanţa până la care aceasta putea ajunge, aşa că de-abia dacă izbuti să se ferească de atingerea ei, în mod evident mortală. Nu avea nici cea mai mică îndoială asupra faptului că electricitatea care circula prin trupul în mişcare al monstrului dorinţelor i-ar fi absorbit întreaga sa energie. Finlay zbură ceva mai sus şi începu să-şi dorească din nou, din răsputeri.

De îndată ce Finlay se înălţă pe cer, Regele îi conduse pe John şi pe Philippa pe drumul de întoarcere prin pădurea deasă din Iravotum. Din motive lesne de înţeles, evită poteca, dar, urmând o cale numai de Rege cunoscută, ajunseră curând pe plaja nisipoasă de la marginea lacului oceanic.

Acolo, îi aştepta un şoc. Între timp, John îi povestise Philippei despre moartea lui Alan şi a lui Neil, având de gând

să-i arate cele două cadavre şi să-i ceară ajutorul, ca să-i îngroape pe cei doi câini, înainte de a se urca în barcă. Dar nu se vedea nici urmă de vâslaş, nici de cadavrele lui Alan şi Neil. Câinii dispăruseră de sub frunzele de palmier cu care-i acoperise.

— Eşti sigur c-au murit? îl întrebă Philippa.

— Cât se poate de sigur, confirmă John.

— Poate că i-a luat barcagiul, îşi dădu ea cu părerea. Sau altcineva.

John se gândi că părea să fie cea mai evidentă explicaţie. Nu mai vru să pomenească de faţă cu Philippa despre şarpele uriaş sau despre Rukhkh, dar tocmai i se ivi în minte gândul că, poate, credincioşii lui prieteni au fost mâncaţi. Pur şi simplu, nu făcuse o treabă suficient de bună atunci când încercase să-i ascundă.

Făcându-şi singur reproşuri pentru neglijenţa sa, John se îndreptă spre apă, plescăind uşor pe nisip, ca şi mai înainte, şi privind nerăbdător după barcagiu, pe care se aştepta să-l vadă apărând la orizont.

— O să vină, rosti o voce bărbătească.

Gândindu-se că accentul prea suna a New York ca să fie cel al Regelui, John se întoarse şi văzu doi bărbaţi venind spre ei. Ambii purtau costume de business şi niciunul nu era prea înalt. Unul dintre ei purta ochelari şi semăna leit cu tatăl lui John.

— Nu ne recunoaşteţi? întrebă cel care purta ochelari.

— Cum ar putea, pentru numele lui Dumnezeu, să ne recunoască? ripostă celălalt bărbat. Ei nu ne-au văzut niciodată. Cel puţin, nu arătând aşa ca acum.

— Cred că ai dreptate. Primul dintre cei doi bărbaţi râânji.

— Sigur că am dreptate. Cel fără ochelari, care semăna destul de bine cu celălalt, arătă spre orizont. Am spus eu că mijlocul nostru de transport nu se va lăsa aşteptat.

— Observ că vederea ţi-e la fel de bună ca întotdeauna, Neil, aprecie bărbatul cu ochelari.

Maxilarul inferior al lui John căzu până-n ghete.

— Unchiul Neil? strigă el. Dumneata eşti unchiul meu Neil?

— Sigur că eu sunt, puştiulică, zise Neil, îmbrăţişându-şi nepotul, în timp ce Alan îşi îmbrăţişa tânăra nepoată.

— Unchiul Alan? întreba ea. Chiar dumneata eşti, cu adevărat?

— Eu sunt, confirmă Alan. Cu toate că, nu mă deranjează să ţi-o spun, mă simt minunat să merg iarăşi pe două picioare. N-o să le duc nicidecum dorul celorlalte două!

— Credeam că aţi murit, zise John, cu lacrimile şiroindu-i pe chipul murdar.

— Aşa a şi fost, răspunse Alan. Am tras o cădere, a naibii!

— Nu-mi mai aduce aminte, interveni Neil. Şi-acum mă mai doare spatele.

— Dar ce s-a întâmplat? se interesă John, râzând de bucurie. Cum se face că sunteţi oameni din nou?

— Întreabă-mă să te-ntreb. Neil ridică din umeri. Sincer să fiu, nu-mi mai amintesc nimic din clipa în care pasărea aia s-a înălţat în aer cu fălcile mele încleştate de gheara ei. Acum câteva ore, m-am trezit sub un maldăr de frunze şi, în afară de faptul că am observat că niciunul dintre noi nu mai era câine, cam asta ar fi totul.

— Cred că Layla ţi-ar fi putut explica, adăugă Alan. Dac-ar fi fost aici. În definitiv, ea a fost cea care ne-a prefăcut în câini. A fost legarea ei, sau dorinţa, sau oricum i-o spune. Clătină din cap. Nu că n-am fi meritat ceea ce s-a întâmplat, dat fiind ceea ce i-am făcut, sau mai exact ceea ce am încercat să-i facem tatălui tău.

John privi înapoi, spre orizont, unde silueta inconfundabilă a vâslaşului, stând la pupa bărcii, putea fi acum desluşită cu uşurinţă.

— N-a trecut nici măcar o zi de-atunci, în care să nu ne fi căit pentru ce-am făcut, mărturisi Neil. Din tot sufletul îmi doresc să n-o fi făcut niciodată.

— E cea mai aprinsă dorinţă a mea, acum, adăugă Alan, ca tatăl tău să ne ierte atunci când ne va vedea din nou. Îmi doresc asta cel mai mult dintre toate...

— Nu, interveni Regele. Nu spuneţi asta. Nu vă mai doriţi nimic!

Dar era prea târziu. La vreo sută de iarzi mai încolo de plajă, în spatele şirului copacilor, un pocnet puternic, urmat de un răget şi de o descărcare de electricitate statică îi anunţară pe John şi pe Philippa că monstrul dorinţelor se afla din nou pe urmele lor. O clipă sau două mai târziu, Finlay coborî în picaj şi, cu câteva pene mai puţine în coadă, după întâlnirea recentă cu *Optabellower*, ateriză un pic stângaci pe braţul lui John. Ţipă cu putere şi-şi flutură aripile într-un mod prin care spera să transmită un apel de urgenţă. John strigă către barcagiu să se grăbească. Şi, spre marea surprindere a tuturor, barcagiul păru să se supună, vâslind mai repede ca înainte, astfel încât acoperi ultima sută de iarzi care mai rămăsese între el şi ţărm în mai puţin de un minut. Dar nu înainte ca monstrul dorinţelor să se ivească dintre copaci şi să-şi croiască drum, încet dar sigur, către micul grup care aştepta pe malul apei. Monstrul era la o distanţă de cel mult cincizeci de iarzi atunci când, în sfârşit, barca se izbi de ţărm şi toată lumea sări la prora; toată lumea, în afară de Rege, care îşi propti umărul puternic şi păros de prora bărcii şi-l ajută pe barcagiul din alamă s-o împingă de pe nisip.

— Repede, ţipă John către Rege, atunci când văzu că barca începe să plutească liber. Sari înăuntru!

Dar marele Nabucodonosor deja se îndepărta în patru labe, ca un cal nărăvaş şi, prinzând privirea lui John, zâmbi şi-şi ridică braţul păros, făcând semne de adio. John ţipă din nou, arătându-i spre monstrul dorinţelor, care aproape că era deasupra Regelui.

— E-n regulă, strigă Regele. N-o să-mi facă niciun rău. E aşa cum ţi-am spus mai devreme, John. Eu nu-mi doresc nimic. Şi bănuiesc că iarba e mai verde aici decât de cealaltă parte a mării.

Regele mai spuse şi altceva, dar cuvintele îi fură acoperite în clipa în care, urlând furios, monstrul dorinţelor se repezi, împleticindu-se, spre malul apei. Dat fiind faptul că John, Philippa, Alan, Neil şi Finlay îşi doreau, cu toţii, cu disperare să ajungă cât mai departe de ţărm, creatura devenise de-a dreptul înnebunită de perspectiva că-i va scăpa. Numai că temperatura apei părea s-o împiedice să înoate spre ei, aşa că, foarte curând, mişcările rapide ale barcagiului cu vâsla sa lăsară cu mult în urmă fiara născută din subconştientul lui Ishtar, încă urlând neputincioasă pe ţărm.

— Phii, exclamă Philippa. A fost cât pe-aci!

— Încă n-am ieşit din necaz, o avertiză John, privind agitat spre cer. Când veneam încoace, am fost atacaţi de o pasăre uriaşă.

— A, da, zise Philippa. Trebuie să fi fost Rukhkh. Am auzit despre aşa ceva. Şi-i povesti lui John despre Gordon Chinezul şi despre Gura Adevărului, şi despre cum stârnise ea o vijelie care să împingă departe creatura.

Pe John nu-l lăsă inima să-i povestească surorii lui că tocmai această vijelie fusese cea care purtase departe nu numai pasărea, ci şi pe Alan şi pe Neil.

Cu toate acestea, Rukhkh nu mai apăru, ceea ce-i făcu pe Alan şi pe Neil să spună că nu erau prea surprinşi, date fiind rănile pe care le făcuseră în picioarele giganticei păsări.

— Cred c-o să treacă o vreme până să poată sta în picioare fără să-şi amintească de noi, afirmă cu mândrie Alan. Ciudată treabă cu picioarele păsării ăsteia. Aveau gust de brânză. De brânză topită. Încă le mai simt gustul şi-acum. Se strâmbă şi scuipă peste marginea bărcii. Oribil.

După vreo câteva ore, barca ajunse pe celălalt ţărm şi, luându-şi rămas-bun de la vâslaşul din alamă (din nefericire, scăpară din vedere să-i mulţumească şi bărcii, a cărei proră din lemn de stejar avea darul vorbirii, şi care-i consideră pe toţi ca fiind foarte nepoliticoşi), trecură prin uşa scundă din zid şi apoi porniră pe drumul de întoarcere, pe poteca spiralată care ducea în sus, roată, prin partea subterană a Turnului din Samarra. Şi, treptat, pe măsură ce se apropiau de nivelul solului, iar temperatura creştea, Philippa simţi că-şi recapătă o foarte mică parte, cât un chiţăit subţire de liliac, a puterilor sale.

— S-a gândit cineva, din întâmplare, vorbi Alan, fără să i se adreseze cuiva în mod special, cum o să explicăm sosirea noastră bruscă în tabăra armatei? Privi spre John. John, tu eşti singurul dintre noi pe care femeia aceea, locotenentul Sanchez, l-a mai văzut pân-acum. Nu cred c-o să fie prea bucuroasă văzând alţi trei străini şi un şoim călător apărând în ceea ce se presupune c-ar fi o zonă sigură.

— Mă tot gândesc la asta, îl asigură John.

— Ei bine, gândeşte-te mai repede, nepoate, îl zori şi Neil. Nu mă tentează prea tare ideea de a fi închis într-o puşcărie irakiană, până când se vor gândi ei la ceea ce e de făcut cu noi.

— Mă gândesc că poate-ar fi timpul, propuse fratele său Alan, ca voi, copii, să scoateţi repede la iveală un covor fermecat sau ceva de genul acesta.

John scutură din cap.

— Nici vorbă nu poate fi despre puterile de djinn, până când nu vom ajunge înapoi în Iordania, declară el. Nimrod a fost foarte strict în privinţa asta. Pe urmă, sunt de-a dreptul istovit. Aşa cum mă simt acum, n-aş fi în stare să creez nici un suport fermecat pentru halba de bere, darămite un covor fermecat.

— Şi eu sunt la fel, căscă Philippa. Nu ştiu ce-o fi fost în aer pe-acolo, dar sunt epuizată.

— Închisoare, păzea, că venim, bombăni Neil.

— Stai un pic, strigă John. Poate că *noi* nu ne putem folosi puterile de djinn. Dar nimic nu-l poate opri pe Nimrod să facă *el* ceva.

Se aflau acum chiar sub acel puţ care ducea spre zona duşurilor.

John îşi scoase telefonul celular, verifică dacă avea semnal, după care făcu semn cu el spre cei doi unchi ai săi.

— Tocmai mi-a venit o idee grozavă!

N-avea să fie deloc uşor s-o convingă pe Edwiges să devină următorul Djinn Albastru, dar Nimrod avea încredere c-o să se descurce. Conform raţionamentului care-i spunea că Edwiges ar fi mai degrabă dispusă să-şi abandoneze misiunea de a falimenta cazinourile din Monte Carlo, dacă vreo câţiva pământeni s-ar lăsa până la urmă convinşi să-i utilizeze sistemul de joc, Nimrod îi găsi un grup de oameni dispuşi să rişte ceva bani în acest sens. În Café de Paris, situată peste drum de celebrul cazino vechi, Nimrod şi Edwiges nimeriră peste un grup de opt doamne în vârstă din

Anglia, care veniseră într-o excursie cu autocarul pe Coasta de Azur, organizată de biserică. Se arătară foarte captivate de Edwiges şi, mulţumită diplomaţiei abile şi aptitudinilor de agent comercial ale lui Nimrod, curând începură să fie entuziasmate de perspectiva utilizării sistemului ei pentru jocul de ruletă.

Cele opt doamne de la Cheltenham puseră fiecare câte cincizeci de euro ca miză, cumpărând jetoane de joc în valoare de aproape cinci sute de dolari la vechiul club sportiv, iar apoi se îndreptară către mese, unde, aşa cum fuseseră instruite, începură să numere câte zece rotiri ale ruletei fără să mizeze vreodată, înregistrând cu atenţie rezultatele, iar apoi îşi plasară mizele în conformitate cu ceea ce le recomandase Edwiges în broşurica ei. Prima miză le făcu să câştige optsprezece mii de dolari. Cea de-a doua, şase sute patruzeci şi opt de mii. Iar cea de-a treia le aduse ameţitorul câştig de douăzeci şi trei de milioane trei sute douăzeci şi opt de mii de dolari. Ar fi vrut să parieze şi pentru cea de-a patra oară, deoarece între timp hotărâseră definitiv că sistemul lui Edwiges era, într-adevăr, infailibil, dar în acel punct al jocului conducerea închise cazinoul pentru tot restul zilei. Poate că a fost mai bine pentru casă, fiindcă o a patra miză le-ar fi adus bătrânelor doamne un uluitor câştig de opt sute treizeci şi nouă de milioane, ceea ce, aproape sigur, ar fi avut ca rezultat falimentul cazinoului. Poate chiar al întregului Monte Carlo. Cu toate acestea, Edwiges se declară pe deplin satisfăcută de rezultat şi, curând după aceea, fu convinsă să devină următorul Djinn Albastru, motiv pentru care i se alătură lui Nimrod la bordul vârtejului său particular, pornind în zbor spre Amman, în Iordania. De acolo, el îi propuse să intre în legătură cu Ayesha, chiar în clipa în care află de la John că Philippa fusese salvată.

Nimrod şi Edwiges se aflau în holul de la recepţia hotelului, atunci când John sună de pe telefonul său mobil. După ce-l felicită pe John şi-şi exprimă enorma bucurie că el şi cu Philippa erau teferi, Nimrod recunoscu că era puţin încurcat.

— Dacă Alan şi Neil au redevenit oameni, atunci înseamnă că Ayesha a simţit că Layla şi-a exercitat puterile. Fiindcă numai ea putea să-i readucă la propriile lor înfăţişări. Caz în care prea puţin mai contează dacă vă folosiţi şi voi puterile sau nu. Mai mult decât atât, Ayesha e sigur conştientă acum de faptul că Philippa a izbutit să evadeze. Să mă băgaţi într-o sticlă dacă nu sunt, măcar un pic, surprins că n-a încercat până acum să vă oprească să ieşiţi din Iravotum. Mai bine să fiţi cu ochii-n patru, pentru eventualitatea în care ar pune la cale altceva.

— Am înţeles ceea ce ai spus despre libertatea de a ne folosi din nou puterile de djinn, replică John, dar sunt mort de oboseală. N-am dormit de secole. Dac-aş vrea să fac un hamburger să dispară, tot ceea ce-aş putea să fac ar fi să-l mănânc, atât sunt de obosit. Şi cred că Phil resimte urmările efectului a ce-o fi fost aia, de-a făcut din ea o asemenea operă de artă. Cu toate acestea, am o idee. Numai că am nevoie de ajutorul tău, unchiule Nimrod.

Locotenentul Sanchez tocmai îşi lustruia cizmele în clipa în care o altă femeie, cu gradul de caporal, pătrunse în cortul ei şi-o anunţă că era solicitată de urgenţă în zona duşurilor. Ajunse la timp să vadă doi bărbaţi în costume business închise la culoare, însoţiţi de doi copii şi de o pasăre răpitoare.

— Ce mama naibii se-ntâmplă aici? îl întrebă ea pe sergentul care păzea cvintetul intrus. Cine sunt oamenii ăştia?

— I-am găsit ieşind dintr-o groapă din pământ, în spatele coşurilor cu rufe murdare, raportă sergentul. Aceşti doi domni susţin c-ar fi de la CIA.

— Aşa este, locotenent, interveni Neil. Şi ne aflăm aici într-o misiune strict secretă.

Locotenentul Sanchez izbuti cu greu să-şi stăpânească indignarea. La urma urmei, soldaţi sau nu, aceea era zona duşurilor pentru femei.

— Ce motivaţie posibilă ar avea CIA să se ascundă într-o groapă sub duşurile fetelor mele? îl întrebă ea pe Alan. Şi cine sunt copiii ăştia doi?

— Mă tem că este o informaţie clasificată, strict secretă, replică Alan.

— Ba, pe dracu', exclamă Sanchez. Ia staţi puţin, adăugă ea, recunoscându-l pe John. Te ştiu, nu-i aşa? Eşti puştiul care-a fost aici împreună cu ventrilocul. Tipul cu un singur braţ.

— Locotenent, spuse Neil. Aveţi un computer pe-aici?

— Sigur.

Încă aflaţi sub pază, Alan, Neil, John şi Philippa o urmară pe locotenentul Sanchez până în biroul ei, unde Alan îi ceru să se conecteze la website-ul CIA.

— Şi-acum? întrebă Sanchez, în clipa în care website-ul CIA apăru pe ecranul laptopului ei.

— În josul paginii, o îndrumă Neil. Secţiunea *Contactaţi-ne*. Alegeţi modalitatea prin e-mail. Iar în caseta mesajului, tastaţi numele Alan şi Neil Gaunt. Site-ul ne va recunoaşte numele şi va genera un mesaj de răspuns prin care puteţi verifica identitatea noastră şi ceea ce v-am spus despre natura misiunii noastre.

Lui Sanchez îi displăceau spionii, chiar şi cei care se aflau de aceeaşi parte cu ea în război, dar ridică din umeri şi făcu ceea ce i se ceruse. Atunci când eşti în armată, e mai uşor aşa.

La mii de mile depărtare, în serverul central al CIA din Washington, e-mailul locotenentului fu procesat în cea mai mare viteză şi, mulţumită iuţelii cu care se mişcase Nimrod — în schimbul faptului că Nimrod îi acordase îndeplinirea a trei dorinţe, un vechi prieten de-al lui care lucra în cadrul agenţiei introdusese în anumite baze de date operaţionale unele înregistrări care nu mai fuseseră vreodată acolo — fu generat automat un mesaj de răspuns.

Alan şi Neil Gaunt sunt agenţi de teren operând în prezent pe teatrul de război din Irak, în căutarea a doi copii, cu numele de cod John şi Philippa, despre care se crede că ar fi fost implicaţi într-un program secret de înarmare. Vi se solicită să le acordaţi agentului Gaunt şi agentului Gaunt orice ajutor doresc, pentru facilitarea îndeplinirii misiunii lor. Ordin al Directorului Adjunct al Serviciului Operativ de Informaţii.

După ce termină de citit mesajul primit de la CIA, locotenentul Sanchez îndreptă spre John şi Philippa o privire neîncrezătoare.

— Trebuie să vă spun, domnule agent Gaunt, că par cam tineri ca să poată fi implicaţi în astfel de treburi. Vreau să spun, arată ca nişte copii obişnuiţi. Rămase o clipă pe gânduri. În afara şoimului de pe umărul băiatului. El e puţin mai neobişnuit.

Neil zâmbi.

— E posibil să arate ca doi copii obişnuiţi, fu el de acord. Dar, credeţi-mă, puştii ăştia doi sunt orice, numai obişnuiţi nu. Privi spre John. Dă-i bătaie, puştiule. Fă-i doamnei o demonstraţie de ceea ce poţi.

John aprobă cu un semn din cap.

— Fiţi atentă la ceaşca aia de cafea, zise el şi, îndreptându-şi degetul arătător spre cana aflată pe biroul locotenentului, murmură: „ABECEDARIAN". Cu puterile sale aproape sleite, avusese de gând doar să facă să dispară cana. Numai că John era obosit, foarte obosit, aşa că, în loc de asta, o făcu zob. Fiind şi plină cu cafea, efectul general obţinut fu acela că locotenentul se convinse imediat că trebuie să coopereze în totalitate cu Alan şi cu Neil.

— Oau! exclamă locotenentul. Dacă n-aş fi văzut cu propriii mei ochi, n-aş fi crezut vreodată c-ar fi posibil. Copiii ăştia doi! Parc-ar fi ieşiţi dintr-o carte cu benzi desenate.

— Aşa cum am mai spus, interveni Alan, este o informaţie clasificată, strict secretă. Ceea ce tocmai aţi văzut nu s-a întâmplat. Copiii aceştia n-au fost niciodată aici. N-aţi auzit niciodată de noi. Înţeles? Privi spre locotenent, care făcu un semn de încuviinţare, ca răspuns.

— *Yes, sir,* rosti locotenentul Sanchez. Aşa-i cum spuneţi. Numai să-mi ordonaţi ce trebuie să fac.

— Foarte bine, aprobă Neil. Iată ceea ce puteţi să faceţi, ca să ne ajutaţi. Avem nevoie de un jeep care să ne ducă la restaurantul Kebabylon, de-aici, din Samarra.

— L-am dus acolo şi pe tipul cu un singur braţ, spuse locotenentul. Mi-a spus că se numeşte Groanin. A sosit aici împreună cu băiatul, ieri sau alaltăieri.

— Profesorul Groanin? Şi el e unul dintre ei.

— Asta ar explica, desigur, modul în care putea să-şi facă vocea să sune astfel, spuse locotenentul Sanchez.

— Aţi rămâne uimită dac-aţi şti câte poate să facă, doamnă, zise Alan. Dar lăsaţi asta în seama noastră. O să avem noi grijă de profesorul Groanin.

CAPITOLUL 22
MAGNUM OPUS*

La restaurantul Kebabylon, nimănui nu părea să-i pese de faptul că Groanin nu mânca din chebapul pregătit de verişoara mamei lui Darius, doamna Lamoor. Darius îi spusese doamnei Lamoor că, din motive care ţineau de religie şi de dietă, Groanin era obligat să mănânce numai din acele MGP care-i fuseseră date de la armată.

— Eu aş prefera mai degrabă să mănânc lăcuste decât porcăriile-astea, declară doamna Lamoor.

Darius zâmbi în tăcere, amintindu-şi de acel *jarad* pe care-l mâncase împreună cu John.

— Şi eu, zise el, gândindu-se că acele MGP din care mânca Groanin păreau să fie în regulă, câtă vreme îţi plăcea gustul de plastic.

Un MGP este un Meniu Gata Preparat, adică o raţie operativă autonomă, constând într-un meniu complet, împachetat într-o pungă flexibilă, la fel de sterilă ca un borcan cu mâncare pentru copii, putând să reziste nealterat până la trei ani. Atunci când părăsise tabăra armatei din Samarra, Groanin, a cărui demonstraţie de Domnul Ştie-Tot şi de ventriloc se desfăşurase în cele mai bune condiţii, fusese răsplătit

* Joc de cuvinte între expresia latinească *opus magnus*, însemnând capodoperă a unui artist şi Magnum, numele celebrei mărci de arme de foc.

cu o lădiţă în care se aflau douăsprezece MGP, gest pentru care, în lipsa obişnuitei sale mâncări pentru copii, fusese extrem de recunoscător. Tocmai se ocupa să manevreze dispozitivul de încălzit fără flacără al raţiilor, ca să-şi pregătească aperitivul, când o persoană, pe care-o recunoscu doar pe jumătate, îşi vârî capul pe uşa restaurantului. Era unul dintre ziariştii pe care-i întâlnise pe drumul dinspre Amman; şi îi recunoscu nu atât chipul, ci mai degrabă pantalonii negri din piele şi jacheta pe care-o purta.

— Salut, zise ea, zâmbindu-i cu căldură. Vă supăraţi dacă stau şi eu?

— Sunteţi invitata mea. Groanin arătă spre scaunul purpuriu din plastic aflat în faţa lui.

Ea se aşeză şi adulmecă aerul.

— Miroase bine, spuse. Ce e?

— Este ceea ce recruţii numesc un MGP, îi explică Groanin. Furnizează în medie o mie două sute cincizeci de calorii, ca să nu mai pomenim şi despre o treime din raţia zilnică recomandată de vitamine şi de minerale, considerată esenţială de Ministerul Sănătăţii din Statele Unite. Totul este foarte gustos şi la fel de steril ca discursul unui politician. Ştiţi, am un stomac delicat, ceea ce mă face să nu pot mânca nimic din mizeriile-astea străine. Vreţi şi dumneavoastră unul? Un meniu? Mi-au mai rămas câteva.

— Nu, mulţumesc, refuză femeia.

— Haideţi, serviţi-vă, o îndemnă Groanin. Nu vreţi o prăjitură cu caramel? Sunt delicioase.

— Bine, atunci, o să iau.

— Aşa te vreau. Îţi spun eu, aşa te vreau. Ţi-ar prinde bine o masă copioasă, după cum arăţi, fetiţo.

Groanin scotoci prin lada cu MGP — acolo unde ţinea de asemenea şi lampa în care se afla domnul Rakshasas — înainte de a scoate la iveală prăjitura cu caramel.

— Uite-o, iubire, anunţă el. Bagă la jgheab.

Ziarista înveşmântată în piele despachetă prăjitura cu caramel şi luă o muşcătură.

— Ai avut perfectă dreptate, zise ea. E delicioasă.

Privi spre oamenii care stăteau la mese de partea cealaltă a restaurantului, sub un poster uriaş al zâmbitorului Michael Schumacher.

— Nu-i deranjează? Vreau să spun, e un restaurant specializat pe chebap. Dacă mănânci MGP, înseamnă că nu cumperi chebap.

— Nu-i deranjează. Groanin scutură din cap. La drept vorbind, sunt oameni foarte drăguţi. Foarte ospitalieri. Foarte cumsecade. Doamna Lamoor asta e o adevărată comoară. Nimic nu înseamnă pentru ea prea mult deranj. Şi, dacă n-ar fi fost stomacul meu delicat, aş fi mâncat mai mult ca sigur de-aici. Nici urmă de îndoială. Pe urmă, le plătesc pentru cazare, cât timp îl aştept pe tânărul meu prieten să-şi facă apariţia. Îl ştii. Flăcăul cu care călătoream.

— A, da? Unde s-a dus?

— Să caute ceva printre ruine, nimic altceva, o informă Groanin, care nu vedea niciun motiv întemeiat de a-i spune adevărul. E pasionat de arheologie, John ăsta.

— Dar e o treabă sigură? Vreau să spun, e doar un băieţel, nu-i aşa?

— Ştie să-şi poarte singur de grijă, flăcăul ăsta. Poţi să mă crezi pe cuvânt, domnişoară...?

— Montana Retch. Sunt fotoreporter.

— Groanin, se prezentă el, strângând mâna întinsă a domnişoarei Retch. Harry Groanin.

— Mi-ai citit cumva articolele?

— Nu, chiar nu, se scuză Groanin. Nu, în afară de cazul în care pozele dumitale au fost publicate vreodată în *The Daily Telegraph*, asta-i.

— Şi, a avut noroc să-şi găsească sora, deja? se interesă domnişoara Retch.

— Cum adică? se încruntă Groanin.

— John zicea că ea a plecat să hoinărească, sau cam aşa ceva.

— Aşa a zis, nu-i aşa? Groanin ridică din umeri. Sper să se întoarcă.

— Şi dumneata ce eşti, unchiul lor, sau ce?

— Sunt angajatul unchiului copiilor. Ca să fiu mai precis, sunt valetul acelui domn. La Londra.

— Phii, n-am întâlnit niciodată un valet adevărat, până acum. Domnişoara Retch izbucni într-un râs nervos. Pot să vă fac o fotografie, domnule?

— Dacă doriţi, doamnă, dacă doriţi. Cu toate că nu pot să-mi închipui de ce-aţi vrea să fotografiaţi o biată fiinţă ca mine, cu un singur braţ.

— Sunteţi prea modest, domnule Groanin, replică domnişoara Retch. Sunteţi cu adevărat un bărbat cu un aspect foarte distins. Iar accentul acesta englezesc al dumneavoastră este atât de încântător! Îşi ridică de jos geanta cu aparatură şi, alegând un aparat de fotografiat, începu să declanşeze.

— Ce risipă de film, protestă Groanin. Atâtea fotografii cu mine! Ce risipă, vă zic eu... Numai că zâmbea şi se simţea extrem de măgulit.

— Nu e nicio risipă, replică domnişoara Retch, care spunea de fapt adevărul, deoarece nici n-avea film în aparat.

Montana Retch era tot atât de interesată să-l fotografieze pe Groanin pe cât era de fotografii, în general; şi, dacă ar fi fost un pic mai puţin flatat de faptul că ea îl considera „distins" (în viaţă, un bărbat trebuie întotdeauna să se pună în gardă atunci când o femeie îl descrie ca fiind „distins"), Groanin poate c-ar fi observat că domnişoarei Retch nici nu-i trecuse prin cap să înlăture capacul de pe obiectivul aparatului său. Fiindcă domnişoara Retch nu era fotograf de profesie. Era căutătoare profesionistă de djinni, angajată de Mimi de Ghulle ca s-o găsească pe Philippa Gaunt.

Dar era chiar mai rău decât atât, fiindcă găsirea unui djinn — ceea ce ar fi însemnat o probă de abilitate pentru un pământean, solicitând o ingeniozitate ieşită din comun şi un curaj evident — era doar jumătate din ceea ce-i ceruse Mimi căutătoarei de djinni. Fiindcă Mimi era o adevărată de Ghulle şi întru totul neagră la suflet, cum bănuia Nimrod; şi, în ciuda tuturor încercărilor ei de a-i câştiga favorurile bătrânei Ayesha, Mimi ştiuse întotdeauna că marea ei şansă de a deveni Djinnul Albastru solicita din partea ei acţiuni mult mai drastice. Rezultatul fusese acela că două dintre cele trei dorinţe care constituiau onorariul Montanei Retch urmau să fie dobândite prin uciderea persoanei pe care Mimi o percepea ca fiind principalul obstacol în calea ţelului ei, acela de a deveni următorul Djinn Albastru din Babilon. Iar Mimi o angajase pe Montana Retch s-o ucidă pe Philippa Gaunt decum aflase de la Izaak Balayaga că Ayesha plănuia s-o învestească pe Philippa ca succesoare a ei. Lilith aprobase din toată inima decizia mamei sale.

— O urăsc pe fata aia, spusese Lilith. Mi-aş dori numai să fiu acolo, să văd cu ochii mei ce-o să se-aleagă de Philippa Gaunt.

Numai că găsirea şi legarea unui djinn era o treabă dificilă şi primejdioasă; iar uciderea unuia — chiar şi a unei tinere, aşa cum era Philippa — era şi mai şi. Pentru Montana Retch, cu toate acestea, răsplata merita riscul. Cea dintâi parte a onorariului său de trei dorinţe o aştepta acum într-o cutie de valori, la banca Suchard şi Lindt*, din Zürich, în Elveţia. Bani gheaţă. Tone. Mai muţi bani gheaţă decât văzuse vreodată bancherul care avea grijă de bani. Bani destui câţi să poţi cumpăra o ţară mică din Africa; sau, aproape sigur, o proprietate dintr-o alta. Montana Retch abia aştepta să-şi cheltuiască banii, atunci când, până la urmă, treaba va fi încheiată. Era o femeie răbdătoare. Trebuia să fie astfel. Şi ajunsese la concluzia că modalitatea cea mai simplă de a o găsi pe Philippa era să-l urmărească pe fratele ei, John. Iată de ce ajunsese ea în Samarra, punând tot felul de întrebări, iar până la urmă îl descoperise pe Groanin, la restaurantul Kebabylon, de pe drumul spre Bagdad.

Încetă să-l mai fotografieze pe Groanin şi-şi puse aparatul din nou în geantă, deasupra unui revolver foarte mare, Magnum Opus, cu care plănuia să-şi împuşte victima. Experienţa o învăţase pe domnişoara Retch că modalitatea cea mai sigură de a ucide un djinn era să-l împuşti cu cel mai rapid glonţ disponibil. Folosind revolvere mai mici, apăsase pe trăgaci numai ca să descopere că djinnul se *transsubstantizase* mai înainte ca glonţul să parcurgă o distanţă mai mare de două picioare de la ieşirea de pe ţeavă. Acest lucru nu era, totuşi, posibil şi cu Magnum Opus. Gloanţele ţâşneau din el cu o viteză de peste trei mii de picioare pe secundă. Singurul dezavantaj în folosirea acestei arme era greutatea ei: nu ridici

* Suchard şi Lindt sunt două renumite firme producătoare de ciocolată, dulciuri şi îngheţată din Elveţia.

pur şi simplu un Magnum Opus, trebuie să-l salţi. Cântărind cinci livre*, era la fel de greu ca şi o halteră. Cei mai mulţi se foloseau de Magnum Opus împotriva urşilor grizzly; pentru Montana Retch, era arma preferată. Ea o botezase *djinntre-rupător*.

— Sunteţi cu adevărat foarte fotogenic, îl complimentă ea pe Groanin.

Valetul zâmbi, fericit. Era destulă vreme de când nu-i mai făcuse vreo femeie un asemenea compliment.

Domnişoara Retch stătea încă în faţa lui atunci când, după o oră, John intră pe uşa restaurantului, urmat îndeaproape de sora lui, de un şoim călător şi de alţi doi bărbaţi pe care Groanin nu-i recunoscu. Dorind să imortalizeze zgomotoasa şi, în mod evident, fericita reîntâlnire, domnişoara Retch alese un alt aparat, pe care-l duse la ochi, prefăcându-se că vrea să mai facă şi alte fotografii. De data aceasta, era vorba despre un aparat pe care domnişoara Retch *ştia*, totuşi, să-l folosească. Era un aparat cu senzor termic, folosit pentru detectarea căldurii degajate de un obiect sau de un corp, fiindcă este un fapt simplu şi natural acela că djinnii radiază de două ori mai multă căldură decât pământenii.

— Philippa, rosti Groanin, strângând-o pe fată de pântecul său voluminos.

— Domnule Groanin, interveni John. Îmi face plăcere să ţi-i prezint pe Alan şi pe Neil.

— Doar nu vrei să spui...?

— Ba vreau să spun.

— Este o mare plăcere pentru mine, domnilor. Vă zic eu, e o foarte mare plăcere, într-adevăr. Groanin le strânse mâinile lui Alan şi lui Neil, ale căror corpuri se vedeau în

* Unitate de măsură a masei, o livră echivalând cu 453,6 grame.

galben, întocmai ca şi cel al lui, la examinarea făcută de aparatul cu senzor termic al domnişoarei Retch.

Domnişoara Retch răspunse cu un zâmbet plăcut atunci când John o recunoscu şi-o salută cu o înclinare a capului. Acesta, ca şi cel al surorii sale, apărea într-un roşu uniform în vizorul aparatului, ceea ce însemna că era fierbinte. E un puştan simpatic, îşi spuse ea în gând, şi e mare păcat că trebuie să-l ucidă şi pe el. S-o omori pe sora djinn şi să-l laşi în viaţă pe fratele djinn ar însemna, pur şi simplu, să cauţi necazurile cu lumânarea.

Darius apăru şi-l îmbrăţişă cu multă căldură pe John.

— Mă bucur să te revăd, zise el.

Domnişoara Retch puse aparatul cu senzor termic înapoi în geantă şi mâna pe patul cauciucat al revolverului placat cu nichel. În timp ce Groanin îl îmbrăţişa pe John, iar Philippa făcea singură cunoştinţă cu Darius, domnişoara Retch desfăcu încărcătorul cu degetul mare şi verifică dacă toate cele cinci orificii conţin câte un glonţ lunguieţ. Mulţumită de faptul că totul era pregătit, îl închise la loc, trase piedica de siguranţă şi-şi lăsă arma lângă şoldul ei din piele neagră. Se gândi că, dacă John s-ar muta spre stânga doar cu vreo câteva picioare, astfel încât să stea chiar faţă-n faţă cu Philippa, i-ar putea nimeri pe ambii gemeni dintr-o singură lovitură.

*
* *

Domnişoara Montana Retch era concentrată asupra misiunii sale, aşa că n-o observă câtuşi de puţin pe o femeie înaltă, de-a dreptul fermecătoare, care apăruse în spatele ei,

în umbră. Dacă domnişoara Retch ar fi privit-o pe această femeie prin vizorul aparatului său cu senzor termic, ar fi văzut că trupul pare să fie destul de roşu. La fel de roşu ca şi trupurile gemene ale celor doi copii ai acestei femei. Fiindcă djinnul nou apărut nu era altcineva decât Layla Gaunt, a cărei neaşteptată şi, până atunci, neobservată sosire la restaurantul Kebabylon fusese rezultatul a ceea ce simţise ea că li se întâmplase lui Alan şi lui Neil.

Niciun djinn nu poate da greş dacă este vorba să detecteze atunci când cineva, pe care el sau ea l-a transformat într-un animal, a fost omorât. Şi norocul lui Alan şi al lui Neil fusese acela că, atunci când doamna Gaunt îi prefăcuse în câini, cu mai bine de un deceniu în urmă, ea se gândise ca pedeapsa lor să se întindă doar pe durata vieţii animalelor în care se transformaseră. În acest mod, ea avusese întotdeauna intenţia ca, atunci când vieţile lor de câini se vor sfârşi, Alan şi Neil să-şi poată relua existenţele omeneşti. Acesta era felul ei de-a fi ca djinn.

Fireşte, doamna Gaunt era de asemenea conştientă de faptul că, dacă Alan şi Neil mureau amândoi în acelaşi timp, atunci acest lucru putea însemna că gemenii se aflau într-o primejdie foarte mare. Între timp, până şi ea — care n-avea nicio legătură, sau prea puţine, cu lumea djinnilor — auzise prin intermediul zvonurilor că Philippa fusese răpită de Ayesha, aşa că doamna Gaunt renunţase la legământul de a nu-şi mai folosi niciodată puterile de djinn şi venise de îndată de la New York, pe un vârtej puternic, pentru o întâlnire urgentă cu Ayesha.

Doamna Gaunt nu observă arma din mâna domnişoarei Retch. Oricum, nu imediat. Era prea preocupată să-i privească pe gemeni şi să se simtă nespus de uşurată la gândul

că erau teferi. Un alt motiv pentru care doamna Gaunt nu observase arma din mâna domnişoarei Retch era acela că avea lacrimi în ochi. O lacrimă de regret, fiindcă numai doamna Gaunt cunoştea cu precizie motivul pentru care Ayesha n-o urmărise pe Philippa. Pentru că doamna Gaunt fusese de acord să-i ia locul propriei sale fiice.

Ea însăşi avea să fie următorul Djinn Albastru, după ce va muri Ayesha.

Doamna Gaunt ştia foarte bine că Ayesha îşi dorise întotdeauna acest lucru, chiar de la întâlnirea lor de la hotelul Pierre, din New York, atunci când Ayesha îi spusese doamnei Gaunt că vrea ca ea să devină următorul Djinn Albastru. Atunci, doamna Gaunt refuzase, ceea ce, poate, Ayesha ştiuse foarte bine că avea să facă. Dar doamna Gaunt nu luase nici măcar pentru o clipă în considerare posibilitatea ca Ayesha să aibă inima atât de împietrită încât s-o răpească pe Philippa, ca un mijloc de a o forţa pe ea să accepte ceea ce i se ceruse. Doamna Gaunt o subestimase pe Ayesha, lucru dureros de evident. Şi gândul că propria sa mamă ar fi în stare să comită o astfel de faptă era, firește, foarte neplăcut. Dar acum nu se mai putea face nimic. Şi, cel puţin pentru moment, înţelegerea pe care-o încheiase cu Ayesha trebuia să rămână secretă.

— Nu mişcă nimeni! strigă domnişoara Retch, îndreptând ţeava de cincisprezece inci a revolverului Magnum Opus spre capul Philippei.

Acestea aveau să fie ultimele cuvinte rostite vreodată de Montana Retch, fiindcă, de îndată ce le pronunţă, se văzu o lumină strălucitoare, albăstruie, şi se auzi un bubuit puternic, astfel încât, pentru o clipă, toţi oamenii din încăpere fură ferm convinşi de faptul că domnişoara Retch apăsase pe

trăgaci. Dar John şi Philippa ştiau bine că, atunci când un djinn îşi foloseşte puterile fiind mânios, se degajă un puternic miros de sulf, element întâlnit în compoziţia corpurilor djinnilor.

Se auzi un zăngănit asurzitor, în clipa în care revolverul, cu toate cele cinci livre ale sale, ricoşă, de pe masa purpurie din plastic, pe podeaua restaurantului. Şi abia acum se observă, în primul rând, că domnişoara Retch dispăruse cu desăvârşire; în al doilea, că o pisică sură ocupa acum locul în care stătuse ea; şi, în cel de-al treilea, că sosise doamna Gaunt, aparent de nicăieri.

— Mamă! strigă Philippa, alergând spre doamna Gaunt cu o fracţiune de secundă înaintea infinit mai istovitului său frate.

— Bună, dragilor, le zise ea, îmbrăţişându-i cu mult drag pe cei doi gemeni.

Groanin ridică de jos revolverul şi-l cântări în singura sa mână.

— Domnişoara Retch, zise el. Să nu-mi spuneţi că era...

— Mă tem că da, Groanin. Doamna Gaunt izbi cu piciorul geanta domnişoarei Retch, astfel încât să se deschidă, apoi, zărind sugestiva cameră foto cu senzor termic, făcu un semn de încuviinţare cu capul. După cum arată lucrurile, era o căutătoare profesionistă de djinni. Şi o asasină.

— Dar părea să fie atât de prietenoasă... Atât de drăguţă, insistă Groanin. Privi din nou spre revolverul Magnum Opus din mâna lui şi-şi dădu seama ce ameninţare serioasă fusese domnişoara Retch. Dar cine-o fi pus-o să facă una ca asta? Ayesha?

— Nu, nu ea, afirmă doamna Gaunt, cu o siguranţă absolută. Altcineva.

— Atunci, cine? întrebă şi Philippa.

— Am eu bănuielile mele, rosti doamna Gaunt, deşi era conştientă de faptul că n-ar putea să ştie niciodată cu certitudine cine a fost în spatele a ceea ce se întâmplase, până când nu-şi dădea osteneala să anuleze legarea şi s-o aducă pe domnişoara Retch înapoi la înfăţişarea ei omenească. Iar aceasta i se părea c-ar fi o prea mare bătaie de cap. Pe urmă, poate că era mai bine să nici nu ştie, cel puţin deocamdată.

— De-aia ai venit? se interesă Philippa. Fiindcă ai ştiut c-am putea fi în primejdie?

— Da, încuviinţă mama ei. Mi-am dat seama că era ceva foarte rău atunci când am simţit ceea ce s-a întâmplat cu Alan şi cu Neil. Doar soarta noastră bună a vrut ca eu să ajung aici la timp s-o opresc pe femeia aia.

— Ei bine, indiferent ce-ar fi fost şi indiferent ce-ar fi avut de gând să facă, declară Philippa, ridicând pisica şi mângâind-o pe cap, acum e o pisicuţă foarte drăgălaşă. Putem s-o păstrăm? Mamă? Te rog? Mai ales acum, că nu mai avem niciun câine. Ştii că mi-am dorit întotdeauna o pisicuţă.

— Da, dragă, acceptă doamna Gaunt. Dacă vrei tu... Aruncă o privire spre Alan şi spre Neil, zâmbind cu căldură. Din experienţa mea, pot spune că animalele domestice care-au fost odată oameni devin cele mai bune animale de companie.

— Eu probabil că n-aş fi fost aici, dacă nu erau tipii ăştia doi, spuse John.

— Ştiu asta, John. Doamna Gaunt se îndreptă spre Alan şi Neil şi le strânse mâinile. Vă mulţumesc, amândurora, zise ea. Şi, fără resentimente, sper.

— Fără resentimente, Layla, încuviinţă Alan. De fapt, a fost foarte amuzant. Să fiu câine. Privi spre domnul Groanin şi ridică din umeri. Vorbesc serios. Au fost unele momente...

— Cu excepţia celui când John a încercat să ne schimbe numele în Winston şi Elvis, adăugă Neil.

— Ştiu că Edward va fi încântat să vă revadă pe amândoi, anunţă doamna Gaunt. Aproape la fel de mult ca şi mine. V-a dus foarte mult dorul.

— Ascultă, Layla, am meritat din plin tot ceea ce ni s-a întâmplat, insistă Neil. Şi poţi să fii sigură că ne-am învăţat lecţia.

Alan tot privea spre pisica din braţele Philippei, ca şi cum tare şi-ar fi dorit să alerge după ea.

— Trebuie să spun că mă bucur că ne-ai prefăcut în câini, şi nu în pisici, declară el. Nu cred c-aş fi putut suporta să fiu pisică. Urăsc pisicile.

— Aici vorbeşte câinele din tine, Alan, preciză Neil. Şi avea dreptate. Întotdeauna, de-acum încolo, va exista o componentă canină la fiecare dintre cei doi fraţi.

John gâdilă pisica sub bărbie.

— Cum o să-i spunem? întrebă el. Pisicii. Doar n-o să-i spunem domnişoara Retch.

— Prenumele femeii era Montana, spuse Groanin. Nici aşa nu puteţi să-i spuneţi. Montana nu e un nume potrivit pentru o pisică din Marea Britanie, cu pete argintii şi blana scurtă. Se gândi preţ de câteva clipe. Ceva care să aibă legătură cu numele de dinainte al pisicii. Dar şi ceva specific felin. Şi, mai presus de toate, ceva potrivit pentru britanici, aşa cum i se cuvine rasei ei. Ştiu! De ce nu i-aţi zice Monty? După numele celebrului general britanic*.

---

* Este vorba despre Bernard Montgomery (1887–1976), comandant al trupelor britanice din Africa de Nord în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, învingătorul generalului german Erwin Rommel, supranumit „Vulpea deşertului", la El Alamein, prima victorie a aliaţilor împotriva Germaniei naziste. Deşi sever, încrederea în victorie pe care o insufla soldaţilor săi i-a atras simpatia acestora şi numele de alint Monty.

— Monty să fie, aprobă John. Apropo, asta înseamnă, oare, că ai revenit în afacerile familiei?

Doamna Gaunt răspunse printr-un zâmbet. N-avea nici-un rost să strice bucuria momentului mărturisind adevărul exact despre motivul venirii ei în Irak.

— Da, asta înseamnă, dragule. Fie că-ţi place, fie că nu. Vezi tu, în conformitate cu *Legile Bagdadului*, renunţarea unui djinn la exercitarea puterilor sale trebuie să fie respectată de toţi ceilalţi djinni, iar cel sau cea care renunţă, să fie lăsat sau lăsată în pace. *Cu toate acestea*, în cazul în care un djinn se răzgândeşte în ceea ce priveşte această renunţare, dacă-şi anulează legământul pe care l-a făcut, de a nu-şi mai folosi puterile, atunci nu se mai poate aştepta ca vreo altă renunţare să mai fie vreodată respectată de alţi djinni. Nici nu mai poate face un al doilea jurământ. Fondul problemei este acela că, într-o situaţie precum cea de acum, ar fi pur şi simplu prea primejdios să nu-mi folosesc puterile. Şi, în timp ce eu mi-aş respecta legământul, alţi djinni, duşmani ai tribului nostru, n-ar face-o. N-ar fi nevoiţi.

— Tata n-o să se prea bucure pentru asta, nu-i aşa? întrebă Philippa.

— Nu, dragă, n-o să se bucure. Dar, asta e. Acum nu se mai poate face nimic. Dar sunt convinsă c-o să înţeleagă, după ce o să-i explic tot ceea ce s-a întâmplat. El întotdeauna înţelege. E unul dintre motivele pentru care m-am măritat cu el.

— Apropo, interveni John, care încă era bântuit de iluzia uciderii propriului său tată. Ce mai face tata?

— E bine, îi răspunse doamna Gaunt.

— Sigur? E bine-bine?

— Sigur. L-am văzut ieri. Îţi transmite toată dragostea lui, dragul meu.

John scoase un suspin tăcut de uşurare.

— Hei, ar trebui să-l sun pe Nimrod. Să-i spun că suntem bine.

— Da, completă doamna Gaunt. Şi ar cam fi timpul să plecăm. Tatăl tău este în continuare la fel de îngrijorat.

— Nu pot să-mi imaginez cum o să-ncăpem în maşina aia, se văită Groanin. Acum suntem şapte. Opt, dacă-l punem la socoteală şi pe Finlay.

Doamna Gaunt clătină din cap.

— N-avem nevoie să mergem cu maşina. Am lăsat un vârtej să m-aştepte, pe-aici, pe undeva, prin deşert.

— O, ce bine, se bucură John. Fiindcă eu nu pot să fac asta deocamdată. Vreau să spun, să stârnesc un vârtej.

— Iar eu sunt mult prea epuizată ca să încerc măcar, recunoscu Phillipa.

— Cred că Ayesha a pus asupra ta un *djinnhibitor*, îi spuse doamna Gaunt Philippei. O legătură care să te împiedice să-ţi foloseşti puterile împotriva ei, draga mea. O să mai treacă o vreme până când o să se risipească în întregime.

— Dar chiar şi aşa stând lucrurile, rosti John, punându-şi o mână pe umărul tânărului irakian, tot aş vrea să fac ceva pentru Darius şi pentru familia lui, mamă. Are o viaţă grea, e obligat să facă pe taximetristul ca să-şi întreţină familia. Vreau să spun, are numai doisprezece ani.

— E-n regulă, aprobă doamna Gaunt. O să mă asigur ca familia lui să aibă tot ceea ce-i trebuie. Astfel, Darius va putea să se întoarcă la şcoală.

— La şcoală? Darius făcu o faţă lungă.

— Există un singur gen de şcoală la care ar vrea să meargă Darius, izbucni John în râs. Iar acel gen este acolo unde înveţi cum să fii pilot de Formula 1. Arătă către afişul de pe perete. Întocmai ca Schumacher.

— Foarte bine, fu de acord doamna Gaunt. Atunci când va avea vârsta potrivită, o să aranjez astfel încât să poată să meargă şi la şcoala de piloţi. Dar, până atunci, va trebui să meargă la o şcoală ca lumea. OK, Darius?

Darius era în culmea fericirii. Nici măcar perspectiva neplăcută de a se întoarce la şcoală nu-l mai îngrijora.

— Dar eşti sigur că n-ai putea să-mi mai faci o favoare? îl întrebă el pe John. Tipul care l-a omorât pe tata? N-ai putea, te rog, să-l prefaci într-o pisică, eventual, sau într-un câine? Câine, pisică, e totuna pentru mine. Dar mi-aş dori foarte mult ca el să se transforme într-un animal, de orice fel.

— Nu, râse John. În niciun caz.

Dar cererea lui Darius îi reaminti lui John de promisiunea pe care i-o făcuse lui Finlay, şoimul. Şi, apucând mâna mamei sale, ca să poată beneficia de puterile ei, pronunţă cuvântul său de concentrare, iar micul şoim rătăcitor se prefăcu la loc într-un băiat. Ceea ce se întâmpla tocmai la timp, fiindcă şoimul şi pisica începuseră să se tot privească într-un mod destul de neplăcut.

— Mulţumesc foarte mult, zise Finlay, după care scuipă rămăşiţele unei vrăbiuţe pe jumătate mâncate — ultima lui masă în chip de şoim — pe podeaua restaurantului.

— Vrei să te luăm cu noi? îi propuse John. Putem să te lăsăm la Londra, dacă vrei. Domnul Groanin locuieşte acolo, împreună cu unchiul meu, Nimrod. Chiar acum, Nimrod ne aşteaptă la Amman. Acolo mergem acum. Ai mai călătorit vreodată cu un vârtej, Finlay? E distractiv.

CAPITOLUL 23

EPILOGUYANA

În clipa în care Nimrod află de la sora lui, Layla, că Ayesha găsise pe altcineva decât pe Philippa, pe care s-o numească următorul Djinn Albastru, ghici ceea ce se întâmplase: că doamna Gaunt se oferise voluntară pentru această misiune, dorind s-o scutească pe Philippa. Era, se gândea el, ceva destul de tipic pentru ea să se comporte într-un mod atât de altruist. Şi se simţi foarte mândru de ea. Dar, de dragul gemenilor, pe care se bucura foarte mult să-i revadă, ca şi din respect faţă de sora lui, se hotărî să nu spună nimic. Chiar şi atunci când gemenii deschiseră subiectul, cu ocazia unui prânz târziu, la hotelul din Amman.

— Mă întreb cine-o să fie acum următorul Djinn Albastru, începu Philippa.

— A, mă aştept ca Ayesha să-şi găsească pe cineva, răspunse Nimrod cu un aer nevinovat, încercând să evite privirea surorii sale.

— Într-un fel, îmi pare rău pentru ea, continuă Philippa — deocamdată, se străduia şi ea, de asemenea, să evite vreo referire la descoperirea ei, aceea că Ayesha îi era bunică şi, în acelaşi timp, mama lui Nimrod şi a lui Layla, pentru Ayesha, vreau să spun. Trebuie să te simţi groaznic de singură, atunci când eşti Djinnul Albastru din Babilon.

John, care nu aflase că Edwiges venise la Amman la insistenţele lui Nimrod, mizând pe faptul că ea s-ar putea oferi să îndeplinească această misiune, o întrebă:

— N-ai vrea să accepţi tu asta, Edwiges?

Edwiges, care ghicise, la rândul ei, că doamna Gaunt i-o luase înainte, zâmbi stânjenită şi clătină din cap.

— O, nu, John, nu eu. Sunt mult prea ocupată cu treburile mele. De fapt, acum sunt în drum spre Cairo. Să mă ocup de cazinourile de-acolo.

— Poate c-ar trebui să merg cu tine, se oferi Nimrod. Puţin mai devreme, astăzi, m-a sunat Creemy. După cum ştiu cei mai mulţi dintre voi, el are grijă de casa mea din Cairo şi urmăreşte *tuchometrul* pe care l-am instalat acolo. Mi-a spus că *tuchometrul* arată o foarte clară tendinţă spre ghinion. Aş vrea să-l verific eu însumi, înainte de a încerca să aflu despre ce o fi vorba.

— Cred c-aş putea să te lămuresc eu, zise Philippa.

— Tu, Philippa? se miră doamna Gaunt. Cum?

— Atunci când stăteam cu Ayesha, ea a aflat că Bull Huxter a dispărut, cu tot cu canistra în care se afla Iblis, explică fata. Ştiţi, aia pe care era vorba s-o strecoare în racheta europeană cu destinaţia Venus.

— A dispărut? strigă Nimrod. Cum adică a dispărut?

— Am ajuns amândouă la concluzia că Bull Huxter a înşelat-o pe Ayesha, îl lămuri Philippa. Că a fugit cu banii ei. Ca să nu mai vorbesc despre probabila lui intenţie de a-l folosi pe Iblis pentru el. Ştii cum e. Să obţină de la el îndeplinirea a trei dorinţe, în schimbul eliberării lui din sticlă.

— Luminează-mă, copilă, rosti Nimrod. Vrei să-mi spui că în tot acest timp noi am stat aici şi ne-am văzut în tihnă de un prânz prelungit, când unul ca Iblis, pus pe *vindicta*, ar putea fi liber?

Philippa încuviinţă în tăcere.

— De ce nu mi-ai spus asta imediat?

— Ţi-o spun acum, nu-i aşa? replică ea şi, simţindu-se destul de jignită, adăugă: ştii, cred că n-ar trebui să fii supărat pe mine, după ce-am trecut prin atâtea *în mâinile propriei mele bunici!*

Dar, în cazul în care crezuse că va fi ca şi cum ar fi aruncat un obuz pe masă, se înşelase.

— Ei, nu mai contează asta, acum, declară Nimrod, ridicându-se de la masă. Problema e mult mai gravă. Trebuie să-l găsim pe Bull Huxter, iar asta cât mai repede.

— Cred că s-ar putea să ştiu eu unde e, interveni doamna Gaunt. Edward a vorbit cu el la telefon alaltăieri. Era în Guyana Franceză. Într-un loc numit Kourou.

— Putem să trecem pe-acolo, în drum spre New York, propuse Nimrod. Aruncă o privire necăjită spre Finlay. Îmi pare rău, Finlay, adăugă el, politicos. Dar mă tem că zborul nostru de întoarcere spre Anglia va trebui să mai aştepte ceva vreme. Trebuie neapărat să mergem direct în Guyana Franceză. Ştii, e un djinn foarte periculos acolo, pe numele lui Iblis...

— Nu e nicio problemă, îl întrerupse Finlay. Nu vreau să mă-ntorc în Anglia.

— Uite, îi zise Nimrod, cu blândeţe. Sunt sigur că pot să aranjez lucrurile între tine şi tatăl tău. Atunci când s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat, era supărat. Sunt convins că a avut timp destul să se gândească la asta şi să-i pară rău pentru ceea ce a spus.

— E adevărat, m-am purtat îngrozitor cu el, recunoscu Finlay. N-am fost un fiu prea bun. Dar asta s-a întâmplat numai pentru că el a fost un tată atât de rău. Pe urmă, am vorbit cu Edwiges şi a fost de acord să merg cu ea la Cairo.

Cu ajutorul ei, o să încerc să câştig suficienţi bani încât să-mi termin şcoala. O să-mi iau un serviciu pentru o scurtă vreme, iar apoi ne vom folosi de veniturile mele, ca să facem ceva bani adevăraţi.

— Da, aşa e, confirmă Edwiges. Finlay şi cu mine ne vom înţelege foarte bine, am impresia. Din moment ce e potrivit pentru sistemul meu...

— Nu sunt sigur c-aş fi de acord, se împotrivi Nimrod. Jocurile de noroc sunt un viciu.

— O, aici nu mai e vorba despre jocuri de noroc, insistă Finlay. Nu, cu sistemul ei. Edwiges mi-a povestit totul în legătură cu el. Jocurile de noroc implică prezenţa sau nu a norocului, ceea ce, mai departe, implică şi faptul că ai putea să-ţi pierzi banii. Dar, cu sistemul ei, nu mai e un joc de noroc. E un lucru sigur.

Ţinând seama de ceea ce se întâmplase la Monte Carlo, Nimrod nu prea avea cum să contrazică demonstraţia logică a băiatului. În plus, nici nu mai avea timp pentru discuţii în contradictoriu.

— Mult noroc, îi ură John lui Finlay. Şi-mi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Las-o baltă. A fost foarte amuzant să fiu şoim.

— Nu-i aşa? se bucură John. N-a fost o chestie tare?

Galibi Magãna era un băiat din Guyana Franceză, în vârstă de vreo zece ani, credea el, cu toate că nu era tocmai sigur, care-şi câştiga existenţa ca gunoier la o mare groapă de gunoi din apropierea capitalei Cayenne. Galibi era doar unul din cei aproape o sută de copii care stăteau la groapa de gunoi, câteodată muncind timp de şase sau chiar opt ore fără pauză, căutând lucruri aruncate de oameni pe care le-ar fi putut vinde în schimbul a câţiva cenţi. Muncea cu mâinile şi

cu picioarele goale, şi fără mască pe faţă, cu toate că era pericol de infecţii. Uneori, chiar dormea printre gunoaie. Cel mai adesea căuta oase de vită, cutii de sucuri, polietilenă, cartoane şi bidoane de plastic pentru apă. Dar într-o zi descoperi o canistră metalică lustruită, care arăta foarte diferit faţă de genul de lucruri pe care le găsea de obicei prin gunoi. Se gândi c-ar putea să fie făcută din aluminiu şi că e destul de valoroasă. Frumuseţea canistrei, cu toate acestea, nu însemna nimic în comparaţie cu frumuseţea a ceea ce se afla înăuntrul ei: o sticlă de cristal, ceea ce nu era în niciun caz genul de lucruri pe care le aruncă oamenii în mod obişnuit.

Atunci când Galibi găsi canistra şi sticluţa de cristal, nu spuse nimănui despre cele două descoperiri ale sale. Avea motive întemeiate pentru asta. Mai întâi, că-şi făcea griji ca nu cumva să i le fure cineva. Canistra şi sticla de cristal erau atât de frumoase... mai ales sticla. Când o ridica în lumina soarelui, razele învăluiau gâtul lung, de formă cilindrică, astfel încât acesta semăna cu una dintre acele rachete spaţiale care, din când în când, decolau de la centrul spaţial din apropiere, de la Kourou. Oricare dintre prietenii lui Galibi l-ar fi invidiat pentru o astfel de sticlă. Dar un alt motiv, şi mai important, pentru care nu vorbise cu nimeni, fusese acela că se auzea o voce dinăuntrul sticlei de cristal — o voce care vorbea cu el — iar Galibi se temea că prietenii lui ar putea să spună că e nebun şi poate c-ar fi obligat să renunţe la munca de-acolo. Cum altfel s-ar fi putut explica faptul că auzea o voce în sticla de cristal?

Guyana Franceză se află în America de Sud, iar Galibi, care nu ştia să citească şi nici nu fusese vreodată la şcoală, nu auzise niciodată despre duhuri sau djinni, cu atât mai puţin despre tradiţia care cerea ca un djinn să-i acorde îndeplinirea

a trei dorinţe aceluia care-l elibera dintr-o lampă sau dintr-o sticlă. Prin urmare, băiatul era mult mai înclinat să creadă că înnebunise, decât că vocea îi aparţinea cuiva care-ar fi putut, aşa cum i-ar fi promis, să-i facă un foarte mare serviciu. Sau chiar trei foarte mari servicii.

Galibi se gândi că, dacă era adevărat că nu-şi pierdea minţile, atunci putea fi vorba despre un *Kayeri*. Un *Kayeri* era un demon periculos, care-şi făcea deseori apariţia acolo unde se găseau multe furnici, ceea ce, desigur, se întâmpla şi la groapa de gunoi, unde erau cu milioanele.

Aceasta era problema care-i stătea în faţă lui Iblis, fiindcă el era djinnul închis în sticlă: cum să convingă pe cineva care n-avea nicio cunoştinţă despre cele *1001 de nopţi*, nici despre Aladin, nici despre vreuna dintre porcăriile acelea de poveşti vechi din Orientul Mijlociu, că i-ar putea face un serviciu. Sau chiar trei servicii.

— Nu se poate să nu fi auzit povestea despre duhul din lampă, spuse Iblis, urându-se pe sine însuşi pentru faptul că folosise cuvântul „duh", un cuvânt pe care pământenii ignoranţi păreau că-l preferă, în locul celui corect, de djinni. Niciun djinn n-ar fi folosit vreodată un asemenea cuvânt.

— Nu se poate să n-o fi văzut la cinematograf sau la televizor!

Iblis aproape că-şi muşcă limba în clipa în care pomeni despre televizor. Ura televiziunea mai mult decât orice altceva. Şi-ar fi dorit să poată distruge toate televizoarele de pe planetă. Chiar şi-aşa, făcea el ce făcea, bruind semnalul unor posturi de televiziune sau interferând cu emisia unor programe care aveau o importanţă inexplicabilă în ochii pământenilor. Pasiunea lor pentru televiziune era unicul lucru care-l determina pe Iblis să creadă că pământenii îşi meritau numele.

— Eu n-am televizor, îi spuse Galibi lui Iblis. Şi n-am auzit de Aladin sau de duhul din lampă despre care vorbeşti.

Iblis îşi muşcă din nou limba. Ghinionul lui, să fie găsit tocmai de un băiat analfabet, care nici măcar nu auzise vreodată de djinni. Chiar şi-aşa, tot era, probabil, o îmbunătăţire, faţă de ultimul pământean în posesia căruia se aflase sticluţa în care era acum prizonier. Un cretin, pe numele lui Bull Huxter, căruia Ayesha îi plătise zece milioane de dolari ca să-l strecoare la bordul misiunii spaţiale *Wolfhound Express* care urma să plece pe Venus. Iblis îşi închipuise că are noroc atunci când Huxter luase banii de la Ayesha şi, în loc să plaseze canistra la bordul rachetei, o păstrase în portbagajul maşinii sale. Presupusese că Huxter face acest lucru, fiindcă ar fi descoperit că în canistră se afla un djinn puternic, urmând să se ajungă la obişnuitele trei dorinţe. Dar, aşa cum avea să afle ulterior, Huxter, care vânduse de trei ori mai mult spaţiu de depozitare faţă de cel real disponibil la bordul rachetei, n-avea habar de faptul că în canistră se afla un djinn şi nu arăta absolut nicio intenţie de a o deschide. Mai mult decât atât, era la fel de surd ca un stâlp, fiind prezent la lansarea atâtor rachete, aşa că nu auzea nici măcar un cuvânt din ceea ce tot striga Iblis. Chiar şi atunci când avea canistra în mână, Bill Huxter nu auzea nicio vorbuliţă din ceea ce-i spunea Iblis. Cel puţin, băieţelul acesta putea să-l audă, chiar dacă, deocamdată, n-avea încredere în el.

Dar Iblis era inteligent. Foarte inteligent.

— Nu sunt un demon, Galibi, îi spuse el cu blândeţe, încercând să învingă teama foarte acută pe care-o resimţea băiatul faţă de demoni. Sunt un om de ştiinţă care lucra la o experienţă, numai că totul a ieşit pe dos. Nu sunt un demon. Ci doar un biet om care-a avut un accident şi a fost micşorat.

Cu toate acestea, pot să-ţi înţeleg destul de bine îngrijorarea în legătură cu faptul că aş putea fi un demon. În cazul acesta, nici nu e nevoie să deschizi tu sticla. Tot ceea ce trebuie să faci este să-i dai sticla aceasta cuiva, care o să-ţi dea în schimb o răsplată foarte frumoasă, pentru faptul că i-ai predat-o întreagă. Tot ceea ce trebuie să faci este să dai un telefon în Statele Unite. Ştii ce-i aia o convorbire cu taxă inversă, Galibi?

— Nu.

— O să-ţi dau numărul şi, atunci când suni la el, persoana de la capătul celălalt al firului plăteşte. O să te învăţ eu ce trebuie să spui. Persoana cu care o să vorbeşti la telefon o să vină încoace şi-o să-ţi dea o grămadă de bani. O răsplată binemeritată, exact aşa cum ţi-am spus. Nimic mai simplu decât atât.

— Dar dacă persoana asta e tot un demon, ca şi tine?

— Galibi, insistă Iblis, de câte ori trebuie să-ţi spun? Nu sunt un spirit rău. Sunt unul bun.

Dar Iblis plănuia deja ce soartă mizerabilă şi crudă avea să-i rezerve băiatului atunci când, în sfârşit, avea să fie eliberat. Şi lui Bull Huxter, atunci când o să pună mâna pe el, doar pentru vina de a fi surd. Fireşte că adevărata răutate a lui Iblis urma să-i fie rezervată lui Nimrod şi celor doi băgăreţi de copii de djinn, care-l vârâseră în sticla asta.

— Ai putea să fii un *Kayeri*, spuse Galibi.

— Ce e acela un *Kayeri*? Hai, spune-mi.

— Trebuie să ai mare grijă cu ei în anotimpul ploios şi să te fereşti de prezenţa lor ori de câte ori vezi furnici multe.

Iblis oftă.

— Ia ascultă, Galibi. Nu sunt un *Kayeri*. Nu pot să sufăr ploaia. Şi nu-mi plac furnicile, decât să le mănânc, fireşte.

Pentru o clipă, lui Iblis îi trecu prin minte gândul că a făcut o greşeală şi că ar urma să se-ntâmple ceea ce s-ar fi întâmplat cu majoritatea copiilor pământeni: ideea de a mânca furnici ar fi fost mai mult decât suficientă să-i pună în gardă şi să-i facă să aibă serioase bănuieli cum că era ceva în neregulă cu vocea care ieşea din sticlă. Numai că Galibi era sărac. Foarte sărac. Şi, uneori, o mână de furnici însemna o sursă foarte utilă de proteine suplimentare.

— Şi ţie-ţi place să mănânci furnici?

— Fireşte, confirmă Iblis, observând fascinaţia din glasul băiatului. Mai ales... — iar aici urmă una dintre loviturile de maestru, caracteristice pentru un geniu al răului cum era Iblis — mai ales furnicile îmbrăcate în ciocolată.

— În ciocolată? repetă Galibi, aproape cu răsuflarea tăiată de uimire. Pe bune?

— Pe bune, zise Iblis. Sunt delicioase. Cred că e lucrul cel mai delicios din tot ceea ce am mâncat vreodată.

— Mi-ar plăcea să mănânc şi eu câteva dintr-astea, mărturisi băiatul.

— Galibi, dragă băiete, dacă-i dai un telefon fiului meu, Rudyard, aşa cum te-am rugat, pot să-ţi promit că-ţi voi da atâtea furnici trase în ciocolată câte poţi mânca.

Spre nord, era Oceanul Atlantic, plin cu rechini ucigaşi. Spre sud, era pădurea tropicală în care aterizase vârtejul lui Nimrod, după un zbor de zece ore. Ieşind dintre copaci, John şi Philippa, Nimrod şi doamna Gaunt, Alan şi Neil, domnul Groanin şi Monty, precum şi lampa în care se afla domnul Rakshasas, se pomeniră în faţa unui gard electrificat care împrejmuia *Centre Spatial Guyanais* — Centrul Spaţial Francez din Guyana. Aflat doar la câteva mile distanţă de

Insula Diavolului, acolo unde odinioară Franţa îşi trimitea ocnaşii în vacanţă, păzit de Legiunea Străină Franceză — acea parte a armatei franceze renumită în întreaga lume pentru cinstea şi abnegaţia ei — baza spaţială a CSG părea de nepătruns. Pentru oricine, cu excepţia celor cinci djinni şi a celor trei însoţitori pământeni ai lor.

— Nu cred că le-ar face plăcere să vadă şapte străini şi o pisică fâţâindu-se prin centrul lor spaţial, remarcă Alan. Asta se presupune c-ar fi o zonă de securitate maximă. Vreau să spun, tre' să fim cu mare atenţie pe-aici. Ne-am putea trezi împuşcaţi, sau ceva de genul ăsta. Sau ghilotinaţi.

Dar, murmurând „QWERTYUIOP", Nimrod deja deconectase gardul de la reţeaua electrică şi introdusese o versiune miniaturală a Arcului de Triumf în sârma ghimpată, astfel încât să poată trece cu toţii în deplină siguranţă, dar şi într-un mod plăcut pentru privire.

— Nici asta n-o să le placă, remarcă Alan. Cam seamănă a lipsă de respect. Ca şi cum ţi-ai bate joc de ei.

— Prostii, ripostă Nimrod. Cum ar putea să nu le placă Arcul de Triumf? A fost inaugurat de Napoleon, la scurt timp după victoria de la Austerlitz. Şi e o copie perfectă, la o zecime din mărimea monumentului original. Cu toate acestea, sunt de acord cu tine în legătură cu faptul că nu suntem francezi. Ai dreptate. Poate c-ar fi fost mai bine să mă duc de unul singur. Vorbesc franţuzeşte perfect, aşa că nu cred să atrag atenţia cuiva asupra mea.

— În costumul ăsta? îl luă peste picior John.

Nimrod se studie puţin. Un semafor n-ar fi putut arăta mai roşu decât el. Costum roşu, cămaşă roşie, cravată roşie, pantofi roşii, batistă roşie, ciorapi roşii.

— Da, ai dreptate, recunoscu el. Poate că asta s-ar potrivi mai bine. QWERTYUIOP!

Într-o clipă, Nimrod se afla în faţa lor înveşmântat într-o uniformă de general al Legiunii Străine Franceze. Cu chipiul său alb, cu mănuşile albe şi epoleţii de un roşu strălucitor, arăta într-adevăr destul de distins.

— Ce părere aveţi? întrebă el.

— Foarte *Beau Geste**, aprecie doamna Gaunt.

— Uraţi-mi succes, spuse el. Apoi, salută energic şi porni în marş pe sub Arc, către cartierul general al centrului spaţial.

Toţi ceilalţi se aşezară, aşteptându-l să se întoarcă.

— Este adevărat că Ayesha e bunica noastră? o întrebă John pe mama sa, după o vreme.

— Da, dragul meu.

— De ce nu ne-ai spus până acum?

— Nu-mi plăcea să vorbesc despre asta, răspunse ea. M-a deranjat faptul că a ales să fie Djinnul Albastru, în loc să aibă grijă de unchiul vostru şi de mine. Oricum, asta a fost ceea ce am crezut la vremea respectivă.

— Eraţi foarte tineri? se interesă Philippa. Atunci când a plecat?

— Eram, poate, puţin mai mari decât sunteţi voi acum, zise Layla. Nu cu mult. Se opri pentru câteva clipe. Cred că a fost, după toate probabilităţile, unul dintre motivele pentru care m-am hotărât să renunţ la viaţa mea de djinn.

— De ce-a făcut-o? întrebă John. De ce v-a părăsit?

— Bănuiesc că, pur şi simplu, a simţit că era un lucru pe care trebuia să-l facă.

— Din acelaşi motiv pentru care m-a răpit pe mine, probabil, interveni Philippa.

---

* Joc de cuvinte, *beau geste* însemnând în limba franceză gest frumos, cavaleresc, şi *Beau Geste* fiind titlul unui roman din 1924 al lui P.C. Wren, de multe ori ecranizat, despre Legiunea franceză în Nordul Africii.

— Da, s-ar putea.

— Ayesha nu e tocmai rea, continuă Philippa. Dar nici nu poţi să spui că ar fi bună, nici asta. E doar... Philippa ridică din umeri. În viaţă nu trebuie întotdeauna să faci numai ceea ce este logic. Câteodată, să alegi calea greşită este la fel de important ca atunci când alegi calea cea bună. Asta face ca viaţa să fie distractivă. Mi se pare că să-ţi trăieşti viaţa altfel decât aşa înseamnă să negi viaţa însăşi.

Doamna Gaunt rămase tăcută preţ de câteva clipe şi se bucură văzându-l pe Nimrod că se întoarce, fiindcă scăpa astfel de povara unui răspuns. Nimrod conducea un transportor blindat, împrumutat de la un tânăr ofiţer aspirant.

— *Allons-y!* le strigă el, în franceză. Vreau să spun, să mergem! Toată lumea, sus!

— Unde mai mergem acum? întrebă Philippa, în timp ce se căţăra înăuntrul transportorului blindat.

— La hotelul Roaches, zise Nimrod. În Kourou. La doar o milă sau două distanţă de-aici. Se pare că Bull Huxter e acolo, cu domiciliu forţat. Francezii l-au concediat atunci când s-a dovedit că pusese la cale o mică escrocherie, vânzând de câteva ori mai mult spaţiu de depozitare la bordul rachetei decât era disponibil. Sunt foarte furioşi pe el. Dar, în acelaşi timp, încearcă să muşamalizeze totul, *naturellement*.

— Şi-atunci, cum de-ai aflat despre asta? se interesă John.

— E o chestie nostimă să fii general în armata franceză, explică Nimrod. Soldaţii îţi spun tot ceea ce vrei să afli. Apoi, îţi dau chiar şi transportoarele lor blindate, dacă le-o ceri.

Bull Huxter era într-o stare destul de jalnică în clipa în care-l găsiră, la hotelul Roaches, care-şi merita pe deplin numele*. Era cuprins de febră, dar, după o ceaşcă de cafea

* *Roaches*, în limba engleză, înseamnă gândaci de bucătărie.

neagră tare şi un duş rece, le spuse ceea ce doreau să ştie: locul în care aruncase canistra încredinţată de Ayesha. Şi tocmai într-acolo se îndreptară în continuare. Către imensa groapă de gunoi de lângă Cayenne.

Simţiră mirosul acelui loc cu mult înainte de a-l vedea şi fură, aşa cum era de aşteptat, dezgustaţi. Dar dezgustul lor nu era nimic faţă de şocul pe care-l avură atunci când descoperiră că vreo sută de copii îşi duceau existenţa în acea groapă de gunoi, într-o aparentă competiţie cu cele câteva duzini de pescăruşi pentru care locul acela era un fel de fast-food.

— Ce mod cumplit să-ţi petreci copilăria, constată John.

— Cei mai mulţi dintre copiii din ţările sărace nu-şi pot permite să trăiască o copilărie aşa cum ar trebui, îi explică doamna Gaunt. N-au cum să se ducă la şcoală. În loc de asta, trebuie să se ducă să muncească de la o vârstă cât mai fragedă, ca să-şi poată întreţine familiile. Clătină din cap, cu tristeţe. Imediat cum ajung la New York, o să fac eu ceva să-i ajut pe copiii aceştia.

Între timp, Nimrod îi convocă pe toţi micii căutători prin gunoaie şi, vorbindu-le în franceză, le oferi cincizeci de dolari americani pentru orice informaţie care l-ar putea ajuta să recupereze o canistră de argint, pe care se apucă să le-o descrie cu lux de amănunte.

Copiii se priviră unii pe ceilalţi — cu teamă, avură impresia John şi Philippa — dar, până la urmă, unul dintre băieţi, al cărui nume era Herbin, îşi adună curajul şi-i duse la canistra pe care-o căutau. Nimrod o deschise imediat, dar, aşa cum se şi aşteptase, mica sticlă de parfum care trebuia să se afle înăuntru dispăruse.

Nimrod îi spuse lui Herbin că în canistră trebuia să se afle un flacon foarte valoros de sticlă, fabricat în Egipt, şi că va plăti alţi cincizeci de dolari în schimbul ei. La început Herbin ezită să-i spună mai multe decât spusese deja. Dar, până la urmă, recunoscu că-l văzuse, cu o zi înainte, pe prietenul lui, Galibi, ascunzând exact o astfel de sticluţă. Pomenirea numelui lui Galibi provocă o anumită agitaţie în rândul celorlalţi copii. Câţiva dintre ei chiar începură să plângă. Nimrod îşi dădu seama de faptul că nu era deloc un semn bun.

— Unde e Galibi? îl întrebă Nimrod pe băiatul acela murdar. Trebuie să vorbesc cu el cât se poate de urgent.

Herbin părea îndurerat.

— Galibi a dispărut, îl informă el.

— De-asta plâng ceilalţi copii?

— Da. Ei cred c-a fost victima unui *voodoo*.

— *Voodoo?* Ce Dumnezeu vrei să spui?

— Eu nu sunt dintre cei care cred în lucruri de-astea, spuse Herbin. Dar nu e mai puţin adevărat că Galibi a dispărut. Nici că a rămas aici numai păpuşa lui.

— Aş vrea să văd păpuşa despre care vorbeşti, dacă se poate, ceru Nimrod.

Herbin îi conduse pe Nimrod şi pe ceilalţi spre un mic altar de pe marginea gropii de gunoi, unde diferite obiecte fuseseră aşezate în faţa unei cruci rudimentare; printre acestea, se afla şi o păpuşă cu un aspect uimitor de natural, de vreo două picioare înălţime, înfăţişând un băiat. Băiatul părea să aibă vreo unsprezece ani, era desculţ şi purta o pereche de jeanşi zdrenţuiţi şi un tricou murdar.

— Nu ştiu din ce-o fi făcută, spuse Herbin. Dar e destul de grea, *monsieur*. Şi de o asemănare perfectă. Mai ales ochii. Vedeţi? Par să te urmărească. De-asta le e frică tuturor de ea.

Nimrod scoase o lanternă micuţă de pe un breloc şi trimise o rază subţire de lumină spre ochii statuii.

— Foarte naturală, într-adevăr, rosti el pe un ton aspru, în clipa în care observă cum pupilele statuii se micşorează în contact cu fascicolul luminos. Se întoarse spre doamna Gaunt şi-i spuse în limba engleză, ca să nu-l mai necăjească pe Herbin: El e, sigur.

— Vrei să spui că e un băiat adevărat?

— N-am nicio îndoială în privinţa asta.

Cu un gest absent, Nimrod culese ceva de pe faţa statuii. La început, crezu că era o murdărie oarecare, dar privind-o mai îndeaproape observă că era de fapt o insectă, care părea să fi fost îmbrăcată în ciocolată.

— Ce e asta? întrebă Philippa.

Nimrod mirosi insecta, bănuitor.

— Pare să fie o furnică îmbrăcată în ciocolată, zise el. Foarte probabil, conţine un *diminuendo*. Un djinn care te leagă să mănânci aşa ceva te face să te micşorezi şi să te prefaci într-o păpuşă, exact ca asta.

— Bietul băiat, zise Philippa. Trebuie să-l ajutăm!

— Ce-am putea să facem? răspunse doamna Gaunt. Este lucrarea lui Iblis. Puterea lui, legarea lui. Este ceva care nu poate fi desfăcut de altcineva, decât de el însuşi. Asta e firea lucrurilor, Philippa.

Philippa îşi îndreptă privirea imploratoare spre unchiul ei, dar acesta clătină din cap, neputincios.

— Mama ta are dreptate. E exact genul de faptă ticăloasă, murdară, pe care i-ar fi făcut-o oricui l-ar fi eliberat dintr-o lampă sau dintr-o sticlă de djinn. Nici vorbă să-i acorde îndeplinirea a trei dorinţe. În schimb, îl reduce, literalmente, la starea de păpuşă-vie.

— Vie? strigă domnul Groanin. Ia staţi, doar nu vreţi să spuneţi că ne poate auzi şi vedea?

— Mă tem că este exact ceea ce am vrut să spun, replică Nimrod.

— Atunci, trebuie să fie vreun lucru pe care să-l putem face pentru el, interveni John.

— Nimic, atâta vreme cât nu-l avem pe Iblis în puterea noastră, îl contrazise Nimrod. Vezi tu, John, e la fel cum a fost atunci când l-ai prefăcut pe bietul Finlay într-un şoim. Numai tu puteai desface vraja care l-a transformat într-un şoim.

Auzind un strigăt, priviră cu toţii împrejur şi văzură că vreo câţiva dintre ceilalţi copii veneau în goană spre ei. Unul dintre ei purta în mână micul flacon antic de sticlă, pe care-l folosise Nimrod ca să-l ia prizonier pe Iblis, la Cairo. Lipsea dopul, în gâtul sticlei fiind vârâtă o bucată de hârtie. Era un bileţel, adresat lui Nimrod, care-l citi cu voce tare.

Dragul meu Nimrod,

Atunci când vei citi bileţelul acesta, eu voi fi deja departe. Dar nu-ţi face griji. Tu şi cu oribilii tăi gemeni mă veţi revedea. Mai devreme decât credeţi, poate. Se spune că tuturor copiilor le plac păpuşile. Aşa că le las lui John şi Philippei ceva special cu care să se joace. Numai ca să le arăt la ce trebuie să se aştepte atunci când ne vom reîntâlni cu toţii. Puteţi să spuneţi că e un cadou de Crăciun oferit cu întârziere de unchiul lor Iblis.

— O să-l luăm pe copilul ăsta cu noi, la New York, hotărî doamna Gaunt.

— Credeam c-ai spus că nu-l putem ajuta, zise Philippa.

— Asta a fost înainte să ştiu că Iblis plănuieşte să ne viziteze în New York, răspunse doamna Gaunt. Dacă se va

arăta, vom fi pregătiţi. Şi, atunci când va fi acolo unde vrem noi, închis într-o sticlă de înălbitor pentru rufe, vom vedea dacă-l putem convinge să schimbe ceva din soarta bietului Galibi. Doamna Gaunt îşi muşcă buza, supărată. Chiar dac-ar fi să fie ultimul lucru pe care-l mai fac, înainte...

Se opri şi nu-şi mai încheie fraza. Întâlnindu-i privirea lui Nimrod, adăugă:

— O să-l fac pe Iblis să regrete toată viaţa că a îndrăznit să-mi ameninţe copiii.

După vremea din Guyana Franceză, Iordania şi Irak, cea din New York li se păru foarte rece. Până şi pământenii se plângeau de cât de friguros era acest ianuarie. A doua zi după ce John şi Philippa ajunseseră acasă, temperatura era de minus şaisprezece grade, ceea ce, conform ştirilor de la televiziune, reprezenta cea mai scăzută temperatură înregistrată vreodată în Central Park. Cu siguranţă că aşa li se părea şi lui John şi Philippei, care, în cele câteva ocazii în care se aventurară pe-afară, luară cu ei, în rucsacurile pe care le purtau în spate, pietrele fierbinţi de salamandră pe care le primiseră în dar de la doctoriţa Sachertorte, ca să-şi poată păstra căldura interioară. Şi întotdeauna urma sauna din subsolul casei, atunci când aveau nevoie să se simtă ca nişte djinni adevăraţi.

Primul lucru pe care-l făcu John, la întoarcere, fu să-şi îmbrăţişeze tatăl şi să se convingă de faptul că era, într-adevăr, viu, fiindcă tot mai era bântuit de amintirea uciderii celui de-al şaptelea paznic din subteranele Turnului din Samarra.

— Ce s-a întâmplat cu tine? se miră domnul Gaunt, în timp ce John îl strângea cu putere în braţe.

— Nimic, zâmbi cu tâlc băiatul. Chiar nimic. Mă bucur să te revăd, tată.

Şi zâmbetul fericit nu-i pieri de pe buze nici măcar atunci când, după ce-i mărturisi tatălui său că stricase Statuia Libertăţii din aur, domnul Gaunt îl pedepsi, tăindu-i banii de buzunar pe o perioadă de patru săptămâni.

— Nu e nimic amuzant, John, îl mustră domnul Gaunt. Ai putea să arăţi ceva mai multă părere de rău pentru ceea ce ai făcut.

— Da, domnule, răspunse John, continuând să zâmbească.

— Ei bine, atunci, pentru asta, două luni! Două luni fără bani de buzunar!

John încercă să-şi stăpânească zâmbetul.

— Da, domnule, zise el. Îmi pare rău. Foarte rău.

Şi apoi îşi îmbrăţişă din nou tatăl, ca supliment.

Monty se acomodă destul de bine cu viaţa din familia Gaunt şi-şi satisfăcea tendinţele ucigaşe doar în ceea ce privea câte-un şoarece sau câte-o vrabie. Nu se prea dădea în vânt după statul la televizor, aşa cum fusese cazul cu Alan şi cu Neil, dar se simţea bine tolănindu-se în cutia pentru mănuşi din şifonierul de pe hol, sau lângă cuptorul din bucătărie, ascultând radioul împreună cu doamna Trump, care-o aprecia cel mai mult dintre toţi. Uneori, chiar pleca împreună cu doamna Trump spre apartamentul din clădirea Dakota, deoarece acolo asculta mereu muzica lui John Lennon, care-i plăcea cel mai mult pe lume şi de care doamna Trump devenise foarte ataşată. Din când în când, Monty se ducea la cinematograful de pe Strada 86 Est, atunci când rula un film pe care chiar dorea să-l vadă. Orice în care să fie implicat şi un asasin. Sau o pisică.

Edward Gaunt se arătă, bineînţeles, încântat să fie din nou împreună cu fraţii săi, Alan şi Neil. Acest lucru îl ajută să-şi mai ia gândurile de la descoperirea pe care-o făcuse, anume că soţia sa îşi reluase utilizarea puterilor de djinn; dând dovadă de o deosebită generozitate, îi implică în afacerea lui de investiţii financiare, ca asociaţi cu drepturi depline. Nu la multă vreme după aceea, Alan şi Neil concepură şi finalizară preluarea celei mai mari companii din America specializată în mâncarea pentru animalele de casă, Mutt'n'Pooch, o tranzacţie care-i făcu pe cei trei fraţi mai bogaţi ca niciodată. Acţionarii acesteia din urmă fură impresionaţi cel mai mult de încrederea demonstrată faţă de companie şi faţă de produsele acesteia de fraţii Gaunt, doi dintre aceştia chiar înfulecând câteva cutii cu carne de vită şi de miel Mutt'n'Pooch, la adunarea generală anuală a companiei.

Între timp, doamna Gaunt o convinse pe Ayesha să discute cu Comitetul Clubului de *Djinnversoctoannular* şi să anuleze descalificarea Philippei. Doamna Gaunt îi trimise, de asemenea, un mesaj lui Mimi de Ghulle, în stilul djinnilor, un colet care conţinea revolverul Magnum Opus al Montanei Retch, mănuşile ei din piele, precum şi trei pachete de mâncare uscată pentru pisici.

La două săptămâni după întoarcerea acasă, John primi o carte poştală din Cairo. Era de la Finlay, care avea să-i transmită ceva veşti bune. Folosind sistemul lui Edwiges, izbutise să falimenteze banca de la cazinoul Groppi, iar acum primise interdicţie de la Ifriţi să mai intre vreodată în vreunul dintre cazinourile lor. Dar, cu câteva zeci de milioane câştigate, asta conta prea puţin, iar cartea poştală fu aproape imediat urmată de un pachet pentru John. Cântărind tot atât de mult

cât una dintre halterele tatălui său, pachetul conţinea statuia unei păsări negre, un şoim, înalt de aproape cincisprezece inci. Mai era şi un bileţel de la Finlay, ataşat de pasăre, pe care scria:

Îţi trimit această rara avis *ca un mic* memento. *N-o lăsa să zboare!*

John aşeză pasărea neagră pe policioara căminului din dormitorul său, unde o văzu domnul Gaunt, care-şi exprimă admiraţia. Ridicând obiectul, îl cântări în mâini.

— E greu, constată el. Din ce-o fi?

John zâmbi pieziş.

— E materialul din care sunt făcute visele.

ANEXĂ

Regulamentul Oficial pentru *Djinnversoctoannular*, un joc antic cu zaruri, sau cu *astaragali*

Djinnversoctoannular este un joc pentru oricâţi jucători djinni, în care se utilizează un set de zaruri *elementale*, cu opt feţe, numite şi *astaragali*. Fiecare dintre *astaragali* este marcat cu Spirit, Spaţiu, Timp, Foc, Pământ, Aer, Apă şi Noroc. Norocul, Spiritul, Timpul şi Spaţiul, Lemnul, Aerul, Apa, Focul şi Pământul, feţele, aşa cum au fost enumerate aici, se află în ordinea valorilor, Norocul fiind cel mai bun dintre toate.

Astaragali se rostogolesc şi i se oferă următorului jucător, împreună cu o licitaţie declarată ca la jocul de poker, care trebuie să fie superioară licitaţiei anterioare. Când o licitaţie este contestată, fie licitatorul care oferă zarurile, fie contestatarul care le primeşte pierde o „dorinţă", în funcţie de cum a fost licitaţia, mincinoasă sau autentică. Fiecare dintre jucători are câte trei „dorinţe". Un jucător părăseşte jocul atunci când şi-a pierdut toate cele trei dorinţe.

Jocul

Oricâţi jucători djinni se aşază în jurul unei mese potrivite, astfel încât un set de *astaragali* pentru *djinnverso* să poată fi dat mai departe, în sensul acelor ceasornicului, de la un jucător la altul, fără ca poziţia zarurilor să fie deranjată. Jocul este cel mai bine să fie jucat de patru până la opt

jucători, iar în cadrul unui campionat va fi jucat doar cu patru jucători. Folosirea puterilor de djinn este strict interzisă în timpul unui joc de *djinnverso*, iar *astaragali* vor trebui aruncate în interiorul unei cutii speciale de cristal, concepută astfel încât să poată, în acelaşi timp, să ascundă rezultatul aruncării unui jucător şi să detecteze utilizarea ilegală a puterilor de djinn; astfel, efectele norocului sau cele datorate puterilor de djinn sunt întrecute de abilitatea jucătorului de a blufa în faţa adversarilor.

Oricare jucător despre care se observă că şi-a folosit puterile de djinn va fi imediat exclus din joc.

Cel care începe jocul este decis de cea mai valoroasă aruncare de *astaragali*. Dacă mai mulţi jucători sunt la egalitate, având, fiecare, aceeaşi valoare a aruncării, se reia turul, pentru departajare.

Pe rând, fiecare jucător aruncă toate/câteva/niciunul dintre *astaragali*, alegerea fiind la discreţia sa, de obicei ascunzându-şi aruncarea de ceilalţi jucători. Jucătorul care începe va trebui să arunce toate cele şapte *astaragali*. Fiecare jucător trebuie să declare corect câte *astaragali* aruncă. *Această convenţie a fost pusă sub semnul întrebării, la ultima dezbatere asupra regulamentului. Concluzia Arbitrului Suprem a fost aceea că regulamentul rămâne valabil. Acum este cunoscut sub denumirea de Regula Badroulbadour.*

Apoi, jucătorul care a aruncat îi oferă cutia cu *astaragali* ascunse adversarului din stânga sa, declarându-şi mâna (declaraţia de „pas" este exclusă). Licitaţia trebuie să fie mai valoroasă decât oferta făcută atunci când el a acceptat cutia cu *astaragali*. (Jucătorul care începe poate să rostească orice licitaţie).

Următorul jucător poate fie să accepte *astaragali* şi să arunce la rândul său, ori poate să conteste licitaţia.

Contestaţia este simbolizată prin rostirea cuvântului „mendax". Atunci când licitaţia este contestată, se arată *astaragali* din cutie. Dacă mâna din cutie este egală sau mai bună decât licitaţia declarată, primitorul contestatar pierde o dorinţă, iar zarurile trec la jucătorul din stânga lui, care începe din nou jocul. Dacă mâna este mai slabă decât licitaţia, atunci ofertantul contestat pierde o „dorinţă", iar primitorul contestatar devine jucătorul care începe.

Procedura de mai sus este deseori executată într-o manieră confuză, astfel încât să le îngreuneze jocul celorlalţi jucători.

Nu este necesar ca la fiecare licitaţie să fie precizată în totalitate valoarea aruncării, caz în care se consideră că este cea mai slabă posibilă, în condiţiile impuse de licitaţia precedentă. **Mai bine** este o licitaţie validă, după care urmează **Mult mai bine**, care înseamnă *Mai bine decât mai bine* etc.

Dacă un jucător face o licitaţie inferioară, aceasta este considerată ca fiind **Mai bine**. Licitaţia inferioară poate fi remarcată de oricare dintre jucători în oricare moment viitor al respectivei mâini, până la şi inclusiv etalarea unui set contestat de *astaragali*.

Atunci când licitaţia ajunge la şapte de Noroc (N, N, N, N, N, N, N), jucătorul care trebuie s-o îmbunătăţească trebuie să arunce toate zarurile, iar apoi poate arunca toate / unele / niciunul dintre *astaragali* de încă două ori, încercând să obţină din nou şapte de Noroc. Dacă izbuteşte acest lucru, atunci nimeni nu pierde vreo dorinţă şi următorul jucător începe o nouă mână, în cazul contrar pierzând o „dorinţă". Atunci când un singur jucător mai are doar o dorinţă rămasă, după ce şi-a pierdut-o pe cea de-a doua, el sau ea va arunca din nou *astaragali*, mai degrabă decât următorul jucător.

Fiecare jucător are câte trei dorinţe şi iese din joc atunci când le-a pierdut pe toate. Câştigător este singurul jucător rămas cu cel puţin o dorinţă.

Dacă un jucător lipseşte de la masă atunci când îi vine rândul, se consideră că el sau ea a acceptat licitaţia şi a dat zarurile mai departe, fără să le arunce, licitând **Mai bine**. Aceasta este Regula Cairo.

Licitaţiile

Nu există pas în jocul cu *astaragali.* În ordinea crescătoare a valorii, tipurile de licitaţii sunt următoarele:

- Singleton
- O pereche
- Două perechi
- Magi: trei de un fel
- Trei perechi
- Pentad: trei de un fel plus două de alt fel, cele trei fiind mai valoroase
- Cazarmă: două triple
- Pătrat: patru de un fel
- Patru de un fel plus o pereche
- Ark: patru de un fel plus trei de un fel
- Argintul lui Aaron: cinci de un fel
- Cinci de un fel plus o pereche
- Rubin şi Safir: şase de un fel
- Bastion: şapte de un fel
- Djinnverso: şapte de Noroc

O licitaţie se mărgineşte deseori la a declara o valoare superioară decât cea a jucătorului dinainte, adică **Mai bine.** Jucătorul trebuie să fie atent, deoarece, după trei sau patru de

Mai bine la rând, este uşor să pierzi din vedere la ce nivel a ajuns licitaţia.

Nu există nicio obligaţie pentru un jucător să-şi repete licitaţia, în scopul clarificării situaţiei pentru vreun alt jucător, odată ce *astaragali* au fost acceptate de primitor.

Jucătorul trebuie să fie corect în legătură cu numărul de *astaragali* pe care le aruncă. Aceasta este Regula Paribanon. Nu trebuie să menţioneze pe care dintre *astaragali* le aruncă. Aceasta este Regula Solomon.

Tehnici

Nu eşti obligat să priveşti *astaragali* atunci când îţi vine rândul, cu toate că, de obicei, este mai înţelept s-o faci.

Este necesar să-ţi aminteşti care a fost cea mai recentă licitaţie, chiar dacă acest lucru este determinat analizând şirul de **Mai bine**. Este recomandabil să-ţi aminteşti cu exactitate ce *astaragali* ai dat mai departe în stânga şi câte *astaragali* a aruncat fiecare jucător din momentul în care nu le-ai mai văzut.

Colaborarea cu jucătorul din stânga sau din dreapta constituie o bună strategie, formându-se o alianţă împotriva jucătorilor din celălalt capăt al mesei.

Conduită

Şicanarea, luarea peste picior şi insultarea jucătorilor nu sunt permise. Acestea le sunt permise doar spectatorilor. Spectatorii nu au însă voie să se ameninţe unii pe alţii. O ameninţare din partea unuia dintre spectatori la adresa altuia va fi considerată ca reprezentând o ofensă şi va fi pedepsită prin excluderea din campionat.

CUPRINS

Capitolul 1. Djinnii rebegiţi de frig 5
Capitolul 2. *Imagine* 21
Capitolul 3. Tras la răspundere 34
Capitolul 4. Campionul *djunior* 49
Capitolul 5. *Djinnverso* şi cercul vicios 60
Capitolul 6. Regula Badroulbadour 74
Capitolul 7. Expresul Regal al Ungariei 90
Capitolul 8. *Transelementizare* în Transilvania 110
Capitolul 9. Târâtorul 126
Capitolul 10. Cele trei dorinţe ale lui Virgil Macreeby 141
Capitolul 11. Palatul Suspendat din Babilon 176
Capitolul 12. Drumul spre Bagdad 191
Capitolul 13. Ziua lăcustelor 207
Capitolul 14. Jurnalul Philippei Gaunt 222
Capitolul 15. Turnul Babel 238
Capitolul 16. Mai presus de Bine şi de Rău 253
Capitolul 17. Oedipus Schmoedipus 260
Capitolul 18. Jurnalul Philippei Gaunt (continuare) 274
Capitolul 19. Nebunul din iarbă 283
Capitolul 20. John, băiatule 296
Capitolul 21. Monştrii raţiunii 309
Capitolul 22. Magnum Opus 323
Capitolul 23. Epiloguyana 339
Anexă 359

Aventura începe cu o dorință...

„Având ca protagoniști doi adolescenți inițiați într-o societate magică invizibilă pământenilor ignoranți, seria *Copiii lămpii fermecate* se afirmă ca un competitor viguros al lui Harry Potter. Totuși, deosebirea față de ceilalți numeroși rivali constă în finețea stilului — vizibilă atât aici, cât și în *Akhnaton și djinnii captivi* (2005), pe care cei mai mulți copii vor dori s-o citească prima." — *Booklist*

„Aventurile lui John și ale Philippei, care-i dejoacă planurile Djinnului Albastru, sunt o neobișnuită combinație de intrigă și umor abundent." — *Kirkus Reviews*

www.corintjunior.ro

ISBN (10): 973-7644-12-3

ISBN (13): 978-973-7644-12-1